

ХЕДЪР ГРЕЪМ

РОБИНЯТА НА ВИКИНГА

Част 2 от „Викингите Маколиф“

Превод от английски: Ваня Пенева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Той бе заченат по време на една буря, в нощ, предопределена от гнева и страстта.

Роди се, когато светкавица проряза небето, и по всичко изглеждаше, че бурите ще определят живота му и за в бъдеще.

Ярка светкавица разкъса нощния мрак и Иърин, кралицата на Дъблин, простена мъчително. Прониза я пареща, безмилостна болка. Прехапа устни, защото беше сигурна, че раждането ще мине леко, и защото не искаше да уплаши нито онези, които се бяха събрали около нея, нито краля, своя съпруг и повелител. Болката се засили, достигна връхната си точка и бавно отшумя. Иърин пое дълбоко дъх. После затвори очи и дори се усмихна, припомнила си нощта, за която беше сигурна, че е заченала детето. Двамата с Олаф бяха излезли на езда и бурята ги изненада далече от крепостните стени. Добре, че скалистият морски бряг беше осеян с пещери. Този ден тя беше сърдита на Олаф — макар че вече не помнеше защо. Ала гневът никога не беше пречка за пламтящата помежду им страст. Така беше станало и в онази нощ. Разменените ядни думи само подклаждаха огъня на желанието.

Иърин помнеше всяка подробност. Олаф ѝ изкрещя нещо, после избухна в смях и я грабна в обятията си. Тя му отговори гневно, но веднага забрави причината за спора и падна в плен на буйната му целувка. Докато навън бурята бушуваше с пълна сила, Олаф я хвърли на земята, а когато блесна първата светкавица, двамата създадоха живота, който скоро щеше да се появи на бял свят. Иърин се радваше на детето, защото обичаше съпруга си повече от всичко на света. И никога нямаше да забрави как беше изглеждал в онзи съдбоносен ден нейният викинг. Помнеше кобалтовосините очи, които умееха да гледат с неизказана нежност и да пламтят от луда страст. Помнеше нежността на силните му ръце, парещите му целувки, могъщата му прегръдка. Усещаше огъня на страстта му дълбоко в себе си като тръпките на светкавицата.

— О, господи! — изплака тя, когато се надигна нов прилив на болка и в сърцето ѝ се надигна страх. Раждането на Лейт беше много тежко и тя се беше молила второто дете да дойде на бял свят по-бързо и безболезнено. Но ето че болката отново гореше в нея и заплашваше да разкъса тялото ѝ.

Иърин усети меката ръка на майка си върху челото си.

— Защо, мамо? — пошепна измъчено тя. — Защо трябва да бъде толкова болезнено?

Мейви ѝ се усмихна с обич и се опита да прикрие загрижеността си.

— Не е просто да родиш наследниците на Вълка, мила. — Чу се шум и Мейви изненадано вдигна поглед. Под сводестата врата беше застанал Норвежкият вълк, кралят на Дъблин. Внимателният му поглед обходи стаята, после грамадният, внушителен рус крал закрачи към постелята на съпругата си.

— Ето ме, принцесо. Бори се за мен. Дари ме с още един син.

Иърин се усмихна. Олаф отново се възхити от крехката ѝ хубост и прозря силата, която се криеше под нея. Очите ѝ блещукаха в наситенозелено и бяха също така неразгадаеми като силата ѝ, тази сила, която държеше сърцето му в плен. Силата, която щяха да притежават и децата ѝ. В наследниците им щяха да се обединят страстта на ирландците и физическата мощ на суровите викинги.

Иърин докосна с нежност ръката му, щастлива, че мъжът ѝ е до нея.

— Този път ще бъде момиче! — пошепна тя и отново се усмихна. Олаф сериозно поклати глава.

— Не. Ще родиш син.

— Син ли?

— Да. Мергуин ми каза.

— О! — изпъшка Иърин, но стисна зъби и не извика. Олаф беше до нея, тя стисна ръката му и в измъченото ѝ тяло се вляха нови сили. Прониза я поредната пареща болка, но този път въздишката ѝ издаваше облекчение. Детето почти бе успяло да си пробие път.

— Идва! — извика щастливо тя.

Олаф беше до нея и при първото раждане и вече знаеше как трябва да я държи. Много скоро детето се плъзна от утробата на

майката и разплаканата от щастие Мейви можа да потвърди, че наистина е син.

— Поне хубав ли е? — попита уплашено Иърин.

— Прекрасен — успокои я Олаф.

Прислужниците на кралицата побързаха да окъпят малкия и го подадоха на майка му. Като видя колко е голям синът ѝ, Иърин смаяно отвори очи.

— Още едно русо бебе... — промърмори недоволно тя, а Олаф се засмя и целуна влажната коса с цвят на абаносово дърво.

— Май ще се наложи да почакаш за дъщеря, любов моя — подразни я той. — Пък и не е сигурно, че тя ще има твоята коса...

— Как смееш да ми говориш за още деца в такъв момент! — възпротиви се със слаб глас Иърин.

— Е, ще почакам да се възстановиш, но не много дълго — пошепна в ухото ѝ той и я погледна с дълбока любов и привързаност.

— Ами очите му?

— Сини като бащините му — отговори с въздишка Мейви и намигна на зет си. Тя също не можеше да се нагледа на детето.

— Цветът може да се промени — отбеляза Иърин.

— Лейт има ирландски очи — напомни ѝ Олаф.

— Разбира се, очите често се променят — подкрепи дъщеря си Мейви.

— Не, неговите няма. — Олаф беше напълно сигурен в думите си. Очите на детето бяха ясни и будни, юмручетата му здраво стиснати, гласът му звучеше заповеднически. — По всичко личи, че малкият знае още отсега какво иска — отбеляза доволно той.

— Като баща си — промърмори Иърин. Тя вече обичаше втория си син с цялото си сърце. Отпусна се в леглото и поднесе гърдата си към търсещата му уста. Малкият веднага намери топлото зърно, стисна я с юмручето си и започна да суче с такава сила и сигурност, че майката уплашено изохка, а после избухна в смях.

След малко Олаф забеляза, че очите на жена му се затварят. Гъстите черни мигли паднаха върху поруменелите ѝ страни. Мейви проследи погледа му и кимна. Той понечи да вдигне сина си, но Иърин веднага се събуди. Отвори широко очи и в погледа ѝ пламна паника. Ръцете ѝ конвулсивно стиснаха бебето.

— Не го пипай! — проплака тя и Олаф разбра страха ѝ. Не беше минало много време, откакто първородният им син Лейт бе отвлечен от датчанина Фригид, ожесточения враг на Олаф. Сега Фригид беше мъртъв — убит от ръката на Олаф — но Иърин още не беше преодоляла страха си, че Лейт — или както сега новороденото бебе — може да бъде изтръгнат от ръцете ѝ.

— Това съм аз, скъпа — успокои я Олаф. — Ще го взема, за да могат слугините да сменят чаршафите и да те измият.

Диво святкащите ѝ очи отново се затвориха.

— Ерик — пошепна тя. — Ще го наречем Ерик. Лейт беше кръстен на моя брат, а второто ни бебе ще носи името на твоя.

Олаф я погледна с благодарност.

— Добре, нека бъде Ерик — съгласи се с готовност той. После отнесе новороденото до прозореца и втренчи поглед в личицето му. Косата на бебето беше гъста и почти бяла, очите му, все още широко отворени, бяха северно сини. И беше едро, много едро дете.

— Какъв юнак ще ми станеш... — промърмори в унес бащата.

— И добър викинг — чу се дълбок глас откъм вратата.

Олаф се обърна рязко и изглежда изненадано възвръстия мъж, който току-що бе влязъл в стаята. Мергуин. Старец без възраст, викинг и друид, дете на северен майстор на руни и легендарна ирландска жрица на стария друидски култ. Той служеше на Ард-Рий, краля на ирландските крале, бащата на Иърин, но прекарваше много време в дома на любимката си. Иърин беше най-малкото от десетте деца на Ейд Финлейт и друидът я беше научил на много неща за живота. Обичаше я, беше готов да я брани от всяко зло и се отнасяше лоялно към съпруга ѝ.

По всичко личеше, че законите на времето и пространството не важаха за Мергуин. Ето и сега беше пристигнал от усамотената си колиба в дивите гори, макар че никой не го беше повикал. Той просто знаеше, че детето ще се роди именно на този ден.

Нови светкавици прорязаха небето. Отблясъкът им озари лицето на жреца със странна светлина. В дългата му до пода брада засвяткаха искри. Светлината падна и върху детето и то сякаш запламтя в обятията на баща си.

— Викинг ли? — ухили се Олаф, поклати глава и посочи заспалата Иърин. — Само не го казвай високо — продължи

предупредително той. — Майка му ужасно ще се ядоса.

Мергуин докосна лицето на бебето. Малкият посегна към ръката му и я стисна с всичка сила.

Олаф смръщи чело. Усети, че от друида се излъчва някакво предупреждение, и силно притисна бебето до широките си гърди, сякаш можеше да го защити от бъдещето му.

— Какво искаше да кажеш, стари черногледецо?

— Вълкът би трябвало да знае по-добре, вместо да ме ругае — отговори спокойно Мергуин. После млъкна и бавно пое въздух. — Това дете, милорд, е твое. Ще стане викинг. И също като баща си ще кръстосва световните морета. Ще воюва в безброй битки и мечът му ще отрази безброй удари. И ще победи хиляди бойци с ума и силата на десницата си. Той...

— Какво той? — попита напрегнато Олаф. Той обичаше от все сърце новороденото, но все пак Ерик беше вторият му син. Ако Лейт беше предопределен да властва в Дъблин, дали Ерик щеше да се опита да му оспори това право?

Мергуин веднага усети загрижеността на норвежеца и поклати глава.

— Съдбата ще го отведе в друга страна. Но там го очакват сериозни опасности.

— Синът ми ще се справи! — отвърна му уверено Олаф.

Мергуин го погледна право в очите. Никога не беше лъгал Господаря на вълците.

— Над него ще властва Один. Синът ви ще пътува по моретата сред бури и гръм и също такава бурна страст ще пламти в сърцето му. Когато порасне, ще падне мрак. Но...

— Говори!

— Скоро ще дойде и светлина. — Лицето на Мергуин беше сериозно, а Олаф, Господарят на вълците, не знаеше дали да се моли на християнския Господ, който бе приел в угода на жена си, или да падне на колене пред Локи, Один и Тор, боговете на родината му.

Най-добре беше да се помоли на всички. Олаф стисна здраво зъби и мускулите му се напрегнаха.

Мергуин се уплаши, че могъщият воин ще задуши детето в прегръдката си, и го изтръгна от ръцете му. Топлината на детското телце проникна в него и старият жрец затвори очи.

— Малкият ще прилича много на баща си. Има страстна натура и непрестанно ще се излага на опасности, но...

— Какво „но“? — настоя гневно Олаф.

Макар че Мергуин се усмихваше, очите му оставаха мрачни.

— Дай му добро образование, милорд. Научи го да се бие и да действа с ум и хитрост. Погрижи се десницата му да е силна и слухът му остър. Той ще стане викинг и ще трябва да се пребори с коварен, жесток враг.

Мергуин спря за миг. Детето го гледаше с очите на баща си — едновременно огнени и ледени. Това бебе разбираше предсказанията му! Усмивката на друида стана още по-дълбока.

— Родил се е със смелост, с гордост. С непобедимия дух на майка си и силата и волята на баща си. Дай му разум и опит, Олаф. После го пусни да тръгне по широкия свят, както направи с теб баща ти. И той е като теб — ще съумее да изкове сам съдбата си.

Олаф смръщи чело.

— Без загадки, друиде.

— Аз не говоря със загадки. Казвам ти всичко, което знам. Пусни го да си отиде и сам ще победи демоните си. А после...

— После?

— Е, милорд, крайната победа ще бъде за него. Също като теб, синът ти ще намери жена със силата на Один. Силата на бурята, силата на светкавицата, силата на гърма. Волята ѝ непрестанно ще предизвиква неговата. Заради нея ще го грози опасност, но от нея ще дойде и спасението. Тя е необуздана и сприхава лисица. Красотата ѝ е ослепителна, но омразата ѝ е по-дълбока от морето, което разделя неговата и нейната родина. Ала не се безпокойте, господарю на вълците, вълкът ще опитоми лисицата и победата ще бъде за него.

Мергуин помълча малко и добави с едва забележима усмивка:

— Или лисицата ще опитоми вълка и тогава...

ПЪРВА ГЛАВА

Носът на първия драконов кораб изникна на хоризонта в мига, когато първата светкавица проряза небето и след нея тресна оглушителна гръмотевица.

А след него се появиха толкова много драконови кораби, че закриха хоризонта и предизвикаха луда паника в града. Мощни и дивни, те се люлееха по вълните като приказни чудовища и носеха със себе си страх от опустошение и клане.

Кръвожадните нормани бяха познати на мало и голямо по саксонското крайбрежие на Англия. Датчаните бяха опустошавали страната години наред и християнският свят трепереше и до днес при вида на бързите драконови кораби, бич за мирното население.

Този ден корабите дойдоха откъм изток, но никой, който видя викингската флота, не се учуди на тази странност. Хората виждаха само безбройните щитове, с които корабите бяха покрити от носа до кърмата, и им се струваше, че не гребците, а вихърът тласкаше мощните им корпуси към брега със силата на Божия гняв. Червено-белите платна устояваха на напора на вятъра и се издигаха заплашително към оловносивото небе.

Когато заби първата камбана, Рианон беше в параклиса. Беше дошла да се помоли за мъжете, тръгнали да се бият срещу датчаните в Рочестър. Молеше се за братовчед си Алфред и за Роуан, мъжа, когото обичаше.

Нито за миг не беше помисляла, че викингите ще нападнат града ѝ. Повечето от хората ѝ бяха тръгнали с краля, за да се сражават срещу окопалите се в южната част на страната датчани. Градът беше останал без защита.

— Милейди! — Егмунд, възрастен, но верен до смърт воин, който отдавна служеше на семейството ѝ, я намери коленичила пред олтара. — Милейди! Драконови кораби!

За момент Рианон помисли, че старецът е обезумял.

— Драконови кораби? — повтори невярващо тя.

— На хоризонта. Носят се право към брега!

— От изток?

— Да, от изток.

— Рианон скочи, изтича навън и се втурна по дървената стълбичка към дървената тераса, която обикаляше целия господарски дом. Обърна се на изток и погледна към морето.

Те идваха. Точно както ѝ беше казал Егмунд.

Прилоша ѝ. Сърцето ѝ заби в смъртен страх и тя с мъка потисна вика си. Целият ѝ живот ли щеше да мине във война? Датчаните нападаха Англия като стада скакалци и носеха със себе си смърт и опустошение. Те бяха убили баща ѝ. Никога нямаше да забрави как го бе държала в прегръдките си и се бе опитвала да възстанови дишането му.

А сега идваха да нападнат дома ѝ и тя не разполагаше с войска за отбрана. Хората ѝ бяха заминали с Алфред.

— Велики боже! — прошепна дрезгаво тя.

— Бягайте, милейди! — заклеваше я Егмунд. — Вземете един кон и препускайте като вятър към краля. Ако яздите като дявол, ще го настигнете още утре. Вземете лъка си и малка свита, а аз ще предам крепостта.

Рианон го погледна втренчено и на устните ѝ се изписа измъчена усмивка.

— Не мога да избягам и ти го знаеш.

— Не можете и да останете!

— Няма да се предадем. Те не се интересуват капитулирал ли е един град или не. Все едно дали са го завладели с бой или по мирен път, злодеянията им нямат край. Ще остана и ще се бия.

— Милейди...

— Ще убия много от тях или поне ще ги раня. Знаеш това, нали?

Разбира се, че знаеше; Рианон го прочете в очите му. Тя беше забележително добра в стрелбата с лък. Но когато я погледна, тя разбра, че верният слуга все още вижда в нея малкото момиче, което години наред беше пазил като зеницата на окото си.

Не, старият Егмунд не гледаше на нея като на дете. Той виждаше в нея жената и сърцето му се свиваше от страх. Рианон беше замайващо красива с тези сребърносини очи и косата с цвят на златен залез. Тя беше племенница на Алфред и негова кръщелница. По негово

нареждане беше получила най-добро образование. Можеше да бъде мека и нежна като котка, но много по-често от устата ѝ се чуваха сочни ругатни и буен смях. Можеше да се мери с най-силните мъже и управляваше без усилия огромните земи, останали в наследство от баща ѝ. Всеки викинг би видял в нейно лице скъпо струваща плячка, а Егмунд не можеше да понесе мисълта, че любимката му ще попадне в ръцете на тези варвари.

— Рианон! Умолявам ви! Служих на баща ви...

С две крачки младата жена се озова до него, взе костеливите му ръце в своите и го дари с топла, сърдечна усмивка.

— Скъпи ми Егмунд! Кълна се в Бога, че макар и да не мога да си обясня това нападение от изток, нямам никакво намерение да се предам! И няма да допусна да умреш за мен! Ще избягам едва когато се уверя, че нищо повече не може да се направи. Много добре знаеш, че дъщерята на баща ми няма да се оттегли, преди да е пратила на оня свят поне няколко варвари. Повикай Томас и разбери с колко мъже разполагаме. Предупреди крепостните и арендаторите. Побързай!

— Рианон, трябва да се скриете на сигурно място!

— Погрижи се да ми донесат лъка и един колчан стрели. Няма да напускам тази бойница, кълна се! — обеща тържествено тя.

Тъй като знаеше, че всяка нова дума е излишна, Егмунд хукна надолу по дървената стълба и започна да дава заповеди. Огромната порта бе затворена незабавно, малкото останали воители възседнаха конете си, а простите селяни се въоръжиха с коси и всичко, каквото им попадна в ръцете. По лицата им се четеше ужас.

Жестокостта на викингите беше известна надлъж и шир.

Едно момче донесе на Рианон лък и стрели. Младата жена стоеше неподвижно и се взираше в синьото море. Небето беше забулено от тъмни облаци, вятърът виеше с нестихваща сила, сякаш първичните стихии предсказваха нещастieto, което скоро щеше да се разрази над крепостта. Рианон погледна корабите и цялата се разтрепери. Затвори очи, полагайки отчаяни усилия да не мисли за кланетата, които беше преживяла досега. Беше загубила най-скъпото си по вина на датчаните, така беше и с цяла Англия. Страхуваше се, но трябваше да се бие. И дума не можеше да става, че ще я пленят или убият без съпротива.

В това нападение имаше нещо странно. Защо Алфред не беше осведомен за движението на датчаните? Защо не я беше предупредил?

Корабите наближаваха брега. Нито морето, нито небето имаха сили да ги спрат.

Рианон беше толкова уплашена, че краката отказваха да ѝ служат. Драконовите кораби ей сега щяха да достигнат брега. Дори само носовете им, украсени с онези отвратителни драконови муцуни, бяха достатъчни да всеят ужас в душите на хората. Крайно време беше малкото останали ѝ моряци да нападнат. Рианон се помоли горещо воините ѝ да имат възможност да изпратят поне по една стрела към широката страна на корабите. Така щяха да убият десетина викинги, преди да са нападнали крепостта. Тя затвори очи и произнесе кратка молитва: „Велики Боже, страх ме е, подкрепи ръката ми!“.

После отново отвори очи. На палубата на кораба водач стоеше мъж, който рязко се отличаваеше от останалите. Едър, рус, представителен, той се плъзгаше по разбунените вълни, без да губи равновесие, с небрежно скръстени на гърдите ръце. Сигурно беше някой от пълководците им, мъж с впечатляващ ръст, широки рамене, тесни хълбоци, мускулист воин от Валхала. По гърба на жената пробягаха студени тръпки, но ръката ѝ инстинктивно се протегна към колчана със стрели. После решително обтегна лъка си.

Пръстите ѝ трепереха. Никога не беше убивала човек. Но сега трябваше да го направи. Знаеше как постъпват викингите с мирното население.

Ръката ѝ се отпусна безсилно. Отново я побиха тръпки. Устата ѝ пресъхна; по тялото ѝ се разля издайническа горещина. Рианон затвори очи и пое дълбоко въздух, а когато отново ги отвори, не можа да разбере какво я беше връхлетяло. Ала вятърът ѝ беше пошепнал, че златнорусият викинг ще стане част от живота ѝ.

Тя прогони нетърпеливо това чувство и се закле, че вече няма да трепери. Беше ужасно трудно да се прицели в жив човек с твърдата решимост да го убие, но тя щеше да го направи. Трябваше само да си припомни смъртта на баща си.

Отново опъна лъка и този път пръстите ѝ бяха забележително спокойни. Убий водача, бяха ѝ втълпили баща ѝ и Алфред, и хората му ще се разбягат на всички страни. Този рус великан със сигурност беше

един от водачите. Трябваше да го убие. Ето какво беше искал да й каже шепотът на съдбата.

Ерик от Дъблин дори не подозираше, че в този миг някой може да заплашва живота му. Той бе дошъл не за да води война, а по покана на Алфред от Есекс.

Ерик стоеше на палубата, едър, могъщ и силен, възправен като златен бог на фона на потъмнялото небе, единият ботуш здраво опрян на носа. Вятърът рошеше косата му и тя светеше златна като стрелкащите се по небето светкавици, докато очите му блестяха в кобалтовосиньо. Чертите на лицето му бяха мъжествени и с незабравима красота. Високите скули, съвършената извивка на веждите и твърдата брадичка се запечатваха завинаги в сърцата на жените. Пълната, чувствителна уста беше здраво стисната, сините очи оглеждаха, мустаците бяха грижливо подрязани, цветът им беше червеникав и се отличаваше от златнорусата коса. Кожата му беше добила бронзов тен. Носеше карминеночервена наметка, придържана със сапфирена брошка. Нямаше нужда от разкошно облекло, за да демонстрира благородния си произход. Само внушителната фигура и излъчващото самоувереност лице бяха достатъчни да всеят страх в душите на околните. За жените от всички раси и касти той беше извънредно привлекателно, възбуждащо явление. Природата го беше дарила с изключителна мускулна сила, която личеше по ширината на раменете, огромния обхват на гърдите и твърдите бедра. Коремът беше плосък и твърд като стомана. Краката, които без усилия устояваха на люлеенето, бяха калени от дългите години, прекарани в морето, от упражненията по езда, бягане и борба, от целия живот на викинг.

Ала Ерик в никакъв случай не можеше да бъде наречен типичен викинг. Той беше дете на две раси, на ирландската и на норманската. Баща му, великият господар на вълците, властваше над ирландския град Дъблин. Норвежкият вълк Олаф някога също беше викинг. После обаче се беше влюбил в ирландската земя и в своята ирландска съпруга и беше сключил твърде необичаен за времето си мирен договор с дядото на Ерик, великия ирландски Ард-Рий, краля на ирландските крале. Дядото на Ерик по майчина линия, Ейд Финлейт, все още управляваше в Тара и пазеше единството на ирландските власти.

Далече на север, в ледената Норвегия, царуваше бащата на Олаф, главният вожд на норманите. Ерик беше получил многостранно образование. Беше следвал в големите манастири при ирландски монаси, за да узнае всичко за бога на християните, за да се научи да пише и да разбира литературата. От стария друид Мергуин беше научил да се вслушва в дърветата, в гората и вятъра.

Обаче Ерик беше втори син. Той воюваше под знамената на баща си и по-големия си брат и обичаше от сърце ирландските си роднини, но беше също така горд с норманския си произход. Северните му чичовци отрано почнаха да го вземат със себе си по море и от тях момчето получи друго възпитание.

Така Ерик стана викинг.

Възпитаха го като цивилизован човек, защото много хора възприемаха това време като „златен век“ за Ирландия.

Но Ерик беше станал свидетел и на онези грабителски нашествия, с които викингите се бяха прочули в цяла Европа и Азия, дори в Русия. Нямаше по-добри навигатори от норманите. Нямаше и по-смели бойци. И по-брутални нашественици.

Днес Ерик не беше дошъл да се бие. Макар че още като момче бе кръстосвал моретата с най-смелите викингски воители, той се беше научил на нещо много важно — да обича земята, в която живее.

Изпратиха го по море още докато беше момче. Придружаваше чичо си, чието име носеше. Обкръжен от най-добрите норвежки воители, прекоси безкрайни морета, реки и земи. Видя широката река Днепър, мина през портите на Константинопол, опозна навиците на мюсюлманските принцове. Събра знания за различните култури и народи, срещна безброй жени, купени или придобити като плячка. Цялото му поведение, начинът му на мислене бяха на викинг. Той беше онова, което правеше, и онова, което представляваше.

Промяната не дойде нито бързо, нито просто. Тя приличаше по-скоро на бавното топене на снега през пролетта, което постепенно проникваше в сърцето и душата.

Всичко започна на африканския бряг, където трябваше да се бият срещу халифа на Александрия и няколко души бяха дошли да платят със злато за живота и свободата си.

Тя беше подарък...

Името ѝ беше Йемения и не знаеше нищо за злобата и омразата. Тя го научи какво означава мир, покой. Дотогава той познаваше само грубата сила, а тя го накара да разбере колко по-сладка е нежността. Беше овладяла повечето екзотични любовни изкуства в най-добрия харем на страната, но той я обикна много повече заради красотата на сърцето ѝ, за абсолютната ѝ преданост към него. Тя имаше огромни бадемовидни очи, коса, черна като нощта и дълга до земята. Кожата ѝ имаше цвят на мед, вкусът ѝ беше същият. Ухаеше на сладки подправки и жасмин.

Йемения умря за него.

Халифът замисляше предателство. Йемения бе узнала това и се опита да предупреди любимия си. По-късно Ерик узна, че хората на халифа са я сграбчили за прекрасната черна коса в мига, когато е тичала към него през залите на палата.

Убиха я, за да ѝ попречат да говори. Прерязаха ѝ гърлото.

Преди тази нощ Ерик никога не се държеше като онези, които викингите наричаха берзекери — воители, които убиваха без причина и без да мислят, водени единствено от дивата жажда за смърт. Ерик вярваше, че хладната глава е много по-полезна в боя, и не изпитваше удоволствие от безсмислените убийства.

Но тази нощ той се превърна в най-страшния берзекер.

Тръгна да търси убийците на Йемения, сам, бесен от гняв, и насече на парчета половината от личните стражи на халифа, преди господарят на палата да се хвърли в краката му и да се закълне, че не е нареждал да убият Йемения, че е искал само смъртта на Ерик. Като си припомни колко много Йемения обичаше живота и мира, Ерик успя някак си да се овладее и не разпори гърлото на халифа с меч си. Само опустоши безмилостно палата, а после седна да бди до любимото тяло; на другия ден обърна гръб на горещата, пустинна земя.

Оттогава беше минало много време. Много студени зими и много нови лета бяха влезли в страната и всички сезони бяха изпълнени с насилие. Ала Ерик беше разбрал, че Йемения е събудила в душата му нещо като постоянно желание за мир. Освен това го беше научила на много неща за жените.

Ерик беше колкото ирландец, толкова и викинг. И както баща му бе спечелил нова родина с безброй битки, така щеше да направи и той.

Всички викинги бяха воители. Дори кротката му, красива ирландска майка притежаваше непобедима гордост. Веднъж се бе осмелила дори да вдигне меч срещу собствения си съпруг. Днес се смееше на дързостта си, но Мергуин никога не се уморяваше да разказва историята.

Олаф Норвежки беше дошъл с корабите си в Ирландия, за да я завладее. Ирландците и техният Ард-Рий се бяха изправили срещу един необикновен нашественик, който заемаше земите им, но не рискуваше излишно човешкия живот и бързаше да построи наново всичко, което беше разрушил по време на войната. Ирландският крал на кралете и норвежкият нашественик сключиха мирен договор. Иърин и Дъблин бяха наградата, която получи баща му за мира. Майката на Ерик, която при една битка се бе опитала да вземе в плен ранения Олаф, беше посрещнала с ужас тази вест. Първия път бе успяла да се изплъзне от лапите на Вълка, когато нещата се бяха обърнали и той бе насочил оръжие срещу нея, но този път не беше възможно да се опълчи срещу волята на баща си. Ерик помисли за баща си и се усмихна. Олаф беше дал на Ирландия много повече, отколкото беше взел. Той призна върховенството на Ард-Рий и воюва под знамената му срещу Фригид Кривокракия, страшния датски натрапник. И докато воюваха, сам стана ирландец. Когато стана нужда да защитят дома и семейството си, Олаф и ирландската му съпруга бяха открили, че любовта им един към друг е не по-малко силна от страстта.

Усмивката на Ерик помръкна. Беше сигурен, че омразата към датчаните му е вродена. И беше дошъл в Англия, за да се бие срещу тях.

Алфред, саксонският крал на англичаните, го бе помолил за помощ.

Роло, верен спътник и дясна ръка на Ерик, стоеше като сянка зад гърба му.

— Не смяташ ли, че това е малко странно посрещане, Ерик? — попита той. Масивен като стар дъб, Роло посочи с пръст към брега. Ерик проследи посоката и смръщи чело. Ако това беше поздрав за добре дошли, той беше наистина странен. Големите дървени порти на града, които се намираха точно срещу пристанището, тъкмо се затваряха. По палисадите се подреждаха въоръжени мъже.

В гърдите на Ерик се надигна хладен гняв. Очите му засвяткаха заплашително.

— Това е капан — промърмори полугласно той. Изглежда, че беше точно така, защото когато корабите му влязоха в пристанището, всички ясно усетиха мириса на горещо масло, което скоро щеше да се излее върху им от крепостните стени.

— Кълна се в кръвта на Один! — изкрещя като бесен Ерик и гневът замъгли погледа му. Алфред беше изпратил свой верен човек в дома на баща му. Английският крал го бе помолил за помощ, а ето как го посрещна. — Той ме е измамил. Кралят на Есекс ме предаде!

По бойниците се появиха стрелци с лъкове. Ерик изруга отново, присви очи и изведнъж застина на мястото си.

Нещо улавяше светлината на светкавиците. Внимателният поглед на викинга скоро откри прикритата зад дървения парапет жена. Именно нейната коса улавяше блясъка на светкавиците. Цветът ѝ не беше нито рус, нито червен или лешников, а имаше огнен оттенък, представляващ странна смесица от тези три цвята.

Тя стоеше между стрелците и крещеше някакви заповеди.

— Кълна се в Один! И в Христос и всички светии! — изрева отново Ерик.

Към корабите полетя облак стрели. Ерик видя, че една стрела лети право срещу него. В последния миг успя да се наведе и острието се заби в носа, без да причини някаква вреда. Чуха се стонове на ранени. Побеснял от гняв, Ерик стисна здраво зъби. Това предателство го правеше болен.

— Ей сега ще стигнем брега — обади се предупредително Роло.

— Всичко е наред!

Ерик се обърна към воините си, очите и позата му излъчваха леденосинята студенина на арктически гняв. Той се бе научил да се бие с железен самоконтрол и да печели, без да дава воля на чувствата си. Те личаха само по ужасяващата студенина на погледа и здраво стиснатите зъби.

— Дойдохме тук по молба на краля! Помолиха ни да се бием за законния владетел! — извика гръмко той. Не знаеше дали думите му достигат до другите кораби, но гневът му беше видим за всички. — А те ни предадоха! — Той млъкна за миг и вдигна високо меч си. — Да се закълнем в зъбите на Один и в кръвта на Христос! И в дома на баща

ми! Няма да допусна да ме предадат! — Млъкна отново и след миг изкрещя: — Бъдете викинги!

Воините подеха вика и гръмогласният им рев заглуши воя на вятъра.

Корабите се удариха в брега. Роло измъкна двуострата си бойна брадва, най-страшното викингско оръжие. Ерик извади меча си. Беше му дал името Венгеанс, отмъщение, и точно това възнамеряваше да стори.

Киловите на драконовите кораби застъргаха в пясъка. Обути в кожени ботуши, Ерик и воините му скочиха в плитката вода. Прозвуча рог и бойният крясък, започнал като вик, премина в непрекъснат вой, от който побиваха тръпки. Викингите бяха дошли.

Внезапно портите на крепостта се отвориха. Появиха се конници. Както ирландските и норвежки воители на Ерик, те бяха въоръжени със смъртоносни двуостри брадви, с пики, мечове и боздугани. Ала не бяха достойни противници за превъзхождащите ги по брой викинги и за бесния гняв на предводителя им.

Ерик никога не се биеше като берзекер. Още преди много време баща му го беше научил да държи под контрол гнева си и да действа с хладен разум. Затова и днес влезе в боя внимателно. Ръцете му не грешаха. Уби първия нападател и го свали от коня. Англичаните се биеха смело и докато размахваше меча си, Ерик неволно си мислеше колко излишно е това пилеене на човешки живот. Срещу викингите бяха излезли само няколко професионални войници от кралските отреди, така наречените „карлове“.

Повечето обаче бяха прости селяни, арендатори и крепостни, въоръжени с молики и вили и с всичко, което беше попаднало в ръцете им.

Те умираха бързо и кръвта им напояваше земята. Все повече викинги се мятаха върху завладените коне, все повече мъже от Есекс се валяха мъртви в праха.

Отвсякъде се носеха викове. Ерик също беше възседнал един червено-кафяв жребец, взет от паднал англичанин, и непрестанно размахваше меча си с име Отмъщение. Той отметна глава назад и нададе смразяващия кръвта боен вик на кралския дом Вестфалд.

По небето се стрелкаха светкавици. Заваля дъжд. Мъжете се плъзгаха и падаха в калта, но битката не преставаше. Ерик обърна коня

си към портите. Знаеше, че Роло и отрядът му ще го последват. Стрелците все още бяха по местата си. Без да обръща внимание на летящата смърт, Ерик заповяда да донесат от кораба един от тараните. Въпреки стрелите и врящото масло, което се изливаше отгоре им, викингите успяха да пробият дебелия дървен портал. Войската се втурна към града. Последва ожесточен бой мъж срещу мъж и всеки миг приближаваше хората на Ерик към победата. Разбрал това, Ерик се провикна на английски към защитниците на града да се предадат. Започна плячкосването на града — мъжете бяха дошли с него през морето, за да се бият, и затова заслужаваха награда за труда си. Ала гневът на Ерик се беше уталожил, жаждата му за кръв отстъпи място на хладния разум. Не можеше да разбере защо Алфред, известен надлъж и нашир като велик воин и мъдър крал, го е измамил така подло. Тук нещо не беше наред.

Все повече мъже предаваха оръжията си, много от сградите вече бяха в пламъци. Дървените бойници бяха съборени, крепостната стена представляваше една голяма руина. Ерик заповяда на Роло да се погрижи за оцелелите. Те щяха да станат роби. Когато чу викове за помощ, обърна коня си. Знаеше, че хората му са се нахвърлили върху жените и момичетата на града.

Препусна в галоп към разрушения крепостен вал. Няколко от войниците му бяха заобиколили тъмнокосо момиче, не повече от шестнайсетгодишно. Роклята му беше разкъсана, то пищеше и трепереше от страх и отчаяние.

— Престанете — заповяда рязко Ерик, без да слиза от едрия жребец. Гласът му беше спокоен, но властен, и мъжете се подчиниха безмълвно. Когато всички, с изключение на хълцащото момиче, се успокоиха, Ерик огледа сцената с леден поглед и продължи: — Вярно е, че ни бяха приготвили капан, но все още не съм открил причината. Забранявам ви да злоупотребявате с тези хора, все едно мъже ли са или жени, забранявам ви да ги измъчвате. И градът, и жителите му са моя собственост. Ще вземем богатствата на този град и ще ги разпределим справедливо между всички. Но ви забранявам да убивате и да опустошавате нивите, защото имам намерение да направя тази част от Есекс своя.

Момичето не разбираше норвежкия език на нападателите, но изглежда бе проумяло, че е помилвано. Все още олюлявайки се и

треперейки с цялото си тяло, то падна на колене в калта и целуна ботуша на Ерик.

— Недей така, момиче...

Ерик улови ръката ѝ и заговори на английски. Девојката вдигна към него пълните си със сълзи очи, Ерик с усмивка поклати глава и махна с ръка на Хадрайк, един от най-верните си хора, да се погрижи за нея.

В мига, в който Хадрайк пристъп към господаря си, нещо изсвири във въздуха. Конят изцвили и се свлече на земята. Ерик веднага осъзна, че стрелата е била предназначена за него. Плъзна се светкавично от седлото и огледа внимателно постройките наоколо, горящите и оцелелите. Сред хората му се надигна гневен ропот. Само след миг изсвири втора стрела. Този път острието се заби в бедрото на Ерик. Прониза го остра болка. Той отметна глава назад, стисна здраво зъби и посегна към стрелата. Няколко мъже се втурнаха към него. Ерик се прикри зад умиращия кон и ги спря със заповеднически жест. Изби го студена пот и ръцете му затрепераха, но стисна здраво стрелата и я дръпна с все сила. От гърлото му се изтръгна болезнен вик, но стрелата вече беше извадена. Ръцете му се окървавиха, пред очите му падна черна пелена. В продължение на няколко секунди имаше чувството, че ей сега ще се строполи в безсъзнание в калта.

Ала гневът му вдъхна нови сили. Откъсна парче от наметката си, превърза раната и се изправи на крака, макар че се олюляваше. Зъбите му бяха здраво стиснати, ледените му очи претърсваха околните сгради. Точно зад гърба му се издигаше двуетажна постройка. Огънят не беше стигнал до нея, а на втория етаж зееше отворен прозорец, от който коварният убиец би могъл да се прицели в него.

— Не бързай толкова, Ерик — извика след него Роло, но Ерик само вдигна ръка и разтърси глава.

— Ще намеря онзи подлец и ще му се отплатя, както заслужава — отвърна ледено той и посочи мъртвия кон: — Имайте милост към бедното животно и го спасете от мъките му.

После закрачи към сградата, без да се тревожи, че може да го улучи още някоя стрела. Гневът замъгляваше погледа му, но беше сигурен, че зад прозореца не дебне никой. Който и да беше нападателят, сега търсеше да се спаси с бягство. Но Ерик нямаше намерение да му позволи това.

Той нахлу в сградата като вихър. Озова се в красив господарски дом, с голям входен салон и стени, украсени с щитове. Насред помещението имаше голямо огнище с отворена към покрива камина. През камината падаха едри дъждовни капки и нагорещените камъни издаваха заплашително съскане.

Ерик се обърна и огледа стълбата. Противникът му вероятно смяташе, че първата му работа ще е да се изкачи на втория етаж. Без съмнение, той се бе скрил тук някъде и сега го изчакваше да се обърне, за да го нападне в гръб.

Ерик изостави стълбата. Вместо това огледа внимателно помещението и откри маса с красива покривка, отрупана с чинии, кани и чаши с ейл и медовина. Закуцука към масата с ранения си крак и с доволна въздишка отпи голяма глътка медовина.

После зачака и след известно време търпението му бе възнаградено. Беше устремил поглед към вратата на кухнята, когато с ъгъла на окото си забеляза смътно движение под масата до камината, закрыта с дълга покривка.

Приведе се незабележимо и измъкна ножа си от кончова на ботуша. После бавно закрачи към вратата. Движеше се така, сякаш нямаше определена цел. Само след един миг обаче издърпа покривката от масата и се нахвърли върху скрития противник.

Изруга ядно, когато към лицето му полетя облак брашно и го заслепи. Лек шум му подсказа, че човекът се готви да избяга. Ерик преодоля болката в крака и в очите и се метна към бягащия убиец. Ръцете му се заключиха около рамото и без усилия свалиха непознатия на пода. Той се стовари с цялата си тежест върху противника си и светкавично вдигна ножа, за да прониже сърцето му.

Ала когато чу писък на жена и най-после прогледна, Ерик разбра, че е взел в плен невероятното същество, което бе видял на бойницата, жената с огнена коса и смъртоносни стрели. Ръката му застина във въздуха.

Трепереща, Рианон лежеше под него, потискайки напирания в гърлото ѝ писък, обвинявайки се, че изобщо е извикала. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но тя нямаше да им позволи да се излеят навън. Ирисът беше сиво-син, почти сребърен, и макар че косата ѝ беше странна смесица от слънце и огън, очите бяха обкръжени от абаносовочерни мигли. Кожата ѝ беше нежна, с цвят на слонова кост и

мека като листенцата на роза. Притиснати под неговите, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно. Безупречното ѝ тяло се очертаваше ясно под тънката, опъната вълнена туника, обшита по края с кожа. Ерик беше потънал в съзерцание на чувствените ѝ устни, които внезапно се отвориха и го заплюха.

Мъжът се дръпна назад, бедрата му притиснаха още по-здраво нейните и с бързо движение ножът се опря в гърлото ѝ. Видя как пулсът ѝ се ускори, как преглътна конвулсивно. Изтри плюнката от лицето си и обърса ръка по гърдите ѝ. Усети потръпването им и внезапно осъзна колко крехка и в същото време властна е женската фигура под тънката дреха.

— Ранихте ме тежко, мадам — заговори тихо той на нейния език.

Рианон усети смъртната заплаха в думите му, но дори не се развълнува.

— Искях да те убия, викинге — отговори възбудено тя.

— Значи не сте стреляли, както трябва — отвърна подигравателно мъжът. После плъзна ножа по бузата ѝ и отново го върна на гърлото. Усети треперенето ѝ и дръпна оръжието си. Изправи се и я издърпа да стане. Резултатът от това усилие беше, че раната му отново започна да кърви. Пред очите му причерня. Трябваше първо да отиде при лекаря, за да превърже и почисти раната му, а после да тръгне да преследва автора на покушението. Все едно дали враговете бяха десетина мъже с мечове и бойни боздугани, или беше само тази огненокоса английска фурия. Тя умееше да си служи с лъка и краткият поглед в сребърносините очи го увери, че и сега чака само лек признак на слабост, за да го нападне. Още трепереше, но в очите ѝ светеше омраза.

Макар че беше предупреден, нападението все пак дойде неочаквано за Ерик. Внезапно коляното ѝ се заби с все сила в слабините му. Прониза го остра болка, дъхът му спря, но ръката му не се разтвори нито за миг. Заби нокти в китката ѝ и когато се строполи на пода, я повлече след себе си. В последния момент успя да намери седалката на най-близкия стол и я принуди да застане на колене пред него. В този миг беше готов да я убие. Дося му се да я зашлеви през лицето и да счупи тънкото ѝ вратле. Пое шумно въздух, изпъшка и с усилие отвори очи. В продължение на един кратък миг в очите на пленницата проблесна животински страх, като при фазан, уловен в

капан, но изчезна също така бързо, както се бе появил, и Ерик помисли, че се е излъгал. Тя се овладя бързо, но Ерик вече беше възвърнал достатъчно разума си и не я удари. Беше сигурен, че жената е проумяла размера на гнева му, защото изведнъж започна отчаяно да се извива в ръцете му, да се бори за свободата си. Ерик се улови, че на моменти забравя схватката, потънал в съзерцание на красотата ѝ. Тази жена беше съвършена: нежни, фино очертани линии на лицето, дълъг, строен врат, полуприкрит от разпилените огнени къдрици. Очевидно беше от благороден произход: тънкият лен, меката вълна и кожата на туниката ѝ бяха доказателства за високото ѝ положение.

Ерик се забрави да я гледа и неволно разхлаби хватката си. Рианон се възползва от възможността и впи зъби в ръката му. Ерик пусна китката ѝ, но я сграбчи за косата и злобно се усмихна, когато от гърлото ѝ се изтръгна писък. Тази жена беше прекрасна, но беше и гъвкава и коварна — и със сигурност беше негов враг. Издърпа я близо до лицето си и очите му се забиха в нейните като стоманени острия.

— Какво става тук? — попита студено той.

— Какво става ли? — изпъшка задавено тя. — От морето дойдоха орди кръвожадни гарвани.

Ерик я стисна по-здраво и отново я дръпна към себе си.

— Повтарям: какво става тук, лейди?

По ресниците ѝ надвиснаха сълзи. Пръстите ѝ се впиха в ръката му и се плъзнаха по окървавените кокалчета. Открила слабото му място, тя не се забави нито за миг и го изрита по раненото бедро.

Пред очите му избухнаха искри. Ръката му се отпусна безсилно. Само след миг щеше да се строполи в безсъзнание на пода. Все пак успя да падне напред, за да я погребее под тежестта си. Докато се бореше да остане в съзнание, двамата се претърколиха по дъските. Краката им се преплетоха и при едно рязко движение на бедрата тънката туника се разкъса по дължина. Стресната до дън душа, жената изпищя. Смаян от нахлулите в сърцето му чувства, Ерик плъзна задебелялата си в безброй сражения ръка по голата плът. Остана възхитен от нежността и копринената ѝ мекота. Жената стенеше задавено, бореше се като тигрица и при допира и триенето на тези силни, гъвкави бедра у неговите, в слабините му се надигна диво желание. Досега не беше изпитал плътско желание, дори когато се бе взираше унесено в очите ѝ или бе докосвал копринената коса. Сега

обаче усети през ризницата си твърдите ѝ гърди, притисна ръка към вътрешната страна на бедрото и тялото му се разтърси от сладостни тръпки.

Ерик стисна здраво зъби и видя, че жената стреснато отваря очи. Тя се опита да се претърколи настрана, изруга го с неприлични думи и впи нокти в ръката му като дива котка. Издраска го до болка, преди да успее да сграбчи и двете ѝ китки, да ги притисне над главата ѝ и да впи леден поглед в лицето ѝ.

Беше заповядал на Роло да пази гърба му, а къде, за бога, се беше запилял този некадърник? Точно сега имаше належаща нужда от него. Силите му отслабваха с всеки миг, продължаваше да губи кръв. Беше участвал в безброй сражения, без да получи дори драскотина, а тази мръсница със сребърносини очи едва не го довърши! В този миг жената въздъхна едва чуто. Отмести очи от лицето му и Ерик видя как прехапа до болка долната си устна.

— Затова ще умреш! — изсъска яростно тя.

— За кое по-точно, милейди? — попита невинно Ерик. — За това, че слязох на вашия бряг, или за това, че не загинах въпреки уменията ви да стреляте с лък? Или пък затова, че си позволявам да ви докосвам така интимно?

Той премести тежестта си, полагайки отчаяни усилия да прогони падащия мрак, и меко плъзна пръсти по голата плът на бедрото ѝ.

Лицето ѝ се обля в червенина, предизвикана от гнева, а може би и от други чувства. Ерик избухна в смях, но отново бе пронизан от пареща болка. Тази проклета жена го бе улучила със смъртоносната си стрела, после го беше хапала и драскала с ноктите си и той беше най-големият глупак, ако и сега откажеше да проумее, че красивият неприятел също носи смърт. Трябваше да надвие дивата жажда да я има, трябваше да затвори очите си пред красотата ѝ, но нима това беше лесно след ожесточената борба помежду им и допирът до нежната гола плът?

— Не се страхувайте, английска вещице — успокои я подигравателно той и отново плъзна ръка по бедрото ѝ, в опасна близост до мястото, където двата крака се срещаха. — Не сте нито любезна, нито нежна, нито възбуждаща, милейди. Намерението ми е да ви убия или да ви заробя. Това е всичко. Когато желая някоя жена, тя е

истинска, омайваща и изкусителна. Не ме предизвиквайте, мадам, защото ако ви взема сега, ще дам воля на варварското у себе си.

— Какво друго може да се очаква от един викинг, освен насилие и смърт? — изсъска гневно тя.

Ерик изскърца със зъби, за да се пребори с лудото желание да я удари. Овладя нахлулата в сърцето му омраза и дори успя да се усмихне. По дяволите, къде се бавеше Роло? Пред очите му беше паднала червена мъгла, но даже и през нея жената под него беше прекрасна... и смъртоносна. Дългите огнени кичури загръщаха тялото ѝ и Ерик усещаше копринената им мекота. Сиво-сините очи бяха широко отворени и го омагьосваха така, че забравяше струящата от зениците омраза.

Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха с такава сила, че едва не изскочиха от деколтето на туниката.

— Може би е най-добре да ви взема — пошепна като в транс Ерик. Когато ръката му докосна нежната ѝ буза, тя извърна отвратно глава. Пръстите му помилваха шията ѝ, склукчиха се около едната гърда, после помилваха другата. Палецът му започна да описва ритмични кръгове около зърното, което веднага се скова под допира. Жената впи очи в неговите и Ерик прочете в тях смъртен страх.

— Не смейте... викинге! — изфуча разярено тя.

Ерик смръщи чело и се запита защо тази жена продължава да го нарича викинг и варварин, след като беше дошъл от цивилизованата Ирландия. Нямаше да търпи да обиждат народността на баща му, но все пак бе дошъл от страната на майка си.

Спря да я дразни с интимните си докосвания, защото гневът отново заплашваше да го надвие. Усещаше, че не му остава много време.

— Искам да разбера какво се случи! — настоя възбудено той.

В продължение на един дълъг миг жената го гледаше напълно спокойно. Ерик пусна китките ѝ и посегна към ножа, който беше паднал далеч от десницата му. Тъкмо щеше да го пхне в кончова си, когато бе обзет от нов пристъп на слабост. От раната избликна кръв.

Този път не бе сигурен дали ще успее да остане в съзнание, дали пред очите му отново ще се проясни.

— Чуйте, милейди — заговори накъсано той. — Сега ще ми кажете кой е господар на този град и защо...

Очите му се затвориха. Светът се завъртя около него. Облегна глава на гърдите ѝ, за да прогони падащия мрак.

Скоро щеше да умре. Великият воин, наследникът на Вълка щеше да умре, защото тази млада мръсница чакаше с нетърпение припадъка, за да сложи край на живота му.

— О! — Ерик усети раздвижването ѝ. Жената го блъсна и тялото му се отпусна в предсмъртна летаргия. Тя коленичи пред него, погледна го и изглежда се успокои от празнотата в очите му, защото посегна към ножа. Ръката му се склочи около дръжката, но силите му бяха на привършване. Жената дръпна ръката, която стискаше ножа, и Ерик чу пшкането ѝ, накъсаното, отчаяно дишане. Тази негодница щеше да го убие. Ей сега щеше да му вземе оръжието.

— Милорд! Къде сте?

Най-после! Роло беше дошъл. По пода изтрополиха конски копита, спряха близо до него и Ерик разбра, че вече може да разчита на помощ. Пръстите му стиснаха ножа с последна сила.

Жената скочи на крака и задиша ускорено. После се обърна, за да избяга.

Ерик положи усилие и се изправи с нож в ръка. Жената се втурна към изхода, но после се обърна към него.

В продължение на един дълъг миг спусналата се пред очите му мъгла се проясни и образът ѝ, обкръжен от ореола на залязващата светлина на деня, се запечата завинаги в съзнанието му. Висока на ръст, стройна и царствена, с разпилени по раменете огнени коси, загърнатая сякаш в златен облак.

Тя видя ножа, видя и ледения му поглед и неволно изпищя, притиснала гръб до стената. Викингът държеше живота ѝ в свои ръце.

И двамата знаеха, че той можеше да я убие още сега, на това място. Вместо това Ерик се прицели грижливо и метна ножа така, че острието прониза тънкия плат на туниката и го заби в стената. Улучи одеждата ѝ точно под сърцето.

После ѝ се усмихна със смъртоносен хлад.

— Аз съм викинг, точно както твърдите, но въпреки това ще ви оставя жива. Само че се молете, лейди, молете се от сърце и душа на вашия Бог да не се срещнем още веднъж.

Гъстите ѝ мигли прикриха смъртния страх и омразата в сребърните очи. От гърлото ѝ се изтръгна задавен вик. Тя се обърна

светкавично, разкъса прикованата си одежда и изскочи през вратата.

След миг в стаята врѣхлетя Роло.

— Ерик!

— Ето ме — отговори уморено мъжът. Роло се втурна към него, приведе се и му помогна да се изправи. — Отведи ме в някое легло — изпъшка Ерик. — Извикай лекаря и ми донеси голяма кана медовина или ейл.

— Колко кръв! — пошепна ужасено Роло. — Трябва веднага да превържем раната ви. Не бива да умираете, принце!

Ерик се ухили мрачно.

— Няма да умра, можеш да бъдеш сигурен в това. Ще продължа да живея, за да си отмъстя за този злокобен ден. Ще узная какво се е случило тук или на друго място. Алфред от Есекс скоро ще разбере, че срещу него могат да се изправят не само проклетите датчани, а и обединените сили на ирландците и норвежците.

На един висок хълм, увенчан с бели скали, от който се разкриваше ужасяваща гледка към разрушения град, седеше млад мъж. Сега той се надигна от прикритието си и хукна да бяга през храсталаците. Макар че краката му пареха болезнено, не забави ход нито за миг. Тръгна по старата римска пътека и скоро настигна двама мъже на коне. Благородници от Есекс, знатни лордове, приближени на краля. По-възрастният беше облечен в синя вълна и хермелин, помладият носеше наситенозелени одежди, обшити с бяла лисича кожа.

— Хайде, момче, разкажи какво се случи — подкани го по-възрастният.

Момъкът заразказва задъхано.

— Всичко мина точно така, както го пожелавате, милорд. Лорд Уилтън от Есекс поведе войните си и почти веднага падна под мечовете на викингите. Никой не знаеше за поканата на краля, никой не подозираше, че викингските кораби са пълни с ирландци. Уилтън и Егмунд със сигурност са мъртви и ще бъдат заклеямени като предатели. Жителите на града посрещнаха викингите като омразни нашественици. Половината сгради горят. Хората, които оцеляха, са взети в плен. Мъжете ще бъдат заробени, жените ще станат жертва на викингската похот.

Възрастният мъж изкриви устни в жестока усмивка. Младият благородник попита загрижено:

— А какво стана с лейди Адела и лейди Рианон?

— Адела избяга, точно според плана. — Момчето помълча малко, защото се боеше от гнева на двамата мъже. — Обаче лейди Рианон не пожела да изостави верните си хора и остана в града. Даже взе участие в битката.

Младежът избухна в ядни проклетия. Крепостният побърза да обясни:

— Един от викингите я взе в плен в дома ѝ. Малко по-късно обаче я видях да се измъква през една странична врата и да се скрива в гората.

— Наистина ли е била пленена от викинг?

— Да — кимна уплашено момчето, — но успя да избяга.

— Хм... Само че дали е успяла да избяга навреме? — ухили се другият и погледна подигравателно спътника си, който гърчеше лице. — Какво те е грижа? Моля се викингът да я е изнасил, и то безмилостно! Готов съм да се обзаложа на най-скъпоценната си наметка, че вече няма да отблъсква така презрително предложението ми. Обезчестена и захвърлена от смъртен неприятел! Не мислиш ли, че ще бъде благодарна за трохите, които ще ѝ подхвърля?

Младият мъж не го поглеждаше.

— Може би се лъжеш — прошепна беззвучно той. — Тя обича Роуан, той също я обича. Няма да приеме никой друг.

— Ще направи онова, което ѝ се казва.

— Само кралят може да ѝ заповядва.

Тези думи бяха последвани от корав, подигравателен смях.

— Сигурен съм, че след този ден кралят ще бъде бесен от гняв. Сигурен съм също, че няма да ѝ позволи да се омъжи за онзи млад безделник. А сега е време да вървим. Свършихме работата си и денят е наш. Ще отидем при краля и ще му опишем прочувствено ужасните събития.

— Милорди! — Шпионинът напомни за себе си.

Старият го изгледа с коварно присвити очи.

— Какво искаш?

— Възнаграждението си! Обещахте ми сребро!

— Точно така — потвърди благородникът, подкара коня си към него и попита: — Сигурен ли си, че всички, чиито имена спомена, са мъртви?

— Съвсем сигурен. Изпълних всичките ви желания. Обещахте ми възнаграждение.

— Така да бъде.

Благородникът се усмихна. Очите на момъка се разшириха от ужас, защото скритата в ръкавица ръка посегна към меча. Не му остана време да извика; тънкото острие се заби безмилостно в сърцето му и той се свлече на земята в локва кръв.

— За бога! — извика стреснато младият. — Наистина ли трябваше да бъдеш толкова жесток?

— Разбира се. — Лордът невъзмутимо изтри кръвта от меча си. — Как да не беше нужно? Помни думите ми, млади приятелю: когато извършиш предателство, не оставяй след себе си свидетели. — Той подкара коня право през потръпващия труп на младежа и заключи: — Хайде, време е да отидем при краля.

ВТОРА ГЛАВА

Сърцето на Рианон се блъскаше лудо в гърдите ѝ, краката ѝ пареха от болка, дробовете ѝ бяха толкова измъчени, че едва си поемаше дъх. Все пак тя продължаваше да тича между вековните дървета, все по-далеч от града, който беше нейна родина и нейно наследство. Откак се помнеше, бе живяла във война, но никога не се беше чувствала толкова близо до отчаянието и ужаса като днес.

Едва когато навлезе дълбоко в гората, спря да си почине. Познаваше добре местността и се радваше, че скоро ще настъпи нощта. Откри една обрасла с дебел пласт мъх скала, седна и тежко пое въздух. После напрегнато се вслуша дали викингите не са тръгнали да я преследват. След малко дишането ѝ се успокои. Никой не я преследваше. Сигурно не я смятаха за достатъчно ценна плячка. Вероятно не знаеха коя е, а може би им беше все едно.

Побиха я студени тръпки.

Той можеше да я убие. И ако не беше толкова тежко ранен, със сигурност щеше да тръгне подире ѝ.

Тялото ѝ се тресеше. Тя затвори очи и отново видя пред себе си викинга, рус и могъщ, усети едва доловимия му мъжки аромат, почувства милувката на ръцете му...

Рианон пое дълбоко въздух. Той можеше да се прицели право в сърцето ѝ и да я пониже, но не го направи. Сигурно бе разбрал, че тя ще избяга и ще предупреди краля, но въпреки това я бе пощадил.

Не, не беше много вероятно постъпката му да е проява на милост. Преди това се беше държал направо брутално. Но какво ли искаше да каже, когато настояваше да научи какво се е случило? Тя обгърна с ръце тесните си рамене и ѝ се допря да изкрещи с цяло гърло страха, гнева и отчаянието си. Какво се беше случило ли? Орда викинги бяха дошли от морето и бяха плячкосали дома ѝ!

Трябваше веднага да тръгне на път. Трябваше да намери краля.

Рианон скочи на крака и се запрепъва по тясната пътека, докато стигна до бистър горски поток. През цялото време се беше питала

отчаяно дали викингите ще сринат града със земята. Толкова много хора бяха загинали. Благородници, професионални войници, крепостни, всички без изключение бяха тръгнали на смърт за родината си.

В очите ѝ запариха сълзи. Егмунд беше мъртъв. Милият, верен до смърт Егмунд с увисналите мустаци и тъжните кафяви очи. Не можеше да понесе мисълта за огромната загуба. Коленичи в калта и потопа лицето си в хладната, пенеста вода. Остави я да тече, за да измие мръсотията и милувката на викинга. Разтрепери се отново, но се принуди да се изправи. Дъждът най-после беше престанал. Трябваше да върви нататък. Трябваше да тича дотогава, докато настигне Алфред.

Изведнъж усети огромно нетърпение да види отново братовчед си, да се приюти под силното му рамо, да му изплаче умората и тъгата си. Не искаше да го товари с грижите си, но Алфред беше единственият, който беше в състояние да отмъсти на викингите.

Алфред беше израсъл в безкрайни битки с норманските завоеватели. Викингите бяха нахлули в страната още преди раждането му и бяха посекали хиляди мъже от Дорсет, Линкълншир, Източна Англия, Кент, Лондон, Рочестър и Саутхемптън. Алфред беше най-младият кралски син и преди да стане крал, бе изгубил трима братя. Когато се появи благоприятен случай, плати на викингите огромна сума, за да сключат примирие, но те бяха коварни и нарушиха договора. След това не му остана друг избор, освен да продължи войната.

Рианон знаеше, че кралят е изключителен воин. Под знамената му се бяха събрали много повече мъже, отколкото при който и да било друг крал. Той беше смел, мъдър и с добро сърце и тя го обичаше повече от всичко на света. Наскоро датската армия бе обсадила Рочестър. Алфред веднага се беше заел да събира войските си и да подготви поход срещу нашествениците, за да помогне на хората, затворени в крепостните стени.

Любимият ѝ Роуан беше с краля. Слава богу, че не остана с нея, както възнамеряваше, защото никога нямаше да се предаде на нападателите и със сигурност щеше да загине. Вече беше загубила толкова много скъпи на сърцето ѝ хора. Баща ѝ, загинал в една от битките, които Алфред водеше срещу датчанина Гунтрум. Скоро след това майка ѝ го последва в гроба. Не малко от хората ѝ също бяха

паднали под мечовете на викингите и тя нямаше да понесе, ако и Роуан си отидеше.

Рианон затича още по-бързо. Осъзнаваше, че за да стигне пеша до лагера на Алфред, ще са й необходими няколко дни. Първоначално възнамеряваше да избяга на кон, но викингът бе объркал плановете ѝ. В онзи момент не можеше да мисли за нищо друго, освен за паническо бягство. И сега нямаше кон, беше уморена до смърт и отчаяна, но трябваше да продължи. Не смееше да остане нито минута повече в опасна близост до викингите.

Затова продължи да тича, като напразно се загръщаше с ръце, за да се предпази от студа. Трепереше при мисълта, че онзи огромен рус натрапник може да я залови. Никога нямаше да забрави лицето му. Остро изсечените черти, леденосините очи на дивак. Предупредителните му думи още отекваха в ушите ѝ и я пришпорваха да тича по-бързо. Можеше само да се моли на Бога никога повече да не го срещне.

Припомни си как го бе видяла за първи път. Как само стоеше на палубата на кораба си, уверен, че и най-страшните светкавици няма да го улучат. Безсрамен и нагъл, той бе донесъл смърт и разрушение в родния ѝ град и бе погубил толкова мили на сърцето ѝ хора. Имаше право, като още от самото начало пожела смъртта му, защото бе усетила, че хората му нямаше да продължат нападението без него.

Той не трепна дори когато стрелата ѝ полетя право към сърцето му! Едва в последната секунда отстъпи встрани и избягна смъртта. Рианон презираше гордостта и високомерието му, мразеше го заради пролятата кръв и плячкосването на дома ѝ. Трябваше да избяга много по-рано, но беше изпитала отчаяно желание да го убие. И какво постигна с това? Едва не падна мъртва в краката му!

В тялото ѝ плисна гореща вълна. Грамадната фигура на норманина и леденият гняв в очите му не можеха да се изличат от паметта ѝ. Ръката му я пристягаше като окова, силата на мускулите му още пареше тялото ѝ. Никога досега не беше изпитвала такава заваляваща омраза и страх. Никога нямаше да забрави очите му. Заради него любимият ѝ роден град беше станал на прах и пепел, а Егмунд, лорд Уилтън, смелият Томас и още много други бяха мъртви.

Тя спря отново и се улови за стомаха, опитвайки се да се пребори с разкъсващата болка. Вдигна поглед към измамното небе и се помоли

Адела също да е успяла да се изплъзне от ноктите на викингите. Адела беше леля ѝ, вдовица на благородник от Есекс, и след смъртта на мъжа си беше неотстъпно до племенницата си — като компаньонка и приятелка. Рианон беше сигурна, че крехката Адела няма да преживее жестокостта на норманите.

Когато чу вляво от себе си шум като от прашене, тя замръзна на мястото си. Сърцето ѝ направи огромен скок, после съвсем спря. Останала без сили, тя се прикри зад един дъб и падна на колене. Обзета от смъртен страх, видя отново лицето му... мръсно, покрито с брашното, което беше хвърлила в очите му, и въпреки това твърдо, студено, всяващо ужас. Усети силата на ръката му, пулсиращата мъжественост на тялото му. „Молете се — беше ѝ казал той, — молете се да не се срещнем никога вече...“

От гърлото ѝ се изтръгна измъчен стон. Дяволът я гонеше по петите. Нямаше как да му избяга.

След миг от отсрещния храсталак изскочи мършав червен кон.

Рианон избухна в луд смях. Обзета от истерия, тя се смя, докато очите ѝ се напълниха със сълзи.

Толкова хора бяха загинали! Викингите ѝ бяха отнели всичко и я бяха лишили дори от възможността да погребее по християнски падналите си приятели и служители. Лешоядите и вълците щяха да си напълнят стомасите с телата им.

Червеният кон я гледаше, сякаш е изгубила разума си, и тя също се запита дали пък нападението на викингите не беше помътило съзнанието ѝ. Олюлявайки се, се изправи на крака и си каза, че няма време за губене. Трябваше да хване коня, защото с негова помощ щеше да стигне при Алфред още на сутринта.

Тя се приведе напред и поами животното. То изглеждаше съвсем кротко и очевидно нямаше намерение да бяга. Идваше направо от бойното поле и юздите му се влачеха по земята.

Рианон се запита кой ли е яздил този кон и как е загинал. Седлото беше надупчено и разкъсано. Рианон стисна здраво зъби, откопча ремъците и хвърли седлото в храстите. После прихвана края на туниката си и скочи на гърба на коня. Нощта отдавна беше настъпила, но това не я тревожеше. Дано само изгрееше луната, защото нямаше да намери пътя в мрака.

Докато животното препускаше в тръс, Рианон си припомняше живота си. Родителите ѝ бяха още живи, когато се принудиха да избягат в Лондон, защото датчаните нахлуха в земята им. Първите натрапници бяха дошли само с три кораба и баща ѝ, Егмунд и Уилтън бяха убили всички и бяха подпалили корабите им. После започнаха да прииждат все нови и нови датски орди и баща ѝ реши, че дъщеря му също трябва да изучи изкуството на стрелбата с лък и боя с меч. Рианон стана отличен стрелец. Баща ѝ непрекъснато се хвалеше, че момичето му е в състояние да улучи ухото на игла от сто стъпки разстояние, и макар че мъжете му умираха от смях, всички знаеха, че твърдението му не е далеч от действителността. Рианон наистина беше в състояние да улучи каквато и да е цел.

Защо не го направи и днес, когато положението беше на живот и смърт? Този въпрос не ѝ даваше мира.

И защо викингът хвърли ножа си така, че да не я засегне? Инстинктът ѝ подсказваше, че ако беше поискал, той можеше да я убие с един-единствен удар.

От гърлото ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Наоколо цареше пълен мрак. Вече нямаше да мисли за синеокия великан, нямаше да трепери, припомняйки си силата и топлината на тялото му и опасността, която дебнеше в леденосините очи...

„Молете се, милейди, никога да не се срещнем отново...“

Една сова изкрещя и Рианон така се стресна, че едва не падна от коня. Изгря луната. Тя щеше да освети пътя ѝ.

Беше изтощена и отчаяна и изведнъж се почувства ужасно самотна. Без да иска си припомни деня, когато донесоха тялото на баща ѝ и го предадоха на майка ѝ. Рианон не можеше да откъсне очи от лицето му, от красивите, горди черти, застинали в маската на смъртта. Тя изтри засъхналата кръв от челото му и видя дълбоката рана. Датска бойна бравда бе разцепила черепа му. Разплака се, положи окървавената му глава в скута си и започна да го милва, сякаш можеше да го съживи. Най-после майка ѝ я отведе в стаята ѝ и Рианон едва не изгуби вратата си в небесния отец.

А сега същото се беше случило и с Егмунд, Уилтън и Томас. И с още много други.

Рианон отметна глава и даде воля на мъката си. Викът ѝ отекна надалече в нощта. Вик на сърцераздирателна болка и бездънно

отчаяние. Но и клетва. Нямахте да позволи да отнемат и други скъпи на сърцето ѝ хора. Никога вече. По-скоро щеше да умре.

Алфред, кралят на Есекс, който се връщаше от параклиса, спря на сред път и уморено се взря в развиделяващото се небе. Дъждът беше престанал и рубиненочервените ивици на хоризонта сякаш предсказваха кръвопролитие. Алфред беше много набожен човек и твърдо вярваше в единната и единствена католическа църква на Исус Христос, но тази сутрин небето излъчваше прастаро, езическо предупреждение.

Кралят въздъхна. Сега не можеше да влезе в къщата. Да види лицето на жена си, да слуша звънките гласчета на децата си. Да се прави, че не забелязва как го поглеждат от страни децата и как смехът им замлъква и отстъпва място на напрегнато мълчание.

Той стисна ръце в юмруци. „Боже, ти, който си на небето, прояви безкрайната си милост и подкрепи ръката ми в тази битка, за да прогоня завинаги жестоките нашественици!“

Алфред не помнеше нито един миг от живота си, в който борбата срещу датчаните да не е висяла като заплашителна сянка над съдбата му. Първите му детски спомени бяха от поклонническото пътуване до Рим, предприето от четиригодишното момче, защото баща му и братята му не можеха да оставят бойното поле. Никой от тях не успя да остарее.

Между дървения параклис и продълговатата господарска къща имаше стар скален блок, оформен като седалка. Алфред се отпусна на хладния камък и учудено погледна стиснатите си юмруци.

Отначало се биеше срещу датчаните под командата на брат си, а когато той загина, едва беше навършил двадесет и една години. Млад мъж със слаба жена, бременна с първото им дете. Междувременно това дете беше станало на петнайсет години и Алфред беше благодарен, че е момиче и че нямаше да му се наложи да се бие в тази безкрайна война и да се погуби. Но след дъщерята се беше родил син и той скоро щеше да навърши необходимата възраст, за да вземе оръжие в ръцете си.

Алфред погледна отново към небето и се запита какво ли послание му носеха тези кървави ивици. Какво ли се беше случило?

Или щеше тепърва да се случи? Макар да не притежаваше пророческата дарба на келтите, Алфред знаеше, че Англия все още пазеше езическите си обичаи и че първата поява на викингите беше предсказана от съдбоносна поличба. В горите продължаваха да бродят друиди, а въпреки че бяха приели християнството, повечето от хората му си бяха останали суеверни като езичниците датчани. Нещо предстоеше.

Алфред склочи ръце за молитва. Молеше се небесните знаци да предсказват победа. Досега Бог го бе дарил с безброй победи. Знаеше, че хората го смятат за най-великия крал от времето на легендарния Артур. Той беше кралят, поданиците прегъваха коляно пред него и се биеха за честта му. Той обаче искаше повече. Искаше мир. Искаше Англия да стане страна, в която всеки да има възможност да получи образование. Искаше децата да се учат да пишат и четат и в училищата да преподават най-добрите учители. За да постигне тази цел, имаше нужда от мир. Вече беше на тридесет и шест години. Не беше млад, но не беше и стар. Можеше да живее още много години. Имаше достатъчно време да постигне целта си.

Алфред падна на колене пред камъка, макар че току-що бе излязъл от параклиса. Взе шепа пясък и втренчи поглед в него.

— Боже на бащите ни, дай ми сили да унищожа веднъж завинаги датчаните! Дай ми сили да ги изгоня от земята си и да им покажа истинските пътища на твоята светлина.

Докато говореше, земята се разтрепери. Алън от Кент, един от най-верните му и достойни за доверие васали, препускаше право към него. Алфред се изправи на крака, а Алън скочи от коня и се хвърли на колене пред господаря си. Очевидно носеше лоши вести.

— Станете, Алън, и говорете. Какво се е случило? Да не би ирландският принц да се е отметнал от думата си и да е отказал обещаната помощ?

— О, не, кралю. Той пристигна, но това се оказа грешка. Вашето послание не е стигнало до брега. Хората в града се почувстваха заплашени и нападнали първи. Лейди Рианон заповядала атаката. Ирландският принц бил посрещнат не с добре дошъл, а с дъжд от стрели.

Ужасен, Алфред сграбчи Алън за рамото.

— Откъде знаете?

— Бях на път към лейди Рианон и случайно се натъкнах на един оцелял, който се опитваше да се добере до вас. — Алън не смееше да погледне краля си в очите и Алфред се запита какво ли премълчава. После си каза, че верният му васал е свел поглед от тъга и съчувствие към Рианон.

— Сигурен ли сте, че всичко това е вярно?

— Да, сигурен съм. Градът е почти напълно разрушен.

— Не съм и очаквал друго — промърмори кралят. Беше хванал един звяр за опашката, вярвайки, че е цивилизован. Ала познаваше страшната му слава и се молеше недоразумението да няма други последствия. Не му се искаше да мисли, че Ерик вече е тръгнал към Есекс с боен вик на уста и жажда за отмъщение в сърцето. Ирландският принц непременно бе помислил, че кралят на Англия го е предал. Рианон ли беше предателката? Невъзможно! Алфред не можеше да си обясни поведението на племенницата си и неспокойно се питаше какво ли всъщност се е случило там. Ала се обърна към Алън като крал. Просто нямаше избор. На първо място беше крал и не разполагаше с много възможности да опази поне част от Британия за саксонците.

— Къде е сега Ерик?

— Завзел е града.

— Не е ли тръгнал, към вътрешността на страната? Откъде знаете какви са намеренията му?

— Над града лежеше злокобна тишина. Сигурен съм в онова, което говоря, сър, защото минах по брега, за да се уверя със собствените си очи, преди да препусна като дявол към вас.

Алфред безмълвно благодари на Бога, че ирландският принц не е жаден за незабавно отмъщение. После кратко попита:

— А племенницата ми?

Алън загрижено поклати глава.

— Не я видях никъде. Но мъжът, когото срещнах, твърдеше, че е избягала.

Алфред се загърна в наметката си и вдигна поглед към пролетното небе.

— Алън, намерете Роуан и му наредете да събере хората си и да потърси лейди Рианон. Ако е жива и е на път към нас, любовта ще му покаже правия път.

— А вие, сър?

Алфред погледна верния си васал, но не каза нищо. Двамата с Алън бяха на една възраст. Постоянните битки ги поддържаха в добра физическа форма. Алън беше тъмнокос, с остри сиви очи и уста, която се изкривяваше в жестока гримаса. Хората ми са станали твърди като гранит, каза си развълнувано кралят.

— Аз ще отида при Ерик от Дъблин. Ще се опитам да поправам стореното зло. — Той се обърна и тръгна към дома си. Наметката се развя зад гърба му. След малко спря и отново се обърна към Алън: — Как може да се случи това? Нали й пратих послание!

— Да, знам, изпратихме вестоносец. Само че мъжът, когото срещнах, изобщо не беше осведомен за такова послание. Може би Егмунд, който мрази норманите от дън душа, е отказал да предаде вестта на своята лейди. Само че викингите са го убили, така че никога няма да узнаем истината.

Кралят се усмихна мрачно.

— Разбира се, че ще я узнаем, Алън. И то съвсем скоро.

— Сър! — Викът прозвуча пронизително и отчаяно. Беше жена. Алфред се обърна стреснато и втренчи поглед в гъстата гора на изток. Тонът на гласа му беше добре познат. Заля го вълна на облекчение.

Рианон беше жива! Тя препускаше към него, възседнала мършав червен жребец, напъряно през поляните. С разкъсани, мръсни дрехи, дива и прекрасна както винаги.

— Божичко! — прошепна Алфред и се втурна към племенницата си. Младата жена дръпна юздите, скочи на земята и се хвърли в ръцете му, заливайки се в сълзи.

Алфред я задържа да не падне, пригладя назад разбърканата ѝ коса и нежно я притисна до гърдите си. Сърцето му се блъскаше като лудо. Устните му шепнеха благодарствена молитва за щастливото ѝ избавление.

Не знаеше защо я обича толкова много — дори повече от собствените си деца. Може би причината беше, че някога обожаваше майка ѝ. Може би защото ѝ беше кръстник и я беше държал над кръщелния купел. Не знаеше защо, но я обичаше като своя собствена плът и кръв и сега не можеше да я пусне от прегръдките си. Рианон беше доста висока за жена, но крехка и нежна. Трябваше да я отнесе в

къщата. Забравил Алън, кралят се втурна към дома си и повика съпругата си.

Рианон се сгуши в него, изпълнена с безгранично доверие. Сребърносините ѝ очи бяха замъглени от мъка.

— Нападнаха ни датчани, милорд. Драконови кораби. Слязоха на брега и изклаха хората ми.

Очите ѝ се затвориха. Беше ѝ студено, дрехите ѝ бяха мокри, усещаше смъртно изтощение.

Внезапно в сърцето на Алфред нахлу бесен гняв. Можеше ли така лекомислено да се жертват десетки човешки животи! Той погледна към девойката в ръцете си и поклати глава.

— Не са били датчани.

Рианон отвори широко очи.

— Какво говорите, милорд! Нали бях там! Нападнаха ни като глутница гладни вълци и...

— Изпратих ти вест, Рианон. Помолих за помощ от Ирландия. Принцове на Дъблин мразят датчаните не по-малко от нас.

Рианон поклати глава. Той не разбираше.

— Нямаше ирландци! — опита се да обясни тя. После здраво стисна зъби. Не можеше да забрави викинга, когото за малко не уби — златнорус и студен като зимата в родината си. — Дойдоха с драконови кораби! — пошепна безсилно тя. Не можеше да разкаже на Алфред за сблъсъка си с този мъж. Кой знае как щеше да се ядоса, че не е избягала веднага.

— Корабостроителите на принца вероятно са нормани, Рианон, както и повечето от хората му.

Рианон отново поклати глава. Беше уморена до смърт, но трябваше да разясни на краля, че го заплашва опасност.

— О, милорд, аз ли не се изразявам ясно...

— Не! — прекъсна я строго Алфред. Гневът му нарастваше. Беше като болен при мисълта колко много хора са пострадали невинно, боеше се, че предателството ще му струва подкрепата на ирландския принц, от когото се нуждаеше отчаяно. После нежно притисна Рианон към гърдите си. Не я обвиняваше, но трепереше от ярост. — Не, мила, ти се изразяваш достатъчно ясно, но не разбираш какво ти говоря аз! Някой е извършил предателство! Ти си заповядала на хората си да

нападнат човека, когото помолих за услуга. Ти си вдигнала ръка срещу мен.

— Никога не бих те предала, Алфред! — изпъшка ужасено Рианон. — Нима наистина ме подозираш? Аз влязох в бой с врага! От дете са ме научили да се боря с викингите!

— Не те обвинявам, но искам да разбереш, че трябваше да посрещнеш ирландския принц с добре дошъл. Вместо това си го нападнала.

— Кълна ти се, че не знаех нищо!

Алфред я обичаше с цялото си сърце, но в този миг не можеше да я погледне в очите. Не можеше да си позволи да изгуби войските, на които беше разчитал. Победата беше толкова близо; тя се носеше сякаш във въздуха. Нямаше да понесе, ако някой я изтръгне от ръцете му в последната минута. Ирландският принц трябваше да остане негов приятел и ако утре поискаше наказание за виновните, Алфред беше готов да плати най-високата цена.

Кралят прескочи прага и отново извика жена си. Отнесе Рианон до огъня и я положи върху меки възглавници.

— Алсвита! — провикна се ядно той, но жена му вече тичаше по стълбата, носейки на ръце най-малката им дъщеря Алтрайф. Като видя ужасната гледка, Алсвита остави детето на пода, хвърли укорен поглед към мъжа си и прегърна треперещата Рианон.

— Какво е станало с нея? — попита уплашено тя и попипа разкъсаната туника.

Алфред не успя да скрие обзелия го гняв.

— Някой от хората ѝ е решил да се противопостави на кралската заповед; това е всичко.

— Не! — изплака Рианон. — Това не може да бъде вярно!

Алфред целият се тресеше от трудно сдържана ярост. Девојката не разбираше причината за това вълнение и го гледаше смаяно.

— Не обвинявам теб, Рианон, но някой ме е предал — и теб също. За съжаление случилото се може да има тежки последствия, още по-смъртоносни от досегашните.

Рианон се изтръгна от прегръдката на кралицата и се изправи с треперещи крака, за да се защити.

— Какво може да бъде по-ужасно от пролятата кръв и пепелищата на града ми? Не разбираш ли, Алфред? Толкова смели

мъже, най-добрите ми приятели, са мъртви...

— А вие забравихте ли, лейди, че аз съм кралят? — прекъсна я рязко той. — Няма ли най-сетне да проумееш, Рианон, че някой от твоите мили и верни приятели те е предал. Изпратих ти послание да посрещнеш с почести ирландския принц, който ще слезе на твоя бряг, защото е дошъл с мирни намерения, като наш съюзник!

— Не съм получила това послание, милорд! — изкрещя извън себе си Рианон. — Разбери най-после, сър, нямаше никакъв ирландски принц! Видях само орда викингски разбойници!

Алфред й обърна гръб, без да каже нито дума повече.

— Имай поне малко милост, Алфред! — извика след него Алсвита. — Нима можеш да бъдеш толкова жесток? Имай доверие в това измъчено момиче!

Кралят се обърна към жена си, но погледът му беше празен.

— Разберете, цялата съдба на Есекс зависи от отношенията ми с принца на Дъблин. Не мислите ли, че е страшно дългоочакваният мир да зависи единствено от разума или жаждата за отмъщение на един чуждестранен принц? — Той се загърна по-плътно в наметката си и продължи: — Ще замина още днес при него. — Гласът му звучеше делово. — Рианон е оцеляла и съм убеден, че в този дом ще бъде на сигурно място.

Алфред излезе от стаята с отмерени крачки и двете жени дълго не помръднаха. Алсвита изглеждаше още пообъркана от Рианон.

— Той те обича... с цялото си сърце — прошепна най-после тя.

Рианон се обърна към нея и се опита да се усмихне. Ала не се получи нищо.

— Да, може би наистина ме обича. Но не толкова, колкото Есекс.

— Той не обича дори мен колкото Есекс — отвърна сухо Алсвита. Забеляза, че Рианон трепери, и повика слугините, които се втурнаха от всички страни. — Бързо стоплете вода и донесете ваната пред огъня. Не искам лейди Рианон да се разболее!

Отвън се чу конски тропот, скърцане на въжета и звън на стомана. Мъжете трескаво се готвеха за път. Алсвита обгърна рамото на Рианон и я отведе до приготвената вана. После изми косите й, като през цялото време бърбеше за незначителни неща. Но Рианон не престана да трепери дори когато излезе от горещата вана и се сви пред огъня, увита в дебела ленена кърпа.

Алсвита, която все още беше много красива с медноцветните си очи и фините линии на лицето, седна до нея и се опита да я успокои.

— Ще поръчам заупокойни служби за твоите хора. Още тази вечер ще идем да се помолим за душите им.

Рианон кимна. В гърлото ѝ беше заседнала буца.

— Алсвита, поне ти ми повярвай! Това не бяха ирландци, нали ги видях! Само викинги!

— Вярвам ти, Рианон. Ти казваш само онова, което си видяла. Мисля, че ти просто не разбираш. Този ирландски принц има баща норвежец и вероятно изглежда като викинг. Опитай се да свържеш нещата, мила! Викингите строят най-добрите кораби и флотата на дъблинския крал е създадена изцяло от тях. Алфред има нужда от тези хора, за да се справи с кръвожадните датчани. Ирландският принц, който трябва да бъде умиловителен, произхожда от Дъблин, но по баща е норманин.

Рианон не можеше да спре да трепери.

— Казвам ти, Алсвита, Алфред е сключил съюз с демони! Нали ги видях! Това не бяха ирландски християни, а езичници!

Езичници със златните коси на северното слънце и сините очи на ледения студ. Значи Алфред се беше съюзил с тях. Нищо чудно, ако скоро се срещнеше отново с викингския воин. Вероятно той беше един от първите служители на ирландския принц.

— Божичко! — прошепна безсилно тя и отново я побиха тръпки. Русият викинг със сигурност беше разказал на принца си за саксонката, която се бе опитала да го прониже със стрелите си. Алфред беше тръгнал на път, кипящ от гняв, и щеше да се ядоса още повече, когато видеше разрушения град.

— Как можа да бъде толкова равнодушен към мен и към хората ми? Защо прие с безразличие вестта за пролятата кръв? — попита през сълзи тя. — Аз съм част от рода му, настойник ми е, а сега застава срещу мен, понеже съм защитила онова, което ми принадлежи!

Алсвита мълча дълго, а когато заговори, гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Не бива да забравяш, че Алфред е крал, Рианон. Целият Есекс е негов.

— Той е жесток!

— Той е корав мъж и може да бъде непримирим. Съдбата го е направила такъв, няма друг изход, освен да бъде силен. Помни, че той е не само твой настойник, но и твой крал и защитник. И че те обича. — Алсвита помилва косата ѝ и се усмихна съчувствено. — Той е отговорен за живота ти. Но не искаше да те нарани и никога няма да го направи.

Рианон много искаше да ѝ вярва. Тя също обичаше краля. Алфред, Алсвита и децата им бяха семейството ѝ. Те бяха всичко, което ѝ беше останало. Тя притисна крака към гърдите си, уви се поплътено с кърпата и се загледа в огъня. От очите ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

— Беше ужасно! — заговори като в транс тя. — Толкова смърт, толкова кръв... Знаеш колко обичах стария Егмунд. И Уилтън. Помисли за жените, които вече нямат любими, помисли за бедните сирачета. — Тя се стресна и вдигна глава. — Ами Адела! Не я видях никъде. Къде ли се е скрила? Дали е успяла да се изплъзне от ръцете на викингите и сега се скита отчаяно из горите?

— Алфред ще я намери — отговори уверено Алсвита.

— Господи, защо бях такава егоистка? Защо не казах на Алфред за Адела?

— Сигурна съм, че е успяла да избяга. Хората на Алфред ще я открият.

— Ами ако я намерят викингите?

— Ако се е скрила в гората, никой няма да тръгне да я търси. Нима ще тръгнат след жена, за чието съществуване дори не подозират?

Рианон не каза нищо. Викингите щяха да търсят нея, не Адела. Тежко раненият норманин щеше да изпрати хората си след нея и може би да намери Адела.

Тя не каза нищо на Алсвита. Не можеше да ѝ опише срещата си с викинга. Не смееше да го стори. Алсвита беше жена на Алфред и непременно щеше да му разкрие истината.

— Да вървим, Рианон — настоя меко Алсвита. — Трябва да хапнеш нещо, а после да поспиш. — Тя се поколеба и изгледа замислено младата жена. — От какво толкова те е страх?

— Какво? — изгледа я стреснато Рианон.

— Какво има? Защо все още се страхуваш?

Рианон поклати глава.

— Не е вярно... Вече не ме е страх. Нали съм тук, при теб. На сигурно място.

Но тя не знаеше дали някой ден отново ще се почувства истински сигурна и защитена. Не можеше да забрави викинга. Не можеше да прогони от паметта си нито горещината на тялото му, нито ледения студ в очите му и гърления тон на гласа му. Да не говорим за последните му думи...

„Молете се, лейди... Молете се да не се срещнем никога вече.“

Не, тя нямаше да го види отново. Щеше да остане при Алсвита и децата, а Алфред щеше да тръгне на път с армията от наемници и да се бие срещу датчаните при Рочестър. Викингът щеше да изчезне завинаги от живота ѝ.

Зъбите ѝ затракаха. Да, тя щеше да се моли — точно както ѝ беше предложил той. Щеше да се моли Алфред никога да не узнае как племенницата му се е забъркала в тази ужасна каша.

Алсвита загрижено я разтърси за рамото.

— Ела, искам да си легнеш. Знаеш ли, има още един човек, който много те обича.

— Роуан! — изкрещя Рианон и скочи. Господи, тя го бе забравила — него, единствената си любов! — посред цялата тази бъркотия, след всичко, което се беше случило.

— Да, Роуан. Но съм сигурна, че той е тръгнал с краля и не е вероятно да го видиш по-рано от утре. Първо ще хапнеш нещо, после ще се напиш хубаво. Трябва да навакшаш безсънната нощ. Нали не искаш Роуан да те види в този ужасен вид?

— Не, разбира се, че не — съгласи се забързано Рианон. И на Роуан нямаше да разкаже за срещата си с викинга. Той не обичаше само Есекс, той обичаше нея и сигурно щеше да поиска да отмъсти на норманина от свитата на принца за поруганата ѝ чест.

Когато най-после я сложиха в леглото, облечена в дълга бяла нощница, и я завиха със затоплените чаршафи, Рианон дълго не можа да затвори очи. Когато най-после заспа, в съня ѝ не се яви Роуан, както ѝ се искаше. Измъченото ѝ въображение не я дари с образа на човека, когото обичаше, младия саксонец със засмени зелени очи и кестенява коса.

Вместо него пред духовния ѝ взор изникна грамадният викинг със златна коса и брада и широки рамене, твърди като стомана, с очи,

непоколебими и студени като северен глетчер, които се забиха като ножове в сърцето ѝ.

В ушите ѝ прозвуча гръмкият му смях, ръцете му отново я докоснаха, в тялото ѝ се надигна предателска слабост. Как можа да допусне тази интимна милувка — по гърдите, по голите ѝ бедра! Каква беше тази ръка, толкова смущаващо нежна, за разлика от гневните очи и твърдото тяло?

Тя чу пошепнатите му думи, чу ги отново в неспокойния си сън: „Молете се, лейди, молете се да не се срещнем никога вече!“.

Споменът за тези думи се бе врязал дълбоко в съзнанието ѝ и Рианон се събуди с писък. После дълго не можа да заспи. Тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки. Много скоро двамата щяха да се срещнат повторно, тя беше убедена в това, въпреки всичко. Той беше влязъл в живота ѝ с бурята и грамадните морски вълни. И беше предопределен да промени живота ѝ из основи.

ТРЕТА ГЛАВА

Ерик спа неспокойно. Накъсани сънища, късчета спомени профучаваха през главата му и го мъчеха. Пред очите му се носеха красивите джамии на арабите, просторните палати на тъмнокожите маври. Видя морето, припомни си как беше плавал по Сена, а един от най-ранните му спомени го отведе в учебната стая във впечатляващия каменен палат на баща му в Дъблин. Лейт беше винаги прилежен и умееше да се владее, нали беше наследник на кралството. Лейт познаваше много добре ирландската история и Ерик, който го ревнуваше до полуда, често се качваше на масата по време на уроците, размахваше несъществуващ меч и се кълнеше, че е готов да се изправи срещу целия свят.

Помнеше и гласа на майка си — мек, строг и мелодичен. Той забравяше мечтите си да завладее света, когато майка му събираше около себе си многобройните си наследници: Лейт, Крик, Брайън, Грайс, Конан и Конар се казваха момчетата, а момичетата бяха Елизабет, Мегън и Дария. Иърин им разказваше старите ирландски приказки и легенди, а децата седяха в краката ѝ и благоговейно слушаха. После се появяваше Олаф и правеше отчаяни опити да привлече вниманието им със своите истории за Один, Тор, Локи и всички останали северни богове. В палата на Дъблин винаги имаше топлина. Топлина и любов.

Ерик се мятал неспокойно в съня си и пред очите му се мяркаха все нови и нови образи, далечни и неясни. Дните, когато заминаваха за Тара, за да се срещнат с останалите ирландски крале, управлявани от дядо Ейд Финлейт справедливо и мъдро. Дните, когато го изпращаха в гората, за да се учи при прастария друид Мергуин. Дни, в които плющеше вятър и отекваха гръмотевици, а старецът стоеше с разперени ръце под дъжда:

— Почувствай го, момчето ми! Почувствай вятъра! Виж как лети соколът, а земята е легнала под краката ти. И запомни, че отговорите

не се търсят у другите хора, а винаги в своята собствена душа — ти и земята, вие сте едно!

Със спокойната си сила Мергуин го принуждаваше да чете. Да изучи латинските, франкските, норвежки, ирландски и английски текстове. Мергуин го гонеше през ухаещото на гнило блато и му обясняваше кои билки извличат отровите от тялото, от кои лишеи се приготвят лечебни компреси, как се спира опасен за живота кръвоизлив. Друидът не го щадеше, тормозеше го много повече от братята и сестрите му, докато един ден Ерик се възмути и му изкрещя:

— Не се старай толкова, старче! Аз съм принц! Аз съм син на Норвежкия вълк и внук на великия Ард-Рий.

Мергуин го измери от глава до пети и мушна в ръката му тежка брадва.

— Да, Ерик, ти си всичко, което твърдиш. А сега нека изпробваме дали силата на тялото може да се мери със суетността ти. Започвай да сечеш онези дървета и не преставай, докато не натрупаш огромен куп дърва, защото зимата обещава да бъде тежка.

Ерик така и не разбра защо тогава се подчини на стария жрец, макар да знаеше, че майка му го обича и дори баща му често търси съвет при него.

Друидът винаги беше прав.

Той знаеше още от самото начало, че Йемения ще умре.

Ерик простена и отново се замая в мекото легло. Тогава бяха отседнали в господарския дом на завладения град. Когато тръгна на път с чичо си, друидът искаше да го спре. Ерик вече отдавна не беше малко момче, но Мергуин дойде при него на брега. Брадата, косата и наметката му се развяваха от морския бриз и той приличаше на стар гарван. Мършавата му фигура устояваше без усилия на поривите на вятъра и той чакаше търпеливо, докато Ерик намери време да поговорят насаме.

— Не отивай — помоли го тихо друидът.

— Трябва, Мергуин. Обещах на чичо.

— Заплашва те опасност. Не мога да те предупредя да се пазиш от определена личност или събитие. Мога само да ти кажа, че сърцето, душата и животът ти ще бъдат подложени на голямо изпитание.

Ерик помнеше обичта, която в този ден бе изпитал към стария си учител, помнеше и как обгърна със силните си ръце костеливите му

рамене.

— Аз съм ирландски принц, Мергуин. Не мога да не удържа на думата си, дори ако това ще струва живота ми. Трябва да мина през тази опасност, както е сторил и баща ми преди мен.

Мергуин го разбра и не каза нищо повече.

Ерик тръгна на път, срещна Йемения и сърцето, душата и животът му наистина бяха изложени на смъртна опасност.

Онази нощ той уби много мъже. Но нито броят на мъртвите, нито потоците кръв, които бе пролял, можеха да уталожат болката, която го разкъсваше и която стана част от него. Тя не преставаше да пари в душата му, да се промъква в сънищата му.

Ерик отново простена. Кракът го болеше и в неспокойния му сън се появи образът на Мергуин. Стар, прастар друид с мършаво, сбръчкано лице. Ерик направи опит да се усмихне:

— Махни се, друиде! Не влизай в сънищата ми!

— Ти не сънуваш — прозвуча гласът на жреца.

Ерик примигна и разтърси глава, но образът остана. Скочи от леглото, но му се зави свят и отново се отпусна във възглавниците. Пребори се със замайването и лека-полека стените престанаха да се въртят.

Друидът наистина беше при него.

Ерик смръщи чело и го изгледа изненадано.

— Ти си като стар прилеп от ада! Какво търсиш тук?

Мергуин приседна до него на леглото. Ерик извика от болка и здраво стисна зъби, защото старецът без бавене опипа раната на бедрото му.

— Кълна се в кръвта Христова, никога не съм усещал такава адска болка! — изскърца със зъби той.

Друидът загрижено поклати глава.

— Ерик, не бива да споменаваш на един дъх Христос, Один и ада! Посвети сърцето си на един бог, млади вълко, и отправяй молитви само към него с подobaващата почит!

— Как дойде тук? — попита развеселено Ерик.

Мергуин наложи раната му с някаква лапа и Ерик с изненада установи, че болката изчезна почти веднага. Докосването на костеливите ръце открай време притежаваше магическа сила. Друидът го наблюдаваше внимателно, без да отговаря.

— Попитах нещо! — не се стърпя Ерик.

Този момък има темперамента на Вълка, каза си Мергуин. Не, има и нещо повече. Измежду многобройните потомци на Олаф Белия този най-много прилича на баща си.

— Прочетох руните ти — отговори най-после той.

Ерик вдигна русите си вежди.

— Наистина ли си прочел руните ми? — попита той. Също като него, Мергуин беше син на ирландска майка — мнозина твърдяха, че е била вещица — и на нормански майстор на руни. Руните бяха символни камъчета, които можеха да предсказват бъдещето — ако засегнатият вярваше в силата им. Много от хората на Ерик не тръгваха на път, особено по море, ако руните не бяха предсказали щастливо плаване.

— Искях да открия накъде си тръгнал — продължи Мергуин и пристегна превръзката на крака му. — Корабите ти бяха изчезнали на хоризонта, затова прочетох руните и веднага тръгнах след теб.

— Защо?

Друидът стана, протегна ръка и посочи към прозореца.

— Заради това тук! Има предателство!

Ерик смръщи чело и отметна завивките, за да стане.

— По-добре е да останеш в леглото. Раната пак ще започне да кърви — предупреди го Мергуин.

— Не мога да лежа. — Ерик закрачи към каната, приготвена на малка масичка. Кракът го болеше, но друидът не биваше да го забележи. Потопи главата си във водата и хладът го ободри.

— Раната щеше да зарасне по-лесно, ако беше извадил острието както трябва — продължи поучително друидът. — Но не, нашият безразсъден принц е трябвало да разкъса мускулите и кожата, за да се отърве колкото се може по-бързо от стрелата.

Ерик го изгледа остро и избърса лицето си с ленена кърпа.

— Нали се погрижи за крака ми! А предупреждението за предателство дойде твърде късно. Може би е най-добре да се върнеш там, откъдето си дошъл, и да ходиш по нервите на брат ми, който е затънал до гуша във велики проекти!

Без да му обръща внимание, Мергуин придърпа един стол към огнището. Пламъците осветиха невероятно дългата му брада, към която се отнасяше с извънредна грижливост и която изглеждаше като

част от стоманеносивата му коса, спусната на гърба. Ерик сви рамене, отиде до вратата и я отвори. Намираше се на втория етаж на дървената господарска къща. Спалнята вероятно принадлежеше към покоите на лорда, защото мекото легло, в което беше спал, стоеше върху подиум, а дюшекът беше пухен. В стаята имаше няколко удобни стола, изкусно изработена камина, чийто перваз беше украсен с изображения на светци и демони. Стените бяха закрити с тежки гоблени, а стомните и купите на масата бяха майсторски изработени, дръжките им бяха украсени със скъпоценни камъни.

Да, това бяха покоите на лорда, който беше управлявал този град — и може би на неговата лейди. Възможно беше обаче да е спал в стаята на злата малка мръсница, която носеше отговорност за сегашното му състояние.

— Роло! — извика Ерик. След миг на стълбата се появи красивото момиче, което вчера беше спасил от нахвърлилите се върху него викинга. Малката беше измита и сресана. Тъмната ѝ коса беше сплетена на плитка, туниката ѝ беше дълга и затворена догоре. Лицето, увенчано с големи очи, пламтеше от смущение.

Тя се поклони и заговори задъхано:

— Чаках да се събудите, милорд. — После му протегна приготвената табла. Ароматът беше изкушаващ. Печено пиле, пресен хляб и кана ейл.

Ерик я погледна и кимна:

— Кажете ми как се казваш.

— Джудит, милорд.

— Къде е господарят ти, Джудит? Беше ли убит във вчерашната битка? Защо ме нападна? Какво знаеш за това?

Обърканото момиче поклати глава.

— Тук няма господар. Принц Гарт загина преди много години.

— Как така няма господар? — учуди се Ерик.

Мергуин, който продължаваше да седи с лице към огъня и с гръб към Ерик, надигна глас:

— Попитай я за господарката.

— Лейди Рианон — отвърна момичето.

— Така значи, лейди Рианон — усмихна се Ерик. — Да не е една стройна нимфа с червено-златна коса, стигаща почти до бедрата? — И

дяволски сръчна в изпращането на смъртоносни стрели, допълни на ум той.

— Да, това е моята господарка.

Ах, как му се искаше отново да я усети под себе си! Усмивката му издаваше високомерна небрежност:

— Е, къде е тази лейди Рианон? Защо ме нападна? Аз дойдох тук по покана на краля.

Момичето поклати глава.

— Дойдохте с викингски кораб, милорд. Всички видяха дракона на носа...

— Вярно е — отговори мрачно Ерик. — В Ирландия също се строят драконови кораби, защото те са най-добрите. И въпреки това трябваше да ме посрещнете с добре дошъл. Освен ако някой е предал и мен, и краля ви.

Той огледа внимателно момичето. Красиво като картинка, но само слугиня. Не можеше да му помогне.

— Благодаря ти, Джудит — проговори меко той и ѝ махна с ръка да се оттегли.

— Мога ли да ви услужа и по друг начин? — попита плахо девойката и сведе очи.

— Да, намери ми Роло. Едър мъж с червена коса. Кажи му веднага да дойде при мен.

Момичето направи реверанс.

— Той също ви чакаше... — Тя млъкна смутено.

Ерик смръщи чело.

— Добре, добре, изпрати го при мен.

Девойката падна на колене пред него, целуна бързо ръката му, после скочи на крака и побягна. Ерик погледа малко след нея, после разтърси глава и се върна в стаята. Седна на масата и изведнъж усети вълчи глад. Разряза печеното пиле и се наслади на вкуса му. След малко погледна към Мергуин, който продължаваше да се взира в пламъците.

— Хайде, Мергуин, разкрий ми кой е извършил това ненужно предателство и коя е причината за вчерашното кръвопролитие.

Друидът вдигна рамене и продължи упорито да се взира в пламъците.

— Не мога да открия причината. Не съм ясновидец.

— О, разбира се, че не си — отвърна сухо Ерик и вдигна към устните си каната с ейл. Беше много жаден и набързо я изпразни. Някой почука на вратата и той му извика да влезе. Появи се Роло. Лицето му издаваше загриженост. Беше уловил за ръка някакъв духовник и го бутна към господаря си.

Ерик го изгледа с високо вдигнати вежди.

— Какво означава това? — попита на норвежки той.

— Говорете, отче, и то бързо — настоя мрачно Роло.

Дребният мъж навлажни устни, после втренчи поглед в русия великан пред себе си и в очите му светна изненада. Ерик носеше само къса кожена туника, раменете му бяха голи, мускулите им трептяха, кожата над тях блестеше. Ерик се надигна и развеселено установи, че монахът просто се губи пред него. Непознатият се прекръсти, направи колеблива крачка напред и произнесе няколко едва разбираеми думи. Ерик скръсти ръце пред гърдите си и го подкани със странна смесица от гняв и веселие:

— Хайде, говорете, отче. Ние не сме варвари.

Монахът очевидно нямаше доверие в думите му, но бързо успя да овладее езика си.

— Аз съм отец Пол и принадлежа към старинния орден на Свети Бийд. Кралят ме изпраща, Алфред от Есекс.

— Наистина ли? — усмихна се подигравателно Ерик. Цялото му тяло се напрегна. По гърба му пълзяха предателски тръпки.

— Моля ви, скъпи принце! Кралят е извън себе си от гняв и не знае за предателството нищо повече от вас, но се кълне, че ще разкрие истината. Изпраща ви медовина, вълна, кожи и накити, приготвени от най-добрите му златари и шивачи.

— Кралят ми изпраща подаръци, защото се бои, че иначе ще си ги взема сам — отвърна хладно Ерик.

Монахът се изправи с достойнство.

— Алфред е велик крал. Той е човек, който държи на думата си и не се страхува от битките.

— Добре казано — промърмори Ерик.

— И е истина — прибави спокойно Мергуин.

Монахът се взираше възхитено в гърба на друида. Ерик отиде при него и се облегна на перваза на камината. Превръзката на Мергуин оказваше своето въздействие и той имаше чувството, че в тялото му се

вливат нова сила и енергия. Потърка брадясалото си лице и се обърна към монаха, който не беше откъснал поглед от гърба на друида.

— Какво желае кралят?

— Кралят има голямо желание... хм... кралят би желал да се срещне с вас лично. Очаква ви в края на гората, но би искал първо да получи един заложник, защото изхожда от това, че сте много ядосан.

— Няма да му дам заложник — започна Ерик, но Мергуин, все още едър и строен, приличен на стар гарван, се изправи и го прекъсна:

— Напротив, принце. Аз ще отида в лагера на английския крал, за да изпълня молбата му.

Ерик се намръщи. Друидът често беше трън в очите му, но му беше скъп като кръвен роднина и сега нямаше никакво намерение да рискува живота му.

— Не, няма да отидеш.

— И защо не?

— Защото си много стар за тази игра.

— Когато остарея, ще умра — отговори спокойно Мергуин, поклони му се с почит, после се обърна към смаяния монах и попита: — Тръгваме ли?

Духовникът не можа да каже нито дума. Роло избухна в смях.

— Не, бойте се, отче, Мергуин не е зъл магьосник. Той е нещо като личен еремит на моя лорд. Мергуин няма да ви превърне в птица. — Той спря за миг и погледна към стария жрец. — Или все пак ще го направиш, друиде?

Мергуин вдигна рамене.

— Не. Днес не.

— Не знам дали един луд е достатъчен...

— Кажете на краля си — прекъсна го рязко Ерик, — че получава най-ценния ми човек, моя личен учител, който много често е моята сила. Кажете му, че държи в ръцете си истинско съкровище, и ако отново има предателство, цяла Англия ще плати за него. И още му кажете, че ще го чакам, когато му е удобно. Най-добре е да разговаряме в тази красива зала.

Двамата мъже излязоха от стаята, монахът още по-нервен, отколкото при пристигането си, Мергуин невъзмутим както винаги. Роло им държи вратата и тръгна след тях с развеселено лице. След като стаята се опразни, Ерик довърши обяда си и се облече. Роло се беше

погрижил да внесат в стаята пътническият му сандък и той реши да се облече като син и внук на крал, за да застане достойно пред Алфред от Есекс. Избра ирландско облекло, топли вълнени чорапи, синя туника, обшита с кожи, и колан, украсен с изкусно изработен келтски кръст. Загърна се в обичайната си яркочервена наметка, закопчана с брошка с отличителните знаци на бащиния му дом — короната и вълка.

Когато се приготви, огледа помещението. Роло го беше настанил в най-хубавата стая на къщата и щом градът нямаше господар, значи това бяха покоите на господарката. Ерик отиде при сандъка в ъгъла и любопитно го отвори. Пред очите му се разкриха красиви женски рокли, дълги туники от най-фин лен, украсени с кожи и скъпоценни камъни.

Тук значи беше живяла лейди Рианон. Това беше нейната стая. Той я бе прогонил от родния ѝ дом, или поне така изглеждаше. В сърцето му се надигна гняв. Някой беше извършил предателство и вероятно лейди Рианон е била в дъното на интригата. Прислужницата бе казала, че тази земя е нейна. Тя беше заповядала на войниците си да нападнат викингите и беше останала с тях до кървавия край.

Тази жена го посрещна със смъртоносна стрела. Нанесе му тежка рана. Гореше от желание да го убие.

— Вещица! — изсъска ядно Ерик. И тя наистина беше такава с тези сребърносини очи, огнената коса и кипящата омраза. Той посегна към тясната кама, чиято дръжка беше обсипана с бисери, и отново се замисли за случилото се. Може би щеше да стори по-добре, ако беше запратил ножа си право в сърцето ѝ. Защото ако се срещнеха отново, тя непременно щеше да посегне на живота му. За малко да го стори още при първата им среща — нещо, което не се беше удавало на никой мъж досега. Тази жена се биеше като лисица и успя да го рани тежко; очевидно я бяха обучили да се прицелва в жив човек.

— Е, добре, горделивке! — промърмори полугласно той и завъртя камата в ръката си. — Скъпо ще си платите за тази глупост. Ще загубите земята си, дрехите си, всичко ще стане мое. И никога няма да ви го върна, кълна се! Може би така ще се научите на малко смирение. А ако някой ден ви срещна отново, сладка лейди, ще се погрижа да ви обуча в изкуството на покорството. — Той все още не можеше да забрави гнева, който тази жена бе разпалила в сърцето му.

Още по-малко можеше да забрави самата жена. Дори когато очите ѝ святкаха с омраза, те бяха прекрасни със сребърносините си ириси, обкръжени от гъсти черни мигли. Тя не събуждаше в сърцето му нежност, а плашещо желание. На лицето му грейна усмивка. Жалко, че беше благородна лейди. Иначе можеше да я поиска за наложница. А да попадне в ръцете на мъж, когото смята за викинг, със сигурност ще бъде непоносимо унижение за нея.

Той хвърли камата обратно в сандъка и го затвори. Никоя жена, все едно колко привлекателна беше, не означаваше за него повече от земята. И макар че отмъщението щеше да бъде много сладко, той предпочиташе да стане собственик на тази част от крайбрежието и на долините и възвишенията наоколо. Ако кралят не беше виновен за случилото се, той щеше да му поиска обезщетение под формата на земя. На тази земя. Като християнски принц не можеше да поиска една лейди, за да я направи своя наложница за временно забавление.

Ерик слезе по стълбата и завари повечето от хората си събрани около големия огън. Огромната зала беше пълна с кучета, а слугите вършеха работата си както обикновено. Щастие е да си роб, каза си с усмивка Ерик. Защото когато господарят беше почтен човек, слугите живееха добре при него — все едно кой водеше войни и кой заповядваше над страната.

Хадрайк, Роло и Майкъл от Армаг се бяха разположили удобно и пиеха ейл. Хадрайк беше син на един от капитаните на баща му и на ирландската му съпруга. Роло беше истински норманин, а Майкъл беше чист ирландец като кралица Йърин. Докато наблюдаваше верните си мъже, Ерик си мислеше, че баща му е имал голям късмет, като се е свързал в нерушим договор с човек като дядо му Ейд. Тези трима бяха най-добрите приятели. Биеха се един до друг, грижеха се един за друг и бяха безрезервно предани на Ерик.

И все пак, също като него, те бяха тръгнали да търсят... нещо. Може би като него мечтаеха за свое парче земя...

Роло вдигна очи към господаря си и се усмихна.

— Поръчах да приготвят празнична вечеря за краля на Есекс. Той ни изпрати за заложник млад благородник от Източна Англия, а пък ние изпратихме свита, която да придружи хората му. Мисля, че е време да тръгваме, за да го посрещнем пред портите на града.

— Добре, тръгваме. — Ерик пристъпи към огъня и протегна ръце към пламъците. После остро изгледа Хардрайк: — Има ли пленници?

— Не, Ерик. В края на битката пленихме доста мъже и жени, но никой от тях не принадлежи към господарския дом. Имаме селяни, слуги и занаятчии. Всички положиха клетва за вярност.

— Добре — кимна Ерик. Преговорите с английския крал щяха да бъдат трудни, но той нямаше да се откаже от земята, която си беше извоювал.

И все пак искаше момичето. Гореше от желание да грабне лъка и колчана със стрелите и да ги строши в дупето ѝ.

Или да я остави няколко нощи само на вода и хляб, в някоя студена и тъмна стая...

Той обърна гръб на огъня и махна с ръка на хората си:

— Да тръгваме!

Майкъл, Хадрайк и Роло кимнаха и Ерик тръгна напред към двора. Вече беше ден. Свине и пилета се ровеха в калта. По-далеч се виждаше момче, което караше пред себе си вол. Повечето от хората му вече бяха станали. Няколко седяха удобно облежнати на хамбара и дялкаха нещо с ножовете си по обичая на скандинавците. Други стояха на пост и внимателно оглеждаха околността.

Насреща им излезе Денис от Корк. Водеше за юздата едър бял жребец и се беше ухилил с цялото си лице.

— Вижте какъв красавец, милорд Ерик! Добре хранен, добре оформен, силен и бърз. Смаях се, като го видях, и веднага си казах, че е достоен за вас!

— Наистина е хубав — съгласи се Ерик и меко плъзна ръка по копринената козина. Жребецът изцвили и запристъпва нервно от крак на крак. В това животно наистина се криеше сила. Ерик го потупа по ноздрите и засмяно се обърна към Денис: — Благодаря ви, приятелю! Много добре се грижете за мен.

Той се метна на седлото и даде знак на хората си. Отговори му дружен вик и малкият конен отряд потегли към портите на града.

Високо на хълма, от който като на длан се виждаше градът, Алфред наблюдаваше как опасният принц, когото бе поканил в

страната си, препуска в галоп към него. Ерик от Дъблин не можеше да бъде сбъркан с никой друг; грамадната му фигура беше по-внушителна от всички слухове, които се носеха за нея. Той яздеше едрия жребец с лекотата на опитен воин, седеше гордо изправен на седлото и представляваше впечатляваща гледка с ръста и златнорусата си коса.

Кралят измерваше с недоверчив поглед ирландския принц. Нищо чудно, ако му беше заложил някой капан. Не, нямаше такъв. Сините очи, които се впиха в неговите, не примигнаха нито веднъж. Те бяха твърди... и може би жестоки. Гледаха го настойчиво, с известна сдържаност, но и с неоспоримо уважение.

— Алфред от Есекс? — попита ирландският принц.

Кралят кимна.

— А вие сте Ерик от Дъблин?

Ерик отговори с кратко кимане. Въздухът помежду им беше зареден с напрежение и тежеше от недоверие.

Алфред беше придружен от голяма свита — и ако се съдеше по облеклото, всички бяха благородници. Но в тези първи мигове нито кралят, нито ирландският принц обръщаха внимание на обкръжението си. Важността на срещата се определяше от първите им взаимни впечатления и доверието, което щяха да изпитат един към друг.

Алфред подкара коня си напред и подаде на Ерик стегнатата си в кожена ръкавица ръка. Ерик се поколеба едва забележимо и я пое. Кралят беше показал истинска смелост, като бе излязъл сам насреща му. Може би се доверяваше на славата му, че е човек на честта. Или толкова мразеше датчаните, че беше готов на всякакъв риск. Алфред беше среден на ръст, с остри лешникови очи. Ерик предположи, че нищо не е в състояние да убегне от тези очи. Още от пръв поглед личеше, че кралят е умен и мъдър.

И Мергуин вярва в славата му, каза си развеселено той. Ръката, която стисна неговата, беше корава и силна.

— Да отидем в града — предложи Ерик. — Жените вече приготвят празничната трапеза за посрещането на великия Алфред от Есекс.

Кралят кимна, без да го изпуска от очи. Ерик разбра, че Алфред е осведомен за завладяването на града и че е решил да не разговаря с него за това. Забеляза също, че кралят е много добър ездач и че като

него се е сражавал с датския враг от най-ранните си години. Вероятно беше четири-пет години по-възрастен от него.

Ерик, крал Алфред и придружаващите ги минаха през градските порти. По всичко личеше, че благородниците не смееха да оставят краля си сам и не изпитваха особено доверие към чужденците. След като влязоха в голямата зала, Алфред заповяда на хората си да чакат отвън, а Ерик кимна на Роло и останалите да сторят същото. После нареди да донесат медовина, двамата с краля седнаха един срещу друг и отново се погледнаха, този път съвсем открито.

Ерик чакаше разговорът да бъде започнат от Алфред, защото той беше длъжен да даде обяснение. Лицето му беше сериозно и затворено.

Кралят се приведе напред:

— Не мога да ви опиша какъв живот сме водили до днес — всъщност не, смятам, че сте в състояние да ме разберете, защото датчаните много отдавна опустошават ирландските брегове.

— Баща ми непрекъснато воюваше с датчаните, дядо ми също, а аз съм се бил под знамената и на двамата.

— Така е и с мен.

Ерик отпи глътка медовина и се облегна назад. Погледна внимателно краля над ръба на чашата си и заговори направо:

— Кажете ми тогава, Алфред от Есекс, защо бяха нападнати корабите ми, след като пристигнах тук, за да отговоря на молбата ви за помощ.

Алфред поклати глава и също се облегна назад. Ерик беше впечатлен от сериозността му.

— Някъде дебне предател, но не знам къде. Кълна ви се, че няма да се успокоя, докато не разкрия истината. Много от хората ми смятат, че един от воините, посечени от хората ви, е бил предателят, защото предпочел да се бие срещу вас, вместо да ви посрещне с добре дошли.

— Какво ще кажете за момичето?

— Какво момиче? — учуди се кралят.

— Говоря за лейди Рианон. Тази земя е нейна. Може би предателката е тя?

— Не, никога! — отговори бързо кралят.

— Защо сте толкова сигурен?

— Тя е моя кръщелница. И моя кръвна роднина.

Ерик не беше много съгласен да свали подозренията си от лейди Рианон, но реши да премълчи.

— Аз ще поема този град и земите около него — съобщи кратко той.

— Вече го направихте — отвърна Алфред със сух — и може би горчив — хумор.

— Причинихме достатъчно зло на тази земя — рече тихо Ерик.

— Така е — съгласи се Алфред, приведе се през масата и очите му заблестяха трескаво. — Вие дойдохте, за да се биете с датчаните. Земята, която ще защитавате, не принадлежи към родината ви, но аз ще се погрижа да бъдете възнаграден, както подобава.

Ерик се надигна, отпи глътка медовина и бавно закрачи към камината. Облегна се на перваза и втренчи поглед в краля.

— Каква награда имате предвид?

Алфред стана и също отиде при огъня. Пламъците тлееха помежду им като страстната им омраза към общия враг.

— А вие какво искате?

— Само земя — отговори без заобикалки Ерик. — Искам околните долини и ивицата от крайбрежието северно оттук. Там има обширен залив, заобиколен от стръмни скали. Никой не може да завладее така добре защитена земя. Долината е много плодородна. Мога да издигна истинско пристанище, разбрах го още вчера на кораба.

Алфред се колебаеше.

Ерик вдигна хладно едната си вежда и кралят видя колко бързо очите на този мъж ставаха ледени.

— Много ли искам за кръвта, която се проля?

— Не е това. Веднага бих предал земята във ваши ръце, но тя не е моя.

— Тогава заповядайте на лорда, който е неин собственик, да си потърси друго парче земя. Скоро ще отнемем достатъчно от датчаните.

— Тази земя не принадлежи на никой лорд — промърмори неуверено Алфред. Ерик смръщи чело. — Тя е наследство на моята кръщелница, на лейди Рианон.

Ерик кимна бавно. Беше разбрал.

— Тя би трябвало да се зарадва, че може да ви окаже такава голяма услуга.

— Вече го направи — отговори кралят с обичайния си сух хумор.
— Този град също е неин, баща ѝ го завладя преди много години.

Образът на огненокосата фурия със сребърносините очи, в които се четеше жажда за убийство, се появи за миг пред духовния му взор и Ерик се ухили злорадо.

— Значи ще отнема не само града, но и земята на уважаемата лейди!

— Така е — отговори тихо кралят и се върна на масата. — Рианон е господарка на цялото крайбрежие. Баща ѝ Гарт беше изключителен воин. Беше мой лоялен поданик и хората го помнят с добро. Ако проявя неуважение към дъщеря му, много от поданиците ми ще се изправят срещу мен.

— Няма да се откажа от тази земя — проговори безизразно Ерик. Наистина нямаше. Тук се бе проляла ирландска и викингска кръв. Освен това лейди Рианон не заслужаваше дори шепа кал.

Алфред смръщи чело. Гневеше се на неотстъпчивия принц, но много повече беснееше от постъпката на Рианон. Ерик от Дъблин нямаше да се откаже от изискванията си, кралят четеше това в ледения му взор и непоколебимата линия на брадичката. А това означаваше, че мечтите му за мир в Есекс ставаха неосъществими. Не, той трябваше да се бори, можеше и трябваше да победи. Той беше крал и искаше мир.

Но нима можеше да тръгне на бой, без да разполага с достатъчно воители? Беше получил помощ от Англия, но повечето войници бяха необучени и загиваха още в първата битка. На плещите му тежеше огромна отговорност. Пристигналите ирландци и викинги бяха закалени в безброй сражения и бяха неоценими за него. Воители като тях, смели и горди, силни и добре обучени, бяха цяло богатство. Той щеше да ги поведе към победата.

— Ако отнема имотите на Рианон, тук ще избухне нова война — изрази съмненията си кралят. — Хората ми ще се изправят срещу вашите.

— Е, щом е така, съмнявам се, че можем да стигнем до разбирателство. Освен това смятам, че има някои неща, които трябва да изясня лично с лейди Рианон — отговори меко Ерик.

— С Рианон?

— Все пак тя заповяда да нападнат корабите ми — обясни кратко Ерик и се запита защо беше решил да премълчи пред краля обстоятелствата около интимната част на срещата му с младата дама.

Алфред навлажни устните си.

— Добре. Ще ви дам лейди Рианон за жена и така цялото ѝ притежание ще стане ваше. Ще получите много повече земя, отколкото искате.

— Какво? — погледна го смаяно ирландският принц.

— Ще ви дам лейди Рианон за жена и ще ви направя господар на земите ѝ. Хората не могат да не приемат женитбата ѝ за християнски принц, още повече, че тази женитба ни свързва в здрав съюз. Щом ви поверя собствената си кръщелница, вашите хора ще разберат, че предателството не е излязло от мен.

Алфред беше изненадан, че по остро изсеченото, красиво лице на принца се появи израз на изумено недоверие.

— Но аз не искам жена, сър — възпротиви се той.

Кралят му обърна гръб. Беше засегнат болезнено. Всеки благородник в двора му и в цялата страна щеше да се почувства почитен от такова предложение. Кръщелницата му беше по-красива и от най-красивите божии ангели. Рядко се срещаше същество, надарено с повече прелест.

И като добавка с най-добрата земя в Есекс.

— Ерик от Дъблин — заговори остро кралят и забарабани с пръсти по масата, — говорим за жена от моята собствена кръв, дете на есекския кралски дом и потомък на две от кралските фамилии на Уелс. Освен жена, аз ви давам и земя, която превъзхожда и най-сладките мечти на всеки завоевател, богата и плодородна земя, която не се среща често.

Ерик стисна здраво зъби. Той искаше да си отмъсти, не искаше съпруга. Веднъж вече беше разбрал какво значи да обичаш и бе изгубил любимата жена. Никога не беше гледал на Йемения като на своя съпруга, но не искаше друга да заеме мястото ѝ. Сърцето му беше обградено с ледена броня. Едно беше да се забавляваш в компанията на талантива проститутка и съвсем друго да се ожениш за благородна дама.

Освен това Алфред говореше не за коя да е жена. Той искаше да го ожени за момичето с огнена коса и изпълнено с гняв сърце.

Ерик едва не избухна в смях. Един такъв съюз можеше да се сключи само в ада!

— Алфред, по никакъв начин не исках да ви обидя. Но бих желал да ви напомня, че съм син на крал и внук на Ард-Рий на цяла Ирландия и на един от най-могъщите норвежки крале. Не съм просто натрапник, с когото сте принуден да преговаряте.

— Не ви приемам като такъв, сър. Предлагам ви своята собствена плът и кръв.

— Съмнявам се, че младата дама ще се съгласи да встъпи в брак с мен.

— Ще направи, каквото ѝ кажа. Аз съм неин настойник и неин крал.

Ерик вдигна рамене. Пак го напуши смях. Това беше ирония на съдбата. Спомни си как я беше предупредил да се пази от новата им среща и си каза, че молитвите ѝ очевидно не са били чути. И отговорен за това беше кралят с безумната си идея.

Внезапно Ерик усети хладен полъх и се обърна към отворилата се врата. На прага бяха застанали мъжете от двете свити и надничаха с очакване в залата. Всички се надяваха на съюз, който да изчисти неразбирателствата и да измие пролятата кръв.

Но той нямаше никакво желание да се жени! Презираше тази жена, презираше нахалството, с което тя отричаше всичко норманско, без да си направи труда да го разбере. Беше разглезена, своенравна и високомерна и той трябваше да ѝ отмъсти за всичко, което му бе причинила. Не можеше да ѝ окаже честта да я направи своя законна съпруга.

— По дяволите, човече! — изруга кралят. — Рианон е най-красивата жена в цяла Англия! Сърцето ми се разкъсва, че трябваше да я предложа именно на вас.

Ерик вдигна едва забележимо дясната си вежда и отговори спокойно:

— Алфред, лейди Рианон никога няма да се съгласи на тази женитба.

— Ще го направи — отговори уверено кралят. Неговата дума беше закон.

В сърцето му се бореха противоречиви чувства. Трябваше да превъзмогне себе си, за да предложи Рианон на Ерик, макар да знаеше,

че тя обича Роуан, макар да ѝ беше обещал благословията си. Но сега не можеше да си позволи слабост. Трябваше да забрави, че Роуан и Рианон се обичат. Победата над датчаните беше по-важна от Рианон или Роуан — и от любовта им.

— Това е единствената възможност — заключи кратко той.

Единствената възможност, повтори наум Ерик. Алфред беше решен да си осигури помощта му и беше готов да направи всичко — или почти всичко. Но нямаше да му отстъпи тази земя без бой, а само като му даваше племенницата си за жена.

„Какво значение има това?“ — запита се внезапно Ерик и хладният разум отново взе връх. Женитбата беше договор и той щеше да го подпише — нищо повече. Жената щеше да стане негова, докато смъртта ги раздели, и може би това беше най-високата цена, която тя щеше да плати за стореното зло.

Освен това той щеше да получи дом. Собствена земя — и то много добра земя, зелена и плодородна, дори крайбрежна ивица с пристанище. Нямаше да я получи нито чрез наследство, нито като дар, а защото я беше заслужил.

Трябваше да стане господар на тази земя. Искаше да я вкуси, да я усети като своя. В сърцето му се надигна възбуда. Искаше това парче земя, искаше да живее тук и да управлява богатствата му. А жена си щеше да опитоми. По един или по друг начин, но щеше да я опитоми. Ако не успееш да заживеят мирно и тихо в този прекрасен дом, толкова по-зле за нея. Щеше да я изпрати в Ирландия и да се отърве от нея.

Женитбата беше делови въпрос. Тя беше част от сключването на договори, завземането на земи и съюзите между владетелите.

За миг си припомни какво беше изпитал, когато Рианон лежеше под него; спомни си допира на плътта ѝ, гнева и страха в очите ѝ и възбуждащата им сребърна синева. Помнеше дивото желание, което го беше обзело, и как можеше да я вземе в онези мигове — като викинг, като варварин, какъвто го беше нарекла.

Тази земя беше нейна! Тя го посрещна със смъртоносни стрели. Някой ги бе предал...

Ако предателката беше тя, ако кръвта на ирландци, нормани и англичани, която толкова ненужно беше напоила тази земя, тежеше на нейната съвест, тя щеше да си плати за стореното зло — и то скъпо,

във всеки отделен ден от живота си. Ако кралят не се погрижеше за това, Ерик щеше да вземе нещата в свои ръце.

А като неин съпруг щеше да има възможност да го направи. Трябваше да се ожени за нея, както искаше кралят.

Никое от тези чувства и никоя от тази мисли не проличаха по каменното му лице. Алфред знаеше, че принцът насреща му размишлява по предложението му, но мислите му си оставаха тайна, скрита зад арктическият лед в очите му.

Ерик се върна обратно на масата. Напълни отново богато украсените чаши с прясна медовина.

— За дълга и трайна дружба — проговори тържествено той и предложи на краля едната от двете чаши.

— За смъртта на датчаните — гласеше тостът на краля. Кралят изпи медовината на един дъх и впи поглед в лицето на Ерик. Мъжът насреща му беше наистина впечатляващ!

Всяка жена би се радвала да има такъв съпруг, каза си той, опитвайки се да успокои бурята в сърцето си. Момичето трябваше само да го види и щеше да забрави предразсъдъците си. В него течеше кръвта на крале, силата на две войнствени нации. Имаше благороден вид и се държеше като лорд. С изключително едър ръст, мускулист, великолепен като първокласен боен кон, а чертите на лицето му бяха мъжествени и силно впечатляващи. Очите му излъчваха магнетична сила... Но понякога бяха студени като лед.

Да, всяко момиче щеше да пожелае такъв мъж. Образован и красив. Говореше много езици и беше овладял мъдростта на вековете, също както и военното изкуство.

Всяка жена... Освен Рианон.

Алфред побърза да прогони тази неканена мисъл. Той беше кралят и също познаваше мъдростта на книгите и военното изкуство. Като коравия рус воин пред него, той се бе научил да бъде жесток, разбира се, до известна степен.

Алфред отново вдигна чашата си.

— За женитбата ви, Ерик от Дъблин. А сега ще повикаме писарите и ще поставим печатите си под договора, като знак, че ще изпълним всичко, както е уговорено.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Макар че кралят бе напуснал Уорхем, градът гъмжеше от воини, които се подготвяха за предстоящия поход.

През целия ден се чуваха какви ли не шумове. Викове, команди, постоянно дрънчене на метал.

Рианон беше убедена, че никога вече няма да може да слуша тези шумове, без пред очите ѝ да се появи кръвопролитие и смъртта. Не можеше да преодолее страха си и трепереше при всяко издрънчаване и скърцане.

Прекара целия ден при децата на краля. Алфред много държеше всичките му потомци да получат добро образование. Беше наел учители да им преподават латински, математика и всички останали науки. Рианон говореше уелски, смятан от Алфред за един от най-важните езици, тъй като от уелските крале зависеше дали ще има съюз срещу общия враг, датчаните, или междуособиците ще продължат.

Три дни след битката Рианон седеше с по-малките кралски деца и им преподаваше уелски. Ала не можеше да съсредоточи вниманието си върху урока, прекъсвана от постоянния шум на военните упражнения. Затова реши да излезе с децата на полянката зад къщата, която беше в границите на крепостните стени. Всеки в кралския дом имаше свои задължения и задачата на малките беше да хранят гъските.

Едмънд, най-голямото от децата, хукна напред с шепа овес, братята и сестрите му го последваха със смях. Рианон ги остави да тичат на воля, отпусна се на меката трева, изпъстрена с пролетни нарциси, и замислено задъвка едно стръкче.

Все още не можеше да повярва, че кралят се е обърнал към чужденците с молба да го подкрепят срещу датчаните. Викинги срещу викинги — това изглеждаше немислимо! Също толкова невероятно бе, че нашествениците бяха завладели дома ѝ, където се бе родила, където беше живяла с обичните си родители.

Алфред със сигурност ще се погрижи да ги изгони, опитваше се да се убеди тя.

Ала сърцето ѝ беше пълно с лоши предчувствия. Мъчеха я неразгадаеми съмнения. Никога не беше виждала краля толкова гневен, колкото в онзи злокобен ден, когато пристигна тук. Дали беше повярвал в твърденията ѝ, че не е знаела за поканата?

Той я уверяваше, че е повикал на помощ ирландски принц, но тя бе видяла само банда кръвожадни варвари. Нима Алфред имаше нужда от такива хора? Цяла Англия го обичаше и уважаваше. Смелите му войски винаги бяха отблъсквали врага, а мъжете се биеха помежду си, за да бъдат приети в армията му. Скоро щеше да потегли за Рочестър и да освободи обсадения град. Рианон беше сигурна в това.

Децата се смееха весело. Пролетта беше дошла и малките празнуваха с бурна радост появата на новия живот. Рианон се обърна към тях и страхът и съмненията постепенно изчезнаха. На лицето ѝ изгря усмивка. Толкова обичаше малкия Едмънд! Момчето имаше сериозните очи на баща си и тъмната му коса, но чертите на лицето му бяха наследени от майката. Прекрасно дете...

Неволно Рианон се запита как ли ще изглеждат нейните собствени деца, дали ще приличат повече на Роуан или на нея. Роуан много приличаше на краля: блестяща червеникавокафява коса, грижливо подрязани мустаци, гъста тъмна брада и изразителни лешникови очи. Беше по-едър от краля, строен и мускулист. Рианон беше убедена, че той е най-прекрасният мъж на света.

Тя легна във високата трева и за момент затвори очи. Роуан беше при Алфред и тя се молеше по-скоро да се завърне. Щом я вземеше в обятията си, всичко щеше да се оправи. Тя щеше да забрави преживяния кошмар и страхът ѝ от чужденеца с ледените сини очи щеше да изчезне.

А когато кралят прегазеше веднъж завинаги датските нашественици, щеше да се състои сватбата ѝ с Роуан. Досега Алфред беше твърде зает с подготовката на военните действия, за да даде благословията си за този брак, но щом се върнеше, тя щеше да го помоли да обяви венчавката в църквата. Рианон знаеше, че Алфред се гордее с Роуан. Сигурно нямаше да има нищо против да му даде кръщелницата си. Винаги беше гледал с благоразположение на любовта им.

Прекрасно беше да лежи в тревата и да мечтае. Кралят щеше да я предаде на жениха, а Алсвита щеше да я дразни с шегите си и

предупрежденията да се пази от първата брачна нощ. Но тя беше влюбена и не се боеше от брачното легло. Дългите, томителни целувки, които си бяха разменяли с Роуан, бяха много приятни, а останалото сигурно щеше да бъде още по-хубаво.

Мечтанията ѝ бяха рязко прекъснати, когато земята се разтрепери под нея. Тя скочи на крака и видя широко отворените градски порти. Кралят се връщаше.

Рианон погледна към господарския дом и забеляза втурналата се навън Алсвита. Тя не се затича да посрещне мъжа си, а го изчака на входа. Алфред насочи коня си към къщата. Слезе, подаде юздите на притичалия коняр и поздрави жена си. Рианон не можеше да откъсне очи от кралската двойка, зарадвана от любовта им. След малко огледа внимателно редиците на завръщащите се воители, докато най-послед откри Роуан. Любимият ѝ изглеждаше уморен и нещастен и Рианон стреснато се запита какво ли се е случило на морския бряг, та видът му е толкова жалък. Подобно на Алфред и свитата му — Алън, Едуард от Съсекс, Уилям от Нортъмбриън и Йон от Уинчестър — Роуан тръгна към господарския дом. Рианон предположи, че предстои някаква важна среща. Но може би Алфред щеше да ѝ позволи да поздрави набързо любимия си, преди да е влязъл в залата.

— Елате, деца! — извика на малките тя. — Баща ви се върна!

Нямаше нужда да казва повече, децата вече тичаха към къщата. Рианон ги последва, отначало тичайки, но после тръгна по-бавно, както подобаваше на положението ѝ. Ала когато стигна до къщата, се втурна през вратата не по-малко устремно от децата.

Слугите вече тичаха с пълни кани ейл за краля и гостите му. Алсвита поздравяваше сърдечно мъжете. Децата наобиколиха баща си и обсебиха вниманието му. Алфред хвърли кратък поглед към Рианон и бързо отмести очи. Девојката се смая, защото кралят винаги гледаше хората право в очите, все едно мъже ли бяха или жени. Едмънд тъкмо го поздравяваше и кралят прегърна сина си, при което окончателно обърна гръб на Рианон. Тя замръзна на мястото си. Още ли се гневеше? Та тя не беше виновна за нищо.

Опита се да си внуши, че ѝ е все едно, но не успя. Тя обичаше Алфред с цялото си сърце не защото беше крал, а защото беше човек, заслужаващ доверие и обич. Обичаше острия му ум и шеговитите му забележки, слушаше с огромно удоволствие разказите му за бъдещето

на Англия. Алфред много обичаше да си представя как един ден в кралството му отново ще разцъфтят науката и културата.

Рианон склони глава и поздрави учтиво Алън, Едуард, Уилям и Йон. Обичаше от сърце Йон и Едуард, който ѝ бяха връстници, постоянно се шегуваха, имаха цветист език и винаги я защитаваха. Алън ѝ се струваше твърде мрачен, а Уилям направо я плашеше. Ето и сега я наблюдаваше неотстъпно, при това навиваше на пръстите си дългите си тъмни мустаци и Рианон неволно се запита какво ли коварство е намислил пак. Този мъж винаги я караше да се чувства несигурна, затова и днес му кимна с хладна учтивост. Едва сега осъзна, че всички я гледат втренчено и че по лицата им се чете сериозна замисленост, съчувствие и неловкост. Нямаше представа с какво е предизвикала тези чувства. Кралските хора се връщаха в пълен състав, следователно ирландският принц се бе съгласил на преговори. Слава богу, че бяха избегнали още една излишна и кръвопролитна битка.

Кралят все още държеше в прегръдките си малкия Едмънд и Рианон сметна, че ѝ е позволено да изтича при Роуан. Втурна се към него и се хвърли в обятията му.

— Рианон! — прошепна с болка младежът.

Тук нещо не беше наред, Рианон веднага го разбра. Погледна Роуан в очите и се стресна — те бяха пълни със сълзи. Освен това не беше протегнал ръце да я прегърне. Дори улови ръцете ѝ и я отдалечи от себе си. Това напълно я обърка.

— Какво е станало, Роуан?

— Аз... вече нямам право да те прегръщам — проговори меко той.

Рианон се обърна и видя, че всички в залата са устремили поглед към нея — кралят студено и гневно, Алсвита объркано, останалите мъже загрижено и с неудобство.

Всички знаеха нещо, което тя не знаеше.

— Какво се е случило? — попита тихо тя.

Каквото и да беше, очакваше я нещо ужасно и тя го разбираше. Обърна се отново към Роуан. Чертите на лицето му бяха разкривени от болка. Ръцете му все още я държаха, но на почетно разстояние от тялото му. В сърцето ѝ се надигна леден страх.

— Роуан...

— Кралят трябва да ти го каже — прошепна младежът, пусна я и се обърна с пресекаващ глас към Алфред: — Бих желал да се оттегля, сир.

Кралят кимна. Рианон изгледа въпросително кръстника си и потрепери от студа в очите му.

— Какво се е случило? — повтори тя. Опита се гласът ѝ да звучи овладяно, но не се справи много добре. Стори ѝ се, че разбира. Алфред и хората му не бяха успели да прогонят викинга от земята ѝ. Викинга ли? Не, ирландеца, поправи се горчиво Рианон. Кралят ѝ беше обяснил, че нападателите са ирландци.

— Домът ми е изгубен, нали? — прошепна едва чуто тя.

— Излезте навън — заповяда рязко кралят. — Оставете ни сами.

— Алфред... — прошепна умолително Алсвита.

— Оставете ни сами! — повтори заповеднически кралят.

Рианон чу как мъжете се надигнаха и се запътиха към вратата, но не видя нищо. Погледът ѝ беше устремен в лицето на краля. Сякаш някъде много отдалеч дойде гласът на Алсвита, която повика децата и най-послед двамата останаха сами. В сърцето ѝ нахлу паника.

— Говори най-сетне, Алфред! — помоли дрезгаво тя.

За момент повярва, че кралят ще се смили над мъката ѝ, че ще заговори нежно и внимателно, за да смекчи жестокостта на следващите думи.

Гласът му прозвуча глухо, с тон, който не бе чувала никога.

— Ще те омъжа.

Да я омъжи? Та тя само до преди малко мечтаеше за сватбата си! Но ако трябваше да се омъжи за Роуан, в залата нямаше да цари тази потискаща атмосфера.

— Искаш да ме омъжиш? — попита тихо тя и гласът ѝ прозвуча също така безизразно като неговия.

— И то веднага.

— За кого, ако ми е разрешено да попитам, благородни кралю? — Саркастичният тон на гласа ѝ постигна желаното въздействие.

— Съжалявам, че трябва да те нараня, Рианон, но не мога да постъпя другояче. Сгодих те за Ерик от Дъблин. Сватбата ще се състои след две седмици.

Рианон не повярва. Думите минаха покрай ушите ѝ и паднаха като студени дъждовни капки по раменете ѝ. Тя поклати глава.

— Не си прави глупави шеги.

— Това не е шега, Рианон.

Прониза я режеща болка. Той наистина я беше обещал на чуждия принц. На един ирландец, на чужденец с норманска кръв. Беше я използвал като обикновена шахматна фигурка, за да възнагради натрапника за това, че беше нападнал града ѝ.

— Алфред, ти не говориш сериозно. Не можеш да ми причиниш това. Аз обичам Роуан и той ме обича.

— Рианон, любовта е лукс, който в момента не мога да ти позволя. Роуан разбра, че нямам друг избор. Ти също трябва да ме разбереш.

Секундите минаваха. Рианон беше отчаяна. За първи път в живота си не знаеше как да се защити.

Ще го моля! Мисълта профуча като светкавица през главата ѝ. Трябваше да падне на колене и да моли за милост.

— Не! Моля те! — изплака тя и се хвърли в краката му. — Може би наистина съм те засегнала тежко, Алфред, но те моля за прошка! Умолявам те, имай поне малко милост към мен! Моля те...

— Престани! Чуваш ли, млъкни! — изкрещя кралят. — Стани! Не си ме обидила с нищо. Това не е наказание. Ще направиш това, което ти се казва, защото аз реших така. Не съм те опозорил! Давам те на кралски син, на внук на ирландския Ард-Рий! И ти няма да ми създадеш нови трудности, като се изправиш срещу решението ми. — Той вдигна ръка и се отвърна от нея. — Стани.

Рианон го гледаше като упоена. Не можеше да повярва, че Алфред ще се отвърне така равнодушно от нея.

Тя се надигна бавно, втренчила поглед в гърба му. Отметна глава назад и заговори с треперещ глас:

— Не мога. Не искам. Твоят принц не е никакъв ирландец, защото норманският му лакей разруши града ми и изби хората ми. Няма да се омъжа за такъв човек.

— Ще го направиш! — изфуча гневно Алфред и отново се обърна към нея.

— Не — възрази меко, но уверено Рианон. Стана ѝ студено, крайниците ѝ се вдървиха. Кралят не се гневеше. Той не искаше отмъщение, затова нямаше смисъл да го умолява. Той беше завладян от една-единствена идея — да отвоюва страната си от датчаните. Беше

взел решение и дал съответната заповед. Той беше кралят и имаше право да го стори.

— Нямах друг избор — продължи безизразно Алфред. — Ако продължаваш да се съпротивляваш, ще те затворя в стаята ти до деня на сватбата.

— Прави, каквото искаш! Но аз няма да се омъжа за онзи варварин, бъди сигурен в това! — изсъска разярено тя.

— Принуждаваш ме да извърша нещо, което няма да ти е приятно, Рианон!

Девојката не отговори.

— Алън! — извика остро кралят.

— Какво ще правиш? — проплака отчаяно тя. Не искаше да губи самообладание, искаше да запази достойнството си. А той бе повикал именно онзи от хората си, когото Рианон не можеше да понася... и щеше да му заповяда да направи нещо с нея.

По дяволите достойнството! Той беше неин роднина, неин настойник. Сълзи избликнаха от очите ѝ и надвиснаха по дългите, копринени ресници. Бойкият ѝ дух се събуди, достойнството ѝ се изпари във въздуха и тя се хвърли към него. Побесняла от гняв, заудря с юмруци по гърдите му. Алфред я сграбчи за китките и ръцете ѝ се отпуснаха безсилно. Рианон погледна краля в очите и разбра, че той се радва на гневния изблик, защото по този начин намира някакво оправдание за злото, което ѝ беше сторил.

— Алфред, когото англичаните възвеличават като Велики! — изсъска подигравателно тя. — Никога няма да забравя какво направи с мен. И няма да се омъжа за викинга, да го знаеш.

За миг ѝ се стори, че Алфред ще отстъпи. Устните му се отвориха, за да кажат нещо, ръцете му се вдигнаха да помилват косата ѝ. Но не го направи. Блъсна я настрана и отново извика:

— Алън!

Верният му човек се появи при второто повикване. Рианон не откъсваше очи от краля. Алън посегна към ръката ѝ, но тя се дръпна и направи крачка към Алфред.

— Няма да го направя! Не можеш да ме принудиш! Ще отида при монахините, ще избягам в Париж, ако потрябва, ще се скрия даже при датчаните!

Последните думи привлякоха вниманието му. Той се обърна и също пристъпи към нея.

— Не, лейди, няма да избягаш. Ще те държа зад заключена врата, докато минеш под венчило. И ако продължаваш да упорстваш, ще се моля бъдещият ти съпруг да е повече викинг, отколкото ирландец, и да предприеме всичко необходимо, за да те опитоми! Алън! — изрева гневно той. — Махнете я от очите ми!

Алън я сграбчи грубо за рамото. Рианон го погледна в лицето и видя в очите му зловни искри, сякаш се наслаждаваше на нещастията ѝ.

— Пуснете ме, Алън! — проговори хладно тя. — Ще ви последвам, без да се противя. Само махнете мръсните си ръце от мен!

Усмивката му стана по-широка, погледът му се замъгли.

— На ваше място бих си държал езика зад зъбите, лейди — проговори подигравателно той.

— Нямам такова намерение — отвърна решително тя. Откъсна се и забърза към вратата. Само след секунда Алън я настигна и отново я сграбчи за рамото. В този момент се приближи Едуард.

— Моля ви, нека аз я отведа в стаята ѝ — произнесе умолително той.

Рианон не поглеждаше към Алън. Не искаше врагът да забележи бликналите в очите ѝ сълзи. Слава богу, той се съгласи и Едуард я поведе по коридора. Тя се запрепъва напред, учудена, че слънцето все още грее, че отвън долита обичайният шум на оръжията.

Но този път кралската къща беше пуста.

— Много съжалявам, Рианон — прошепна Едуард. — Само ако знаеш колко ми е мъчно...

— Къде ме водиш?

— В къщата при извора.

Това беше малка, немебелирана постройка, използвана обикновено като склад. В момента беше празна. Един-единствен прозорец пропускаше светлина.

— Не ме заключвай! Пусни ме да избягам! — пророни умолително тя.

— Знаеш, че не мога да го направя — отговори тъжно той.

Все пак Рианон успя да изпъне крехките си рамене и да влезе сама в къщичката. Блъсна вратата на затвора си и се свлече на мръсния

под.

Най-после можеше да изплаче насъбралите се сълзи. Ала се постара да заглуши хълцанията си, за да не я чуят постовеите, които кралят без съмнение беше поставил наоколо. Плака така, докато падна нощта. Никой не дойде да я види. Никой не ѝ донесе дори чаша вода. Цялата тъмна, тиха нощ тя седя свита на пода, обляна в сълзи, продължавайки да упорства в решението си.

По някое време задряма, но сънищата ѝ бяха пълни с ужас. Ирландският принц я продаде на русия си нормански лакей и мъжът тайно се промъкна в стаята ѝ. Стрелата ѝ прониза бедрото му, по крака му потече кръв, от гърлото му се изтръгна вик: „Молете се, лейди, да не се срещнем никога вече!“.

На следващата сутрин дойде кралицата. Рианон беше бледа, изтощена, ожесточена.

Единственото, което каза на Алсвита, беше, че иска да види краля.

Алфред я беше измамил. Кралят я беше предал в ръцете на врага, но тя нямаше да изпълни една несправедлива заповед. На измамата щеше да отговори с измама. И щеше да действа така, че никой да не заподозре нищо.

Алсвита я отведе при Алфред. Рианон коленичи пред краката му и пошепна, че се подчинява на волята му.

Не посмя да го погледне в лицето при тази лъжа, но знаеше, че тя е единственият път към свободата.

Алфред я прегърна сърдечно и в погледа му се върна старата нежност. Пошепна в ухото ѝ, че се радва на решението ѝ и ѝ благодари, че я обича и винаги ще я защитава.

„Мразя те!“ — изкрещя на ум Рианон.

Не, тя не можеше да го мрази. Помнеше баща си и знаеше, че Алфред всеки момент може да загине в битка като него. Прегърна го сърдечно; не можеше да му се покори, но го обичаше.

Ако не се престореше, че се е подчинила на волята му, шансът да избегне жестоката съдба ставаше нищожен. По този начин бе успяла поне да се освободи от къщата при извора.

На следващата сутрин Рианон отиде в обора. Много ѝ се искаше да скочи на гърба на коня, с който беше дошла, и да избяга с него. Но знаеше, че трябва да бъде търпелива, силна и хитра. Със закъсняло разкаяние си каза, че не беше нужно да напада така гневно краля, защото сега трябваше стъпка по стъпка да завоюва отново доверието му. Днес просто щеше да прекара утрото тук и да милва меките муцуни на животните. Щеше да разговаря с тях и да избере най-бързия жребец. Имаше нужда от силен бегач, за да се изплъзне от кралските преследвачи.

Тя се усмихна и спря пред бокса на мършавия червен жребец, който беше намерила в гората. Помилва го и внезапно чу името си, прошепнато с тих, разкъсващ сърцето глас.

— Рианон!

Тя се обърна зарадвано; познаваше този глас. Роуан застана пред нея, едър и красив в ленената си риза, късата кожена туника и дебелия вълнени чорапи. На хълбока му висеше меч, очите му бяха мътни, лицето посивяло от мъка. Рианон разбра, че му е струвало големи усилия да се противопостави на заповедта на краля.

Тя пошепна името му и се втурна към него. Ръцете му се заключиха нежно около нея. Той я вдигна и я понесе към купата сено в ъгъла. Рианон вдигна ръка и докосна дългите му къдрици, падащи по тила. После помилва гъстата му брада.

— Роуан! — пошепна с любов тя. Сърцето ѝ се късаше от болка.

Мъжът видя сълзите в очите ѝ. Пръстите му нежно докоснаха устните ѝ. Тя го обичаше толкова много и защото той беше един от мъжете, донесли мъртвото тяло на баща ѝ у дома. Тогава я беше утешил и ѝ беше вдъхнал нови сили. Беше ѝ разказал много неща за Гарт и дори само за това Рианон щеше да го обожава винаги.

Роуан помилва страните ѝ и втренчи поглед в лицето ѝ, сякаш искаше да запечата образа ѝ в сърцето си. Заля я нова вълна страх, защото разбра, че любимият ѝ се е подчинил напълно на волята на краля и тя не може да очаква помощ от него.

— Трябваше да се оженим много по-рано — прошепна тъжно Роуан. — Ако го бяхме сторили, кралят нямаше да може да предприеме нищо...

— Още не съм станала жена на викинга — възрази укорително Рианон.

— О, мила... — Роуан я положи меко върху сеното и се отпусна върху нея. Изведнъж Рианон се напрегна като струна. Ароматът на сено я удари право в носа, потрепването на конските копита забуча в ушите ѝ, тя усети търсещите му ръце. Денят навън беше прекрасен. А тя обичаше мъжа до себе си.

Ако ги завареха в тази поза, щяха да ги обвинят в неподчинение на кралската воля. Не, щеше да бъде още по-лошо, защото Рианон знаеше, че на карта е заложена не само волята на Алфред, а и неговата чест.

Честта на Алфред — и може би животът на Роуан.

Тя се изправи като ужилена.

— Роуан! Ако някой те е видял да влизаш... Страх ме е, Роуан!

— Тихо! Никой не ме видя. Нима смяташ, че бих рискувал живота ти?

— Моят живот! — Тя протегна ръка. Трябваше да го докосне. И друг път я беше прегръщал и целувал. Познаваше милувките му и изпитваше удоволствие от тях. Не се самозабравяше, но все пак изпитваше любов и сигурност в прегръдката му.

Внезапно си пожела с цялото си сърце да му се е отдала още преди месеци. Вчера я бяха продали на един езичник и добродетелта ѝ надали щеше да има някакво значение за него. Поне щеше да отиде при него със сладкия спомен, че е била обичана. Усмихна се нежно и зашепна:

— Не мисли за моята чест, любими, тя вече няма значение. Страхувам се единствено за теб, Роуан! Кралят обяви волята си!

— Да, кралят каза думата си — съгласи се беззвучно мъжът. — Ограби ме и ме направи глупак в очите на хората.

— Няма да се омъжа за ирландския принц — закле се Рианон. После се надигна на колене и Роуан притисна лице в гърдите ѝ.

— Господи, аз можех да бъда твой съпруг! — изхълца той.

— Няма да се омъжа за принца. Ще избягам. Роуан, любими... — пошепна задъхано Рианон. Не усещаше страстта му, усещаше само болката и тъгата му и изгаряше от желание да се отпусне с него на сеното и да се опълчи срещу целия свят. Внезапно чу мъжки смехове, които приближаваха обора. Някой идваше да вземе коне.

— Роуан! — прошепна изплашено.

— Няма да бягам, сякаш се срамувам от любовта си...

— Трябва! — прекъсна го Рианон и решително го отблъсна. — Заклинам те в Божията любов, Роуан! Не искам животът ти да стане жертва на любовта ни!

И тъй като Роуан не се помръдна, Рианон скочи на крака, за да избяга от обора. Ала видя отчаяния израз в очите му и отново се притисна до него.

— Пак ще бъдем заедно — увери го тя. — Няма да се омъжа за натрапника! — После изскочи навън като светкавица.

Слънцето беше високо на хоризонта. Новородени агънца подскачаха по зелените поля. Целият Есекс ухаеше на пролет. Ще избягам, закле се Рианон. Когато ирландците дойдат, кралят и целият двор ще бъдат заети с тях и тогава ще избягам.

През следващите дни Алфред и Рианон водеха война без думи и без оръжия. Рианон не каза нищо, когато дойдоха да ѝ премерят великолепната булчинска рокля: дълга туника от лен, бяла в знак на девствеността ѝ, обшита с черно-бял хермелин; долната риза беше от най-тънка коприна, донесена чак от Персия. Корсажът трябваше да бъде украсен с перли, освен това кралят ѝ беше предоставил корона от аметист, с която да увенчае главата си. Рианон не пророни дори една дума на благодарност. Мисълта за бягство не напускаше съзнанието ѝ нито за миг.

Когато останаха само три дни до сватбата, Алфред влезе в стаята на жените, където прислужниците пришиваха последните бисери към корсажа на роклята и довършваха меките чорапи, които Рианон щеше да носи под роклята. Кралят я измери с поглед, тя отговори само с хладно кимане. Сърцето ѝ биеше като лудо. Как мразеше възцарилото се помежду им напрежение!

Алфред прескочи прага и даде знак на жените да излязат. Защо ли искаше да остане насаме с нея? Дамите се оттеглиха с дълбоки поклони. Рианон остана на мястото си, красива и горда и твърде крехка в бялата булчинска рокля.

— Наистина ли си разбрала, че е необходимо да се омъжиш? — попита тихо кралят.

Рианон не посмя да го погледне в очите. Смути се за миг и сведе глава. След малко обезкуражено махна с ръка.

— Подчиних се на заповедта ти.

— Наистина ли се подчиняваш?

— Винаги съм го правила.

— Това не е вярно. И не ми прощаваш.

Рианон вдигна глава. В очите ѝ светеше страст.

— Не, не мога да ти простя.

Кралят стисна ръце в юмруци и заговори нетърпеливо:

— Рианон, и за мен не беше просто да взема това решение.

— О, сир, ти обичаш калта повече от хората, които стъпват по нея.

— Така е! — съгласи се гневно Алфред. — Обичам тази кал, тази Англия! — Той взе ръцете ѝ и я повлече към прозореца, който гледаше на изток. Безкрайни хълмове, зелени и плодородни, покрити с жълти нарциси и нежни виолетки. — Да, лейди, аз обичам тази страна и ти също я обичаш! Твоят баща се би и загина за нея. Може и да отричаш, но ти също я обичаш. Ти споделяше мечтите ми — мечти за мир и културен разцвет! Не разбираш ли, че първо трябва да прогоня датчаните, да ги махна завинаги от страната си? За бога, Рианон! — В гласа му звучеше трудно удържана страст. — Ти си израснала в благороднически дом и много добре знаеш, че женитбата много често е само договор и няма нищо общо с любовта. Възпитана си да изпълняваш задълженията си и да почиташ своя крал. Трябва да разбереш, че от брака ти с ирландския принц зависи съюзът, че цялото бъдеще на Англия е заложено на карта.

Рианон не се помръдна. Устреми сериозен поглед в краля и след малко отговори:

— А ти трябва да разбереш, че земята се състои от хора. Споделях мечтите ти, но имах и мои собствени мечти. А сега ти, моят крал, стъпка с един замах мечтите, надеждите и щастието ми. Как можа да бъдеш толкова жесток!

— Не съм те предложил на някой старик, а на млад и красив принц от благороден дом!

— Той е викинг.

В продължение на един дълъг миг кралят остана безмълвен. Рианон проследи как юмруците му се свиха и после отново се отпуснаха.

— Той е ирландец, Рианон. Но знай, че при необходимост бих те омъжил за самия сатана. Съжалявам за теб и Роуан, но за нещастие жената е част от страната си и ти, лейди, си важна част от своята. Вече допуснах да ме нарекат предател, защото твоите хора се вдигнаха с оръжие срещу гостите, които бях поканил с молба за помощ...

— Алфред! Нали ти казах...

Кралят вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— И аз ти повярвах. Въпреки това те съветвам да проявиш предпазливост, защото мъжът, който ще те вземе, знае за ролята ти в онази злощастна битка.

— Как можех да помисля, че идват с мирни намерения! Драконови кораби...

— Нека не говорим повече за това. Надявам се, че няма да влошиш положението си или да ни изложиш пред очите на целия свят с поведението си. Обещах те на този мъж и ти ще спазиш обещанието ми. Нямам ти доверие, Рианон. Боя се да не откажеш, когато застанеш пред Господа. Обичах те като своите собствени деца. Но ако ме засрамиш сега, ако ме обезчестиш и предизвикаш нови кръвопролития, ще се отрека от теб и ще те прокълна от дъното на душата си. — Той спря за миг, за да види какво въздействие имат думите му. — Желая ти добър ден, Рианон. — После се поклони сковано и я остави. В очите ѝ запариха сълзи и тя едва не хукна да го догони. Беше изгубила всичко, а сега щеше да загуби и него.

Тази нощ Рианон не можа да заспи. Лежеше будна и непрестанно си повтаряше последните думи на краля. Мъчеха я кошмари за викингски кораби, покрили морето, за бълващи огън дракони, които я нападаха и се виеха като змии. На няколко пъти се стресна с писък и се закле, че никога няма да се омъжи за викинга.

Но не можеше да позволи по нейна вина да се пролее още човешка кръв.

Мислите ѝ бяха объркани. На сутринта отиде с Алсвита на изповед и за последен път се опита да се убеди, че не може да се подчини на краля си. Но не можа да каже нито дума на свещеника; избяга от църквата без опрощение.

Трябваше да види Роуан. Насае. За последен път. Трябваше да усети отново любовта, от която отсега нататък щеше да бъде лишена. Вече не беше сигурна, че трябва да избяга. Ако го направеше, войните

на ирландеца щяха да тръгнат на бой, за да спасят честта му, и кралят също щеше да се бие, защото не му оставаше друга възможност.

Рианон помнеше баща си, помнеше любовта му към майка й, помнеше разказите им. Татко й толкова обичал майка й, че просто я отвякъл. Но й беше ясно, че Роуан не може да се опълчи срещу краля. Ала колкото повече приближаваше датата на сватбата, толкова по-голяма щеше да става мъката и на двамата. Всяка вечер се виждаха на масата, погледите им се срещаха отдалеч, а тя усещаше, че кралят непрестанно ги наблюдава.

Господи, колко й се искаше да извика на Роуан: „Вземи ме и ме отведи далече оттук, любими! Качи ме на най-бързия кон в кралството и ме отвлечи, за да живеем щастливо в планините на Уелс!“. Тя не чуваше и не виждаше нищо от музикантите и разказвачите на истории, които забавляваха събралите се на вечеря. Виждаше само Роуан и мечтаеше за кон, който може да лети.

Роуан не дойде, за да я отвлече. Обикновено избягваше дори да се приближава до нея по време на вечерята. Ала една вечер, когато до сватбата оставаха само два дни, се наведе над нея, преструвайки се, че иска да вдигне паднал на пода нож за разрязване на месо.

— Трябва да те видя! — пошепна в ухото й той.

Сърцето й направи огромен скок.

— Излез на разсъмване. Ще те чакам при стария дъб край потока.

Рианон кимна. Не можа да издържи до края на вечерята и побърза да се оттегли в стаята си. Цяла нощ се мята неспокойно в мекото легло. Сърцето й беше пълно със съмнения. Можеше да спаси любовта си и да поругае честта на краля. Или да се подчини на повелите на честта и на своя дълг и да разруши завинаги душевния си мир.

За кой ли път сънува, че драконите от корабите оживяват. Пропадна в пропаст, пълна е бълващи огън змии, и изпищя отчаяно. На ръба на пропастта бяха застанали кралят и свитата му. Алън, Уилям, Йон — и дори Роуан. Никой не помръдваше. Тя протегна ръка за помощ и една силна десница я улови. Дълги, тънки, мазолести пръсти я сграбчиха, тя видя две блестящи сини очи и почувства как се издига нагоре. Чу гръмогласен смях и се озова право в обятията на викинга със златноруса коса, бронзова, мускулеста гръд и внушителна фигура.

„Молете се, лейди...“ — пошепна в ухото ѝ той и тя отново изпищя. Най-после се събуди.

Дочака края на нощта, разтърсвана от силни тръпки, и стана, все още възбудена от страшните сънища.

Който и да беше този ирландски принц, все пак си оставаше наполовина езичник. Алфред искаше твърде много от нея. Тя не правеше разлика между норвежци и датчани. В очите ѝ всички те бяха викинги. И сега трябваше да зависи изцяло от милостта на един варварски принц? Никога, гордостта ѝ не го допускаше! Нямах да понесе такъв живот!

Когато се огледа в стаята, в която бе прекарала толкова хубави часове с Алсвита и децата, Рианон усети, че уютното помещение е изгубило топлината си за нея.

ПЕТА ГЛАВА

Той седеше на гърба на великолепия бял жребец и гледаше към крайбрежието на юг. Вятърът развяваше наметката му, подчертаваше ширината на раменете и правеше фигурата му още по-величествена. Лекотата, с която седеше на седлото, издаваше опитния ездач.

Зад него кипеше трескав труд. Стотици работници издигаха отново разрушените крепостни стени. Свеж морски бриз галеше лицето му и навлажняваше страните му.

На устните му изгря лека усмивка.

Спомни си как веднъж, още като момче в Ирландия, бе стоял на върха на крайбрежните скали. Тъкмо размахваше дървения си меч, когато дотича Лейт и двамата организираха двубой по всички правила на изкуството. Лейт изпусна мечата си, Ерик се изправи гордо и се обяви за победител.

— Не, глупако! — възрази със зловна усмивка брат му.

— Какво? Защо казваш „не“? Аз не съм глупак. Бях по-добър и те победих!

— Ти си глупак! Изобщо не си ме победил! Защото аз ще стана крал, а ти, братко, ще бъдеш мой васал. Ще се биеш за мен и ще ми се подчиняваш.

— Никому няма да се подчинявам! Ще взема съдбата си в свои ръце!

Иърин, която седеше наблизо на едно одеяло и си играеше с малката им сестричка, стана и ги раздели. Ерик обърна гръб на брат си и направи обидена физиономия.

— Той ли ще стане крал, мамо?

— Да. Но първото ви задължение е да се подчинявате на баща си — дано Бог му даде още много години живот! — поучи ги меко тя.

— Аз винаги ще слушам татко и ще го почитам — отвърна мрачно Ерик.

— И брат си — допълни все така меко Иърин.

Момчето помълча малко, после се отпусна пред брат си на коляно и заговори тържествено:

— Лейт, ще почитам и теб така, както почитам баща ни. И винаги ще вдигам меч в твоя защита. Но някой ден ще имам свое собствено кралство. — Той хвърли бърз поглед към майка си: — Дали някога ще притежавам своя собствена земя?

— Твоят баща е крал — усмихна се Иърин. — Дядо ти е най-високопоставеният ирландски владетел. Сигурна съм, че един ден ще имаш парче земя, което да наречеш своя собственост.

Ерик отиде при нея и опря ръце на хълбоците си.

— Не искам никой да ме съжaliaва, мамо. Аз ще завладея своята земя сам. Ще направя като татко: първо ще обиколя света като викинг и не може да не намеря парче земя, което да стане мое.

Иърин прегърна упорития си син и силно го притисна до гърдите си.

— Ти си ирландец, скъпи мой. Ще се погрижим да ти намерим кралство тук...

— Не, мамо. Аз сам ще си го завоювам.

— Дотогава ще минат години...

— Татко ще ме разбере.

И баща му наистина го разбра.

Ето че сега земята на неговите мечти се простираше пред очите му. А той трябваше да тръгне на война, за да я защити... и да вземе за жена една огненокоса красавица, изпълнена с омраза, която може би беше предала собствения си крал. Това беше част от договора и тя изглеждаше твърде малка отстъпка в сравнение с радостта в сърцето му и триумфа в душата му.

Докато разглеждаше пристанището, полята и скалите, Ерик имаше чувството, че е способен на великодушие. Щеше да ѝ предложи мир. Ала се съмняваше в трайността на един такъв мир, защото помнеше погледа ѝ, помнеше сребърните ками, които го пронизваха. Припомни си и начина, по който беше разговаряла с него. Не, между него и лейди Рианон не можеше да има мир.

Той побърза да се отърси от тези мисли. Сигурно щеше да вижда жена си твърде рядко. Ако успееше да се справи с нея с добро, щеше да го направи. Щеше да я остави сама и свободна да се дави с омразата си. Ала двамата щяха да бъдат свързани пред Бога и въодушевлението

в душата му отново взе връх. Истинските мъже воюваха за своя земя, за да създават големи династии, и той не правеше изключение. Достатъчно дълго беше обикалял света. Вече му беше време да има наследници. Дано поне в това отношение жена му проявеше разбиране.

Странно, но при тази мисъл пулсът му се ускори и кръвта му закипя. Тази жена не предизвикваше в душата му нежни чувства, но беше засегнала дивите дълбини на сърцето му. Докато я държеше в обятията си, не изпитваше нищо друго, освен гняв и болка, но слабините му пулсираха от желание. Искаше я и щеше да я има. Но размерът на това желание никак не му харесваше. Той не беше варварин. Челюстта му се опъна. Норвежците не бяха диви зверове.

— Ерик?

Роло се приближи към господаря си. Ерик обърна грамадния жребец. Зад него бяха застанали верните му мъже и чакаха заповед.

— Тръгваме към Уорхем! — провикна се той. Отрядът потегли на път и земята затрепери под безброй конски копита.

Наближиха кралската резиденция на смрачаване. Ерик заповяда да разпнат шатри за нощуване. Стените на града вече се виждаха, но той не беше готов да влезе в кралския дом. Обзет от странно неспокойство, желаше да прекара още една нощ сам.

Вечеря отделно от воините си, загледан в светлините на града. Отпи голяма глътка медовина и се запита какво ли щеше да излезе от тази сватба. Момичето можеше да не изпълни заповедта на краля, а това означаваше война. Предстоящото събитие беше разгласено от всички църкви и не само неговата чест, а и тази на хората му бе заложена на карта. Ерик вдигна рамене. Трябваше да има доверие на краля. Алфред нямаше да се осмели да го измами още веднъж.

— Бъди нащрек, млади господарю!

Той се обърна и видя, че Мергуин го е последвал.

— Аз винаги съм нащрек, Мергуин. Ако си ме последвал през морето, за да ми дадеш добрия съвет да внимавам за себе си, знай, че вече съм научил този урок.

— Пак прочетох руните ти — отговори тихо друидът.

— Е? — попита заинтересовано Ерик и вдигна празната си чаша.

— Хегалез. А после празна руна.

— Хегалез предупреждава за бури, урагани, гръмотевици и непознати сили. А ние знаем какво ни предстои, защото сме тръгнали да се бием с датчаните при Рочестър.

— Някога на майка ти се паднаха същите руни — обясни все така тихо старецът.

Ерик остана с усещането, че Мергуин не е съвсем наред с главата. Май напредналата възраст му създаваше проблеми. Макар да беше убеден, че друидът е вечен, защото беше служил още на дядо му Ейд Финлейт, когато той бил малко момче. Все пак отговори меко, защото обичаше стария си учител с цялото си сърце:

— Не се страхувай за мен, Мергуин. Познавам правилата на боя и не се боя от смъртта. Не, по-скоро се страхувам от живот, в който мъжът би могъл да забрави, че един ден може да го връхлети смъртта, все едно герой ли е или жалък подлец. Ще се пазя, когато влезем в бой с датчаните, обещавам ти. Ще се държа винаги близо до Роло, а ти знаеш, че двамата сме като непробиваема стена.

Мергуин направи крачка напред. Облегна се на дървото, под което беше застанал Ерик, и въздъхна:

— Има мрак, който е много по-близо. Над главата ти се събират облаци и аз не мога да проумея значението им.

— Облаците са част от живота ми.

Друидът се изправи като свещ, погледна настойчиво питомеца си и го заплаши с пръст:

— Бъди нащрек, защото те заплашва предателство. То не е неприятел, който се вижда. Този враг е невидим.

— О, Мергуин — промърмори уморено Ерик, — ще запомня предупрежденията ти и ще се пазя колкото се може по-добре. Тази нощ обаче съм уморен и искам да спя. — Той потупа стареца по гърба и се отдалечи.

Щеше да прекара тази нощ далече от хората си. Искаше да усети земята под себе си и луната над главата си, имаше нужда от мрака и самотата на нощта.

Взе верния си Венгеанс, защото думите на друида бяха оказали нужното въздействие, а и той по природа си беше недоверчив. Повървя малко, докато стигна бистро горско поточе. Седна в тревата и се заслуша в ромона на водата. Мелодията беше мирна, приспивна и

успокои разбунената му душа. Скоро Ерик разстла наметката си и се приготви за сън.

Утрото беше близо.

Рианон напусна безшумно кралския дом. Беше загърната в топла наметка, но знаеше, че днес няма да има нужда от скъпоценностите, които така грижливо бе зашила в подгъва ѝ.

Трябваше да се срещне с Роуан. Искаше да го види, защото го обичаше, защото двамата бяха мечтали за съвместно бъдеще и защото трябваше да му каже сбогом. Беше престанала да мечтае за бягство.

Не можеше да избяга с любимия си.

Не страхът от Алфред я бе подтикнал към това решение. Не, тя щеше да се подчини на кралската воля само защото се страхуваше от кръвопролитие, което щеше да бъде неизбежното последствие от отказа ѝ да свърже живота си с ирландския принц. Бягството ѝ щеше да изправи Алфред срещу хората, които му бяха жизнено необходими в битката срещу датчаните. Никой нямаше да се предаде и безброй мъже щяха да загинат. Тя нямаше да допусне това. Вече беше видяла достатъчно кръв в собствения си град.

А ако ирландските нормани и мъжете на Есекс се избиеха помежду си, крайната победа щеше да бъде за датчаните. Рианон бе стигнала до убеждението, че ѝ е невъзможно да поеме отговорността за такива ужасяващи събития.

Тя изтича в обора, избра си сива петниста кобила, оседла я и препусна в галоп. Дори ако слугите бяха будни, със сигурност не я бяха забелязали. Стражата на портите я пропусна необезпокоявана.

Стигна до дъба и зачака.

На изток вече се зазоряваше, а Роуан не идваше. Сърцето ѝ се изпълни с тъга. Толкова време бяха пропилели. Съдбата на Роуан беше още една причина да се откаже от замисленото бягство. Ако ги хванеха заедно, любимият ѝ щеше да бъде осъден на смърт.

Тя чу шум в храстите и се обърна очаквателно, макар да се боеше от неприятна изненада. Хората на краля може би я бяха проследили и ей сега щяха да я отведат обратно в Уорхем. Не, любимият ѝ най-последно беше дошъл.

— Сърце мое!

Настойчивият шепот я направи щастлива. Тя се втурна по посока на гласа и се хвърли в обятията му, напълно забравила, че е годеница на друг. Той не я отблъсна и Рианон забрави, че е дошла да му каже сбогом. Роуан я притисна до себе си, впи устни в нейните и сърцето ѝ заби като лудо. Пръстите му се заровиха в косата ѝ, той я погледна дълбоко в очите, после отново я целуна и езикът му си проби път в устата ѝ.

Само една целувка, каза си тя. Сладък спомен за предстоящите дълги, празни години. Бог щеше да я разбере и да ѝ прости.

Скоро щеше да стане жена на викинга. Да се омъжи законно чрез неразрушима християнска венчавка.

Но сърцето ѝ се пръскаше от болка и тя не можеше да се откъсне от топлата целувка на любимия си.

Той беше този, който накрая се откъсна. Притисна я до гърдите си и замря.

— Толкова те обичам! — прошепна Рианон. — Обичам те!

— Аз също, любов моя! Ще бъдем заедно!

— О, Роуан! Не можем да бъдем заедно, никога вече!

Мъжът изглежда не я чу. Само я привлече по-плътнo до себе си и двамата паднаха във високата трева. Едва се беше развиделило и наоколо нямаше никой. Рианон забрави съмненията си, че някой я е проследил. Забрави, че е годеница на викинга, и се остави изцяло във властта на страстта. Кой можеше да я обвини, че е решила да прекара тези последни мигове с любимия си? Нима не ѝ беше позволено да пошепне в ухото му няколко любовни думи? И да го целуне веднъж-дваж пъти за сбогом?

Роуан се взираше с нежност в лицето ѝ и милваше бузата ѝ. Въздишката му издаваше огромна мъка.

— Колебая се, а трябва да бързаме! — процеди през зъби той.

Той не разбираше. Все още смяташе, че тя е дошла, за да избяга с него. Рианон поклати тъжно глава и Роуан смръщи чело.

— Трябва да побързаме, скъпа моя, иначе ще забележат изчезването ни. С радост бих дал живота си за теб, но тогава няма да бъдем заедно!

— Проклет да е кралят! — прошепна ядно Рианон.

— Не искам да чувам такива думи, любов моя. Това е държавна измяна!

Той целуна пръстите ѝ и тя погледна с любов в кафявите му очи.

— Проклет да е, Роуан — повтори упорито тя. — Предателство е, че дойдохме тук, че се срещнахме насаме. Но аз дойдох само за да ти кажа довиждане. Нима думите могат да причинят по-голяма мъка?

— Не! Ние ще избягаме...

— Не, Роуан. Чуй ме. Не можем да избягаме.

Мина време, преди мъжът да проумее значението на тези думи.

— Той ще ни залови — обясни отчаяно Рианон. — И ще те убие!

— О, любов моя! Не мога да понеса, че ще принадлежиш на друг!

— Трябва, Роуан. Господи, какво да правя! Знаеш ли колко мислих? Нямам друг избор, освен ако не искам да стана причина за най-ужасното кръвопролитие! Искях да бъде различно, но не би! О, Роуан, сърцето ми се къса, че ти причинявам тази мъка!

Роуан беше поразен. Погледна я с такава безкрайна тъга, че Рианон изстена от болка.

— Господи, но аз те обичам! — изкрещя той и в думите му имаше толкова страст и мъка, че Рианон се хвърли в обятията му и забрави всичко около себе си, понесена от вихъра на буйната му страст. Устните му пиеха жадно нейните, целувката му беше сладка и омайна.

А после... дойде другото.

Тя не знаеше кой кого подтикваше или как се стигна чак дотам за толкова кратко време. Виновен беше мигът, виновна беше горчивата болка на любовта. Докосна нежно раменете му и те бяха голи. Ръцете му милваха голата ѝ плът, а наметката и туниката ѝ бяха изчезнали. Устните ѝ сами зашепнаха:

— Обичам те, обичам те! Дават ме на един отровен плъх, на безчестен викинг, но обичам само теб!

Любовният му шепот помилва страната ѝ, накара кръвта ѝ да закипи, замъгли разума ѝ. При това знаеше много добре какво щеше да стане. Така трябваше. Тя го обичаше. А от неговите устни течаха като безспирен поток горещи любовни думи.

Не, не биваше така и тя го знаеше. Тя беше обещана на друг мъж. Щеше да стане негова жена пред лицето на Бога.

— Роуан! — Умолителният ѝ вик го спря. Очите му срещнаха нейните и той видя тъгата и отчаянието в тях.

Страстта изчезна, сякаш никога не се бе появявала. Роуан я прегърна и замря на рамото ѝ.

Рианон не усещаше вина. Притисна се нежно до него и се вслуша в песента на птицата, която се радваше на изгрева. Малкото мигове на страстна отдаденост щяха да се запечатат завинаги в паметта ѝ. Те бяха най-ценното ѝ богатство.

Само че Рианон не знаеше, че двамата отдавна не бяха сами.

Ерик, принцът на Дъблин, беше застанал като вкаменен само на четири метра от влюбените. През нощта бе сънувал змии.

Зли, коварни гадини, които бяха вдигнали глави срещу него, и той бе извадил меч, за да ги изстреби до крак. Размаха меча с цялата си сила, но не можа да се справи с тях. Йемения беше до него и той знаеше, че е лежала тук; усещаше нежното ѝ докосване, милувката на косата ѝ, крайниците ѝ се преплитаха в неговите. Продължаваше да се бие със змиите, но те бяха безброй. Ала когато посегна към Йемения, от гърлото му се изтръгна отчаян вик и проби небето. Любимата му беше цялата в кръв. Взе я в обятията си и се опита да ѝ вдъхне живот, но кръвта заля и двамата като потоп. Едва тогава осъзна, че това не е Йемения, че в обятията му лежи друга жена и косата ѝ го е загърнала целия. Опита се да отмахне от лицето ѝ напоените с кръв кичури, но тя започна да потъва в постоянно надигащото се море от кръв. Змиите я теглеха към дълбините му. Той посегна към нея и отново изкрещя...

Събуди се вледенен. Скочи на крака и стисна верния си Венгеанс.

Дишането му бавно се успокои. Укори се, че се е уплашил от един сън, докато наяве беше готов да се опълчи срещу цялата датска армия. Легна отново и се загледа в луната, измъчван от спомени. Очите му бавно се затвориха и този път заспа дълбоко.

Усети настъпването на утрото, целувката на развиделяването, първия слънчев лъч. Чу мекия ромон на потока и се озова в онова приятно, безтегловно състояние между съня и будуването. Някъде далече в гората се чу шум. Пращането звучеше безобидно и той знаеше, че не го заплашва опасност. Затова не се изправи. Още в полусън установи, че крачките са на момиче. Малката се старееше да стъпва безшумно и очевидно не желаше компания. Ерик нямаше

намерение да пречи на усамотението ѝ, затова не издаде присъствието си.

След време обаче към нея се присъедини мъж.

Ерик чу откъслеци от шепота им. Беше склонен да предостави влюбените на щастието им, но не можеше да си тръгне, без да го видят.

Видя как започнаха да се събличат. Видя възхитителната белота на нейния гръб, защото косата ѝ беше сплетена на плитка и увита на тила. Жената беше замайващо красива и Ерик не можеше да откъсне очи от меката закръгленост на гърдите ѝ, от добре оформеното задниче и възхитително тънката талия. Шията ѝ беше дълга и прелестна, раменете красиво извити и гъвкави. Той я наблюдаваше със затаен дъх и в същото време му се искаше да бъде някъде далеч, за да не пречи на страстната им прегръдка.

Следващите думи обаче се чува съвсем ясно и Ерик внезапно съзна коя е жената насреща му.

Рианон. Годеницата му.

Не можеше да позволи това. Не беше искал да нахлуе така рязко в живота ѝ, но тя му беше обещана и сега той трябваше да пази собствеността си.

Тя щеше да стане негова жена!

Гневът заплашваше да го надвие и трябваше да положи немалко усилия, за да се овладее.

Може би влюбените се бяха срещали и друг път тук, във високата трева, и се бяха любили.

Но той нямаше намерение да се остави да го мамат — сега и тук, или по-късно. Скочи на крака и светкавично посегна към мечата си, за да даде урок поне на нахалния млад овен, който си беше позволил да докосва годеницата му.

Но не успя да стигне до любовната двойка, защото тишината на крайбрежната полянка внезапно бе разкъсана от конски тропот.

— Намерете ги! — изкрещя мъжки глас. — За честта на краля! Търсете ги!

Рианон изпищя и скочи на крака. Нямаше време да се облече, но любовникът ѝ се надигна и я загърна с наметката ѝ.

— Бягай! — пошепна в ухото ѝ той. — Опитай се да стигнеш сечището!

— Не! Мен кралят няма да убие, но с теб ще бъде безмилостен! О, Роуан, ако пострадаш заради мен...

— Върви! — заповяда отново младежът и я блъсна право към мястото, където беше застанал Ерик.

— Не! Няма да направя нито крачка, докато не те видя да избягаш! Ако не ни намерят заедно, няма да те обвиняват за изчезването ми, нито пък за... — Гласът ѝ пресекна от ужас.

— Добре, ще избягам — обеща неохотно момъкът и отново я бутна в противоположната посока.

Рианон се втурна слепешката в храстите. Ерик не се помръдваше, борейки се с бесния си гняв. Конниците бяха съвсем близо и той знаеше, че девойката отчаяно се опитва да им се изплъзне. След миг тя прекоси потока и се спъна точно пред краката му. Видя края на наметката му и инстинктивно се залови за него.

— О, сър, моля ви, помогнете ми! Настояникът ми е решил да ме омъжи за едно викингско копеле и тъкмо правя отчаян опит да се измъкна от преследвачите му. Съдено ми е да прекарам живота си с един отровен плъх, но...

Докато говореше, тя вдигна поглед и когато сребърносините ѝ очи срещнаха неговите, думите заседнаха в гърлото ѝ. Веднага го позна, но Ерик разбра, че все още не знае кой е той в действителност. Изненадата бе последвана от бездънен ужас, кожата с цвят на слонова кост побледня и стана бяла като сняг.

Завладяна от паника, Рианон установи, че е попаднала в ръцете на омразния викинг. Нима можеше да очаква помощ от такъв човек? Не, тя бе застигната от още по-голямо нещастие!

— О, не! — изпъшка тя. — Вие!

Трябваше да избяга от този мъж. Надигна се и светкавично се извъртя. Ала преди да е направила и една крачка, Ерик посегна и я улови. Ботушът му настъпи наметката ѝ и тя се смъкна от раменете ѝ. Той я обърна с лице към себе си и тя се озова гола в бруталната му прегръдка.

Дано я беше забравил!

Не, не беше.

Помнеше я много добре и това беше очевидно. Помнеше стрелите ѝ — и без съмнение удара с коляно. Никога преди това не беше виждала такъв бесен гняв по мъжко лице. Краката ѝ омекнаха.

Този мъж беше лакей на ирландския принц — кървав слуга! Той щеше да я предаде на Алфред или направо на своя господар. А може би щеше да я убие и дори кралят нямаше да посмее да му попречи.

— Имайте милост! — пошепна тя и отметна глава назад. Плитката ѝ се разплете и тежките къдрици се разсипаха по гърба ѝ. Много ѝ се искаше да се увие в тях, за да скрие голотата си.

Ала Ерик не обръщаше внимание на голото ѝ тяло. Взираше се право в очите ѝ и Рианон четеше в бездънните им дълбини тъмна, пареща омраза.

— Милост ли? — попита тихо той. Думата беше произнесена меко, но съдържаше смъртоносна заплаха. — Милост значи!

Той я придърпа по-близо до себе си и Рианон изпищя. Гърдите му бяха горещи и корави. Ръцете му стискаха така здраво китките ѝ, че тя не можеше да се отмести нито на сантиметър и усещаше с всяка фибра на тялото си опънатите от гняв мускули. Ледът в очите му пронизваше сърцето ѝ като остър нож.

— Бих се с вас, защото мислех, че сте дошли да нападнете града ми — обясни отчаяно тя. — Нямаше да ви причиня неприятности, ако знаех, че идвате по покана на краля. Моля ви, пуснете ме да си ида! Трябва да се смилите над мен, защото...

— Не, лейди, не. Нямам такова намерение.

— Но...

— Това няма нищо общо със смъртоносната стрела, с която искахте да улучите сърцето ми. Нито с онази, която прониза бедрото ми и болката ме измъчва и до днес. Не е свързано и с нежното ви коляно, което забихте в слабините ми, нито с елегантните ви юмруци, които барабанияха по гърдите ми. Не, лейди. Това е нещо, което бих могъл да забравя...

— Защо тогава...?

— Няма да ви окажа тази милост, защото именно аз съм отровният плъх, копелето, варварският викинг, за когото сте сгодена.

Устата ѝ се отвори смаяно. Главата ѝ се отметна назад и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав, животински вик. Тя задърпа отчаяно китките си и се опита да се освободи. Писъците ѝ ставаха все по-страшни. Леден страх стискаше сърцето ѝ. Отново беше в ръцете на този мъж. Гола и беззащитна, притисната до могъщите му гърди.

Толкова страшно беше да усеща силата на тялото му, мощните бедра и ръце.

— Вие! — изплака тя.

— Да, лейди, аз!

Невъзможно!

— О, господи, не! — изпищя отново тя и се нахвърли като тигрица върху него. Това беше последната ѝ възможност за спасение: трябваше да се освободи и да избяга.

Ала не можа да се изтръгне от желязната му хватка. Изви глава и се опита да го ухапе. Когато и това не ѝ се удаде, вдигна коляно, за да го забие в слабините му.

— Спрете! — изсъска мъжът и я блъсна на земята. Останала без дъх, Рианон вдигна очи към бъдещия си съпруг. Косата ѝ я загръщаше цялата — като огнена мантия. Голите ѝ гърди надничаха изпод блестящите кичури. Тя съзнаваше болезнено ранимостта си и когато се опита да стане, изплака от страх.

Ерик прекрачи над легналото ѝ тяло и приклекна над нея. Тя вдигна юмруци и отчаяно заудря гърдите му, но ръцете му без усилия сграбчиха китките ѝ и здраво ги притиснаха към земята отляво и отдясно на главата ѝ. Тялото му се опря в нейното, кораво и безмилостно. Силно и могъщо като закалена стомана. Не можеше да се освободи.

И когато я погледна с гневно стиснати устни и стегна още повече жестоката си хватка, Рианон с болка осъзна, че сънят ѝ е бил пророчески — норманският ѝ враг се оказа принцът на Дъблин.

— Ето че се срещнахме отново, лейди — проговори неочаквано меко мъжът. Леденосиният огън на очите му проникна в душата ѝ и я изгори. Рианон неволно се запита какво ли беше видял и чул от срещата ѝ с Роуан.

Всичко...

— И при такива... интересни обстоятелства. А аз вече бях започнал да смятам, че съществува, макар и малка възможност двамата да живеем в мир. Пристигам в Уорхем да празнувам сватбата си и какво заварвам? Годеницата ме чака гола-голеничка.

Той се надигна, настани се по-удобно върху бедрата ѝ и изпъна крака. Студеният утринен въздух щипеше кожата ѝ, а под острия му поглед гърдите ѝ набъбнаха и връхчетата им се втвърдиха. Допреди

миг Ерик сякаш не забелязваше голотата ѝ, но сега се зае да я оглежда с видимо презрение и изразът на очите му запали буйни пламъци в тялото ѝ.

Непокорният ѝ дух се събуди. Тя се изви под него като змия и се опита да се изплъзне от натиска на бедрата му.

— Веднага ме пуснете да стана! — Гласът ѝ прозвуча ледено.

— Не, лейди, не — възрази изненадващо меко мъжът. Ледените му очи я пронизаха и в сърцето ѝ сякаш се забиха две остриета от хладна стомана. Той се наведе плътно над нея и дъхът му погали устните ѝ: — Едва в деня, когато умреш, сладката ми.

Рианон отново потъна в черната пропаст на паниката. Все пак тя успя да се пребори със страха си и реши, че никога повече няма да му покаже ужаса, който изпитваше.

— Кажете на краля, че не ме искате! — зашепна като в треска тя. — Кажете му...

— Толкова ли ви се ще да предизвикате война? Нима искате страната ви да потъне в море от кръв? — попита рязко Ерик.

— Но вие не ме искате! — проплака Рианон и замлъкна, защото конският тропот се усили. Кралските хора бяха съвсем близо.

Викингът скочи, посегна към китките ѝ и с един-единствен мощен тласък я изправи на крака, при което за миг я притисна грубо до гърдите си.

— Не, лейди, не искам да се оженя за вас! — увери я подигравателно той и я пусна.

В продължение на няколко секунди Рианон го гледаше като замаяна, после инстинктът надделя и тя се обърна, за да избяга. Пръстите му безмилостно сграбчиха косата ѝ и от гърлото ѝ се изтръгна остър писък. Мъжът я притегли към себе си и зашепна в ухото ѝ:

— Я не се дръжте като глупачка! Сега не е моментът да се правите на страхливка. — Гласът му прозвуча враждебно. — Досега винаги съм се възхищавал на смелостта ви.

Тя го погледна и думите се изляха като порой от устата ѝ, преливащи от омраза:

— Не се боя от вас и никога вече няма да ме е страх. Нямате власт да ме нараните, никога!

Той се усмихна, но усмивката му беше мрачна. Очите му приличаха на вледенени норвежки фиорди.

— Предлагам ви да се научите да се боите от мен, лейди, и то колкото се може по-скоро. Има много неща, от които трябва да ви е страх.

Много ѝ се искаше да вирне гордо брадичка, но беше гола и леденосиният му поглед се плъзгаше безчувствено и пренебрежително по цялото ѝ тяло.

Конският тропот наближаваше. Ерик отмести очи, коленичи, вдигна наметката ѝ и загърна раменете ѝ. Рианон се изненада, че викингът закри голотата ѝ. В очите ѝ се появиха сълзи, но много скоро трябваше да разбере, че това не е бил акт на учтивост.

— Смятам, че достатъчно дълго показвахте онова, което от днес нататък ще ми принадлежи, не е ли така, милейди? — Той вдигна едната си вежда, без да изчака отговора ѝ. Всъщност, изобщо не чакаше отговор.

Тъкмо когато се обърна и свирна на коня си, Рианон успя да възвърне гласа си.

— Никога няма да ви принадлежа!

Жребецът пристигна в галоп и Рианон извика смаяно. После тялото ѝ се скова. Този кон беше неин. Александър, любимецът ѝ!

— Това е моят кон! — извика тя.

— Моят — поправи я меко Ерик.

Господи, тя беше забравила, че с женитбата цялото ѝ имущество ставаше негово!

Без да престане да се усмихва, мъжът я погледна студено.

— Моят кон — повтори той. — И както жребецът принадлежи на мен, така и вие, милейди, ще станете моя. И вие ще се научите да идвате, щом ви повикам. Ако ви повикам, разбира се. Употребяван кон е едно, но употребявана жена е нещо съвсем различно...

— Жалко копеле! — изсъска разярено Рианон, но думите ѝ преминаха в гневен протестен вик, когато силните му пръсти се заключиха болезнено около рамото ѝ.

— Не! — изплака панически тя, но Ерик не ѝ обърна внимание и я вдигна във въздуха. Обезумяла от страх, тя се опита да го удари или да го издере, за да се освободи. Но каменният му поглед накара юмруците ѝ да се отпуснат безсилно.

— Не прекалявайте, лейди!

Той я метна като чувал на коня и зае място зад нея.

— И не ме нападайте повече — продължи предупредително той.

— Дори не помисляйте за бягство, защото при всеки опит да ме ударите, ще получите ответен удар — много по-бърз и със сигурност много по-силен от вашия!

Тези безчувствени думи я принудиха да преглътне гнева си.

— Варварин! — изфуча тя, но не посмя да се раздвижи.

Очите му се присвиха в тесни цепки.

— Да ви покажа ли какво значи това? — попита той.

Рианон остана безмълвна. Ерик пришпори коня си и тя се опита да сложи малко ред в обърканите си мисли, макар че трепереше в силната му прегръдка.

Хората на краля бяха точно зад тях и изведнъж самообладанието на Рианон се прекърши.

Тя беше опозорила Алфред. Точно сега, когато най-последно се бе преклонила пред волята му, беше поругала честта му. Беше се примирила с предстоящата сватба и възнамеряваше да спазва условията на споразумението, сключено от краля. Но всичко се обърка. И макар че в действителност не беше сторила нищо лошо, мъжът, на когото бе обещана, я завари в твърде неловко положение с друг мъж. А годеникът ѝ се оказа именно човекът, който се бе заклел да ѝ отмъсти...

От краля не можеше да се очаква никаква помощ.

„Роуан!“ — изплака вътрешно тя. Този омразен викинг ни видя заедно. Той щеше да намери Роуан и да поиска удовлетворение.

Щеше да се пролее кръв и само тя беше виновна за това.

Пред очите ѝ причерня и тя се отпусна безсилно в ръцете на мъчителя си. Ала дори когато я обгърна непрогледната мъгла на безсъзнанието, не престана да усеща силната прегръдка на мъжа, от когото отчаяно се опитваше да избяга.

Той беше викинг... и неин господар.

ШЕСТА ГЛАВА

За съжаление милостивата забрава трая твърде кратко време. Събуди я здраво разтърсване. Още беше в ръцете на викинга. Той я вдигна и небрежно я пусна на земята. Рианон не успя да запази равновесие и се свлече на колене. Вдигна поглед към грамадния ездач пред себе си и се взря като замаяна в ледените сини очи.

— Дрехите ви, лейди — уведоми я сухо Ерик. Беше я отвел там, където в тревата бяха разпръснати нещата ѝ. Колко ѝ се искаше да изкрещи в лицето му презрението, гордостта и омразата си! Но погледът ѝ бе привлечен като с магнит от малката купчинка: тънката долна риза, дългата туника, чорапите и кожените обувки.

Бузите ѝ пламнаха. Не можеше да очаква учтивост при ситуацията, в която я бе видял. Но не можеше и да свали наметката си и да се облече в негово присъствие. Освен това не беше извършила нищо лошо — макар че викингът беше убеден в обратното.

Тя вдигна гордо глава, но не посмя да го погледне в очите.

— Ако обичате...

— Не обичам — прекъсна я рязко той.

— Проявете поне малко учтивост!

— Отначало искахте милост, сега пък настоявате да проявя учтивост. Знаете ли колко усилия ми струваше да ви оставя жива? Облечете се и по-бързо!

Да върви по дяволите това копеле, каза си ядно Рианон и тялото ѝ се разтрепери от гняв. Усети прилив на смелост — може би смелостта на безумието. Надигна се бавно и с достойнство и го изгледа с неприкрита враждебност. После загърна още по-плътено наметката си, вдигна едната си вежда и устните ѝ се разкривиха в презрителна усмивка:

— Убийте ме, щом желаете, лорде. Това ще бъде по-добра съдба, отколкото да бъда ваша жена.

Опъването на брадичката му беше едва забележимо, но въпреки това Рианон усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Никога не

беше виждала мъж с такова желязно самообладание.

— Наистина ли! — промълви учтиво той. — Съкрушен съм, че мислите така за мен, милейди. — После тонът му рязко се смени: — Облечете се. Веднага. — Гласът му прозвуча тихо и дълбоко като далечен гръм.

Рианон се изпъна, за да откаже още веднъж. Усмивката ѝ издаваше непоколебимост.

— Направете го.

— Кое? — попита остро Ерик.

Опитвайки се да потисне предателското треперене, Рианон го изгледа упорито. Беше възседнал коня си като трон, величествен и изискан в официалната си дреха, украсена с отличията на датски и норвежки принц. Юздата на коня беше обшита със северни перли, перли искряха и по брошката, която придържаше наметката му. Рианон беше изправена, но ѝ се струваше, че стои безкрайно по-долу от него, увита в диплите на омачканата наметка, с разпусната, разрошена коса. Само сребърносините ѝ очи святкаха с безкрайна упоритост.

— Направете го! — изкрещя тя. — Извадете езическия си меч и ме насечете на парчета!

След миг от гърлото ѝ се изтръгна уплашен писък. Ерик наистина извади меча си. Жребецът изпръхтя и затропа с копита, а студеният, безмилостен викинг, който го беше възседнал, се приведе и опря острието на меча си в гърлото ѝ. Рианон не посмя да се помръдне, защото върхът бе притиснал вената, която водеше към сърцето.

— Облечете се! Нямам намерение да ви убия, милейди. Не и когато ни очаква такова блестящо бъдеще. Но може би ще се наложи да сляза и да ви покажа как да се облечете.

— Как смеете! — изсъска с треперещ глас тя.

— Как смея ли? — Гласът му звучеше тихо, но беше изпълнен с гняв и усилие да го овладее. Той скочи от коня и се изправи над нея, без да отмества острието на меча от врата ѝ. Погледна я право в очите и бавно го прибра в ножницата. Рианон не беше ниска, но той я надвишаваше с цяла глава. — Как смея ли, милейди? — повтори подчертано меко той. После посегна и светкавично улови наметката точно пред гърдите ѝ. Дръпна я към себе си и Рианон потръпна от топлия дъх до устните си, когато продължи: — А вие как се осмелявате

да разговаряте с мен по този начин, след като ви открих тук и в това състояние? Би трябвало да бъдете по-внимателна, моя малка саксонке. Не забравяйте, че според вашите представи аз съм варварин. А варварите вършат всичко, каквото си поискат.

С тези думи той свали наметката ѝ само с едно, почти елегантно движение. Рианон беше толкова изненадана, че в продължение на няколко секунди остана неподвижна. А когато осъзна, че отново е гола, едва не се обърна да избяга. В следващия миг обаче вдигна упорито брадичката си и го погледна право в очите.

— Точно по варварски — отбеляза презрително тя, обърна му гръб и се опита да скрие страха, който пълзеше по цялото ѝ тяло. Каква ли щеше да бъде следващата му стъпка?

Тя посегна към ризата си, захвърлена под стария дъб, като през цялото време усещаше разяждащата мощ на погледа му. Пръстите ѝ бяха сковани от студ и ѝ струваше немалко усилия да нахлузи ризата през главата си. Без да го поглежда, тя облече и туниката си и стегна колана. Ерик не помръдваше, но нито за миг не я изпусна от поглед. Когато мълчанието помежду им стана злокобно, Рианон не издържа. Обу с треперещи ръце чорапите си и напъха стъпалата си в обувките. Когато най-после се облече, опипа земята за наметката си и се загърна в нея с цялото достойнство, на което беше способна. Едва сега чу кълтящите наоколо викове и си припомни, че кралските хора продължаваха да я търсят. Запита се отчаяно дали поне Роуан беше успял да избяга.

Усети движенията на викинга и го изгледа през рамо. В погледа му пламтеше недоверие. Той възседна отново коня си и я изгледа пренебрежително. Рианон разбра, че този спокоен и овладян мъж е прочел мислите ѝ. Когато ѝ протегна ръка, по лицето му не трепна дори мускулче. Все пак гневът се разливаше на вълни от цялото му същество и зареждаше въздуха с напрежение.

— Какво смятате да правите? — прошепна с пресекващ глас тя.

Ерик притисна коляно в хълбоците на коня и животното тръгна право към нея. Рианон понечи да го избегне, но не успя. Без усилия, викингът я вдигна пред себе си на седлото и железните му пръсти се склупиха около талията ѝ. Тя усети твърдостта на бедрата му и стоманения пръстен на ръката му. Ерик пришпори коня и Александър препусна в галоп. По едно време мъжът се обърна назад и когато

Рианон направи същото, за да разбере какво е искал да види, усети на челото си меката милувка на брадата му.

Зад тях бяха Уилям и Алън. Слава богу, разстоянието помежду им беше значително.

— Ако това беше страната на майка ми — промърмори Ерик, — просто щях да ви пусна на земята и да ви върна на баща ви, без да изгубя честта си.

Тя вече нямаше баща, сигурно щеше да я върне на краля. А Алфред щеше да я заточи в най-далечния си град. До края на живота ѝ щяха да я презират, но щеше да бъде свободна. Свободна от този мъж. И въпреки това сърцето ѝ заби като лудо. Не искаше да я пусне на земята. Колкото го мразеше, толкова обичаше Алфред и Есекс, все едно какво ѝ беше причинил кралят.

— Това ще бъде добре дошло за мен — проговори хладно тя.

Без да ѝ обръща внимание, Ерик продължи:

— Ако това беше страната на баща ми, тогава курвата щеше да бъде продадена в робство. — В гласа му зазвуча недвусмислено предупреждение: — По най-бързия начин продадена на орда мръсни датчани. А във вашия случай мога да твърдя със сигурност, че много скоро ще се намери берзекер, който да ви изтръгне от ръцете ми.

Рианон се скова и гневно изпъшка. Ала го прокле само на ум, защото ръцете му се заключиха с такава сила около нея, че не можеше да се помръдне. В очите ѝ пареха сълзи, но нямаше как да вдигне ръка, за да ги изтрие.

— Вече съм във властта на един викинг. Какво значение има от Норвегия ли е дошъл или от Дания?

— Или от Ирландия.

— Да, или от Ирландия!

— Тук има съществена разлика, милейди. Надявам се сама да откриете колко значителна е тя.

— Презирам ви! — изсъска вбесено тя.

— Престанете! — заповяда остро той, тъй като ездачите приближаваха. Натискът на ръцете му се засили. — Наистина ли сте такава егоистка, та умирайте от желание да напоите земята си с норманска, ирландска и английска кръв?

Рианон веднага млъкна, питайки се отчаяно дали наистина щеше да успее да предотврати кръвопролитията. Сигурно беше, че викингът

ще откаже да я вземе за жена. Ако я върнеше обаче, войната между англичаните и ирландските му приближени ставаше неизбежна.

— Смятам, че е по-добре само ние двамата да се бием помежду си — прибави меко Ерик и топлият му дъх опари бузата ѝ. Рианон се смая от нахлулата в тялото ѝ горещина. — Трябва ни само малко късмет, лейди, и повече нито един мъж няма да стане жертва на вашето предателство.

— Не съм предателка! — възпротиви се тя и се обърна да го погледне в очите. Те бяха студени. Викингът никога нямаше да ѝ повярва.

Ерик бързо отмести поглед.

— Е, по този начин поне се запознахме — произнесе тихо той.

— Ерик от Дъблин! — провикна се за поздрав Уилям и тъмният му, обвинителен поглед се впи в очите на Рианон. — Кралят покорно ви моли за прошка за начина, по който бяхте посрещнат.

— Аз съм на път към краля — отговори хладно Ерик.

— Момичето ще...

— Аз лично ще я отведа при него — прекъсна го решително принцът. После провря коня си между двамата мъже и го пусна в галоп. Бързото движение на коня тласна Рианон към мускулестата му гръд и тя отново усети силата, скрита в мъжкото тяло.

Този викинг беше най-смелият воин, когото познаваше. Беше видял Роуан и сигурно щеше да го убие.

Много скоро стигнаха пред портите на града. От всички страни към крепостта се стичаха мъже — войници на краля и ирландско-норвежки отряди. Рианон не можа да открие Роуан между тях и горещо се помоли любимият ѝ да е успял да се скрие в гъстата гора.

Вратите се отвориха. Едрият жребец препусна право към кралския дом.

Кралят ги очакваше в двора. Проследи с поглед как викингът спря само на метър от него, как вдигна Рианон от седлото и я пусна на земята.

Девойката застана пред кръстника си със сковано тяло и треперещи крайници. Едва успя да се задържи на краката си. Страхът заплашваше да избие в луда паника. Едно беше да усеща презрението и омразата на викинга и съвсем друго да види гнева и омразата в студения поглед на Алфред. Той направи крачка към нея и тя разбра, че

отлично е осведомен за срещата ѝ с Роуан. Единственото, което не знаеше, беше, че тя е отишла там с твърдото намерение да се подчини на волята му.

Алфред беше убеден, че кръщелницата му го е предала — нарочно и коварно.

Кралят вървеше право към нея. Погледна я в очите и я зашлеви в лицето с такава сила, че тя падна на колене и от гърлото ѝ се изтръгна писък. Чу как викингът скочи от коня зад нея, и усети треперенето на земята под тежките му ботуши. Тътенът се усили, защото войската влизаше в града — безброй англичани, норвежци и ирландци на коне.

— Ерик от Дъблин — проговори кралят, — освобождавам ви от военния съюз и от обещанието за женитба.

Рианон чу как викингът пристъпи към нея, сграбчи я за лакътя и я изправи на крака. В сърцето ѝ бушуваше буря. Много искаше да се освободи от хватката му, но не посмя. Само прехапа устни, за да не изпищи.

— Алфред, кралю на Есекс — отговори тържествено Ерик, — моля да ме приемете в дома си, за да разговаряме насаме. Двамата най-добре ще решим как да отстраним възникналите трудности.

Кралят кимна бавно.

— Бъдете добре дошъл, Ерик от Дъблин. Сърдечно добре дошъл в дома ми.

Рианон не можеше да се помръдне. Натискът на мъжките пръсти се засили дотолкова, че ѝ причерня пред очите. Тя погледна в сините северни очи и усети излъчващата се от тях сила. Вдигна упорито брадичка и отговори на погледа му.

— Милейди? — проговори хладно Ерик, но тонът му беше всичко друго, само не и учтив. Все пак тя успя да последва Алфред с високо вдигната глава.

Викингът не пускаше ръката ѝ. Когато влязоха в залата, слугите на краля се поклониха и зачакаха заповеди. Нервно усмихнатата Алсвита забърза към госта, поклони се грациозно пред него и хвърли бърз поглед към пепелявото лице на Рианон. После прикова очи в набразденото от бръчки чело на съпруга си, което единствено издаваше бушувашата в сърцето му ярост. Когато предложи на Ерик ейл, хляб и херинга, гласът ѝ пресекваше от уплах. Слугите се

втурнаха да поднасят и Ерик пое чаша с ейл, но отклони предложеното ядене. Кралят вдигна ръка и каза на жена си:

— Махни Рианон оттук!

Обзе я паника. Ръката на викинга притисна като в клещи рамото ѝ и я поведе към един от столовете край камината.

— Момичето ще остане — проговори твърдо той и я притисна да седне. После се изправи зад стола ѝ като статуя.

Рианон преглътна и отчаяно се обърна към Алсвита. Но и от нея не получи помощ. Кралицата отстъпи назад и със сериозно лице се изправи зад съпруга си.

— Няма да позволя на воините си да се бият още веднъж заради една жена — заговори бавно и отмерено Ерик.

Рианон скочи, за да изкрещи, че няма никаква вина за кръвопролитие, но желязната му ръка се впи болезнено в рамото ѝ. Каква по-ясна заповед да си държи езика зад зъбите!

— Имате пълното право да се откажете от дадената клетва — отговори Алфред.

— Правото, кралю на Есекс, но не и желанието. Ще взема тази лейди и земята ѝ, но при следните условия: преди да я направя своя жена, ще се бием с датчаните при Рочестър. Рианон ще бъде отведена в манастир и ще остане там, докато се установи, че не носи в утробата си плода на друг мъж. Ако бъде убит, земята, за която претендирам, да премине в собственост на баща ми и той да разполага с нея по свое усмотрение. В случай, че бъде убит, желая също така момичето да бъде предадено на семейството ми. Нека то реши какво да стане с нея.

— Значи съюзът между нас не е нарушен и ще тръгнем заедно срещу датчаните?

Викингът вдигна чашата си.

— Съюзът е в сила.

— Всичко ще стане, както желаете — обеща Алфред и двамата мъже си стиснаха ръцете. Пръстите на Рианон се впиха в дървените облегалки на стола и кръвта се смрази във вените ѝ.

— Случилото се няма да остане ненаказано — продължи кралят и хвърли кратък поглед към кръщелницата си. Никога не бе виждала в очите му тази хладна враждебност. Само беше чувала, че кралят може да бъде безмилостен и жесток спрямо предателите.

Но към нея винаги се бе отнасял милостиво. Той я обичаше. Беше строг с нея, но я обичаше. Сега вече не.

В гласа му звучеше трудно удържан гняв:

— Обещавам ви, че годеницата ви ще се научи на приличие и покорство. А мъжът, който знаеше какво обещание съм дал и въпреки това престъпи заповедта ми, ще бъде наказан, както заслужава.

— Не, Алфред — отговори спокойно викингът. — Аз сам ще потърся удовлетворение за поруганата си чест.

Ръцете му върху раменете ѝ пареха като огън. Рианон усещаше думите му с всяка фибра на тялото си. Това не беше заплаха, беше само спокойно обявяване на намеренията. През всичките дни, които ѝ оставаха, щеше да плаща за онова, което беше извършила. Тя усещаше това с абсолютна сигурност, но беше като упоена. Страх изпълни душата ѝ, но не за самата нея, а за Роуан.

Внезапно вратите се отвориха с трясък. Алфред се обърна гневно и разбра, че в залата са влезли Алън и Уилям. Двамата влачиха окървавения и пребит от бой Роуан.

Рианон щеше да стори много по-добре, ако беше запазила мълчание. Трябваше да спаси последния остатък от честта си, но не можеше да понесе вида на любимия си, да преглътне страшната участ, която го заплашваше.

Тя забрави всичко на света, освен нежната привързаност, която изпитваше към него. Изплъзна се от силните ръце на викинга и скочи със сърцераздирателен писък. Понечи да изтича при него, но само след една крачка Ерик я улови и тя падна на гърдите му.

Роуан беше близо до припадък, но все пак успя да ѝ се усмихне измъчено, преди да се свлече на пода между двамата мъже. Те го блъснаха напред и той падна по лице пред краля.

— Сър — заговори Уилям и мрачният му поглед обходи залата, — не знаем дали двамата са били заедно, но го намерихме пред портите на града, недалеч от мястото, където беше конят на милейди.

— Вървете — заповяда кратко кралят.

— Но, сър... — възпротиви се Уилям.

— Тя е недокосната, господарю — прошепна Роуан и от устата му бликна кръв.

Рианон отново изпищя. Роуан изплю един зъб и като замаян отмести поглед към викинга.

Кралят пристъпи към него, приведе се и сграбчи края на туниката му. Главата на Роуан издрънча в каменния под. Рианон изплака и безумно задърпа ръцете, които я стискаха безмилостно. Ами ако Роуан беше мъртъв?

— Моля ви в името на Бога, пуснете ме при него! — проплака тя.

— Престани! — изрева кралят. — Не ти ли е достатъчен позорът, който ми причини? — Той попипа шията на Роуан и вече по-спокойно продължи: — Жив е... поне засега.

По бузите ѝ потекоха горещи сълзи. Внезапно викингът я пусна и тя политна напред. Коленичи до Роуан и разбра, че любимият ѝ наистина е жив. Прегърна главата му и безмълвно заплака.

Кралят извика на слугите си да отнесат безжизненото тяло. Рианон усети докосване по рамото, което беше всичко друго, но не и грубо. Някой я вдигна на крака и я задържа да не падне. Викингът.

Отнесоха Роуан. Кралят и Ерик продължиха разговора си, но тя не разбираше нито дума, защото трескаво се молеше да не стане причина за смъртта на любимия си. Не можеше да знае какво разбира викингът под удовлетворение за поруганата си чест. Как да постъпи: дали да моли за милост към Роуан, дали да се унижи дотам, че да падне в краката му?

Не. Веднъж вече ѝ бе отказал милост.

— Така да бъде — рече кралят. — Още сега, в този час. — Той повика един слуга и му нареди да доведе личния му лекар и една акушерка. После се обърна към Алсвита: — Отведи Рианон в стаята ѝ.

Викингът пусна жертвата си. Кралицата посегна към ръката ѝ.

Рианон се отдръпна уплашено. Изглежда всички поред и се запита какво ли още бяха измислили, за да я унижат.

— Да вървим, Рианон! — настоя Алсвита.

Тя погледна краля, който се беше затворил в омразата си, после се обърна към грамадния викинг, който сега я наблюдаваше с лениво, безразлично любопитство. Той вдигна рамене, сякаш нищо нямаше значение за него.

— Все още смятам, че сватбата може да почака — каза той на краля.

— Обещах ви тази дама, а тя е под мое покровителство. Смятам я за едно от децата си. Ще се радвам да науча истината още сега.

— Сигурен съм, че и аз бих могъл да открия тази истина, кралю на Есекс, и да построя семейния си живот в съответствие с резултата.

— Тя все още е част от кралския дом на Есекс, а аз държа на обещанията си.

Вратата се отвори отново и в залата влезе личният лекар на краля, следван от едрата си помощница. Жената изгледа Рианон с присвити очи, в които светеше злоба. Устните ѝ се разкривиха в усмивка, сякаш се радваше на онова, което ѝ предстоеше.

Едва сега Рианон осъзна какво възнамеряват да правят с нея и очите ѝ се разшириха от срам и ужас.

— Не! — изплака страхливо тя. Ако имаше и най-малката възможност, щеше да избяга. Но тъй като нямаше избор, овладя паниката и гнева си и успя да пристъпи спокойно напред, не към краля, а към норманско-ирландския лорд. Болката в гърдите ѝ беше непоносима, но лицето ѝ изразяваше каменно спокойствие. Викингът вече я бе нарекъл уличница. Беше обявил, че ще потърси удовлетворение, но онова, което щяха да направят с нея, беше нещо много по-страшно.

— Нещата не са винаги такива, каквито изглеждат, милорд. Не съм виновна в предателство спрямо вас и макар че ме видяхте... — Тя млъкна за миг, за да пребори треперенето на гласа си. Трябваше да говори с достойнство, решителност и достатъчна настойчивост, за да го убеди. — Не съм престъпила заповедта на краля, нищо че той, който се кълне, че ме обича, не ме удостоява с доверието си. Не допускайте да ми причинят това! — помоли горещо тя.

Побиха я тръпки, защото знаеше, че методите, към които щеше да прибегне той, за да открие истината, са много по-брутални. Но беше убедена, че нищо не може да бъде по-унизително от онова, което възнамеряваха да ѝ сторят.

Не. Каквото ѝ да направеше лекарят, то нямаше да промени факта, че съдбата ѝ беше завинаги свързана с викинга.

Въпреки това ѝ се стори, че в очите му проблеснаха искри на възхищение, макар че молбата ѝ бе отхвърлена.

— Не аз ви причинявам това, милейди — отговори меко той.

— Тогава ви обещавам, че ще ви мразя до края на дните си — прошепна тя и стисна ръце в юмруци. Не можеше да приеме, че няма

начин да се изплъзне от предстоящото унижение. Но при никакви обстоятелства нямаше да помоли повторно викинга.

— Милейди — въздъхна отегчено Ерик, — признавам, че нямам особени основания да бъда любезен с вас, но тази идея не е моя. Алфред е вашият крал. Той е ваш настойник. Аз имам свои средства да открия истината, която ме интересува. Вашият крал каза думата си, милейди, а в тази къща той е законът. Когато отидем в моята къща, аз ще бъда вашият закон.

Думите му не звучаха особено ободрително.

Той я заплашваше недвусмислено и въпреки това кралят беше този, който възнамеряваше да я подложи на срамното унижение. Тя се обърна като ужилена и впи поглед в Алфред.

— Давам ви думата си, че Роуан каза истината! — извика тя.

— Вече не вярвам на думата ти, Рианон. Ти доведе всички ни до ръба на пропастта.

Алсвита улови ръката ѝ. Рианон видя надвисналите по ресниците ѝ сълзи и не посмя да срещне погледа ѝ.

— Не се противи, в името на Роуан! — помоли тихо кралицата.

— Хванете я! — изгърмя кралят.

Алсвита нямаше сили да изпълни тази заповед. Две едри жени излязоха от кухнята и уловиха Рианон. Тя изпищя и започна да се дърпа. Но без успех. Изведоха я от залата и я завлякоха в пристройката, където беше малката ѝ спалня. Хвърлиха я на леглото и я притиснаха безмилостно въпреки ожесточената ѝ съпротива. Разкъсаха дрехите ѝ и победена от унижението и срама, Рианон престана да се брани. Алсвита седна до нея и нежно приглади косата ѝ. Рианон положи огромни усилия и остана неподвижна, затворена в себе си. Студени ръце зашариха по тялото ѝ. Когато разтвори краката ѝ и проникнаха в най-интимната ѝ женска същност, от очите ѝ потекоха сълзи. Някъде много отдалеч се чу гласът на доктора, който съобщи на Алсвита, че дамата е още девствена и ципата ѝ е напълно здрава.

Никога през живота ѝ не я бяха унизявали така дълбоко. Беше толкова засрамена и отчаяна, че не можа да събере сили дори да помоли за милост към нещастния Роуан.

Заслепена от омраза, тя се закле, че никога няма да прости на викинга, втурнал се така неочаквано в живота ѝ, за да го разруши из основи. Беше ѝ все едно дали Бог ще ѝ прости или не. Отсега нататък

щеше всеки ден да се моли Ерик от Дъблин да бъде изличен завинаги от лицето на земята. Щеше да се моли още смъртта му да бъде мъчителна и страшна и викингът да проклина деня, в който се е родил.

Ерик премина покрай редиците на строените воини. От време на време подхвърляше по някоя забележка, хвалеше нечие снаряжение или предупреждаваше някой млад англичанин, че ако продължава да бъде така небрежен с щита си, левият му хълбок ще остане незащитен. Стигна до края на дългия строй и спря, за да наблюдава военните упражнения. Кралят също ги проследи от гърба на коня си. Утре щяха да заминат за Рочестър. Обсаденият град нямаше да издържи още дълго на напора на датчаните.

През миналата нощ Ерик и Алфред бяха седели дълго до огъня. Макар да се знаеше, че саксонецът не пие много, двамата бяха изпразнили няколко рога от френското вино, донесено от Ерик. При това Алфред разказа на Ерик, че познава от по-рано датчанина Гунтрум. През лето Господне 878 двамата бяха водили голяма битка, завършила с победа за Алфред. При това саксонският крал лично беше кръстил неверника и Гунтрум бе спазил условията на християнския мир — поне известно време. Сега обаче обсаждаше Рочестър и Алфред възнамеряваше да се разправи с него веднъж завинаги.

Събитията в града на Рианон го бяха разстроили дълбоко.

— Имате ли представа какво може да се е объркало? — попита замислено Ерик.

Кралят поклати сериозно глава:

— Изпратих свой човек, един млад момък, който беше заслужил доверието ми, с изричното нареждане да бъдете посрещнат като мой уважаван гост. Повече не видях пратеника. Всеобщото мнение е, че посланието ми не е достигнало до лейди Рианон. Смятам, че един от мъртвите е скрил вестта от нея. — Той погледна Ерик и бързо продължи: — Тя не би се противопоставила на думата ми, не и при тези обстоятелства! Отрича да е знаела нещо за идването ви и аз й вярвам.

Ерик не каза нищо.

— Все още можете да се отречете от обещанието си — увери го сериозно кралят. — Ако я смятате за виновна...

— Нямам намерение да наруша дадената клетва — прекъсна го решително Ерик. Нямах да изложи на риск нито сключения военен съюз, нито обещаната му земя заради една проклета жена. Нали я видя с Роуан край потока! Може би ги беше прекъснал, преди да са осъществили любовния акт. Ерик не вярваше, че някой ден ще се убеди напълно в невинността ѝ. Тя беше изкусителка, осъзнаваше напълно красотата и властта си над мъжете и Ерик изпитваше съжаление към бедния момък, който я обичаше толкова силно.

Гневът му се беше уталожил. Притежаваше силен собственически инстинкт и го знаеше. Щом станеше негова жена, щеше да я научи да спазва определените от него закони и никога да не смее да му се противопоставя. Не му беше приятно да си спомня деня, когато я бе заловил с Роуан, защото гневът му всеки път избухваше с нова сила. Но имаше и още нещо. Той не я обичаше, това беше сигурно, и се отнасяше към нея с най-голямата възможна предпазливост. И все пак тя бе успяла да замае главата му. Тази жена беше необикновено красива, страстна и пълна с живот. И можеше да бъде толкова изкушаваща, колкото мечтата за чест и слава. Ерик вече знаеше, че силно я желае. В слабините му гореше огън, който не можеше да бъде угасен, и въпреки това беше решен да стои далеч от нея. Имаше доверие в Алфред; кралят никога не би си позволил да го излъже. Вярваше и на лекаря му. Човекът не би измамил и него, и краля, особено по един такъв деликатен въпрос като девствеността на годеницата му. Съгласих се само от гордост, каза си с усмивка той, когато Алфред настоя за тази унизителна проверка на добродетелта. Тази жена трябваше да разбере, че когато е необходимо, Ерик не се влияе от нищо и от никого, че може да бъде недостъпен и непоколебим. Освен това нямаше никакво намерение да ѝ позволи да тъгува цял живот за изгубената си любов към Роуан.

Имаше мигове, в които изпитваше съчувствие към нея. Не можеше да забрави обезкураженото, забулено от сълзи достойнство в погледа ѝ, когато се обърна за помощ към него в дома на английския крал. При това вината беше изцяло нейна. Но Ерик не беше забравил какво значи да обичаш. В това отношение Рианон можеше да разчита на разбиране от негова страна. Сигурен беше, че би рискувал всичко за Йемения. Ала не можеше да мисли за годеницата си, без в гърдите му да забушува луд гняв. Никога нямаше да ѝ прости измяната.

Положението, в което я изненада, беше недвусмислено. А тя вече беше обещана на него.

Все пак Ерик се питаше дали огънят, който гореше в тази жена, и красотата ѝ също не са причина да запази съюза с краля. Може би не беше способен да обикне отново, но изгаряше от желание да притежава лейди Рианон.

— Все още съм доволен от съюза, който сключихме — обърна се той към краля. — И се радвам, че утрото минава без кръвопролития.

— Така е — промърмори кралят и се загледа право пред себе си. Сякаш изобщо не беше забелязал Ерик.

Викингът проследи погледа му и видя, че Роло препуска право към тях. Веднага усети, че сериозното лице на капитана му е свързано с проблемите около годеницата му.

— Какво има? — попита рязко той, щом Роло спря коня си пред него.

Конят изпръхтя.

— Хората ни са недоволни — отговори кратко Роло.

Ерик вдигна въпросително едната си вежда.

— Изискват да видят кръв, изискват отплата.

— От кого? — попита хладно Ерик.

— От уелсеца на име Роуан.

— Защо? — Никой, освен него не бе видял двамата влюбени, следователно никой не знаеше каква драма се беше разиграла на разсъмване.

— Носят се разни слухове. Нали познавате нашите. Настояват да се биете, за да защитите честта си.

Ерик въздъхна нетърпеливо:

— Искат да убия момчето, така ли?

— Да — отговори унило Роло. Много добре знаеше, че не бива да рискуват размирици сред ирландско-норвежката войска. — Момчето трябва да излезе срещу вас. Трябва да ви даде удовлетворение. Ако нямате намерение да оставите момичето на него, трябва да го убие.

Щом Роло млъкна, над полето се възцари потискащо мълчание. Мъжете като един обърнаха глави към близката горичка.

Оттам излезе самотен ездач. Роуан. Воините се разстъпиха, за да му сторят път.

Ерик видя посивялото му лице и неволно се възхити на гордата небрежност, с която седеше върху коня си. Роуан спря пред Ерик, но още преди да е успял да заговори, Алфред от Есекс раздели двамата врагове.

— Как се осмелихте да дойдете тук, Роуан? Проявих великодушие, като ви оставих жив, а вие отново се опълчвате против волята ми!

Роуан сведе глава.

— В името на Бога най-покорно ви моля за прошка, сир. — После вдигна поглед и се обърна към Ерик. — Но аз я обичам и вие вече знаете това, Ерик от Дъблин. Не искам да проявя неуважение към вас, защото сте гост на моя повелител. Но въпреки това ви предизвиквам на бой, сър, както е мое право и както изисква нашият стар закон.

— Наистина ли искате да се биете с мен... и с Венгеанс? — попита тихо Ерик и потупа верния си меч.

Лицето на младия мъж побеля като платно, но той кимна решително.

Ерик помълча малко и отговори все така тихо:

— Момичето не заслужава това, драги. Никоя жена не го заслужава.

— Напротив, Рианон заслужава много повече — възрази меко Роуан.

Ерик много искаше да му каже, че е безумец и глупак, но смяташе, че всеки мъж има право да защити честта си с оръжие.

— Добре тогава, на разсъмване — отсече рязко той. — Тук, на това поле.

Роуан вдигна ръка в знак на потвърждение.

— Тук, принц Ерик, на това поле.

— Дано Бог бъде милостив към душата ти! — прошепна глухо кралят.

Роуан кимна мрачно с глава и Ерик смаяно установи, че харесва младия мъж, който беше проявил куража да тръгне на сигурна смърт. Роуан обърна коня си и препусна към града, следван от дивите бойни викове на ирландските и норвежки воители. Викът бе понесен от вятъра и отекна като смъртоносно ехо.

Ерик вдигна ръка и сърдито им махна да млъкнат. Крясъкът утихна. Белият жребец затропа с копита, усетил недоволството на господаря си. Ерик обърна коня си и изгледа гневно хората си.

— Толкова ли сте жадни за кръвта на един съюзник? Разберете — дошли сме да се бием с датчаните и ако ви доставя радост да сеете смърт, то нека убиваме датчани.

Той препусна в галоп към крепостния вал, без да си прави труд да се насочи към портата. Белият жребец прескочи препятствието с лекота и се понесе към безкрайните поля, защото господарят му имаше нужда да охлади бушувания в сърцето му гняв.

Ерик остана безкрайно учуден, когато Рианон слезе на вечеря.

Роуан не присъстваше. Много му се искаше да разбере дали годеницата му е чула за предстоящия двубой. Огледа я и реши, че никой не е сметнал за необходимо да я осведоми. Защото когато блестящите ѝ сребърни очи се спряха върху него, те бяха пълни с такова отвращение, с такава безумна смелост, та изглеждаше напълно невероятно да е научила за предизвикателството на Роуан.

Тя не благоволит да отиде при него, не се появи и в близост до краля. Правеше се, че изобщо не забелязва двамата мъже.

Прекрасна, обкръжена със странен ореол, тя влезе в залата и пристъпи с толкова гордост и презрително достойнство, та никой не би помислил, че е виновна и в най-малкото прегрешение. Ерик беше предположил, че след случилото се през деня няма да се осмели да се яви пред лицето на краля, но тя очевидно беше на друго мнение. Рианон беше най-прекрасната жена в тази зала — а вероятно и в цяла Англия, каза си недоволен той. Тази вечер носеше сиво-синя туника, чийто цвят отговаряше напълно на цвета на очите ѝ, разбира се, ако не се вземеше предвид коравия, изпълнен с омраза и гняв израз, който се появяваше винаги, щом погледът ѝ се спреше върху него. Косата ѝ беше вдигната в сложна прическа, която придаваше завършеност на ясните линии на шията и лицето. Пристъпваше като фея, стройна и крехка. Когато стана време да седнат на масата, тя си намери място в края на дългата трапеза.

Ерик се поклони хладно в посока към годеницата си и продължи да я наблюдава с нещо като развеселено любопитство. Утре щяха да я

предадат в ръцете на една религиозна общност, чиито привърженици обещаваха да гарантират девствеността ѝ до сватбата. Повечето жени в нейното положение нямаше да посмеят да се явят на вечеря, но не и тя. Тя беше тук, избягвана и проклинана от мнозина, и въпреки това величествена.

Ерик забрави присъствието ѝ, защото скоро се увлече в сериозен разговор с краля. Двамата имаха да обсъдят още много подробности от предстоящия поход. Поднесоха им безброй ястия — пълнени пъдпъдъци, облепени отново с перата им, херинга, свинско, печен на жар дивеч. Ейл и медовина се лееха в изобилие. Когато всички се нахраниха, Алсвита даде знак на прислугата да изнесе остатъците.

— В чест на нашите гости! — извика тя. — Тук е Падрайк, сенешалът на великия лорд на гърма, Ерик от Дъблин.

Ерик се изненада, когато ирландският му разказвач се изправи и се запъти към средата на залата, където всеки можеше да го види. Огънят зад него придаваше необходимата атмосфера на разказа. С голяма драматичност и красноречие той се зае да описва семейството на Ериковия баща. Разказа за ирландските крале и за битките, бушували между тях. Изразяваше се елегантно, с умело подбрани думи, а понякога преминаваше в стихове. След като оказа подобаващата почит на семейство Финлейт, стигна до Ейд Финлейт, който беше обединил ирландските крале; който бе дал дъщеря си за жена на норманина Олаф Белия, смелия норвежки вълк, за да дари мир на Ирландия и да ѝ вдъхне нови сили. После заговори за Ерик, за странстванията му по света, за смелостта, с която беше защитавал кралството на баща си, за безбройните битки, в които се бе сражавал и печелил.

Когато най-последно замлъкна, мъжете избухнаха в одобрителни викове. Алсвита се изчерви от радост, защото Алфред беше въодушевен, Ерик гледаше изненадано, а събраното общество се беше забавлявало чудесно с увлекателния разказ на талантливия ирландец.

Скоро обаче шумът заглъхна и в залата се възцари мъртвешка тишина. Ерик се огледа любопитно и видя, че мястото на Падрайк е заето от Рианон. Тя разпусна косата си и пламъците заиграха по гъстите кичури. Роклята ѝ блесна и тя цялата сякаш се превърна във видение от течаща коприна и чувствена красота.

— Изслушахме историята на уважаемите нормански гости с най-голямо внимание — започна с мек глас тя. — Благодарни сме на славните ни съюзници, затова ги молим да изслушат със същото внимание и нашите саксонски истории за жестоки битки, болка и... триумф.

Жални тонове на лютня огласиха залата и Рианон се раздвижи в ритъма на музиката. Сякаш самата мелодия бе проникнала в крайниците ѝ и грациозно я полюляваше. Направи няколко стъпки, обърна се, отметна глава назад и вдигна ръце. Всички в залата притихнаха и приковаха очи в неземното видение. Не се чуваше и най-малък шум. Остана само нежната мелодия на лютнята, лекото прашене на огъня и прошумоляването на женските крака по пода. Тази жена беше магьосница и всички бяха попаднали под властта ѝ. Скоро огромното помещение потъна в мрак, цветовете се замъглиха, остана само едно светло петно, сред което танцуваше прекрасната изкусителка.

Без да престава да танцува, Рианон заговори. Повече пееше, отколкото декламираше, и мелодията беше много тъжна. Тя също разказваше история. Английска история.

Очите ѝ бяха втречени с гордо, подигравателно предизвикателство в лицето на Ерик.

— Историята, която ще разкажа, е за Линдесфарн — произнесе безизразно тя. Очите ѝ излъчваха непоколебима воля. Най-после Ерик разбра защо беше слязла в залата тази вечер. Искаше да си отмъсти. Искаше да се пребори — с него.

— Ще разкажа историята на едно прекрасно място, лишено от Божията милост, от хубостта и спокойствието си. Линдесфарн... Ще ви разкажа историята за диваците, нападнали този прекрасен земен кът, историята за жестоките варвари.

Тя се усмихна и отново затанцува — грациозна, замайващо красива, омагьосваща.

И никой в залата не беше в състояние да се раздвижи или да каже дума, за да попречи на разказа.

Ерик също не беше сигурен, че би могъл да се помръдне.

Нищо, щеше да изслуша историята ѝ.

Щом искаше борба, той с готовност щеше да се бори с нея.

Линдесфарн...

Ако не се мамеше, историята беше опасна. Алфред наблюдаваше Рианон с недоверие. Пръстите му се бяха впили в облегалката на стола. Но и той не се надигна да я спре. Никой не мърдаше.

Разказът беше опасен. Момичето беше опасно. То имаше силата да омагьосва хората.

СЕДМА ГЛАВА

Залата потъна в полумрак. Рианон хвърли някакво прахче в огъня и в пламъците затанцуваха странни сияния. Музиката продължи — прозрачна и хипнотизираща. Невероятните цветове на пламъците обгръщаха отвсякъде крехката фигура, косата ѝ приличаше на сребърен ореол около гордата глава. Тялото беше гъвкаво и омайно, тя сякаш не стъпваше по земята, а се носеше във въздуха, подобно на Саломе, танцуваща за главата на Кръстителя.

— Линдесфарн! — Тя повтори името няколко пъти, после описа монасите, живели в този стар, известен в целия християнски свят манастир. Разказа за живота им и танцът ѝ стана плавен, за да представи царящия в това уединено място мир. Ала скоро повиши глас, лютнята промени мелодията и в залата надвисна предчувствие за беда.

Светкавици пронизвали небето, за да ги предупредят. Дъжд се леел, духали бурни ветрове. Хората се уплашили и все се питали какво са сторили, та Бог им изпраща това нещастие. Защото тази църква и този манастир, беззащитни на малкия остров край брега на Нортъмбриън, били свято място, привлекателно за всички поклонници от Англия. Свети Кътбърт живял там преди повече от век и проповядвал Божието слово... Годината била 793. Бурите ставали все по-страховити.

Рианон продължаваше да се върти в кръг, подобна на красавиците от далечните екзотични страни с огнената си коса, святкащите като скъпоценни камъни очи и чувствената, сякаш безтегловна крехкост на младото тяло. Тя застина на мястото си, после се свлече на пода и тоновете на лютнята се издигнаха към високия свод. Музиката отекна като гръм, после внезапно замря...

След минута разказвачката продължи историята си. Описа как Линдесфарн бил нападен от дива орда. Как нападателите убивали с голите си брадви, как полята се напоили с кръв и скъпоценните книги били хвърлени във вечния адски огън, запален от езичниците, дошли

да опустошат святото място. За да бъде ефектът още по-силен, Рианон направи умела пауза.

— Викинги, милорди. Не датчани. Норвежци!

Тя разпери грациозно белите си ръце. После бавно се надигна и застина неподвижна. В залата цареше мъртвешка тишина. Ерик също не се помръдна, макар да беше разгадал намерението ѝ. С последните си думи тя се опитваше да го очерни в очите на английските му домакини. Очите ѝ потърсиха неговите в затъмненото помещение и той разбра. Тя никога нямаше да му прости, че е нахлул в живота ѝ и го е променил из основи.

Много му се искаше да скочи на крака и да я зашлеви с все сила. Не вярваше, че годеницата му жадува за кръв, не, тя просто искаше да го накара да страда заради онова, което беше. Защото той беше викинг. Изглежда, тя не му признаваше нито капка ирландска кръв, но сега това нямаше значение. Той наистина беше викинг и стрелата ѝ го улучи право в сърцето. Рианон вероятно беше наясно, че годеникът ѝ не може да предприеме нищо. Ако се обърнеше към нея с гняв, щеше да предизвика кървава баня, защото хората му веднага щяха да го последват. Разказаната от нея история беше толкова потресаваща, че всеки от присъстващите в залата англичани трябваше само да си припомни отдавнашното минало, за да се изпълни с омраза и жажда за отмъщение.

Рианон бе поела огромен риск. Ерик ясно виждаше как брадичката на краля трепери от гняв.

Засега нямаше от какво да се страхуват. Залата беше все така смълчана; всички погледи бяха приковани в замрялата на пода танцьорка. Косата ѝ блестеше в златночервени пламъци и тъй като отново беше направила пауза, за да засили драматичния ефект от думите си, красотата ѝ бе станала почти болезнена. Колко ли мъже бяха готови да идат на смърт за такава жена...

По дяволите, каза си мрачно Ерик, тя изгаря от желание да ме види мъртъв, но аз нямам намерение да осъществя мечтите ѝ.

След малко Рианон отново се раздвижи и гласът ѝ прозвуча изненадващо меко. Ерик, който я наблюдаваше с присвити очи от мястото си до краля, отново се запита как тази жена бе посмяла повторно да унижи Алфред, след като беше изстрадала достатъчно много за неподчинението си. Но въпреки бесния си гняв, Алфред

щеше да изчака. Кралят много добре знаеше, че и най-малкото му движение може да предизвика бунт сред хората му. Рианон беше умна. Опасно умна, защото докато мъжете седяха и слушаха омагьосани разказа на тази неземна красавица с невинно мек глас, тя продължи историята си. Разказа за дядото на Алфред, за баща му и братята му. С умело подбрани красиви думи описа най-голямото предизвикателство на живота му, сблъсъка с датчанина Гунтрум в лето Господне 878. Пред слушателите оживя битката при Етандюн и не саксонците бяха тези, които се обърнаха в бягство, а датските натрапници. Гунтрум бе принуден да се закълне, че ще напусне Есекс и ще си остане в Дейнлоу на север. Датчанинът прие християнската вяра, но както беше всеобщо известно, викингите бързо нарушаваха думата си и ето че днес Гунтрум отново заплашваше саксонците.

Най-сетне Рианон млъкна. Вдигна бавно ръце и ги простря към небето, после се надигна на пръсти и сякаш цялата се устреми към висините.

Постоя така и бавно се свлече на земята. Сведе глава и застина неподвижна. После вдигна брадичка, острият ѝ очи обходиха присъстващите и от гърлото ѝ се изтръгна пронизителен вик:

— Слава на теб, Алфред, кралю на Есекс!

Огънят пламна ярко и освети притихналата зала. В първата минута никой не посмя да наруши мълчанието, но после се разрази същинска буря. Всички изразяваха одобрението си, десетки чаши се вдигнаха за здравето на краля. Само след минута отново се възцари тишина. Представлението, изнесено от Рианон, беше толкова скандално, че докато я слушаха, присъстващите забравиха не само причината, поради която се бяха събрали тук, но и факта, че разказът ѝ дълбоко унижаваше норманите. Всички воители на Ерик, ирландците, норвежците и потомците на смесени бракове, всички се вдигнаха на крака и приветстваха обаятелната разказвачка.

Ала когато дойдоха отново на себе си, мъжете се спогледаха смутено, млъкнаха и насядаха по местата си с оскърбени лица. Ерик, който не беше помръднал от високия си стол, знаеше, че скоро всички погледи ще се устремят към него.

Той трябваше да защити честта им, трябваше да посрещне предизвикателството, да накаже дръзката смутителка, да противопостави нещо на гнева им. Но ако набиеше жената, която само

до преди миг беше възславила така красноречиво краля на Есекс, мъжете, които допреди няколко часа я бяха проклинали заради неподчинението ѝ, щяха да наскочат като един в нейна защита. Тази малка вещица бе съумяла да го постави в извънредно опасно положение и той ядно се закле, че един ден ще я накара да си плати за днешното коварство.

Рианон не помръдваше. Синята роба падаше на вълни около нея. Очите ѝ бяха приковани в него и той виждаше ясно сребърното им блещукане. Очи на дива котка. Тази жена напълно съзнаваше какво е сторила и се наслаждаваше на триумфа си.

Ерик остана на мястото си още няколко минути, после величествено се надигна. Червената наметка с избродираните знаци на вълка привлече възхитените погледи на всички присъстващи.

Той стана от масата и тръгна към годеницата си. Никой не смееше да се помръдне. Когато го видя да се приближава, Рианон потръпна и в очите ѝ се появи бдителност. Тя се надигна бързо и грациозно, но Ерик веднага забеляза, че не е толкова спокойна, колкото искаше да изглежда. Кръвта пулсираше във вените ѝ, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно.

Ерик спря пред нея, усмихна се и направи дълбок поклон.

Рианон не беше очаквала това. Беше сигурна, че викингът ще загуби самообладание и ще поиска възмездие, което в този случай кралят не можеше да му даде, защото разказът ѝ изцяло отговаряше на истината. Норвежците бяха нападнали Линдесфарн и бяха поругали святото място. Никой не можеше да го оспори. При този спомен всички трябваше да проумеят, че новият съюз няма да им донесе нищо добро.

Усмивката на Ерик стана още по-широка, но Рианон виждаше обтегнатите мускули на челюстта и здраво стиснатите зъби. Очите му бяха приковани в нейните и не ѝ позволяваха да се извърне. Този път никой не хвърли магически прах в огъня и въпреки това помещението отново потъна в полумрак. Само те двамата останаха обгърнати в златно сияние. Въздухът беше зареден с напрежение и от време на време сякаш прескачаха искри. Секундите минаваха, но Рианон не можеше да откъсне поглед от смъртоносната синя магия на очите му. Главата ѝ остана гордо вдигната и тя се закле, че никога няма да отстъпи пред този мъж. Тишината започна да става непоносима; само

огънят прашеше и трепкащите му светлилки танцуваха по стените. Рианон усети нервно треперене в стомаха. Не огънят го бе предизвикал, а могъщата сила, която се излъчваше от викинга срещу нея. Ръцете под наметката бяха голи и блестяха бронзови, а мускулите под кожата играеха при всяко движение, да, при всеки дъх. От цялото му същество се излъчваше воинска смелост, огромна увереност в собствените сили. Но Рианон усети и една друга сила, тази на духа му. В тези няколко секунди тя осъзна, че има насреща си не самоуверен глупак, а мъж, който обмисля внимателно всяко свое решение, преценява и претегля, преди да го приеме или отхвърли. Ако сметнеше, че е правилно да потърси отплата, щеше да го стори. А щом веднъж беше решил, нямаше да промени мнението си и всеки път щеше да отблъсква решително нападенията ѝ.

Без да я изпуска от очи, Ерик се обърна към краля:

— Благодаря ви, Алфред, че ми предложихте този най-прекрасен бисер на родината си. Тя засрами сенешалите от страната на майка ми и превърна норвежките бардове в недодялани глупаци. Никой мъж не е в състояние да разкаже една история с толкова музикален глас и да я придружи с толкова грациозни и прелестни движения.

Той посегна към ръката ѝ. Рианон понечи да се възпротиви, но пръстите ѝ вече бяха стиснати в желязната му хватка. Докато я държеше, Ерик обърна ръката ѝ и меко плъзна палец по дланта. Очите ѝ все така бяха приковани в неговите.

С тъглчето на окото си Рианон забеляза, че кралят се е надигнал. Възцарилото се в залата напрежение се усещаше почти физически като бродеща мъгла, като парещата горещина от докосването му.

— Тя е наистина възхитителна — продължи Ерик. — Бях готов да скоча и да се втурна на бой срещу собствените си прадеди, но навреме се сетих, че те отдавна са само духове, които волно препускат с вятъра. Казвам ви, Алфред от Есекс, бях омагьосан. Прекрасната лейди до мен, чиято хубост ме посрещна с добре дошъл на английския бряг, ме покори завинаги.

Внезапно пръстите му се сключиха с такава сила около нейните, че Рианон едва не изпищя. Очите му засвяткаха с леден огън, с цялата буреносна студенина и буйност на севера, после той се обърна гъвкаво към краля, без да пуска ръката ѝ.

— Драги ми Алфред, аз съм толкова влюбен, че не желая да чакам нито миг повече, докато я направя своя съпруга. Нека забравим различията, които са ни разделяли в миналото. Нека забравим онова, което е било, и подпечатаме съюза си тук и сега. Не бих желал да бъда непочтителен, но не искам да прекарам нито ден повече без нея. Искам я непрекъснато до себе си — ден и нощ.

Кръвта на Рианон се вледени. Тя не можеше дори да диша, камо ли да проговори. Какво стана с триумфа ѝ! В продължение на няколко мига се наслади на победата, но той ѝ я отне и я обърна срещу нея.

Алфред смръщи чело. На трапезата се надигна вик. Викингите избухнаха в смях, англичаните гръмогласно изразиха одобрението си.

— Не! — пошепна беззвучно Рианон.

Не можеха да ѝ сторят това; не беше нито почтено, нито правилно. Вече беше късно, луната беше високо в небето; във въздуха беше надвиснало предчувствие за буря. А утре сутринта мъжете щяха да тръгнат на бой и сватбата щеше да се отложи.

Алфред наблюдаваше двойката със смръщено чело. Алсвита шепнеше нещо в ухото му и Рианон беше сигурна, че го съветва да не се поддава на езическото влияние. Християнският крал не можеше да подкрепи една северна церемония и да пренебрегне църковната венчавка.

— Не! — пошепна отново тя и внимателно се опита да освободи ръката си от желязната му хватка. Невъзможно. Ерик продължаваше да стиска китката ѝ, неумолим и непреклонен. Рианон затрепери от страх. Толкова пъти го беше наранявала и много добре знаеше, че всеки мъж би я презрял заради положението, в което я беше изненадал. Не, той беше истински викинг и не го беше грижа нито за приличието, нито за морала, той си проправяше със сила път към онова, което беше пожелал, вземаше го брутално — а после го захвърляше.

Кралят се колебаеше.

— Това е невъзможно! — надигна се отец Пол. — Не можем да направим сватбата тук и в такъв късен час!

— Но бихме могли да отидем в църквата, където Бог присъства винаги, не е ли така, отче? — попита меко Ерик. — Разгласяването е направено, годежът е в сила. Помолих да отложим венчавката, но сега настоявам за правото си. — Той удари с юмрук по гърдите си и драматично се отпусна на коляно, без нито за миг да изпуска ръката на

Рианон. Сведе глава пред годеницата си, но тя видя очите му и разбра, че в този жест няма покорство, а само студен гняв.

— Кълна се в Бога, че ще сторя всичко за великия и благороден саксонски крал Алфред! Готов съм да погледна смело смъртта в лицето, за да защита честта му, но откакто видях несравнимата хубост на кралската родственица, нямам мира и бих желал да я направя своя жена, преди да тръгна на бой!

Норвежците затропаха като луди по масата с чаши и юмруци. Много от тях бяха пияни, както и ирландските им другари.

Повечето саксонци също са пияни, каза си с мъка Рианон.

Съдбата ѝ беше решена. Когато крясъците се засилиха, тя погледна лицето на краля и разбра, че той преценява какво да стори. Утре щяха да тръгнат на път, за да прогонят Гунтрум от Рочестър. В този последен ден владетелят не можеше да си позволи да рискува дружбата и доброто разбирателство между войниците си. Сватбата беше отложена по желание на ирландския принц, но кралят не можеше да не разбере, че Ерик е тръгнал по единствения възможен път, за да запази мира между воините.

Шумът в залата стана оглушителен и никой не чуваше думите си. Най-после кралят проговори:

— Така да бъде! Сватбата ще се състои веднага!

Отговори му гръмогласен рев. Роло скочи на крака и вдигна високо чашата с ейл.

— Да пием за сватбата! Ще ядем и ще пием, ще празнуваме, докато приготвят булката!

По лицето на краля танцуваха огнени отблясъци. Той не се радваше на прибързаната венчавка, но нямаше друг избор.

Рианон усещаше такъв натиск върху пръстите си, че не смееше дори да диша. Имаше чувството, че крехките ѝ стави ей сега ще се прекършат. Обърна се и видя, че викингът я наблюдава предупредително. Без да се тревожи от оглушителния шум в залата, той пошепна в ухото ѝ и тя чу ясно всяка дума:

— Не ми създавайте повече ядове, лейди. Не се противете. Толкова ли малко цените човешкия живот, че искате да предизвикате кървава баня?

— Не!

Той вдигна ръка и посочи залата:

— Мъжете са готови за война. Ирландците, англичаните, норманите. Ала настроенията се променят бързо, както знаете, освен това в общество като нашето за всяка обида се отмъщава веднага. Направих онова, което беше нужно. Сега ще изиграем последното действие от драмата, която започна по ваша вина.

Рианон отчаяно задърпа ръцете му, но не можа да се освободи. Няколко жени вече се бяха запътили към нея, за да я приготвят за сватбата. Това беше съдбата ѝ и тя трябваше да я приеме, въпреки начина, по който бе посрещнала Ерик от Дъблин с добре дошъл в Уорхем.

Ръката му отново я притисна предупредително и съпротивата ѝ отслабна. Този мъж беше издялан от бронз и стомана; надали имаше воин, който би могъл да го победи в битка, да не говорим за една слаба жена. Омразата му към нея беше голяма, гневът — още по-страшен.

— Та вие не искате да стана ваша жена! — зашепна настойчиво тя. — Знам, че не ме искате! Не е възможно, след всичко, което се случи! Спрете този дяволски театър — знам, че можете! — Челюстта му беше опъната, очите му почиваха студени и корави върху лицето ѝ и тя се разтрепери от ужас: — А какво ще кажете... какво ще стане със съмненията ви, че нося в утробата си плода на друг мъж? Лекарите понякога грешат. Може би съм ви измамила. Отложете венчавката, за да отида в манастира и да...

— И да се молите ден и нощ да загина в битката, знам това, лейди. Няма смисъл да се противите. Не съм забравил нищо. По отношение на вас не храня никакви опасения.

— Но нали ме видяхте в гората!

— А вие сте глупачка, че ми напомняте за това именно в този миг — уведоми я той с такава хладност и самообладание, че по гърба ѝ пролазиха студени тръпки. — Вече ви казах, че в моя дом аз съм законът, милейди. За мен е много просто да открия онова, което лекарят търси с усилия. И в случай, че сте измамили есекския кралски дом и носите под сърцето си дете, ще го износите докрай. — Очите му пламтяха като в треска, гласът му се понижи драматично: — Тази вечер се опитахте да ме уверите, че познавате в дълбочина историята на норвежкия народ. Нима наистина смятате, че сте разбрали викингите? Всъщност, все едно, защото само след миг ще научите нещо много важно за хората, които носят името викинги. Знам, че не

ви е грижа за ирландската ми кръв. Да, лейди, вие не ме смятате дори за християнин. Следователно в отношенията си с вас винаги ще се проявявам като езичник, като викинг. Когато на север се роди нежелано дете, работата се урежда бързо и просто. Детето се оставя на снега и студа, боговете от Хел идват и си го вземат.

— Нима ще убиете едно невинно дете?

— Казах ви само как постъпват северняците в такъв случай, скъпа. Надявам се да се възползвате от тези сведения при следващото си приказно представление.

— Но... — Тя се раздвижи неспокойно и впи очи в неговите. Огънят зад гърба ѝ гореше буйно, коленете ѝ омекнаха и тя усети отново горещината на мъжественото му тяло. Искаше да го удари, да го нарани. Но се страхуваше, че ако го докосне, огънят ще я сграбчи, а това чувство беше неразбираемо и опасно. Нямаше друг мъж, когото да мрази така силно, и в същото време той оказваше невероятно въздействие върху сетивата ѝ. Сърцето ѝ биеше като лудо, не можеше да си поеме дъх. Боеше се от гнева му и го мразеше от дълбините на сърцето си. Но от нищо друго не се боеше така, както от предстоящата нощ.

— Ще ви мразя до края на дните си — изсъска ядно тя.

Мъжът се усмихна и сковано се поклони.

— Имате моето позволение, лейди, чак до чертозите на Валхала. Но това няма да ми попречи да се ожения за вас... нито ще ви помогне да избегнете брачното легло тази нощ.

И той се обърна да си върви.

— Почакайте! — извика след него Рианон и отчаяно затърси правилните думи. Ерик се обърна и я погледна въпросително. — Наистина ли... наистина ли бихте изоставили сина си на снега и студа? Та вие никога няма да знаете! — изплака тя. — Ако... ако вие...

— Ако тази нощ спя с вас, искате да кажете? — осведоми се хладно той. — Изглежда, думите ви създават много повече трудности, лейди, отколкото интимните действия. Това ли е, което искахте да кажете?

— Да! — изфуча разярено тя. — Ако тази нощ спите с мен, никога няма да узнаете чие дете нося в утробата си.

— Все пак аз съм и викинг — обясни любезно той. — Насилието, опозоряването и убийството са в кръвта ми. Не се бойте,

лейди, всичко ще бъде както трябва. Вече взех решение и ще го изпълня.

— Но ако...

— Няма „ако“, милейди. Каквато и да е истината, аз ще я узная много скоро.

— Не! Почакайте, чуйте ме! Аз не съм годеница, която ви е по сърце. Имала съм не само Роуан, но и безброй други любовници! — Паниката ѝ беше толкова голяма, че не съзнаваше какви глупости излизат от устата ѝ.

Когато Ерик внезапно я привлече към себе си, от гърлото ѝ се изтръгна уплашен писък. Той дръпна главата ѝ назад и тя усети лудото биене на сърцето му.

— По-спокойно, лейди, по-спокойно. Това е нашата сватбена нощ. И не смейте да кажете „не“ в църквата и да посрамите още веднъж всички ни! Най-сериозно ви заявявам, че търпението ми е на изчерпване. Ако наистина искате да узнаете как си отмъщават викингите, трябва да направите още само една крачка!

Рианон престана да диша. Стомахът ѝ се присвиваше от нервни тръпки. Внезапно осъзна, че съдбата ѝ, животът ѝ, цялото ѝ съществуване е в ръцете му, че до края на дните си ще принадлежи на този безсъвестен златен великан.

— Моля ви! — проплака отчаяно тя. — Защо не размислите! Не правете това! Годините, които ни предстоят...

— Вярно е, лейди, предстоят ни още много години съвместен живот. И те започват тази нощ!

Той я пусна небрежно, обърна се и се отдалечи. Саксонските слугини, които страхливо чакаха наблизко, пристъпиха към булката, за да я отведат в женските покои.

Докато я къпеха и обличаха, имаше мигове, в които много ѝ се искаше да падне на колене, да заудря с юмруци по гърдите си и да си оскубе косата. Представи си една такава сцена и си каза, че викингът въпреки всичко няма да допусне церемонията да пропадне.

Алсвита четкаше косата ѝ, докато останалите жени подреждаха диплите на роклята. За да я успокои, кралицата ѝ донесе кана вино и Рианон установи много скоро, че са сложили нещо в питието ѝ. В

състоянието, в което беше изпаднала, дори се зарадва на упойката, защото поне престана да трепери и в тялото ѝ се разля някакво странно спокойствие. Все още мечтаеше за бягство, но външно приемаше участието си със завидно равнодушие. Така щеше да спечели няколко часа мир.

Да влезе в църквата и да каже „не“. Можеше да изчака, докато я отведат пред олтара — и да откаже да го вземе за съпруг.

И въпреки това Ерик щеше да доведе церемонията докрай, Рианон беше сигурна в това. А присъстващите просто нямаше да обърнат внимание на отказа ѝ. Повечето женитби ставаха по този начин, защо нейната трябваше да прави изключение? Знаеше, че не може да очаква съчувствие от никого, даже от Алсвита, защото кралицата произхождаше от кралския дом на Мерсия и женитбата ѝ с Алфред беше сключена също по политически причини. Вярно е, че в течение на годините между двамата беше възникнала истинска любов, но това беше само щастлива случайност. Рианон знаеше, че двамата бяха преживели трудни времена, че кралицата дълго време бе смятала съпруга си по-скоро за самотнителен, отколкото за добър или набожен, а веднъж дори го бе проклела от дън душа за коравосърдечието му.

Колкото по-дълго продължаваха приготовленията, толкова по-равнодушна ставаше Рианон. След един час вече беше съвсем спокойна и овладяна. Изглеждаше ослепително красива в ушитата специално за този случай туника, косата ѝ блестеше като излъскана мед, кожата ѝ ухаеше на розова вода. Без да се противи, тя се остави да я поведат към църквата. Видът ѝ беше тържествен, сякаш най-после бе осъзнала сериозността на положението.

Каквото и да беше упойващото средство, дадено ѝ от кралицата, то беше дар от Бога, защото ѝ позволяваше да върви с високо вдигната глава и гордо достойнство. Знаеше, че мрази краля, но не се възпротиви, когато той улови ръката ѝ. Знаеше, че се отвращава от викинга — не, той нямаше право да се загръща с наметка на ирландец! — който я очакваше пред олтара и беше облечен също така празнично като нея. Когато я видя, устните му се присвиха и в очите му светна весело любопитство.

Рианон не можеше да не признае, че Ерик изглежда много изискано, макар че бе започнала да вижда всичко около себе си като в мъгла. Бъдещият ѝ съпруг беше по-висок от всички останали мъже,

главата му блестеше златна над събраното множество. Прекрасен жених, наистина прекрасен.

Златен е, защото е викинг, опита се да си припомни тя. И е силен и могъщ, защото е кален в безброй битки. Свикнал е да раздава смъртоносни удари.

Отец Пол заговори. Рианон усети натиска в ръката на краля, когато я предаде на викинга. Уплаши се, защото годеникът ѝ беше горещ като огън. Огледа се и видя горящите факли и лицата на сънародниците си, и всичко се завъртя пред очите ѝ... Лицето на Алсвита, лицата на краля, Алън, Уилям... Викингът и неговите ирландци в странни одеяния. Едно лице събуди любопитството ѝ и тя се усмихна, защото то принадлежеше на прастар мъж. Кожата му беше сбръчкана и надиплена, брадата му стигаше до пода. Той я наблюдаваше с учтиво любопитство, тя отговори на погледа му и сърцето ѝ направи огромен скок. Остана безкрайно учудена, когато устните ѝ се усмихнаха. Мъжът отговори на усмивката ѝ и ѝ кимна, сякаш искаше да я убеди в нещо много важно.

Отец Пол се покашля нервно. После заговори за християнската вяра и важността на брачните клетви. Сигурно беше говорил много дълго, защото викингът внезапно го прекъсна:

— Продължавайте, човече!

Дойде мигът, в който ѝ заръчаха да уважава съпруга си и да му се подчинява.

— Уважение? Подчинение? Към един викинг? Разбира се, че няма да го направя — отговори с изискано достойнство Рианон.

В църквата се възцари неловко мълчание. Само след миг Рианон бе обърната с лице към жениха си и притисната с все сила до яркочервената наметка, извезана с емблемата на вълка. Мъжът докосна небрежно брадичката ѝ и макар че милувката му не изразяваше нежност, тя не беше и болезнена. Кобалтовосините очи се впиха в нейните.

— Разбира се, че ще ме уважавате, лейди, а аз ви обещавам, че и ще ми се подчинявате — прошепна той и се обърна към отец Пол: — Продължавайте!

Бяха казани още много неща. Но вече никой не чакаше отговорите ѝ. Просто я обявиха за законна съпруга на Ерик.

Макар че бяха венчани с християнска церемония, тя завърши с хор от езически викове и крясъци. Рианон бе предадена в ръцете на мъжа си. За момент усети върху себе си коравия му поглед, а после устните му се впиха в нейните.

Трябваше да го отблъсне. Притисна ръце към гърдите му, но те бяха само леки перца, носени от вятъра. Поиска да отвърне глава, но не можа, защото пръстите му бяха заровени дълбоко в косата ѝ. Ерик стискаше безмилостно и се наслаждаваше на целувката. Устата му се сля с нейната, настойчивата му целувка разби на пух и прах съпротивата ѝ. Езикът му се втурна към устните ѝ и ги принуди да се разтворят. Проникна до най-интимните дълбини на устата ѝ с дълго удържана страст. Безсилна да се съпротивлява, Рианон разтвори докрай устните си и се остави на горещата милувка на езика му. Когато най-после си пое дъх, усети аромата му — чист, но мъжествен, заплашително мъжествен. Отново се опита да се освободи. Но ръцете му бяха много силни, целувката — властна. Той бе завладял устата ѝ и изискваше отговор. Това я уплаши и окуражи едновременно. В тялото ѝ се разля гореща вълна, слабините ѝ се присвиха от неизпитвана досега сладост. Не ѝ достигаше въздух и тя едва не загуби съзнание, но остана пленница на шокиращата сила и интимност на целувката, дори когато Ерик отдръпна устните си.

Рианон се олюля и едва не падна, но мъжът ѝ я подкрепи. Тя погледна в странния син огън на очите му и вдигна треперещи пръсти към подутите си устни. Мъжете продължаваха да надават ликуващи викове, езически крясъци, които се извисиха в безкрайно кресчендо. Стълпиха се около Ерик, тупаха го по гърба и изказваха благопожелания. После дойдоха Алсвита и съпругите на английските благородници, за да целунат Рианон по бузата. Младата съпруга не съзнаваше какво става около нея. Все още я владееше една сладка омая, в тялото ѝ се разгаряше плашеща горещина.

Не, тя се отвращаваше от докосванията му. Припомни си позора, с който я беше покрил, припомни си и какъв е по рождение — и по собствен избор, както изглеждаше. Но в края на сватбената церемония тя бе установила и нещо друго — че щом викингът я докосне, в тялото ѝ се разгарят буйни пламъци. Почувства се като зверче в клетка, което отчаяно търси изход между гъсто разположените решетки.

Скоро той изчезна от очите ѝ. Жените тържествено я поведоха навън. Воините по пътя им ги спираха, целуваха я по бузата и се усмихваха. Гръмогласните им поздравиха минаваха покрай ушите ѝ. Повечето бяха на градус, защото виното и бирата се лееха в изобилие, а и самите събития през тази паметна нощ бяха опияняващи.

Рианон излезе от църквата и свежият пролетен въздух охлади пламналото ѝ лице. Чу смехове, някой засвири на лютия, разнесоха се бавни, упойващи удари на барабан. Някой започна да танцува под лунната светлина и внезапно Рианон се озова в средата на кръга. Виното отново се лееше, този път от роговете на викингите, и когато ѝ подадоха пълен рог, Рианон го надигна с готовност и пи на големи глътки.

Най-после я отведоха в една от пристройките, разположени на известно разстояние от главната сграда. Когато влезе, булката установи, че пристройката се състои от едно-единствено помещение, наред което беше поставено огромно легло с чисти ленени чаршафи, пухени възглавници и балдахин с прозрачни завеси. При вида на леглото Рианон пребледня и се разтрепери, но жените бяха до нея. Разнесе се весел смях и всички започнаха да разказват една през друга за собствените си сватби. Чуха се няколко дръзки подмятания колко ли добре изглежда блестящият викингски воин от талията надолу и дамите започнаха да хихикат с ръка на устата.

Съблякоха сватбената ѝ рокля и в продължение на няколко секунди я оставиха съвсем гола. После нахлузиха през главата ѝ прозрачна копринена нощница. Рианон затвори очи и се почувства поразголена и уязвима, отколкото когато и да било преди. Нощницата не скриваше нищо, дори подчертаваше линиите и извивките на тялото ѝ. Милостивата замаяност, която ѝ бе помогнала да изтърпи сватбата, лека-полека отшумяваше. Кралицата беше изчезнала. А толкова ѝ се искаше да я помоли за още една доза наркотик, която да ѝ помогне да преживее предстоящия ужас.

Изведнъж в спалнята се възцари мълчание. Жените замръзнаха по местата си и Рианон се обърна като ужилена в тънката си нощница. На вратата стоеше Ерик, принцът на Дъблин.

Трябваше да се наведе, за да влезе. Дузина мъже останаха до вратата, подвиквайки грубички окуражителни думи на новоизпечения съпруг. И както преди час до огъня в залата, Рианон усети, че светът

излиза от равновесие, че безжизненото ѝ тяло се плъзга към чужд, непознат свят, владян от магьосници, друиди или чужди богове. Звуковете се размиха и станаха съвсем неясни. Ясен остана единствено мъжът, а тя се боеше от него. Ала сърцето ѝ биеше до пръсване и тя се чувстваше по-жива отвсякога, изгаряна от син огън. Беше я страх от него, но той стоеше пред нея като бог — царствен, неумолим. Откакто го бе видяла за първи път, не можеше да го прогони от мислите си. А сега беше негова жена. Но не за да бъде обичана. Той искаше само да я притежава.

Ерик я погледна и тя усети как по кожата ѝ плъзнаха пламъци и проникнаха в най-интимната ѝ същност. Съпругът ѝ я огледа от глава до пети и мъжете зад него се умълчаха.

— Вървете! — заповяда хладно той и влезе в покоите си. Една жена нададе кратък вик и всички се спуснаха към вратата. Мъжете също бързаха да се оттеглят.

Вратата се затвори. Още известно време се чуваха смехове и непристойни забележки, но постепенно настъпи мълчание. Светът потъна в мрак.

Остана само викингът.

Сложил ръце на хълбоците, Ерик се усмихна. Целият беше студен като сините си очи.

Дълбоко в себе си Рианон се закле да не губи самообладание, все едно какво щеше да дойде.

Ала усмивката му веднага я извади от равновесие.

Ерик не я изпусна от очи нито за миг, макар че беше зает с брошката на наметката си. Захвърли я върху един стол и въпреки твърдото си намерение Рианон се разтрепери. Отчаяно си пожела да беше пила повече от подправеното вино на Алсвита.

— Лейди... жено! — прошепна настойчиво викингът. После откопча колана с меч и небрежно го пусна на земята.

Куражът я напусна, стопи се като лед под пролетното слънце. Рианон изгаряше под погледа му, изпълнен с горчива ирония. Когато вдигна очи, златната, гола сила на гърдите му я заслепи.

Тогава Ерик направи първата крачка към нея и тя видя, че усмивката му е мрачна и челюстта със здраво стиснати зъби образува студена, вцепенена линия.

От гърлото ѝ се изтръгна въздишка. В кръвта ѝ не остана и следа от сладката омая. Обзе я див страх. Късно осъзна, че е отишла твърде далеч. Беше се била срещу него, бе го ранила, а после го измами и направи всичко възможно да настрои сънародниците си срещу него. Да, наистина бе отишла твърде далеч.

Проклетата ми смелост, каза си ядно тя. Проклети да бъдат гордостта и честта и дори Есекс!

Той направи още една крачка към нея, тя изпищя и се хвърли напред, за да се мушне покрай него и да потърси убежище в нощния мрак. Но не успя да избяга. Пръстите му уловиха развяващата се коса и той я дръпна към себе си като кукла на конец. Сблъсъкът с тялото му беше като удар в корпус от жива стомана. Горещият му дъх опари тила ѝ.

— О, лейди! Наистина ли смятате, че тази нощ ще ми се изплъзнете? Толкова дълго чаках, за да получа жадуваната отплата! — Ръката му се уви около талията ѝ и без усилия я вдигна във въздуха. Очите му се впиха в нейните като ледени острия.

И я хвърли като чувал върху белия лен на сватбеното ложе.

ОСМА ГЛАВА

Стресната до смърт, Рианон се опита да поеме въздух, но не посмя да помръдне. Ерик се усмихваше, но очите му бяха присвити и тя разбра, че в този миг си припомня едно по едно позорните ѝ дела. Треперейки от отвращение, тя проследи целенасочените му движения, докато той се съблече изцяло и застана пред нея, без да я изпуска от очи. Чорапите, туниката, тънката ленена риза — всичко беше нахвърляно върху леглото до нея. Тя все още не смееше да се раздвижи. Не смееше дори да диша.

Пламъците осветяваха могъщите мускули на гърдите му и танцуваха по къдравите златни косъмчета. Рианон се опита да гледа само в лицето му, но собствените ѝ очи не искаха да се подчиняват и непрестанно се местеха по тялото му. По гърба ѝ пробягаха тръпки. Възбуждащите златни кичурчета на гърдите му се стесняваха в тънка ивица към талията и отново се разрастваха буйно по-надолу. Образуваше се нещо като гнездо за могъщия отличителен знак на пола му. Рианон устреми поглед към гордо изправената му мъжественост и гърлото ѝ пресъхна. Кръвта пулсираше в тялото ѝ. В главата ѝ цареше пълен хаос. Искеше да вика, да се брани, да се разтвори във въздуха. Обзета от дива паника, направи отчаян опит да прикове поглед в очите му — и се ужаси от безмилостната подигравка и непоколебимата гордост, която светеше в тях. Този мъж излъчваше странна, дива хубост; тя беше в наклона на главата му и дори в присмехулно святкащите очи. Беше в гъвкавата, първична елегантност на внезапното движение, когато пристъпи към леглото.

— Обещавам ви, че ще запомните тази нощ завинаги!

— Не! — изплака тя и бързо се изправи на колене, сигурна, че викингът е измислил някакъв ужасен начин, за да ѝ причини болка. Не можеше да остане бездейна, изложена на бруталността му, да чака безпомощно на какви мъчения ще я подложи.

Опита се да скочи от леглото, но още преди да се е надигнала, Ерик беше сграбчил раменете ѝ. Натисна я обратно върху меките

чаршафи и спокойно се намести върху нея, грамаден и безмилостен. Възседна я, стисна я здраво между коленете си и улови китките ѝ. Без да каже нито дума, Рианон започна да се отбранява, но не постигна нищо, защото мъжът над нея беше много силен. После усети дръзката му, груба милувка... също както усещаше очите му, като забити в сърцето ѝ ками. И душата, и тялото ѝ бяха негови пленници.

— Какво да направя първо? — попита подигравателно мъжът. — Да ви изнася ли или да ви напердаша?

— Пуснете ме да си ида.

Тя успя да освободи ръцете си, но Ерик веднага ги улови, притисна ги от двете страни на лицето ѝ и се отпусна върху нея. Дъхът му стопли устните ѝ и проникна между тях. Рианон бе обгърната от аромата на мъжкото тяло, странно чист и опияняващ, но не по-малко плашещ от докосването му. Той беше толкова близо до нея, че брадата му милваше кожата ѝ. Нощницата не представляваше никаква преграда.

— Ах, лейди! — прошепна в ухото ѝ Ерик. — Имаше време, когато бях твърдо решен да се въздържа. И то само за да ви докажа, че съм продукт на един закон, много по-стар от английските канони. Бях решил да се проявя като възпитан и деликатен съпруг, мадам, и да ви покажа всички най-добри страни на мъжкия пол.

Рианон не разбираше накъде бият тези закачки, но дълбокият тон на гласа му беше всичко друго, само не и нежен.

Тялото му я изгаряше. Дори когато ѝ говореше, тя усещаше властната сила на великолепната мъжка фигура, закалена в безброй жестоки битки, на притиснатия в слабините ѝ постоянно набъбващ член, който я унижаваше много по-силно от всяка дума. В този момент беше готова дори да умре, ако по този начин щеше да му се изплъзне, защото интимното пулсиране на тялото му и ужасяващото презрение в гласа му превръщаха всяка произнесена дума в подигравка. Не можеше да понесе мекото търкане на брадата му по лицето си, не можеше да изтърпи вибрирането на гърдите му върху своите, когато мускулите се опъваха и разпускаха.

Ще умра, каза си тя. Той ще ме убие.

— Но после, о, после дойде време, когато трябваше да положи огромни усилия, за да запазя реномето си на цивилизован мъж! Вие ме посрещнахте с дъжд от стрели, бихте се с мен като дива котка. Все пак

аз вярвах в невинността ви. Дори когато вече бяхте моя годеница и ви залових в гората с любовника ви, направих опит да проявя разбиране. А вие отново ме предизвикахте, мадам, с вашия дяволски танц и с убедителния си разказ за норвежкото варварство. Измъчихте до смърт сърцето и душата ми. Припомнихте ми прадедите, които преди цял век дошли в Линдесфарн и го изтрили от лицето на земята. Чух бойните викове, видях реки от кръв и усетих онази тъмна, дива жажда за насилие, която е скрита във всеки от нас. Рианон...

Името ѝ беше едва доловим шепот. Ерик се надигна, без да я изпуска от ръцете си. Пръстите му стискаха все така здраво китките ѝ, той я повлече след себе си и я изправи пред огъня.

— Нарекохте ме варварин и така ще бъде! Суровата и примитивна страна на характера ми ще излезе на бял свят! Вече ви видях в цялата ви прекрасна голота. Видях как трескаво сваляте дрехите си за любовника си и ви помислих за добре обучена курва. Видях и движенията ви, когато танцувахте. Изкусителното полюшване на хълбоците и омайващото потрепване на гърдите извикаха в тялото ми властна жажда за кръв. Накрая разбрах, че няма да издържа. Вие не ми оставихте нищо друго, освен да последвам примера на прадедите си — да бъда брутален, безмилостен и... жаден. — Последната дума беше гърлен, заплашителен, страстен шепот.

Рианон се уплаши до дън душа.

— Не! — изплака тя и отчаяно се задържа от яката му хватка. Но бързо установи, че не е постигнала нищо. Той я бе пуснал нарочно, за да освободи собствените си ръце и да може отново да я сграбчи. Сега я придържа към себе си за края на нощницата. Когато улови тънката материя, пръстите му се плъзнаха по набъбналите ѝ гърди. Коприната сякаш се стопи под горещото му докосване. Рианон посегна отчаяно към остатъците, но Ерик не ѝ позволи да закрие голотата си. Толкова равнодушен, колкото и безмилостен, той дръпна от раменете ѝ и последните късчета плат. Тя го изруга и се опита да го удари, но той я грабна и я метна на леглото, този път съвсем гола. Рианон напразно се опита да се изправи. Тъй като тялото ѝ беше сковано от страх, направи отчаян опит да го умилюсти.

— Та вие не сте варварин! Вие сте ирландец, християнин. Не бях права в оценката си за вас още от самото начало! Вие сте изключително мил...

— Наистина ли ме смятате за мил? О, лейди, не лъжете! — изкрещя разгневено Ерик и се отпусна отгоре ѝ. Настани се върху нея така, че тя да усети всяко движение на мускулестото му тяло. Докосна устните ѝ със своите и тя едва не изпищя. Изви се като змия и отново се опита да се изплъзне. Вече нямаше смисъл да го моли за милост.

— Звяр! Див вълк, подло куче...

— О, думите ви наливат още масло в огъня, красавице моя! Ей сега ще разберете, че ние сме управлявани единствено от страстта и желанието и от нищо друго!

Рианон събра всичките си сили и се опита да му нанесе силен удар, но той сграбчи светкавично ръцете ѝ и ги натисна във възглавниците. Тя започна отново да го ругае с най-грозни думи, но това беше всичко, което можеше да направи, за да се пребори със страха си.

— Вълк, куче, див звяр, варварин! — повтори подигравателно той. — А вие какво искахте да постигнете, когато танцувахте пред мъжете в залата, милейди?

Рианон замлъкна, уплашена от отговора. Очите му бяха впити в нейните и от тях се излъчваше онази странна сила, по-опасна дори от стоманените му мускули. Устните му се разкривиха в суха усмивка. Той помилва гърдите ѝ, плъзна ръце към тънката ѝ талия. Рианон се замята насам-натам, стисна здраво устни, за да не изкрещи, но когато пръстите му се плъзнаха по чувствителните места около зърната на гърдите ѝ и ги размачкаха, не издържа. Независимо от волята ѝ връхчетата на гърдите ѝ се надигнаха и набъбнаха в ръцете му. Ужасена от реакцията на тялото си, Рианон замря неподвижна. Какъв срам, какво унижение! Ала огънят в нея се разпалваше все по-буйно и макар че много ѝ се искаше да изпищя, не го направи. Остана да лежи неподвижна, молейки се изразът на лицето да не я издаде, стараяйки се да изглежда недостъпна и изпълнена с презрение. Ерик я наблюдаваше с поглед на орел, проникваше дълбоко в очите ѝ и напрегнато чакаше реакцията ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна ядна ругатня. Побесняла от гняв и отвращение, тя започна да се мята под него, но единственият резултат беше, че го усети още по-силно и интензивно. Усети члена му между бедрата си, усети дяволската горещина и дивото му пулсиране и сякаш полетя към бездънна пропаст...

— Рианон... — Отново името ѝ, повече прошепнато, отколкото изговорено на глас. Ерик плъзна палец по връхчето на едната ѝ гърда, после я захлупи с шепата си и започна да я милва. Пръстите му се плъзнаха в долчинката между двете гърди и Рианон се почувства така, сякаш някой галеше кожата ѝ с току-що наострен нож.

— Значи аз съм викинг, звяр. Аз съм онова, което очаквахте, което си представяхте. Но има и нещо повече. То е свързано с красотата ви, лейди, с невероятната ви красота. Исках да бъда мил и нежен — наистина исках. Смятах да отмина с мълчание смъртоносните стрели, които изпратихте към мен. Исках да забравя, че нарочно потърсихте прегръдката — и не само нея — на друг мъж, макар че бяхте сгодена за мен. Исках да ви оставя на мира, докато мине битката при Рочестър. Но вашата замайваща красота надви волята ми. И сега се опитвам да се преборя със себе си. Тези ваши очи! Сега са като сребърните звезди на нощта, а в следващия миг ще станат като метличините по полята. Могат да изразяват и обич, и гняв, блестят като на дива котка, стават топли, когато се смеете, после пък са хитри и заклинателни, а накрая се превръщат в самата невинност. Ами косата ви! Червена като огъня, златна като слънцето. А гърдите, които милвам! Розови и пълни, твърди и прекрасни. Наричате ме викинг, варварин. Да, аз съм див и брутален. И горя от желание, лейди! Бих дал живота си, за да проникна в утробата ви, да ви притежавам цялата и завинаги...

Гласът му звучеше хипнотизиращо, тялото беше твърдо като стомана, в очите пламтеше син огън. Гласът му проникна дълбоко в нея и тя простена и потръпна по начин, който не остана скрит за внимателния му поглед. Лицето му беше съвсем близо. Красиво изсечените му черти бяха тъмни и сериозни, устните бяха опънати в тънка линия.

Как ѝ се искаше да превъзмогне страха си! Беше тръгнала като безумна срещу него, защото не разбираше с какво се е захванала. Ужаси се от чувството, което предизвикваха ръцете му по тялото ѝ, стресна се от топлината и внезапно пламналото в слабините ѝ желание. Не можеше да понесе парещото, мощно пулсиране на огромния му член, не можеше да търпи нито миг повече допира на коравото му тяло, притиснато до нейното. Но какво да прави?

— Хайде, започвайте! — изкрещя бясно. — Бийте ме, насилете ме, правете, каквото си щете! Но най-после го направете!

В стаята се възцари смъртна тишина. След малко Ерик се надигна и продължи да милва гърдите ѝ с пръсти и длани, да ги гали по такъв неочаквано нежен начин, че отново ѝ се дощя да изкрещи — този път от внезапно нахлулото удоволствие, което я унизи повече и от най-страшната болка.

— Не — произнесе твърдо Ерик и седна на петите си. Продължаваше да я гледа, но в очите му не можеше да се прочете нищо.

— Какво? — прошепна недоумяващо Рианон.

— О, Рианон! Нямам намерение да ви бия, нито да ви изнася, не разбирате ли! Вие сте олицетворение на изкушението, мадам, и мога да ви уверя, че тази нощ събудихте в сърцата на мъжете доста лоши мисли. Говоря не само за саксонците, а и за викингите и ирландците. Но ви казвам истината, като твърдя, че полагам огромни усилия да се овладеея, за да не упражня насилие спрямо вас, и то не е само защото съм варварин.

Е, поне се опитваше. От гърлото му се изтръгна ядна ругатня, той скочи и се заразхожда нервно в просторната спалня. Само до преди миг беше твърдо решен да ѝ отмъсти за всичко, което му беше причинила, като я подиграе и унижи, а после да се отвърне хладно от нея и да я остави сама през първата брачна нощ.

Оказа се, че не е толкова просто. Тя беше негова жена и бе разпалила в тялото му адски огън. Имаше всички права върху нея, а такава жена заслужаваше да бъде изнасилена от най-бруталния берзекер, пристигал някога в тази страна.

Не биваше да има милост към жена, която се биеше като мъж, а женските ѝ прелести я правеха още по-опасна. Не можеше да ѝ позволи да се усъмни дори за миг в гнева му или в стоманено твърдата му воля.

Нима можеше да забрави мига, когато беше започнала да се разсъблича за любовника си? Може би кралските хора бяха издали идването си, преди влюбените да са успели да стигнат до края. Но той ги видя, видя очите ѝ, които святкаха като най-ярките нощни звезди, видя изписаната на лицето ѝ нежност.

„Но аз не я обичам!“ — опита се да си втълпи Ерик. Не ми трябва нейната нежност. Обаче знаеше, че не може да обладае жена, която се гърчи от отвращение.

Не, Рианон не се гърчеше, но никога нямаше да спре да се бори с него и това едновременно го ядосваше и възхищаваше. Даже и в такъв момент куражът не я изоставяше. С тъгла на окото си бе забелязал, че отново се готви за бягство.

Той я издебна и се изправи пред нея тъкмо когато тя понечи да скочи от леглото. Пръстите му сграбчиха косата ѝ, в гласа му прозвуча неприкрита заплаха:

— Не го правете! И дори не помисляйте, че можете да избягате от мен. Даже да се скриете на края на света, ще ви намеря и ще ви върна. Сега сте моя, също като меча на хълбока ми или белия жребец.

— Вие не правите разлика между една жена и най-обикновен кон — изсъска вбесено тя.

— Не е така, лейди. Белият кон е добро животно, а вие тепърва трябва да докажете, че сте годна за употреба.

Рианон се оттегли зад стена от обидено мълчание. Но само след няколко секунди замахна и го удари с все сила през лицето. Шумът от плесницата отекна като гръм в утихналата стая. На бузата му се появи червени ивици.

Реакцията му я уплаши повече, отколкото ако беше отговорил на удара. Ерик не се раздвижи, изразът на лицето му не се промени; ако не беше толкова близо, за да види гневното туптене на пулса в гърлото му, Рианон щеше да помисли, че изобщо не е усетил плесницата. Но тя беше достатъчно близо, за да го види, видя и леденото було, спуснало се над сините очи, внезапното и едва забележимо опъване на мъжествените черти — единствените признаци на бесния му гняв. Беше убедена, че той ще отвърне на удара, затова бе понечила да се отдръпне. Ала пръстите му стискаха здраво косата ѝ и тя не можа да се помръдне. От гърлото ѝ излезе задавено ридание, но все пак отметна глава назад и се опита да се освободи.

Голите ѝ гърди се триеха в мускулестия гръден кош на викинга. Ерик усети как твърдите им връхчета докосват възбуждащо кожата му и въпреки гнева — а може би именно заради него — той усети как в слабините му се надигна диво желание. Внезапно, настойчиво и

ненаситно, то надви желязното му самообладание, което бе изградил с толкова усилия. Устните ѝ бяха само на сантиметър от неговите.

— Вие сте моя жена — проговори неочаквано меко той. — И дори да не храня желание да ви причиня зло, ще сторя всичко, за да ви направя своя още тази нощ, все едно с насилие или с нежност.

Очите му се впиха в нейните. Напуканите ѝ устни се отвориха.

— Не! — пошепна едва чуто тя.

— Напротив.

Ерик пусна косата ѝ, сложи ръка върху тила ѝ и я привлече към себе си. После внимателно я положи по гръб на леглото. Тялото ѝ се разтрепери, но лицето ѝ не изразяваше нищо. Очите ѝ не се отместваха от неговите.

Преди да е успяла да се раздвижи, Ерик легна до нея и праметна крак върху бедрата ѝ. Сините и сребърните очи оставаха впити едни в други.

— Казахте, че няма да ме биете или изнасилите. Обещахте...

— Не съм обещал нищо, но не ви бия, нито ви насилвам, нали?

— Но ще...

— Няма да ви насиля. Престанете да се борите с мен. Битката е изгубена. Изгубена още преди да престъпите прага на спалнята.

— Не... — пошепна Рианон и разтърси глава. В широко отворените ѝ очи се четеше бездънно отчаяние. Знаеше, че протестът ѝ е напразен. Ерик се усмихна и сложи ръка върху гърдите ѝ, за да усети лудото биене на сърцето ѝ. После ги помилва с връхчетата на пръстите си, но макар че тялото ѝ се разтърси от силни тръпки, тя спря дъха си и остана безмълвна.

Нямаше сили да се противи, страхуваше се да го стори; страхуваше се дори да се движи. Опитваше се да си втълпи, че се отвращава от него, беше сигурна, че той ще остане неин враг до края на живота ѝ, но в невероятната му дързост и самомнителност имаше някаква хипнотизираща сила. А в гласа му звучеше омая, на която не можеше да устои... нито на докосването му.

Тялото ѝ трепереше като в треска. Не можеше да му избяга, не можеше да се изплъзне изпод мускулестото бедро, да се освободи от силните му ръце и от хипнотизиращата мощ на очите му. Сведе поглед и проследи движенията на едрата бронзова ръка, която милваше порозовялата кожа на гърдите ѝ. Мразеше този мъж и би трябвало да

мрази и ръцете му, но онова, което усети, беше само възхищение. Обзе я никога неизпитвана възбуда. Някъде дълбоко в утробата ѝ пламна огън, толкова дълбоко, че не можеше да стигне до него, за да го угаси. Едва след време разбра, че огънят гори на мястото, където мазолестата му ръка триеше връхчето на гърдата ѝ и че това триене проникваше дълбоко в нея, чак до самата ѝ същност, до най-скритите дълбини на женствеността ѝ.

— Моля... — пошушна безсилно тя.

— Без моля.

— Какво ще стане, ако...

— Вие сте лъжкиня, Рианон — прошепна меко Ерик, но не престана да я гали. Тази жена го подлудяваше, тя съчетаваше в себе си мечтата за небесния рай и дяволското удоволствие.

— Но...

Мъжът се усмихна лениво и подигравателно.

— Престанете да се съпротивлявате. Не съм монах и няма да живея във въздържание. А вие не сте сладката и нежна невеста, която не разбира нищо. Скоро ще узнаем истината за срещата ви с Роуан. Няма от какво да се плашите. Макар че ме нарекохте варварин, аз не съм в състояние да сторя зло на едно невинно дете. Ако наистина носите плода на друг мъж, детето ще бъде предадено на църквата. Никога не бих убил дете, лейди, дори и да е вашето.

— Аз... не ви вярвам. — Рианон облиза устни и не продължи. Възраженията ѝ бяха безсмислени. Викингът скоро щеше да открие, че срещата ѝ с Роуан е била напълно невинна.

Беше уплашена до дън душа от факта, че миговете, прекарани с Роуан, никога не бяха събуждали в душата ѝ чувствата, които я изпълваха в момента. Обичаше Роуан, но целувките и допирът на ръцете му до тялото ѝ никога не бяха разгаряли в утробата ѝ онзи странен, възбуждащ огън, който беше разпалил омразният викинг.

Ерик се усмихна и този път усмивката му беше много по-различна: момчешка, изпълнена с копнеж, замислена.

— Имам девет братя и сестри и всички са живи, лейди. Шестима братя и три сестри. Мама изгуби само едно дете, но тъгува за него дълго и искрено. Може би съм варварин, но от най-ранно детство са ми втълпили, че животът е нещо свято, особено животът на едно дете. Истината е, че днес смятах да ви оставя да спите спокойно. Вярно,

исках да ви накажа, но имах намерение да ви оставя недокосната, докато мине битката, докато разбере със сигурност, че съм спечелил дадената ми от Алфред земя. Не вярвам, че сте стигнали до края с любовника си, но тъй като се възползвахте от връзката си с него, за да ме отблъснете, смятам да ви науча да приемате последствията от думите и делата си.

— Какво съм направила? — изплака отчаяно Рианон. Светлината на свещите танцуваше по лицето му; обграден от този неземеен ореол, той изглеждаше колкото плашещ, толкова и възбуждащ. Да приеме... това? Не можеше да приеме един чужденец, не можеше да го изтърпи толкова близо до себе си. Този викинг със златна коса и брада, с властни северни очи и стоманено тяло. Той говореше спокойно, изглежда, не бързаше за никъде, но тя усещаше огъня в тялото му, твърдия му член върху бедрото си, прескачащите помежду им искри на напрежение. Отново я обзе панически страх, когато откри, че е притихнала под милувките му. Опита се да издърпа поне едната си ръка изпод неговата, но разбра, че е безсмислено. Мускулите му бяха по-твърди от метал.

Ерик сграбчи китките ѝ и ги изви над главата ѝ с присмехулно лице. После огледа внимателно свършеното ѝ тяло.

— Не забравяйте, че безсъвестните ви закачки тази вечер можеха да струват живота на много достойни мъже, лейди. Съюзите лесно се развалят. Дойдох в Англия, за да се бия за Алфред, защото вярвам в делото му и го смятам за велик крал, равен по ум и доблест на дядо ми Ейд Финлейт. Той е мъдър, набожен и воюва смело. Дойдох, за да намеря своето парче земя, да потърся свой замък и свой град, и няма да допусна вие — или който и да било друг — да разруши мечтата ми.

Той млъкна и сведе глава и макар че Рианон светкавично се извърна, устата му заключи нейната в жадна целувка. Езикът му раздели устните и проникна дълбоко в устата ѝ. Той я насилваше с езика си, милваше я и пак я насилваше. Рианон имаше чувството, че устните ѝ се разтапят под неговите. Искаше да се отдръпне, но не можеше, а целувката беше толкова чувствена и настойчива, че не ѝ остана нищо друго, освен да ѝ отговори. Ерик се откъсна за миг от нея, после отново завладя устните ѝ и започна да я целува като умиращ от жажда, докато устата ѝ се поду и тя едва не загуби свят.

Когато най-после я освободи, той целуна бузата ѝ и слезе към ухото и шията. Горещият му дъх беше не по-малко омайващ от милувката на устните. Рианон навлажни уста с език и понечи да протестира, но не ѝ беше останал дъх дори за една дума. Ерик освободи китките ѝ, но преплете пръсти в нейните и легна с цялата си дължина върху нея. Тя усети коравата милувка на члена му върху бедрата си и се стресна от силата, с която бедрата му разтвори краката ѝ и се наместиха удобно между тях. Пулсиращата му мъжественост беше съвсем близо до нея и от гърлото ѝ се изтръгна вик на отчаяние. Устата му отново покри нейната и заглуши плахия протест. След малко устните му отново тръгнаха на път. Плъзнаха се бавно и чувствено по шията ѝ и спряха точно на мястото, където пулсираше вратната вена. Езикът му заблиза нежната кожа и се устреми надолу. Бавно, много бавно устните му се заключиха около връхчето на гърдата и Рианон смаяно извика. Никога не беше усещала тази пареща наслада. Ерик все още се владееше. Езикът му закръжи около розовото зърно, зъбите го захапаха внимателно, после устните тръгнаха към другата гърда. Рианон издаваше гърлени животински звуци, главата ѝ се мятеше като безумна по възглавниците. Бедрата ѝ се извиваха срещу неговите, пръстите им все още бяха сплетени; тялото му завладя нейното без остатък.

Устата му си проправи път през долчинката между гърдите ѝ и се посвети на второто розово връхче. Той го засмука дълбоко в устата си и в тялото ѝ отново се разгоряха буйни пламъци.

Езикът му я милваше непрестанно, описа няколко кръга около набъбналото зърно и слезе надолу.

Рианон усети как твърдата му коса и брада милват възбуждащо корема ѝ. Устните му се движеха от едната страна към другата. Зъбите му нежно хапеха плътта ѝ, езикът му я изгаряше. Ръката му следваше пътя на устните и засилваше още повече възбудата ѝ. Дланта му се заключи около бедрото ѝ, после слезе към скрития влажен отвор между краката ѝ. Внезапно Рианон откри, че ръцете ѝ са свободни, че пръстите ѝ са се заровили в косата му. Тялото ѝ се скова, тя дръпна с все сила един рус кичур и дрезгаво зашепна някакъв неразбран протест. Ерик улови отново ръцете ѝ и ги заключи над главата ѝ. Очите му я гледаха с хладна решителност, устните му се усмихваха. После главата му отново се сведе над бедрата ѝ.

Краката ѝ бяха разтворени и той лежеше между тях. Рианон пъшкаше, стенеше и с всички сили се опитваше да попречи на интимността, която чуждият мъж си бе позволил. Изви се като змия и задърпа диво ръцете си, но Ерик нито за миг не разхлаби хватката си. Изтощена, тя падна на леглото и разбра, че няма друг избор, освен да се отдаде изцяло на вълнуващото, никога неизпитвано чувство, предизвикано от галещия му език. Това не беше дори милувка, устните му я докосваха съвсем леко, нежно, въздушно. Ерик спря за миг, после проникна по-навътре. Рианон продължаваше да се брани, опитваше се да се пребори с него и със себе си, но още докато го правеше, топлината му проникваше в плътта ѝ... дълбоко и все по-дълбоко. Огънчетата, които лумваха тук и там в тялото ѝ, пламнаха сега с плашеща сила. Без да съзнава какво прави, тя се задвижи ритмично под него. Не разбра кога бе престанала да се съпротивлява. Вече не искаше да избяга, искаше само да открие докъде ще стигне този изпепеляващ огън. Бавно, вибриращо треперене изпълни утробата ѝ, желанието стана почти непоносимо. Сладост се разля по вените ѝ, надигна се към сърцето и запулсира с бесен ритъм в слабините ѝ. И тогава светът експлодира, заслепи я дъжд от звезди, вътрешностите ѝ се разтопиха в екстаз, толкова вълнуващ, че изглеждаше недействителен. Никога не беше помисляла, че може да съществува такова завладяващо удоволствие. Неподвижна, останала без дъх, обградена от мрак след огнения дъжд, Рианон лежеше и усещаше как постепенно идва на себе си.

Ерик лежеше върху нея. Шепотът му проникна в замъгления ѝ разум:

— Любовникът ви позна ли ви такава?

Очите ѝ се отвориха. Вълнуващата, възбуждаща омая изчезна, пронизаха я гняв и възмущение. От гърлото ѝ се изтръгна вик, тя се опита да го удари, но ръцете ѝ паднаха безсилно върху раменете му, защото устните му отново завладяха огнено и страстно нейните. Тя усети милващата му ръка върху бедрото си и след миг горещият, буйно пулсиращ член проникна устремно в утробата ѝ.

Пронизана от остра божа, Рианон изпищя, но писъкът ѝ заглъхна в целувката му. Ерик застина неподвижен, за да може тялото ѝ да привикне с натрапника. Ридания се надигнаха в гърдите ѝ и тя се заизвива под него, ноктите ѝ се впиха в гърба му.

Той зашепна нещо в ухото ѝ, но Рианон не разбра нито дума. След малко започна да се движи. Тя беше убедена, че няма да преживее тласъците му, че ще бъде разкъсана и кръвта ѝ ще изтече. Ала за нейна изненада болката отшумя бързо. И когато се скри някъде много далеч, дълбоките, парещи и толкова чувствени тласъци отново запалиха в утробата ѝ десетки пламъчета. Пламъчета, които се разпространяваха бързо, които танцуваха във вътрешността ѝ и караха кръвта ѝ да кипи. Смаяна, Рианон разбра, че екстазът се връща, този път още по-огромен, плашещ и прекрасен едновременно. Главата ѝ забуча, пръстите ѝ се впираха все по-дълбоко в гърба му. Тласъците я подлудяваха. Мускулите му се опъваха под докосването ѝ и веднага се отпускаха, по телата им заблестяха капчици пот. Земята се разлюля под нея и отново и отново членът му проникваше меко и все пак с огромна сила в най-интимната ѝ същност, завладяваше я цялата.

Ерик отметна глава назад и от гърлото му се изтръгна дълбок, дрезгав вик. Жилите на тила му се опънаха, раменните мускули се издуха и вкоравиха. Рианон усети как семенната течност се излива в утробата ѝ и дълбоко в нея се надигна ликуващ вик. Ярро слънчево кълбо избухна пред очите ѝ и веднага премина в мрак. Ей сега щеше да падна в безсъзнание... Всъщност, може би вече беше умряла...

Ерик се отдръпна настрана, после нежно я притисна до себе си. Едва сега Рианон усети болка, огромната рана, зейнала между бедрата ѝ. Обърна се като ужилена в ръцете му и заудря с юмруци по гърдите му. Гневът ѝ се усили, когато Ерик избухна в смях, улови без усилия китките ѝ и меко я привлече към себе си.

— Копеле! — изсъска тя.

— И то много радостно — уведоми я той и я изгледа с присмехулно святкащи сини очи. — По всичко личи, че устремът на любовника ви е бил спрял навреме.

— Тогава ме пуснете да си ида. Честта ви е възстановена, направихте си удоволствието, какво повече искате! — изкрещя невъздържано Рианон.

— О, аз искам много, много повече. Искам всичко, всяка дреболия, която сте готова да дадете.

— Нищо няма да ви дам, нищичко!

— О, разбира се, че ще го направите, скъпа — ухили се победоносно викингът. — Сигурен съм, че сте готова за мен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Никога, кълна се! — отговори с обидено достойнство Рианон.
— Всичко, което ще получите от мен, са горещи молитви за скорошната ви смърт.

— Защото ме мразите ли, мадам? — ухили се отново Ерик. — Или защото ви доставям дяволско удоволствие?

Тя изруга нещо под носа си и понечи да му обърне гръб, но той сграбчи раменете ѝ и я закова на място с ледените сини очи.

— Тогава се молете да загина в бой. Това ще бъде най-доброто за вас. Защото ако оцелея, ще се наложи да се молите за собствената си душа. Имам намерение да ви я поискам за награда. Ще искам всичко и ще го получа — даже ако се наложи да извадя на показ варварската си същност. Знайте, че винаги получавам онова, което ми се полага.

Рианон най-после успя да се освободи. Уви се в тънките чаршафи и му обърна гръб.

— Както виждам, вече започнахте да се молите да загина с геройска смърт.

Когато тя не отговори, Ерик меко я побутна по рамото. Рианон потрепери и се обърна към него. Нима наистина искаше да я люби още веднъж? Невъзможно! Но той точно това искаше. И щеше да го направи. Това беше първата им брачна нощ.

При мисълта за нова близост в тялото ѝ отново лумнаха буйни пламъци. Дали наистина го мразеше заради онова, което беше... или още повече го мразеше заради онова, което бе съумял да изтръгне от нея? И за това, че напълно съзнаваше този горчив факт?

Нямаше да му даде нищо повече. Очите ѝ се разтвориха широко, защото вече бе научила един много важен урок — той беше по-силен от нея и умееше да я подчини на волята си само с едно-единствено докосване.

Но Ерик не я докосна.

— Заспивайте — проговори спокойно той. Светлината на догарящия огън падаше върху лицето му, върху тайнствената синя мощ

на очите му, гордите черти на лицето и грижливо подрязаните брада и мустаци, върху силните рамене. Рианон беше запленила. Този мъж беше по-силен от всички, които беше познавала досега. Побиха я тръпки. Ерик я погледа още миг, после отметна завивките и стана от леглото. Както си беше гол, извади меча си от ножницата. Рианон го наблюдаваше с нарастваща паника. Видя го да вдига острието и да го оглежда едва ли не с обич. После плъзна палец по наточената стомана, обърна се и закрачи към леглото.

В гърдите ѝ се надигна смъртен страх. Той я беше излъгал! Ей сега щеше да я прониже!

Лицето ѝ побеля като платно. От гърлото ѝ се изтръгна писък:

— Не можете да направите това!

Той спря и вдигна въпросително едната си вежда. После избухна в смях.

— Ако продължавате да се държите така, нищо чудно много скоро да си заслужите един добър пердах. Но да ви прережа гърлото... не. Със сигурност няма да го направя.

Той се върна в леглото и сложи меча до главата си.

— В една чужда страна човек никога не е сигурен — промърмори като на себе си той, обърна ѝ гръб и придърпа одеялото над раменете си.

Рианон остана безмълвна. Изпитваше такова силно облекчение, че не беше способна да разсъждава разумно. Искаше да скочи от леглото и да загаси свещите, защото имаше нужда от тъмнина, за да добие отново власт над тялото и мислите си. Но не смееше да се помръдне, само лежеше тихо и се вслушваше в равномерно му дишане.

Не искаше да бъде негова съпруга; с цялото си сърце желаше смъртта му. Тя обичаше само Роуан.

Не, никога вече не можеше да обича Роуан. Не и след като викингът я беше направил своя. Тя се отвращаваше от него, но той я караше да тръпне, да тръпне и да гори...

Тя преглътна, защото не можеше да понесе гледката на широките, бронзови рамене. Най-после събра смелост, надигна се и изтича до сандъка в края на леглото, където все още горяха двете свещи. Приведе се, духна пламъчетата и спря като закована, устремила поглед в меч.

Можеше да го грабне и да пониже сърцето на натрапника. Така той никога вече нямаше да я наранява и унижава. Никога вече нямаше да бъде негова жена...

Не... Тя се усмихна съжалително, разгневена на самата себе си, защото знаеше, че не може да направи това. Не можеше да вдигне оръжие срещу един спящ човек, все едно колко го мразеше.

— Кучка! — процеди през стиснати зъби викингът и само треперенето на гласа му издаваше обзелия го бесен гняв. Рианон не бе чула движението му, не бе усетила дори дъха му! Но той вече бе скочил от леглото, застана пред нея и я притисна до гърдите си. Беше побеснял от гняв, а тя изплака от страх, защото крехките ѝ кости ей сега щяха да се строшат в силната му прегръдка.

— Наистина искате да ме убие! Стрелите ви не улучиха целта, затова решихте да ме разпорите, както си спях! Та аз съм ваш съпруг!

— Против волята ми! — изкрещя тя, за да се защити. Не можеше да му признае, че не е била в състояние да извърши това предателско дело. Трепереше с цялото си тяло, но въпреки това успя да го погледне с обидено достойнство.

Ерик я стисна още по-силно и тя усети пулсиращото му голо тяло. Хвърли я отново на леглото, но този път не ѝ обърна гръб. Ръката му се уви около талията ѝ и я придърпа съвсем близо до него. Толкова близо, че гърдите и хълбоците му се опряха в гърба ѝ и той можеше да усеща и най-малкото ѝ движение.

А тя усещаше с всяка фибра на кожата си могъщото мъжко тяло. Топло, силно, живо...

— Спете най-последно! — нареди строго Ерик. — Ако още веднъж се раздвижите, ви обещавам още тази нощ да ви науча на послушание с двайсет удара с камшик. А по-късно ще ви покажа, че мога да бъда и истински варварин — жесток и безмилостен.

В очите ѝ се появиха сълзи, но тя не се помръдна. Не смееше дори да диша, толкова мразеше интимния допир на телата им.

Рианон не затвори очи. Прекара следващите часове будна и нащрек. Не се обърна, не се раздвижи, не помръдна дори пръст — не смееше даже да примигне. Когато очите ѝ най-последно се затвориха и заспа, изобщо не осъзна, че се е сгушила плътно до топлото му тяло.

Не разбра и че Ерик лежаше буден много по-дълго от нея.

Той бе излъгал не само нея, но и себе си.

Тази жена беше прекрасна. Кожата ѝ беше нежна като листенцата на роза. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха, твърди и разкошни, увенчани с възбуждащи розови връхчета, които веднага се втвърдяваха под милувката му. Гърбът ѝ беше силен и гъвкав, хълбоците изкусително закръглени, а талията ѝ можеше да се обхване с една ръка. Ерик все още кипеше от гняв. Въпреки яростта, която изпълваше сърцето му, бе проявил деликатност и внимание. Бе разпалил огъня в очите и тялото ѝ и много добре знаеше, че първото любене ѝ е доставило истинско удоволствие. И въпреки това тя се държеше, като че я беше набил. Продължаваше да се бори с него.

И още обичаше другия мъж.

Животът се състои от факти, каза си той, и те често са жестоки. Един ден тя щеше да го приеме. Беше негова жена, докато смъртта ги раздели.

В сърцето му бушуваше и друг гняв. За да я засрами, бе избрал подигравателен тон, но беше казал истината. Те бяха врагове, ожесточени врагове, тя щеше да се бори с него и при всеки удобен случай да му показва отвращението си. Това беше факт, който не можеше да се отрече, и в него имаше ирония, защото в мига на екстаза той си бе припомнил и другата страна на любовта, нежностите и веселия смях.

В тази нова страст нямаше нежност. Имаше само толкова силно желание, че трябваше да се пребори с дивия звяр във вътрешността си, с вълка, който виеше от желание за тази жена. Не искаше нежност, искаше да я вземе, а после да я отблъсне и да запази в спомена си истинската любов и образа на Йемения.

Ерик стисна здраво зъби. Тя не искаше да признае ирландската му кръв. Виждаше само дивака. Тогава да върви по дяволите, изруга ядно той. Щеше да загаси огъня в тялото си и да бъде само онова, което тя виждаше в него.

Той затвори очи. Усети меката пълнота на гърдите ѝ и тялото му пламна като в треска. Стисна ръце в юмруци. Беше ѝ заповядал да заспи, но той не можеше.

Устните му започнаха да я милват. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ. Знаеше, че ще носи образа ѝ в сърцето си, че той ще го придружава дори в огъня на битката и ще подслажда самотните му нощи. Притисна устни до кожата ѝ и усети сладката сол на първото им

сливане. Рианон се раздвижи насън. Тялото ѝ инстинктивно се нагоди към неговото.

Ерик завладя устните ѝ и намести краката си между бедрата ѝ. Когато проникна устремно в утробата ѝ, тя уплашено отвори очи. Но вече беше късно да протестира. От гърлото ѝ се изтръгна задавен вик, ръцете ѝ заблъскаха гърдите му, но само след миг пръстите ѝ се склупчиха около раменете му, ноктите ѝ се забиха в твърдите мускули.

Ерик се отдели от устните ѝ и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, дъхът идваше на тласъци между полуотворените устни. Дали пък не искаше да го измами? По-скоро мамеше себе си. Не, тя беше благословена с красота и чувственост и ако съумееше да я държи в подчинение, скоро щеше да се научи да отговаря на желанията на тялото си.

— Ти си моя — пошепна в ухото ѝ той. — Моя жена. Помни това. Никога не ме забравяй.

И започна да се движи в нея.

Този път даде воля на страстта си и я увлече със себе си в големия порой. Яздеше я диво и горещо и когато достигна върха, сякаш със семенната течност в тялото ѝ се изляха и последните остатъци от гнева и напрежението му. Тя му принадлежеше и от днес нататък щеше да го знае.

Усети тръпките на тялото ѝ, усети как се отпусна под него. До края на нощта лежа върху нея, докато накрая тя изплака от болка и ядно се опита да се отърси от тежестта му.

Най-после я освободи и тя му обърна гръб и се сви на кълбо. Мина доста време, преди раменете ѝ да се отпуснат. Все пак успя да заспи отново.

Никога не беше виждал такава красавица. Не можеше да откъсне поглед от голия ѝ гръб и с мъка се сдържаше да не я люби отново. Опита се да си припомни как трескаво бе събличала дрехите си за онзи млад глупак, как едва не беше поругала честта му. Но си припомни само съвършената линия на гърба ѝ и сиянието на белите бедра.

Ерик легна по гръб, затвори очи и се опита да мисли за предстоящия двубой с Роуан. Беше твърдо решен да остави младия мъж жив. Затова щеше да има нужда от цялата си воля. Скоро след двубоя войската щеше да потегли към Рочестър, за да прогони Гунтрум от земите на Алфред. Походът щеше да бъде дълъг и изискваше много

усилия и съсредоточаване, затова имаше нужда да даде почивка на духа и ръцете си.

Ала не можа да заспи.

Най-после чу пронизителния вик на петел, на небето се показаха първите червени ивици. Беше време да се срещне с Роуан.

Надигна се, облече се бързо, запаса колана и намести верния Венгеанс в ножницата.

Спря наскрел стаята и загледа спящата Рианон. Огряна от първите утринни лъчи, тя изглеждаше още по-невинна, още по-красива. Смъртоносно красива, каза си неволно Ерик и усети, че гневът му отново се разгаря. Безумието ѝ можеше да струва живота на един млад мъж. Ерик знаеше много добре, че боят с меч често завършва със смърт.

Роло го чакаше пред прага на сватбените покои. Беше довел огромния бял жребец и носеше ризницата и шлема на приятеля си. Двамата не размениха нито една дума; не направиха дори жест. Ерик облече ризницата, нахлупи шлема си и спусна наличника. После възседна Александър.

— Готов ли е кралят?

— Кралят и младият Роуан ни очакват на полето.

Ерик кимна.

— Какво възнамерявате да правите?

— Ако се наложи, ще го убия.

— Никога ли не помисляте, че жертвата може да сте вие? — ухили се с обич грамадният викинг.

— Не, никога, защото да мислиш за смъртта означава да привлечеш вниманието ѝ. Освен това днес съм твърдо убеден, че предимството е на моя страна, защото момчето няма моя дългогодишен опит в битките.

— Точно там е най-крещящата разлика между саксонците и нас — промърмори под носа си Роло.

— Прав си — съгласи се замислено Ерик. — Но нищо не може да се направи.

Двамата стигнаха полето, където вчера се бяха състояли военните маневри, мястото, където предизвикателството беше произнесено и прието. Кралят препусна насреща им, следван от Роуан.

Алфред гледаше мрачно и очевидно беше в лошо настроение. Ерик не можеше да не забележи, че лицето му е бледо и тъжно.

Двубоят трябваше да се състои, нямаше друго решение. Но кралят още отсега тъгуваше за загубата на своя млад воин. Нито за миг не се беше усъмнил, че победата ще бъде за Ерик.

Конниците спряха едни срещу други. Кралят вдигна ръка:

— Само мечове. Двубоят ще се проведе от гърба на коня и ще продължи на земята само когато единият от двамата противници бъде хвърлен от седлото.

Ерик кимна. Роуан, блед, но решителен, също кимна. Ерик спусна наличника на шлема си. Сега зад сребърната маска се виждаха само очите му, както винаги огнени и ледени едновременно. Белият жребец затропа с копита и се вдигна на задните си крака, придружителите се отдръпнаха и двамата противници препуснаха към стартовата линия. Прозвуча боен рог. Ерик и Роуан се приготвиха за бой.

Рогът прозвуча повторно и Ерик заби пети в хълбоците на Александър. Земята се разтрепери, разхвърчаха се големи парчета кал. Викингът се понесе като светкавица към противника си. Роуан също яздеше едър боен кон. Двете животни се втурнаха едно срещу друго, дъхът им излизаше на тласъци и се кълбеше на бели облаци в хладния утринен въздух. Конете приличаха на страшни змейове от отдавна минали времена. Копитата им отекваха гръмовно в твърдата земя.

След миг ездачите се сблъскаха.

Стомана се удари в стомана. Ерик размаха Венгеанс и нададе див боен вик, от който всички присъстващи настръхнаха. Мечовете се удариха със звън. Сблъсъкът беше страшен.

Устните на викинга бяха здраво стиснати. Още с първия удар разбра, че англичанинът е добре обучен, но силите му не достигат. Освен това размахваше меча вяло и бавно. Ерик вдигна отново оръжието си, стовари го върху меча на Роуан и младият мъж се олюля. В следващия миг вече стоеше на земята.

Ерик веднага скочи от седлото и се възползва от моментното си предимство. Роуан се закри с щита си, но политна назад и се подхлъзна в една локва. Все пак успя да се надигне, но тялото му трепереше. Ерик замахна с меча си и оръжието на противника му отлетя надалеч. Само след миг го последва и щитът. Роуан падна на земята, изпъшка и

устреми поглед в сините очи на противника си, които пареха безмилостно през процепите на наличника.

Ерик спокойно отпусна Венгеанс и опря острието му в гърлото на младия мъж. За миг остана неподвижен, после повдигна меча и разряза бузата на Роуан. Младежът инстинктивно попипа раненото място и изненадано устреми поглед в противника си.

Ерик се обърна към краля:

— Честта ми е възстановена. Този мъж е смел и ако му е съдено да умре от меч, нека това стане в битката срещу датчаните.

Без да чака отговор, той се обърна и се запъти към белия жребец.

Ала чу зад себе си шум от движение и се обърна рязко, учуден, но и неприятно изненадан, защото помисли, че противникът му е решил да го нападне в гръб. Тези англичани, мина през ума му пренебрежителна мисъл, бързи са с меча, но само когато неприятелят им обърне гръб!

Само че Роуан беше без оръжие и когато Ерик се обърна, младият мъж падна на едно коляно и сложи ръка на сърцето си:

— Благодаря ви, че пощадихте живота ми, принце на Дъблин. От днес нататък съм ваш верен човек. — Той вдигна плах поглед към Ерик, после бързо сведе глава. — Освен това вече знаете, че в действителност никога не съм лягал със... съпругата ви. — Последните думи бяха само неясен шепот.

Ерик го погледна одобрително.

— Станете — проговори с достойнство той. — Скоро всички ще застанем лице в лице със смъртта.

После се обърна и възседна Александър. Поздрави краля и препусна обратно към отредения му дом. Беше време да се приготви за похода към Рочестър.

Рианон се събуди бавно. Първата ѝ мисъл беше, че никога не е спала толкова дълбоко. Хладните завивки милваха голото ѝ тяло, главата ѝ почиваше върху мека възглавница. Толкова ѝ се искаше да остане още малко в този прекрасен свят на сънищата...

Но изведнъж се стресна и скочи. Отвори очи и огледа празното легло.

Ерик беше изчезнал. Беше я оставил сама.

Въпреки това споменът я накара да потръпне. Споменът за изминалата нощ, за подигравката в очите му, за милувките и обещанията му... не, за заплахите, които беше произнесъл!

Споменът за него я накара да простене задавено. Дълбоко в тялото ѝ веднага се надигна онова странно парене, което бе изпитала през нощта. Гърдите ѝ набъбнаха, връхчетата им се втвърдиха, лицето ѝ пламна.

— Не, не! — проплака отчаяно тя и зарови лице във възглавницата.

После се сети, че е гола, и реши да стане и да се облече, преди мъжът ѝ да се е върнал. Още беше ранно утро, твърде рано, за да приеме, че армията вече е тръгнала.

— Лейди!

На вратата се почука. Появи се Магдалена, една от прислужниците на кралицата. Носеше вода за миене и погледна Рианон с плаха усмивка.

— Вашият лорд излезе, затова дойдох да ви помогна в обличането.

Рианон кимна и се опита да се усмихне. Магдалена беше една от най-добрите камериерки. Едра, стройна, с посивели коси, винаги любезна. Никога не се беше омъжвала. Алсвита я беше изпратила, защото знаеше, че няма да смущава младата булка със смехове или глупави забележки.

— Благодаря — прошепна Рианон и захапа долната си устна. — Да, време е да се облека.

Магдалена влезе и постави кофата с вода на сандъка.

— Сигурна съм, че ще искате да отидете на полето, където скоро ще има двубой с мечове.

— Какво? — прошепна изумено Рианон. Седна в леглото и придърпа един чаршаф над раменете си. После смръщи чело и попита: — Какъв двубой може да има днес?

— Ами нали Роуан предизвика съпруга ви! О, лейди, толкова е хубаво двама мъже да се сражават заради една жена и да умрат заради нея... — въздъхна замечтано Магдалена и скръсти ръце на гърдите си.

— Да умрат... заради мен — повтори невярващо Рианон, но след миг я обзе паника. Роуан беше решил да се бие за нея. А тя все още го обичаше, макар че миналата нощ я беше променила завинаги.

Той не беше противник за Ерик. Нямаше нито опита, нито силата му. Не беше изкован от стомана, не притежаваше нито могъщата воля, нито студеното самочувствие на викинга.

— Не! О, не! — изплака отчаяно тя и скочи от леглото. Напълно забрави, че е увита само в един ленен чаршаф, толкова бързаше да спре двубоя, преди още да е започнал.

— Лейди! — извика подире ѝ Магдалена.

Рианон не я чу. Хукна навън като подгонена сърна и хладният утринен въздух изпълни сърцето ѝ с мъка. Забърза по тясната пътека, която водеше към кралския дом, но внезапно застина на мястото си и сърцето ѝ спря да бие.

Ерик беше сам. Мечът му беше в ножницата. Двубоят не беше започнал. От острието не капеше кръв.

— Милорд! — изкрещя тя.

Лицето му беше скрито зад наличника на шлема и тя виждаше само очите му — син огън, син лед. Той скочи от коня и се запъти с бързи крачки към нея. Тя преглътна и сведе глава. Още преди да е наближил, прегъна колене и падна в калта.

— Моля ви! — Развълнуваният ѝ глас звучеше гърлено и дълбоко. — Моля ви, не отивайте там! Не убивайте Роуан! Той не е виновен в нищо, кълна се! Вие... — Тя млъкна и бузите ѝ се оцветиха в тъмнорвено. Толкова ѝ беше трудно да се моли. — Знаете, че никога не сме били любовници!

Ерик се наведе, улови я за лактите и я принуди да се изправи. Рианон вдигна поглед към лицето му и видя само две безмилостно святкащи сини очи.

— Какъв е този отвратителен навик да се мотаєте необлечена? — попита дрезгаво той.

Стресната, Рианон се уви по-плътено в чаршафа.

— Говоря за живота на един мъж! — проплака отчаяно тя.

— За живота на любовника ви?

— Никога не ми е бил...

— Това е вярно. Не успяхте да осъществите любовния акт, но той е получил от вас много повече, отколкото биха могли да очакват повечето законни съпрузи. Припомнете си само нежната сцена в гората...

— Моля ви... — Тя отвори уста, за да възрази, но Ерик я обърна с гръб към себе си и тежката му ръка в желязна ръкавица я побутна обратно към сватбените покои. Тя хвърли бърз поглед назад и се запрепъва към къщата. Ерик я последва. Магдалена беше застанала на вратата. Мъжът я удостои само с кратък поглед, след като вдигна наличника си, но това беше достатъчно. Жената потръпна от ужас и хукна като подгонена към палата.

Ерик затвори вратата след себе си и постоя известно време с гръб към Рианон. След малко се обърна и заговори делово:

— Разбирам, че животът на този мъж е много ценен за вас.

— Всеки човешки живот е ценен за мен — отговори тихо Рианон и преглътна с мъка.

— Освен моя, нали? — попита подигравателно той и хвърли ръкавиците си на леглото.

— Моля ви, умолявам ви! Не го убивайте!

— Колко е вълнуващо да чуя от устата ви такива думи.

— Защо се наслаждавате на положението? — упрекна го горчиво тя.

— Права сте, мадам, наслаждавам ви се от все сърце. Продължавайте да се молите.

Той млъкна и застана заплашително пред нея, опрял ръце на хълбоците. Рианон преглътна отново и стисна здраво устни. После нерешително вдигна глава към него. Видя непоколебимата извивка на устата му и отново коленичи. Тънкият ленен чаршаф и разпиляната огнена коса я загърнаха като в кралска мантия. Очите ѝ се напълниха със сълзи и станаха още по-прекрасни.

— Ако не вземете участие в този злокобен двубой, ако не го убие, аз се кълна, че когато се върнете от битката... че ще ви дам всичко, което искате.

Ерик се облегна на вратата, скръсти ръце пред гърдите си и я изглежда развеселено.

— Вие сте моя жена — възрази меко той. — Винаги мога да взема онова, което искам.

— Така е — прошепна плахо Рианон и се изчерви, — но нали казахте, че искате повече от тялото ми. Искан да кажа, че няма повече да се съпротивлявам.

— Все ми е едно ще се съпротивлявате ли или не, лейди. Знаете, че когато се върна, нещата между нас ще продължат.

В сърцето ѝ се надигна луд гняв, но тя стисна здраво зъби, сведе очи и започна отначало:

— Не, сър, има неща, които не се вземат насила, и такива, които не всеки съпруг може да получи. — Упоритостта надделя и тя вдигна към лицето му изпълнен с непоколебима твърдост поглед. — Пощадете го, моля ви... заради мен. А аз ще ви възнаградя за добротата ви.

Ерик се приведе към нея и тя усети силата на тялото му, вдъхна едва доловимия му мъжествен аромат. Потръпна от сладост, гърдите ѝ набъбнаха, в слабините ѝ пламна огън.

Ерик посегна към нея, вдигна брадичката ѝ и очите му се приковаха в нейните.

— Какво ще направите, Рианон? Как ще ме възнаградите, ако проявя великодушие?

— Ако той остане жив, заклевам се, че ще дойда при вас като най-добрата уличница. Ще изпълня всяко ваше желание. Ще се любя с вас с цялата си отдаденост.

— И всичко това, за да го оставя жив? — попита иронично Ерик.

— Да!

— Заклевате ли се, че ще ме обезщетите по този приятен начин?

— Да, заклевам се!

Мъжът пусна брадичката ѝ и тя сведе глава, но не можа да издържи дълго. Очите му не изразяваха нищо и стомахът ѝ се сви от нов пристъп на страх. Той не приемаше предложението ѝ!

— Споразумяхме се — проговори спокойно Ерик и вълна на облекчение заля Рианон. Но само след миг челото ѝ се смръщи, защото беше сигурна, че по устните му е пробягала коварна усмивка. — Приемам любезното ви предложение, лейди. Вече горя от нетърпение походът да свърши по-скоро и да се върна при вас, за да получа възнаграждението си. И се кълна в Бога, скъпа моя съпруго, че ще поискам от вас да спазите и най-дребното условие на договора.

— Ще го направя — отговори решително Рианон.

Ерик направи крачка към нея и тя се надигна бавно. На вратата се почука и тя побърза да се увие по-плътено в чаршафа.

Влезе Роло и напомни на Ерик, че е време за тръгване. Кралят искал да го види незабавно.

Ерик грабна ръкавиците си, извади от сандъка походното одеяло и пътните чанти, които се прикрепяха за седлото, и ги метна през рамо. После мина покрай Рианон, без да ѝ обърне внимание. Тя го наблюдаваше неотстъпно, изненадана от бързината, с която се бе съгласил с предложението ѝ. Тя беше заложила на карта цялата си гордост и само Бог знаеше какво ѝ струваше това, а той се ограничи с кратко съгласие и веднага забрави за присъствието ѝ!

— Лейди?

В стаята влезе Магдалена и веднага се запъти към сандъка на Рианон, за да извади някоя всекидневна рокля. Устата ѝ непрестанно бърбеха, но в началото Рианон не чуваше почти нищо.

— Нашите хора са изпълнени със страхопочитание! Такава благородна борба! Вие сте щастлива жена, лейди.

Рианон я погледна изумено и направи крачка към нея.

— Каква борба?

— Нали ви казах, че вашият принц беше предизвикан на двубой от Роуан! Младият мъж почти веднага изпуснал меча си, но както ми казаха, Ерик от Дъблин само порязал бузата му, а после му заповядал да стане и му подарил живота, защото сега най-важното било да победят датчаните.

Устата на Рианон пресъхна.

— Кога... кога е станало всичко това?

— Ами на разсъмване. Целият двор говори само за това, лейди!

За втори път тази сутрин Рианон се обърна и като вихър се понесе навън. Блъсна вратата и изскочи на пътеката, все още увита само в тънкия чаршаф.

Мъжете тъкмо възсядаха конете си. Всички бяха готови за път. Рианон забеляза Ерик и хукна към него. Наличникът му вече беше спуснат, но очите му святкаха от гняв.

— Проклятие, жено! Вървете и се облечете прилично!

— Копеле! — изкрещя ядно тя.

Загубил търпение, мъжът скочи от коня. Грабна я на ръце и я понесе към сватбените покои. Рианон го заудря като побесняла, но единственият резултат беше, че одраска нежните си ръце в желязната ризница.

— Копеле! Направихте ме на глупачка! Използвахте ме! Надсмяхте ми се! Проклет да сте! Син на плъх и курва!

Ерик блъсна вратата с крак, без да обръща внимание на Магдалена, която беше зяпнала от почуда. Отнесе Рианон до леглото и я тръшна върху възглавниците.

— Ругайте ме, колкото си искате, лейди, но ви предупреждавам, че ако чуя само още една пренебрежителна дума по адрес на родителите ми, наказанието ще бъде страшно! А сега най-последно се облечете прилично, защото ще ме разгневите още повече!

Рианон отметна назад буйната си коса и го изгледа с цялата смелост, на която беше способна в момента, защото вътрешно трепереше от страх. Не очакваше такъв бесен гняв, такава пареща заплаха в сините очи зад стоманения наличник.

„Никога няма да му позволя да разбере, че се боя от него!“ — закле се решително тя.

— Това ли е всичко? — Успя да произнесе думите със смесица от гняв и досада.

Ерик отстъпи назад и в очите му проблесна подигравка. Рианон беше сигурна, че се е усмихнал под шлема си.

— Не, лейди, не е всичко. Вашият скъп Роуан е жив — аз спазих своята част от уговорката, макар че го направих малко преди възхитителното ви предложение. Чакайте ме да се върна, лейди, и знайте, че непременно ще поискам онова, което ми обещахте. Възнаграждение за великодушието!

Той се поклони учтиво, обърна се и тръгна с дълги крачки към изхода. Вратата се затвори зад гърба му.

Рианон чу звука на бойните рогове, които призоваваха за път. Отговори им тропотът на безброй конски копита. Скоси, забравила за нареждането на съпруга си, отвори вратата и се загледа след ездачите, все още увита в тънкия чаршаф.

Видя Ерик, гордо изправен на гърба на Александър. Беше в пълно бойно снаряжение, наличникът на шлема скриваше лицето му. Само очите му святкаха в тесния прорез, а наметката с емблемата на вълка се развяваше от утринния вятър.

Той не поглеждаше назад. Строени в редици, воините го следваха. Ерик даваше заповеди с остър глас и мъжете бързаха да ги изпълнят. Земята трепереше под равномерните удари на конските

копита. След малко викингът нададе бойния си вик и препусна в галоп към мястото, където го очакваше кралят на Англия.

Ерик от Дъблин, Господарят на вълците.

Съпругът на Рианон от Есекс.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Хората от Рочестър се държаха цяла зима срещу датчаните — разказваше Алфред на Ерик, докато яздеха покрай английските войски. Ерик, възседнал белия си жребец, слушаше внимателно и в същото време оглеждаше дългите редици воители.

Неговите хора бяха в голямата си част на коне, докато твърде малко саксонци умееха да яздят. Саксонските воители бяха облечени в кожи. Професионалните воители, така наречените карлове, имаха добро оръжие, но простите хорица, дребните занаятчии и селяни, бяха грабнали първото, което се беше изпречило пред очите им, за да се бият. Някои бяха нарамили вили, други коси, а повечето бяха въоръжени с тежки боздугани, отсечени от дебели дъбови клонове.

В сравнение с тях воилите на Ерик бяха забележително добре подготвени за предстоящата война. Хората от Дъблин, както ирландците, така и норвежците, бяха изучили добре занаята си. Примирието, сключено между ирландския дядо и норвежкия баща на Ерик, бе дало своите плодове в цяла Ирландия. Ирландците се научиха да строят кораби и да водят война с методите на норвежците, които бяха викингити като вечните им врагове — датчаните.

За голямата част от християнския свят викингите са едно, размишляваше Ерик — нашественици, опустошители, насилници, грабителити и убийци.

Жена му също смяташе така. За нея всички викингити бяха еднакви.

Ядосан от топлата вълна, разляла се по тялото му при спомена за Рианон, той реши да съсредоточи вниманието си върху краля и започна да му задава въпроси и да дава съвети за предстоящата война.

— Щом датчаните са стояли толкова дълго пред стените на града, сигурно са построили защитни съоръжения. — Той спря за миг, обърна се и отново огледа дългите редици воители, които се точеха по пътя. После се усмихна на Алфред. — Готов съм да се обзаложа, че

когато датчаните чуят с каква огромна войска сте потеглили към Рочестър, те ще се откажат от обсадата.

— За страхливци ли ги смятате?

Ерик сериозно поклати глава.

— Викингите не са страхливци и вие много добре го знаете, Алфред. Всеки викинг жадува за победа, за чест и богата плячка. Викингът не се бои дори от смъртта, бои се само от безчестната смърт, защото тя ще го опозори в очите на другарите му. Животът в чертозите на Валхала е възнаграждение, отредено само за смелите. А никой не е вечен. По-добре е да загинеш като герой на бойното поле, отколкото да остарееш и да се сбръчкаш в постоянни опити да се пребориш с безкрайното време.

— Цял живот съм се бил срещу датчаните — отговори тихо Алфред. — Знам за викингите всичко, което знаете и вие, Ерик Олафсон.

Ерик се ухили.

— Не съвсем, защото аз съм син на норвежки викинг. И не се отказвам от наследството си. Тук съм, за да се бия заедно с вас срещу един натрапник. Но не забравям, че аз също съм син на един такъв натрапник — и на една истинска християнска принцеса на Ирландия — и това представлява истинско предизвикателство за мен. Много е интересно, знаете ли? Има хора, които твърдят, че баща ми е обсебил насила голяма част от Ирландия. Други пък са убедени, че Ирландия е завладяла него, че той е повече ирландец, отколкото са местните хора. — Той погледна Алфред и отново се усмихна. — Все едно колко пъти сте побеждавали датчаните, сир, те ще продължават да воюват и също ще побеждават. Саксонските момичета ще раждат датски деца, а имената, които датчаните са дали на реките и потоците, на планините и хълмовете, също ще оцелеят във времето. Викингът, все едно от коя народност, винаги оставя своя знак там, откъдето е минал.

Алфред слушаше внимателно.

— Е, аз вече приех един викинг в своя дом, не е ли така? Направих го свой роднина!

— Сър?

— Да, викинг. Мъж, който пристигна по море с драконов кораб. Любопитен съм, Ерик Олафсон. Какъв печат ще поставите върху

парчето английска земя, което получихте? Или Англия ще постави своя печат върху вас?

Ерик се засмя, без да се обиди.

— Много е просто. Англия вече ме владее. Видях земята, за която винаги съм мечтал, и вие ми я подарихте. Затова не се бия за вас като наемник, нито като един от многото принцове, които сте помолили за помощ, а като западен саксонец, какъвто сте и вие самият. Това ме прави много по-опасен за датските ми братовчеди.

— Нали казахте, че ще избягат?

— Допускам това. Те не са страхливци, но и няма да влязат в открит бой, когато противникът значително ги превъзхожда. Затова трябва да ги притиснем до стената.

— Ще видим, Ерик, ще видим — отговори сериозно Алфред и изгледа замислено младия принц. — Споменахте земята, която получихте, но не казахте нито дума за другото ви саксонско завоевание.

— И кое е то?

— Жена ви — отговори изненадано Алфред.

— Аха — промърмори Ерик.

— Дамата е моя роднина и кръщелница — напомни му кралят.

— Ваша роднина, сир, но вече не сте й настойник — гласеше любезният отговор.

— Все пак аз продължавам да съм загрижен за нея — проговори като на себе си кралят.

Ерик помълча малко.

— Разчитам, че сте я оставили в добро състояние — прибави тихо Алфред.

— А вие как мислите, в какво състояние съм я оставил? — попита рязко Ерик.

Червенина обля бузите на краля и той се загледа право пред себе си.

— Имахте известни основания да й се гневите...

— И макар че съм ирландски принц, аз си оставам викинг — довърши равнодушно Ерик. — Уверявам ви, че не съм я нарязал на малки парченца и не съм я изял за закуска. Освен това, не съм я ударил нито веднъж и не съм злоупотребил с нея, Алфред.

Кралят все още не беше доволен. Той пое дълбоко дъх, без да отмества очи от пътя пред себе си.

— Разбрахте ли дали бракът ви е в съответствие с... условията, които уговорихме?

— Искате да кажете дали намерих невестата си недокосната, както ме беше уверил личният ви лекар? — попита развеселено Ерик.
— Да, лекарят ви се оказа прав.

— Значи сте доволен от женитбата си, а Рианон е щастлива?

— О, не бих казал, че съпругата ми е кой знае колко щастлива — разсмя се Ерик. — Но мога да потвърдя, че се помирихме. А пък ако тя още не се е примирила с мен, това ще стане в най-близко бъдеще.

Алфред не беше особено доволен от отговора, но не посмя да разпитва още, защото нямаше право да разисква подробностите на един брак, сключен по негово изрично желание.

След малко обаче на лицето му изгря усмивка. Вече беше сигурен, че тази нощ с Рианон не се е случило нищо лошо.

— Какво има? — попита учудено Ерик.

— Много умело се справихте с Роуан — отговори с уважение Алфред.

Ерик въпросително вдигна едната си вежда.

— Е, той остана жив и вече не е ваш враг. Доколкото чух, обеща да ви служи вярно и предано.

— Кажете ми, Алфред, а вие доволен ли сте от споразумението, което сключихте с дявола?

— Какво споразумение с дявола?

— Нали двамата сключихме съюз!

Кралят избухна в смях.

— Ще разбере това, когато се изправим срещу датчаните — отговори той.

— Ако имаме такъв случай — поправи го сериозно Ерик.

— О, разбира се, че ще имаме — увери го Алфред. — Ако не сега, то със сигурност следващия път.

— Сигурен съм, че ще извлечете добра печалба от сключената сделка — рече Ерик.

— А вие вече получихте една голяма част от Западна Саксония — напомни му Алфред. — Но сте прав, аз също ще получа своята част от сделката.

— Странно — промърмори Ерик, когато двамата продължиха пътя си. — Имам впечатление, че говорите повече за една жена, отколкото за земята.

— Може би сте прав.

— Тогава ми позволете да ви уверя — отговори бавно Ерик, опитвайки се да прикрие несигурността в гласа си, — че Рианон е добре и винаги ще живее добре с мен. Тя е моя жена и това беше вашата воля, не моята. Но аз съм грижлив към онова, което ми принадлежи. Ще бъда честен с вас, кралю, и ще ви кажа, че й нямам доверие. Нито за миг. Сигурен съм, че ще ви посрещне с диво ликуване, ако при завръщането си й поднесете главата ми на табла. И до известна степен намирам, че цялата тази работа е извънредно забавна. Защото аз ще живея, Алфред, въпреки всички лоши предсказания и клетви — и ако няма друга причина, то само защото тя желае нещо друго. Докато не ме мами и не плете интриги зад гърба ми, няма от какво да се бои.

— Може би се страхува именно от вас — проговори тихо Алфред.

Ерик поклати глава.

— Не. Тя се отвращава от мен, може би, но не се бои. Струва ми се, че щеше да бъде по-добре, ако поне малко се страхуваше. Все още не знаем какво точно се е случило при слизането ми на брега. Ако не е била тя, кой тогава се е противопоставил на волята ви? Въпреки това съм сигурен, че тя ви обича с цялото си сърце.

— Обичаше ме — отговори с тъжна въздишка Алфред, който още не можеше да се примири с мисълта за изминалата нощ. Без съмнение, Рианон се беше съпротивлявала. И също така несъмнено Ерик беше осъществил съпружеските си права. При тези обстоятелства не можеше да се очаква, че кръщелницата му храни особено мили чувства към него.

Повечето жени лягаха в брачното легло, без да имат избор, опита се да си втълпи Алфред. Но не можеше да прогони мисълта, че е постъпил непочтено с момичето, което толкова обичаше. Ерик беше подарил живота на Роуан. Той беше цивилизован мъж и показваше християнски дух, но въпреки това...

Нещата, които ставаха между мъжа и жената, не можеха да се сравнят с нищо друго.

— Рианон не ме е предала — проговори безизразно той. После усети умора от разговора, а му се стори, че и събеседникът му показва признаци на досада. — Вече се стъмва. Ще лагеруваме под онези възвишения. Утре ще стигнем Рочестър. — Той се обърна и предаде заповедта на хората си. Дългата редица спря.

Кралят познаваше земята си. Бяха спрели недалеч от една рекичка и скритата крайбрежна долина им осигури защита за нощта.

Мъжете се разпръснаха. Ерик и хората му издигнаха свой собствен лагер, саксонците направиха същото. Не запалиха огньове, за да не ги видят датчаните.

Ерик се отдалечи от лагера, какъвто беше навикът му в нощта преди битката. Спря под един стар дъб и се загледа към нощното небе. Нощта беше ясна и хладна. Чуваше лекия плисък на водата и предпазливите движения на воините си. Когато погледна на север, забеляза огньовете пред Рочестър. Датчаните сигурно бяха издигнали дървени огради и земни насипи. Вероятно се бяха окопали добре, макар че по природа бяха нападателни. Ерик съзнаваше това, защото всички викинги си приличаха.

Но не можеше да се съгласи с твърденията на жена си, че не е нищо друго, освен натрапник. Жена му...

Той се отпусна под дървото и започна да разтрива ръцете си. Рианон беше капризна малка мръсница, с която трябваше да се постъпва твърдо и решително. Не... тя беше много повече.

Никога нямаше да забрави огъня в очите ѝ, когато го гледаше. Нямаше да забрави омразата ѝ, стрелите, с които го посрещна, силата ѝ...

Но имаше и нещо друго, което не можеше да бъде забравено. Нима можеше да забрави как го обгръщаше копринената ѝ коса? Или извивките на хълбоците ѝ, пълните гърди и движенията на тялото ѝ под неговото? Хладният нощен въздух сякаш съдържаха частица от сладкия ѝ аромат. Ерик отново вкуси с устни нектара на тялото ѝ, чу лудото биене на сърцето ѝ. Затвори очи и я видя пред себе си. Ярките цветове, страстния блясък, гнева, отдаването...

Да, миналата нощ тя беше изцяло негова. Или не?

Той очакваше борба. Очакваше гняв и сълзи. Знаеше, че тя е срещу него, и знаеше, че за съвместното им бъдеще е абсолютно необходимо той да победи.

Съзнаваше и истината в твърдението на Алфред, че Рианон е най-красивата жена в цяла Англия.

Ръцете му се свиха в юмруци и той опъна пръстите си, за да намали напрежението, което заплашваше да го надвие. Колко красива беше на сутринта, когато го молеше на колене за живота на любовника си...

Само заради това се беше унижила пред него!

Прекрасна, съвършена в ролята на молителка, както беше съвършена във всички роли досега. Пожелаваше я винаги, когато я погледнеше, и желанието му беше толкова страстно, че объркваше сетивата му, запалваше пожар в слабините му и раздвижваше всеки нерв в тялото му. Нима беше лошо да желаеш така собствената си съпруга?

Но тя не беше просто негова жена. Беше рисковано да я желае така отчаяно. Тя беше опасна жена, способна да му забие меч в гърлото, ако някоя датска брадва не свършеше работата вместо нея.

И въпреки това му обеща...

Обеща да му даде онова, което вече е дала на друг, каза си горчиво Ерик. Той бе събудил страстта ѝ, бе разпалил в тялото ѝ чувственост, която не можеше да се отрече, но това не означаваше, че тя го обича. По-скоро я е отвратило още повече от мен, заключи ядно той. Никога нямаше да забрави как изглеждаше в гората с Роуан. Омаята, която се излъчваше от нея, нежността, с която даваше всичко от себе си на любимия...

Ерик потърка лицето си. Той не я обичаше. Любовта беше чувство, което бе познал в безгрижното си минало. Не беше такъв глупак, че да се влюби в жена си.

Беше твърдо убеден, че Рианон се надява с цялото си сърце съпругът ѝ да бъде убит във войната. Но той щеше да оцелее. Каквото и да му струваше, щеше да остане жив. Не беше излъгал краля. Щеше да се върне при жена си, все едно какво го очакваше там. Убеден в това, той стана и се върна в лагера. Роло вече го чакаше с пълен рог ейл. Ерик го пое и благодарно отпи голяма глътка.

— Утре ще победим — усмихна му се Роло. — Усещам го. Вятърът ми го каза.

— Внимавай — промърмори предупредително Ерик, — започнал си да говориш като Мергуин.

Роло избухна в смях.

— Именно Мергуин ми го каза. Знаете ли, Ерик, старият мърморко ми липсва. Защо не е с нас да ни ходи по нервите?

— Трябва да призная, че и аз усещам липсата му.

— Защо не тръгна с нас? Знам, че не обича да тръгвате на война без него.

— Нужен е другаде.

— Къде?

— Оставих го да се грижи за жена ми — отговори кратко Ерик. Изпи бирата си и върна рога на Роло. — Лека нощ, приятелю. Не е хубаво да си прекалено уверен в победата. Смъртта застига първо непредпазливите.

— Някой ден смъртта идва при всеки човек — отговори спокойно Роло.

Ерик се ухили и извади меча си от ножницата. Острието заблестя на светлината на звездите.

— Вярно е — съгласи се спокойно той. — Но някой ден не означава утре. Не искам да умра утре, дори ако това означава да прекарам вечността в компанията на воините от Валхала.

Той се приготви за сън, но Роло го повика по име:

— Ерик! Нима не знаете, че ви смятат за християнски принц?

— Няма да умра дори и заради всички обещания за небесен рай, Роло — засмя се в отговор Ерик — Няма да умра, кълна ви се.

Първият ѝ ден като омъжена жена беше за Рианон доста неприятно преживяване.

Имаше чувството, че всички са се наговорили да я гневят. Бузите ѝ пламтяха, сърцето ѝ биеше като лудо и всеки път, когато се опитваше да се успокои, пред духовния ѝ взор заставаше присмехулното синьо на коравите, арктически очи на съпруга ѝ и гневът отново пламваше в сърцето ѝ. Не можеше да го забрави. Ароматът му беше навсякъде — във възглавницата, където беше спал, по чаршафите, във всяко кътче на стаята. Той я нападнаше неочаквано и я мъчеше така, че ѝ се искаше да изпищи. Нощта беше като жива пред очите ѝ и това беше ужасяващо. Помнеше всяка дума, всяко докосване. Помнеше със

засрамваща яснота какви неща беше искал от нея, как я бе подчинил на волята си, как я беше прельстил.

И тогава установи, че не е чак толкова страшно да бъде негова жена. Беше я принудил да му принадлежи, но по-страшното бяха чувствата, които се бяха събудили в душата ѝ, и страстта, която беше показала твърде лесно.

Тя изплака тихо и скри лице във възглавницата. Не можеше да забрави. Онова, което му бе дала миналата нощ, не му стигаше. Той искаше повече... Беше ѝ го казал тази сутрин, когато го бе молила за живота на Роуан. И тя му беше обещала. Трябваше да му даде всичко, което искаше. Беше дала клетва, че ще отиде при него по същия начин, по който бе отишла при Роуан.

Роуан! Обзе я луда паника. Не можеше да си спомни лицето му. Помнеше всяка черта на омразния викинг, ужасяващите му сини очи, които проникваха чак до сърцето ѝ. Никой не я беше познал така интимно, никой не я беше развълнувал толкова дълбоко.

Тя седна в леглото и ядно удари с юмрук по възглавницата. Той нямаше да получи от нея нищо повече! За него това беше само удоволствие. Не беше дошъл с намерение да се жени, но я направи своя съпруга, за да получи онова, което искаше. Интересуваше се само от битките и плячката. Тя беше играчка в ръцете му и той беше убеден, че е в състояние да ѝ наложи волята си.

Как ли се беше смял вътрешно, докато я принуждаваше да се моли за живота на мъжа, когото вече беше пощадил...

Не, той я измами и тя имаше пълното право да не изпълни споразумението, на което я беше принудил. Той не биваше да очаква отзивчивост от нея. Дори Господ не можеше да иска това! Той нямаше да я подчини на волята си, никога. Бог да ѝ е на помощ, но тя нямаше да се предаде, нямаше да му позволи да я затвори в ада.

Мъжкият му аромат отново я удари в носа. Тя скочи и захвърли възглавницата надалеч. Мъжът ѝ беше тръгнал на война. С Божията помощ може би щеше да загине. Дано проявеше тази почтеност.

Не, Ерик нямаше да умре. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Боеше се за мъжете. Боеше се за краля. Но знаеше, дълбоко в сърцето си знаеше, че Ерик ще се върне.

Изруга гневно и изтича към вратата. Магдалена седеше под едно дърво наблизо. Рианон я повика и жената веднага дотича.

— Какво да направя за вас, милейди?

— Искам да изчеткаш косата ми. И да ми помогнеш да се облека. Побързай, Магдалена!

— Разбира се, милейди.

Магдалена се справи бързо с непокорните червени къдрици. Едновременно с това устата ѝ не спираше да бърби. Изрази многословно възхищението си от внушителната гледка на строените за поход бойци.

— Кралят винаги изглежда прекрасно, макар че никой не може да каже точно защо. Не е нито по-едър, нито по-силен, нито по-представителен от другите мъже. Но той е Алфред Великият. Мъжете го казват, не аз. Във всички кралства го наричат Алфред Велики. Великолепен е нашият крал! Обаче, милейди, вашият лорд може напълно да се мери с него. Толкова е изискан, изглежда така сигурен и красив върху огромния си кон. А когато погледът му падне върху някоя жена, тя направо припада. Казвам ви, милейди...

— Моля ви, Магдалена, престанете! — заповяда остро Рианон, но веднага се усмихна, за да смекчи резкостта на думите си. — Мъжете тръгнаха на война — допълни бързо тя. — Трябва да се молим за тях.

— О, съпругът ви няма да умре, милейди! Той е истински бог! Прекрасен е, едър и златен. А пък мускулите му... Ах! Казвам ви, милейди...

— Магдалена!

— Ще го сънувам — промърмори замечтано прислужницата, без да обръща внимание на предупрежденията. Отпусна четката за коса, седна на леглото и помилва завивките по начин, който окончателно вбеси Рианон. — Казвам ви, бих искала да се омъжа за някой от новодошлите! Тогава и аз ще имам прекрасен викинг за съпруг като вас...

— Той е ирландец. — Рианон сама се учуди на остротата в гласа си.

— Не, той е викинг от глава до пети — възрази уверено Магдалена.

— Престани! Кралят и нашите смели мъже ще се бият, ще рискуват живота си, за да прогонят викингите. Не бива да говориш така!

— О, разбира се! — Магдалена скочи на крака и закърши ръце.
— Не исках да кажа нищо лошо, милейди.

— Знам, че не искаше — отговори с досада Рианон. — А сега ми помогни да облека ризата и туниката. После ще сплетеш косата ми и си свободна.

— Кралицата желае да ви види — припомни си внезапно Магдалена.

Рианон въздъхна. Нямаше настроение да слуша съчувствените думи на Алсвита. Вече беше късно за съчувствие. Но все някога трябваше да се яви пред нея и пред другите жени, затова по-добре беше да го стори веднага.

Облече се бързо с помощта на Магдалена и енергично закрачи към кралския дом. Децата я поздравиха бурно и тя се улови, че вдига едно по едно малките и ги милва, за да не погледне кралицата в очите. След известно време Алсвита я покани да седне и да хапне нещо и нещата се развиха много по-лошо, отколкото беше очаквала. Алсвита се опита да ѝ обясни, че първата брачна нощ е катастрофа за всяка жена, даже ако е имала късмет да попадне на нежен съпруг, когото обича. Когато започна да я уверява, че по-нататък ще стане по-добре, че болката ще премине, Рианон втренчи мрачен поглед в масата. Не можеше да говори, не смееше дори да диша.

— Толкова ли те боля? — попита съчувствено кралицата.

— Не! — процеди през стиснати зъби Рианон.

— О, мила моя...

Рианон се изправи и скри стиснатите си юмруци под туниката, за да не загуби самообладание.

— Той изобщо не ми е причинил болка! — извика ядно тя. — Но моля те, Алсвита, точно за това ли трябва да разговаряме?

— Не, разбира се, че не. — Внезапно кралицата млъкна и погледна зад нея. Рианон разбра, че някой е влязъл в залата и стои мълчаливо зад гърба ѝ. Обърна се и неволно се усмихна.

Старият мъж с безкрайно дълга брада и набраздено от безброй ветрове и бури лице. Днес беше облечен в дълго палто и странна шапка и я наблюдаваше със сериозни, неразгадаеми очи.

— Рианон — обади се забързано Алсвита, — това е Мергуин, един от хората на Ерик...

Рианон не можа да разбере дали кралицата беше искала да каже „слуга“. Но когато погледна стареца, разбра, че никой мъж и никоя жена не биха се осмелили да го нарекат така.

— Аз съм Мергуин — представи се спокойно той. — Някои ме наричат друида от гората, други ме смятат за луд, но аз съм служил на ирландския Ард-Рий и на близките му още когато вие не сте били родени. Дойдох да те заведа у дома.

— У дома? — В първия миг сърцето на Рианон спря, после заби като лудо. У дома. В неговия дом? Не, нямаше да тръгне, не можеха да я принудят.

— Ще се върнем на брега. Там ще чакаме Ерик.

— О! — въздъхна облекчено тя. Но отново понечи да се възпротиви, защото беше решила да възразява на всичко, заповядано от мъжа ѝ.

После обаче си каза, че не може да остане тук. Обичаше Алсвита и децата, но в последно време се беше отчуждила от тях. Алфред беше заминал на война, Роуан също. И Ерик, разбира се.

— Може би е по-добре да останеш... — започна Алсвита.

— Не, не! Много ти благодаря, но предпочитам да си отида у дома. — Тя се усмихна на друида и тихо промълви: — Мергуин.

Очите му привличаха нейните като с магнит. Тъмни, знаещи очи. Припомни си как ѝ се бе усмихнал по време на венчавката. Това беше единственото, което помнеше ясно, което ѝ бе вдъхнало надежда. Усмивката на един мъж, когото не познаваше.

Прилича ми на вечно недоволен стар мърморко, помисли бегло тя.

И въпреки това го харесваше. Усещаше нещо особено у него, нещо топло, заслужаващо доверие.

— Да, с удоволствие ще си отида в къщи.

Алсвита веднага се втурна да дава нареждания за багажа, за конете и свитата, която трябваше да ги придружи, но Рианон изобщо не я слушаше. Старият друид беше приковал вниманието ѝ.

Тя целуна за сбогом кралицата и децата и двамата с Мергуин потеглиха на път. Възседнаха конете, които ги чакаха в двора пред палата. Повечето мъже бяха тръгнали с краля, но Рианон не можеше да пътува без свита. Двама млади момци, не по-възрастни от самата нея,

вече бяха готови за път, а старата Кейт от кухнята пълнеше с храна чантите на седлата, за да имат прилична вечеря.

Алсвита многословно изрази съжалението си, но Рианон я целуна бързо по бузата и се настани удобно на гърба на червената кобила от кралския обор.

Като се имаше предвид възрастта му, Мергуин се справи учудващо добре с коня си. Метна се на седлото с лекотата и пъргавината на младеж. Забеляза погледа на Рианон и я изгледа сърдито.

— Когато стана твърде стар и вече не мога да бъда полезен, млада лейди, аз сам ще се оттегля в заслужена почивка. — После изпуктя презрително и Рианон неволно се запита какво ли искаше да каже с думите „заслужена почивка“. Сведе глава, за да прикрие усмивката си, после се обърна към децата и им помахаша за сбогуване. Най-после щеше да си иде у дома.

Уорхем едва беше останал зад гърба им, когато Рианон приближи коня си до този на друида.

— Той ще се върне, нали? — попита тихо тя. — Вие знаете това. Ерик от Дъблин ще преживее и тази битка.

Друидът я изгледа любопитно.

— Да. Ерик ще се върне.

— А кралят?

— Кралят е предопределен за велики дела.

— Значи и той ще се върне?

— Този път „да“.

— Какво означава „този път“?

Друидът впи поглед в очите ѝ.

— Това е само началото, милейди. Той нападна гнездото на стършелите и скоро тук ще настане същински ад. Но това са предстоящи събития и духът ми не е в състояние да ги прозре.

— Откъде знаете всичко това? — попита Рианон.

Снежнобелите му вежди се повдигнаха иронично.

— Откъде го знам ли? Огледай се — заговори тържествено той. — Вслушай се в дърветата, в бученето на земята, в шума на морето. Слушай и ще знаеш.

Рианон отметна косата си назад.

— Вие знаехте, че Ерик ще се ожени за мен. Още преди Алфред да е взел решение.

Друидът кимна.

— И искате да ме убедите, че такава е била волята на съдбата?

— Написана във воя на вятъра.

— А аз ви казвам — провикна се ядно тя, — че нищо не е написано във вятъра, нищичко! Нито във вълните на морето, нито в горския ветреца! Ние сами определяме съдбата си и аз ще живея живота си, както аз искам, въпреки вашия проклет ирландски принц!

Мергуин сякаш не забеляза избухването ѝ. Гласът му прозвуча развеселено:

— Сега той е и твой принц, не е ли така, милейди? — После пришпори коня си и препусна напред. Рианон не можа да продължи. Остана загледана след него, питайки се нов враг ли си е спечелила в негово лице или се е сдобила с могъщ, изпитан в превратностите на живота приятел.

След малко пришпори коня си и препусна след него. Беше на път към дома. Това беше единствената ѝ утеха.

Конните отреди препускаха напърно през полята към укрепения лагер на датчаните. Пешите войници ги следваха бавно. Обсаждащите бяха издигнали високи дървени огради, бяха изкопали дълбоки ровове, но когато първите английски войски достигнаха до тях, стана ясно, че датчаните имат намерение да отстъпят.

Ерик препусна по продължение на крепостната стена и огледа внимателно обстановката. Трябваше да бъде сигурен, че хората му претърсват гората, в която бяха избягали датчаните. Не искаше никой да им се изплъзне, защото много добре знаеше, че бързо щяха да се съберат и да ги нападнат от засада.

Могъщ като бог върху едрия бял жребец, Ерик се втурна срещу враговете. Първият му противник беше грамаден воин със сива брада, който размахваше двустранно наточена бойна брадва. Ерик трябваше да се наведе, за да избегне смъртоносния полет на оръжието. Само след миг размахна меча си и улучи мъжа в тила. Датчанинът се строполи на земята и духът му отлетя към Валхала.

Битката няма да трае дълго, каза си доволно Ерик.

Двамата с Роло се биеха един до друг и след известно време установиха, че са останали сами сред море от мъртви неприятели. Забелязаха някакво движение вляво от себе си, в коритото на един от потоците в края на гората. Размениха бърз поглед, обърнаха конете си и препуснаха нататък.

Група саксонци бяха обградени от цяла орда датчани — ако се съдеше по вида им, повечето бяха берзекери. Съотношението беше един към двама. Ерик се ухили на приятеля си.

— Какво ще кажеш, да се включим ли?

— Кой иска да живее вечно? — гласеше равнодушният отговор.

— Така е, кой иска да живее вечно! — повтори с усмивка Ерик.

И двамата се хвърлиха в битката. Земята беше твърде неравна, за да се бият на коне, затова Ерик скочи от седлото. Веднага бе нападен от млад датчанин с яркочервена коса, който му изкрепя, че е най-добре веднага да си вземе сбогом с живота.

— Ти си син на коза! — изръмжа датчанинът.

Ерик парира бесния му удар, отскочи назад и заби острието на меч си в гърлото на нападателя. После прекрачи през изстиващото му тяло и промърмори:

— Момко, ти никога не си виждал жена като майка ми...

После огледа коритото на потока. Сърцето му заби по-бързо, когато забеляза, че дузина тежковъоръжени датчани в тежки ризници и шлемове са обкръжили един-единствен саксонец.

И този саксонец беше Роуан.

Макар да беше сигурен, че няма да се измъкне жив, младежът се биеше смело и дори се подиграваше на нападателите:

— Хайде, елате да ви видя, жалки глупаци, елате всички едновременно! Аз ще умра, но преди това ще убия поне един от вас. Кой има желание да дойде с мен на небето? Хайде, започвайте! Не ме зяпайте като стари баби, смърдящи дяволски изчадия! Кой смее да се приближи до мен?

Ерик усети, че Роуан е уплашен, но смелостта, която светеше в очите му, беше повече от забележителна.

Само след минута датчаните щяха да се нахвърлят едновременно върху него.

Без да губи време, Ерик скочи на седлото и препусна в галоп към саксонца. Размаха верния си меч и датчаните, изненадани от

неочакваното нападение, изкрещяха и отскочиха назад. След като прониза първия, Ерик скочи от коня си и продължи да размахва меч.

Роуан нададе победен вик и също се хвърли в боя. След няколко мощни удара се озова в средата на воините, които го бяха нападнали. Ерик се озърна и установи, че Роло също се е присъединил към тях. Вече бяха трима.

Битката свърши бързо. Повече от половината датчани лежаха по земята в гротескни пози. Оживелите хукнаха да бягат.

В този миг откъм гората се зададе Алфред, зает да оглежда бойното поле и да брои падналите си войници. Лицето му изразяваше загриженост.

— Не успяхме да ги задържим — проговори най-после той.

— Мисля, че все пак убихме достатъчно много — възрази сухо Роло.

— Така е, а смелият Роуан повали дузина неприятели — допълни доволно Ерик.

Момъкът го погледна и се изчерви. После вдигна поглед към краля си.

— Ако ирландският принц не бе дошъл навреме, сега щях да бъда мъртъв, сир.

Ерик сви рамене, огледа бойното поле и се обърна към краля:

— Трябва да съберем убитите и да ги погребем. За в случай, че датчаните решат да се върнат, за да ограбят мъртвите...

— Ще се погрижим за всички — увери го спокойно кралят. Очите им се срещнаха. Двамата бяха участвали в безброй битки и знаеха как постъпват викингите. Често се случваше да разпарят коремите на пленниците и да изваждат вътрешностите им или да ги изгарят живи. Смъртта беше най-доброто, което можеше да очаква ранените, а най-доброто за мъртвите беше адът.

Ерик възседна отново белия си жребец и последва краля към градските стени на Рочестър. Портите се отвориха и изгладнелите жители на града се втурнаха навън, за да поздравят освободителите си.

През първата нощ, прекарана в Рочестър, победителите имаха възможност да установят, че датчаните наистина са избягали набързо. Бяха изоставили пленниците си и много коне. Алфред остана много доволен от ценната придобивка.

Празнуваха в голямата зала на владетелския дом. Настроението беше приповдигнато. Английските разказвачи величаеха делата на краля си, а един от ирландските бардове на Ерик изпя песен за смелостта, проявена от принца му в този паметен ден. Ерик слушаше развеселено, но когато младият Роуан стана и вдигна чаша към него, на лицето му се изписа учудване.

— Пия за принца, който на два пъти спаси живота ми! Кълна се във вечна лоялност към него!

Прозвучаха въодушевени викове. Ерик се надигна, изненадан от това, че се бе почувствал неловко. Роуан се изправи пред него, поклони се, после се отпусна на едно коляно.

— Вечно ваш слуга, милорд — проговори покорно той.

Ерик посегна и го вдигна на крака. После го потупа по рамото.

— Не, Роуан — отговори меко той, — вие не сте мой слуга. Нека бъдем приятели.

Одобрителните викове станаха още по-бурни. Младежката, доверчива усмивка на Роуан засегна една дълбоко погребана струна в душата на Ерик. Младежът не беше страхливец, не беше и глупак. От него се излъчваше сила, скромност и искреност.

Роуан беше обичал Рианон и Рианон беше обичала Роуан. Беше му лесно да им прости младежката влюбеност. Е, не съвсем лесно, защото доста време беше измъчван от гняв и ревност, както трябваше да признае. Но сега харесваше младия мъж и го съжаляваше. Любовта му заслужаваше съчувствие.

И той беше обичал като него.

Двамата се погледнаха в очите и в този миг от един ъгъл се разнесе странна музика.

Звуците идваха от една дълга флейта и цялата зала се умълча. Развлеченията започваха.

Тъмнокожо момиче с тъмни, бадемовидни очи излезе пред огъня. Косата ѝ беше с цвят на абанос и падаше на меки вълни до бедрата. Тя постоя няколко мига неподвижна, после тялото ѝ меко се раздвижи в ритъма на музиката, а след него се раздвижиха и крайниците ѝ.

Девојката беше невероятно красива и грациозна. Изглеждаше толкова екзотична с косо разположените си очи и медноцветната кожа, а когато се въртеше, прозирните воали, с които беше обвита, се развяваха и разкриваха съвършената ѝ фигура.

Ерик наблюдаваше танца ѝ с усмивка. Скоро обаче нещо в танца ѝ му напомни едно друго представление, състояло се наскоро. Рианон. Тя се движеше също така грациозно и разказваше за отдавна минали времена с мекия си, изкусителен глас на сирена...

Дори сега, докато наблюдаваше бадемооката танцьорка, не можеше да мисли за нищо друго, освен за жена си. Той стисна здраво зъби и изруга полугласно. Не искаше да мисли за нея. Поне когато беше буден. Не искаше и да я сънува.

Роло седна до него. Загърнатата в облаците дим, които се пиеха над огнището, младата девойка танцуваше като магьосница, лека и мимолетна като тях.

— Тя е пленница, изоставена от датчаните в прибързаното им бягство — обясни Роло. — Каза ми го домакинът. Пленили я при един набег в Средиземно море и се говори, че си търси нов господар. Не виждате ли, че очите ѝ често се устремяват към вас?

— Така ли? — Ерик не беше забелязал нищо. Гледаше момичето, но мислеше за нещо съвсем друго.

Танцьорката пристъпи към него и се завъртя в бърз, екзотичен ритъм. После започна един по един да се освобождава от воалите си. Разкриха се медноцветни рамене и високи, твърди гърди. Беше обута с тесни шалвари, а гърдите ѝ бяха стегнати само с тънка копринена лента. Тя се завъртя още по-бързо с босите си крака, приближи се до Ерик и когато музиката се усили, внезапно замря. После отметна глава назад и падна на колене пред него.

В залата се възцари задъхана тишина. Ерик съвсем ясно чуваше ускореното дишане на момичето. То вдигна бавно глава и го погледна с огромните си очи.

Той усети, че мъжете са втренчили погледи в него, усмихна се и изръкопляска.

— Момичето е робиня — заговори високо кралят. — Всички видяха, че се обрече на вас.

Нищо в гласа на Алфред не издаваше мислите му. Ала Ерик беше сигурен, че кралят много добре знае какво трябва да се направи. Затова се обърна към него и отвърна спокойно:

— Днес се бих под вашето знаме, Алфред. Всяка плячка, която завладяхме, е ваша. Имате право да я разпределите между хората си.

Кралят го погледна изненадано, после махна с ръка и освободи робинята. Тя се надигна с нещастно изражение на лицето и се запъти към изхода, като постоянно спираше и се обръщаше назад.

Ерик не откъсваше поглед от краля.

— Нито вие, нито аз виждахме това момиче, Алфред. И двамата мислехме за друго подобно представление.

— Да. И то ви донесе жена.

— А на вас военен съюз. Женитбата беше част от договора ни.

Кралят присви очи.

— Значи имате намерение да вземете робинята?

Ерик се ухили и бавно поклати глава.

— Не, сир. Имам намерение да я дам на един свой приятел.

Кралят вдигна смаяно едната си вежда.

— Ще я дам на Роуан — поясни Ерик. — Момчето изгуби много и смятам, че заслужава малко радост.

Внезапно Ерик усети огромна умора и се отпусна на стола си. Той беше на път да загуби ума си! Защо даде момичето на друг? Трябваше да я задържи, за да покаже на всички, че сам си е господар, че не позволява една жена да го води за носа, дори ако тази жена е роднина на краля и негова законна съпруга. Погледна към Алфред и кралят отговори на погледа му.

— Много съм доволен от нашия съюз, Ерик — промълви тихо той. — С радост бих ви дал всичко, с което се сдобихме днес.

— И момичето ли?

— И момичето — отговори твърдо Алфред, макар че устните му издайнически потръпнаха.

Ерик се поколеба.

— Не я искам — каза най-после той. — Лека нощ, Алфред, кралю на Англия. Тя ми напомни, че горя от нетърпение да се върна в града, който възнамерявам да направя свой дом. Много е разрушено и трябва да се построи наново.

Той стана и излезе от залата. Вече беше разпоредил в коя от стаите да отнесат вещите му.

Изтегна се на широкото легло и затвори очи. Верният Венгеанс беше до него, в непосредствена близост до десницата му. Никога не спеше без меча си, особено на чуждо място.

Събитията на деня преминаха още веднъж пред уморения му взор, после нервите му се отпуснаха и той заспа. Отново видя момичето с бадемовидните очи да танцува полуголо пред него, но това беше Рианон, съпругата му.

Косата ѝ се вееше като наметка от пламъци и падаше по голите ѝ крайници. После я видя да ляга по гръб и чу лекия ромон на горски поток. Тя му махна с ръка и се усмихна. В очите ѝ пламтеше желание. Той се отпусна между нежните ѝ бедра и притисна гъвкавия ѝ гръб в сочните зелени листа, осеяли сладко ухаещата плодородна земя.

Помилва косата ѝ и плъзна ръце по тялото ѝ. Тогава усети върху пръстите си нещо лепкаво: кръв.

Стресна се и скочи от леглото.

Наоколо всичко беше спокойно и тъмно. Вратата към залата беше отворена и той видя налягалите около огъня мъже.

Рианон не е в опасност, опита се да си втълпи Ерик. Защо постоянно ме преследват видения за нейната смърт?

Тя е тази, която иска да ме види мъртъв, опита се да си припомни той.

Имаше нужда от сън. Единствената рана, която беше получавал в бой, беше от нейната стрела. И въпреки това денят беше дълъг и напрегнат, нищо, че беше завършил с победа. Утре щеше да стане рано и да препусне право към дома си.

Беше изпълнил своята част от споразумението и щеше да продължи да я изпълнява. Защото датчаните нямаше да се примирят с поражението и скоро щяха да тръгнат отново да плячкосват и грабят.

Ерик се отпусна обратно в леглото и затвори очи.

Заспа бързо, но беше неспокоен. Отново и отново сънува, че страшна заплаха дебне жена му, и на няколко пъти скачаше от леглото.

Невъзможно. Рианон не беше в опасност. Мергуин беше при нея и щеше да я пази от всички заплахи.

На разсъмване се предаде и стана. Изскочи раздражено от стаята си и откри Роло до огъня. Скрил глава в ръцете си, едрият викинг хъркаше звучно. Ерик го блъсна с ботуша си.

— Събуди нашите — заповяда рязко той. — Време е да тръгваме.

Роло примигна и скочи на крака. После се развика към другарите си.

Ерик излезе навън и вдъхна дълбоко хладния утринен въздух. По тревата блещукаха капчици роса, околните хълмове бяха забулени в мъгла. Рочестър беше прекрасен град. Ненапразно датчаните го обсаждаха толкова дълго.

Ерик беше сигурен, че един ден ще се върнат.

Той повика едно момче и му нареди да изведе коня му от обора, както и да извести на краля, че норвежко-ирландската войска тръгва само след няколко минути.

Хората му вече бяха събрани на двора, натоварени с отмъкнатата от датчаните плячка. Ерик се изненада, когато видя Роуан, възседнал коня си, готов за път. На седлото зад него седеше танцьорката.

— Кралят няма да тръгне с нас — извика му той и се запъти към него.

— Знам. Той ми позволи да служа при вас — отговори кратко Роуан.

Ерик го погледна замислено. Момъкът проявяваше многостранни таланти — дали пък накрая немаше да се окаже търсеният предател? Добре, Роуан можеше да тръгне с него, но от днес нататък щеше да бъде под постоянно наблюдение — и той, и Рианон.

— Да вървим — заключи Ерик и се обърна към отряда си. Изкрещя някаква заповед и препусна към градските порти.

Отивам си у дома, мислеше той. Отивам при жена си...

Дойде времето скъпата ми съпруга да изпълни всички обещания, които ми даде, каза си той и на лицето му изгря усмивка. А той щеше да се погрижи тя да удържи дадената дума. Да спази всяко обещание поотделно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хубаво беше да се върне отново в къщи.

В дома ѝ всичко беше непокътнато, а през времето, когато беше отсъствала от града, много от разрушените сгради бяха построени отново.

Освен това намери Адела жива и здрава.

Адела, братовчедката на майка ѝ, беше почти шестдесетгодишна. Весела, жива дама с остри очи и още по-остър език. Беше прекарала много години с Рианон. До преди ден се беше крила в къщата на един селянин. Ала когато узна за връщането на господарката и видя с какво уважение и колко учтиво се отнасят към нея викингите, оставени да пазят града, тя побърза да се върне във владетелския дом. Когато я видя, Рианон избухна в плач, засмя се и я притисна в обятията си, а Адела с удоволствие се настани отново в старата си стая.

— Питър и семейството му бяха много мили с мен, макар че беше рисковано да ме крият в къщата си — разказваше оживено тя, радостна, че след освежителна баня и дълъг сън в собственото си удобно легло е облякла отново красивите си дрехи. — За съжаление нямат никакви удобства и трябваше да спя на пода, върху наръч слама, представяш ли си! Ако знаеш как ме боли отзад! Но какви ги разправям? Ти как си, скъпа моя?

Въпросът бе зададен с такова съчувствие, че Рианон трябваше да премисли добре отговора си.

— Добре съм. Избягах при Алфред, а после... после Алфред дойде тук.

— Знаех си, че е бил кралят! — прекъсна я Адела. — Но не се осмелих да се покажа, защото не знаех какво ще ми сторят. Онзи златен великан още първия ден забрани на хората си да притесняват мирните граждани, но откъде да знам как ще постъпят с роднина на господарката! Разказвай! Как така се върна при нас?

— Златният великан стана мой съпруг — отговори с безизразно лице Рианон.

— О! — извика изненадано Адела. — Е, да, това можеше да се очаква. Но какво стана с Роуан?

— Ами... — отвърна Рианон, опитвайки се да се усмихне, да вложи поне малко хумор в отговора си. — Нали разбираш, че женитбата с Роуан стана невъзможна?

— О, милото ми дете! — извика съчувствено Адела и в сините ѝ очи просветна нежна обич. После на лицето ѝ изгря сияеща усмивка. — Викингът е великолепен мъж! Само да беше чула с какъв плътен, дълбок глас дава заповеди!

— Разбира се, че вече съм го чувала да дава заповеди с прекрасния си глас — отвърна раздразнено Рианон.

— Той е смел воин, но иначе е милостив господар.

— Милостив ли! — извика с горчива ирония Рианон.

Адела кимна сериозно.

— Когато влезе в града, веднага забрани на хората си да плякосват и убиват. О, мила моя Рианон! Толкова ли страдаш?

— Разбира се, че не — излъга бързо Рианон. — Кралят пожела да ме омъжи и аз се подчиних на волята му. Това е моята земя, хората са мои поданици, все едно какво си мисли викингът. Няма да се откажа от онова, което ми принадлежи. Повечето бракове се сключват по сметка, така че би трябвало да бъда доволна. Но сега искам да ми разкажеш какво става в града. Радвам се, че Питър и семейството му са добре. — Тя прегърна отново леля си. — И благодаря на Бога, че мога да прегърна поне теб, след като бедният Егмунд и толкова други хора са мъртви!

— Егмунд бил погребан по християнски, с всички почести, също и останалите — увери я Адела. — Гробовете са под големия дъб край източната порта. Ако желаеш, ще отидем да се помолим за душите им.

Рианон вече беше посетила гробовете. Беше обиколила арендаторите и слугите и беше изразила съжаление за понесените загуби, освен това им беше обещала помощ в построяването на новите им домове. Накрая даде на всички един ден почивка, заповяда да изнесат месо от складовете на господарския дом и да го опекаат, отпусна и бъчви с ейл. Никой от викингите не се възпротиви на благотворителните ѝ дела. Даже едрият червенокос норвежец с широки рамене, който очевидно беше назначен за управител на града и когото наричаха Зигурт. Може и да не беше много доволен, че е изпразнила

склада на господаря му, но не обели нито дума. Всъщност, той рядко си отваряше устата, дори когато седеше на масата заедно с нея, Адела и Мергуин.

Въпреки това Рианон постоянно усещаше присъствието му. И знаеше, че той следи всяка нейна стъпка.

На разсъмване тя застана зад една бойница и се загледа към своя малък, обграден от каменни стени град. По всичко личеше, че за слугите, арендаторите и селяните животът продължава, както досега. Мъжете работеха по полята. Беше пролет и всеки бързаше да засее нивата си. Хората имаха нужда от храна, за да живеят.

Тя въздъхна тихо и проследи с поглед излизащите на полето волове. Сега господари бяха викингите. Ерик беше оставил в града няколко от хората си, които макар да бяха извънредно учтиви с нея, постоянно я наблюдаваха. Не се опитваха да се месят в делата ѝ, но когато слизаше за вечеря, те бяха в залата. На мястото на стария Егмунд седеше викинг. Макар да твърдяха, че са ирландци, Рианон продължаваше да ги смята за викинги.

Побиха я студени тръпки. Дали след двайсет или трийсет години хората щяха да говорят така и за децата ѝ? Остави ги тези, те не са англичани, те са викинги...

При тази мисъл започна да ѝ се гади. Решението можеше да бъде само едно: тя и златният великан, който така непоколебимо налагаше волята си, просто не биваше да имат деца. Той беше чужденец.

Не, Ерик не ми е чужд, каза си внезапно Рианон. Не и след сватбената нощ. Бузите ѝ се обляха в червенина и тя си припомни дългата езда към крайбрежието в компанията на Мергуин и двамата млади воители. Старият друид заслужи възхищението ѝ. Той умееше да я развлича, като ѝ разказваше разни истории, например как Свети Патрик прогонил змиите, или за Ейд Финлейт, великия Ард-Рий, който успял да обедини почти всички ирландски крале, за да се опълчи срещу викингите.

— И въпреки това — бе отбелязала Рианон — викингите са завладели Дъблин.

Мергуин се усмихна и вдигна рамене.

— Но те сключиха съюз с Ард-Рий. Оттогава цари мир, като се изключат някои незначителни датски нападения. Ард-Рий прекарва много време в Дъблин, а многобройните му внуци управляват страната

и подчиняват на волята си непокорните благородници. Олаф Белият, Вълкът от Норвегия, говори много по-често на ирландски, отколкото на собствения си език. Облича се в ирландски одежди и строи здрави ирландски укрепления. Той е много повече защитник на Ирландия, отколкото неин покорител.

— Сега е така — възрази отново Рианон, — но е дошъл като завоевател.

— Децата му са част от Ирландия. Също както детето, което носиш под сърцето си, ще бъде част от обединеното кралство на Алфред.

Рианон пое дълбоко въздух и го изгледа сърдито.

— Аз не нося дете...

— Напротив, напротив.

— Откъде знаете? Това е невъзможно, не разбирате ли!

Старецът сви рамене.

— Както желаш. Но ще родиш син и ще го наречете Гарт.

Рианон повторно трябваше да си поеме дъх. Защото знаеше, че ако има син и ѝ бъде позволено сама да избере името му, непременно ще го нарече на баща си, когото беше обичала толкова много, макар да го беше виждала твърде рядко. Но нима викингът щеше да ѝ позволи да избира? Пък и откъде старецът знаеше такива неща?

— Сигурно сте говорили с Алфред — прошепна невярващо тя. Мергуин не отговори и тя разбра, че се е излъгала. А сега, докато се взираше занемяла в зелените поля, си припомни онзи разговор дума по дума. Не, той не можеше да знае! Никой не можеше да знае след толкова кратко време!

Лицето ѝ се опъна. Не можеше да роди детето на един викинг. Той сигурно искаше законен наследник, но тя не можеше да понесе мисълта, че ще му даде дори частица от онова, което желаше.

Затвори очи, припомни си сватбената нощ и отново се запита дали пък наистина не е бременна.

— Мили боже, не позволявай това! — прошепна горчиво и потрепери. — Никога вече няма да слушам глупостите на онзи стар езичник! — закле се тържествено тя.

Но изведнъж се изправи на пръсти и се загледа напрегнато в далечината.

Към града препускаха конници. Отначало видя само неясна сива маса на хоризонта. Но после, когато наближиха, започна да различава отделните фигури. Видя и развяващото се знаме.

Пръв препускаше едър бял жребец, а ездачът му носеше блестящата стоманена ризница, с която Ерик от Дъблин беше тръгнал на бой. Той яздеше с вдигнат наличник, сребърният шлем увенчаваше гордата му глава. Движеше се със самочувствието на бог. Зад него препускаше един от верните му хора, издигнал високо знамето с емблемата на вълка.

Връщаха се! Но защо толкова скоро? Рианон се молеше кралят да извоюва победа, но не очакваше войната да свърши толкова бързо. Не очакваше да види съпруга си само след няколко дни раздяла.

Прозвучаха рогове, за да възвестят завръщането на воините. Рианон се улови за парапета и дълго стоя неподвижна. Сърцето ѝ беше до пръсване. След време, което ѝ се стори цяла вечност, реши да слезе долу и да го посрещне с показно покорство.

Нищо не му дължеше, защото той я бе измамил, но въпреки това щеше да слезе и да го поздрави.

Забърза надолу по стълбата и се скри в стаята си. Огледа се нервно и усети, че цялата ѝ тяло се разтърсва отново от онези странни тръпки. Това бяха нейните покои, но той ги беше завладял насила. Сандъците му бяха тук — пълни с дрехи, оръжия, карти и книги, написани с голямо старание от ирландски монаси. Тя бе претърсила нещата му, отначало колебливо, после все по-уверено. Съвсем сериозно бе обмислила възможността да си избере друга спалня, но макар че я беше срам да го признае дори пред себе си, тя се страхуваше от него. А може би онова, което усещаше, нямаше нищо общо със страха. Та тя почти не го познаваше. Може би трябваше да го помоли и той щеше да ѝ разреши да спи отделно. Но ако разбереше, че е отишла против волята му, щеше да я грабне и да я върне обратно, пък и законът му даваше пълното право да го стори.

Не само ирландските, но и английските закони бяха на негова страна.

Тя грабна четката и започна да разчесва косата си. После плъзна ръка по туниката си и реши да остане с нея. Днес беше облечена в бял лен с избродирани цветя на деколтето и на ръкавите. Не беше

празнична одежда, но пък беше красива и подчертаваше цвета на косата ѝ.

Защо размишляваше с какво е облечена? Вероятно беше редно да даде на битката помежду им по-цивилизовани форми. Но те щяха да си останат неприятели. До смъртта.

Рианон слезе по стълбата в главната зала и бавно прекоси помещението. Адела седеше до прозореца с бродерия в ръце, но като видя Рианон, се усмихна несигурно и стана.

— Значи великанът се връща.

Рианон хвърли бърз поглед към леля си и преглътна напирещата на устните ѝ глупава забележка.

— Да, Адела, връща се. Ела с мен. Ще те запозная с него. Не бива да се страхуваш.

— О, но аз изобщо не се страхувам от съпруга ти! — увери я усърдно старата дама и я последва през тежката двойна врата.

Двете излязоха на двора. Портите тъкмо се отваряха. Зигурт и Мергуин вече бяха излезли и чакаха лорда си.

Сърцето на Рианон биеше като безумно. Тя излезе на слънце и здраво стисна ръце в юмруци. Сигурно е яздил цяла нощ, помисли си неволно тя, щом пристига толкова рано.

Конете се втурнаха в галоп през портите. Ерик все още яздеше начело. Сега стискаше сребърния си шлем под мишница, флагът с емблемата на вълка се развяваше гордо зад гърба му. Той хвърли бърз поглед към събралите се да го посрещнат и скочи от коня. Оборските ратаи хукнаха да поемат юздите. Ерик се изправи в целия си ръст, величествен в бойното снаряжение, и се усмихна на Мергуин и Зигурт. После отмести поглед към стълбището, пред което беше застанала Рианон, все още стиснала ръце в юмруци. Когато очите му се плъзнаха по лицето ѝ, тя реши, че е забелязала в тях подигравка. А може би беше предизвикателство.

Едър и могъщ, мъжът ѝ стоеше под светлината на слънцето и я разглеждаше спокойно с невероятните си сини очи. Рианон неволно се запита дали пък не очакваше тя да отиде при него. Нямаше да го направи. Всъщност, това вече нямаше значение, защото Зигурт се втурна към господаря си и първият му въпрос беше за изхода на битката. Ерик го удари по рамото и го увери, че обединената войска е постигнала пълен успех. После поздрави Мергуин и го попита за

здравето му. Едва тогава закричи към Рианон и младата жена престана да диша.

Внезапно си припомни първото му влизане в главната зала на дома ѝ; припомни си грубата физическа сила на първата им среща и първата им битка.

Ерик застана пред нея, стиснал шлема под мишница, още по-величествен и грамаден в ризницата си. Сега вече беше сигурна, че в очите му, освен ирония има и предизвикателство.

— Милейди, съпруга моя, толкова се радвам, че излязохте специално за да ме посрещнете.

Тя изобщо не гореше от желание да го поздрави и той много добре го знаеше. Въпреки това Рианон се усмихна и лицето ѝ сякаш се разкъса.

— Искан да ви попитам за краля, Ерик от Дъблин.

— Кралят е добре. Няма ли да се осведомите и за мен?

— Не съм сляпа, милорд. Отлично виждам, че здравето ви е отлично. Или не съм права?

— Наистина отлично. Само един белег на дясното бедро ми създава ядове, но той е от минало сражение. От битката с датчаните се връщам непокътнат. Убеден съм, че сте много радостна от тази новина.

Усмивката замръзна на лицето ѝ.

— Много, много радостна.

Ерик се приведе напред, взе ръката ѝ и пошепна в ухото ѝ:

— Каква лъжкиня сте, милейди. Всъщност сте желали от цялото си сърце да ме донесат тук с висящи черва и посечено тяло.

— Не, милорд, с цялото си сърце се надявах, че никога вече няма да се върнете — отговори със сладък глас Рианон и продължи по-високо: — Сигурно сте много уморен след дългата езда.

— Изобщо не съм уморен — отговори равнодушно Ерик. — Препусках като самия дявол, защото тук ме чака обещание... за дом.

Рианон се обърна, за да влезе в залата и да сложи край на комедията, която бяха принудени да играят пред другите. За съжаление това не беше краят. Роло щеше да влезе с тях, както и останалите военачалници, трябваше да им поднесат ейл и да приготвят набързо някакво ядене. Време беше да се погрижи за гостите. А после щеше да се постарее изобщо да не му се мярка пред очите.

Рианон се втурна вътре и едва не се сблъска с Адела. Ерик очевидно я виждаше за първи път, защото смръщи чело и дръпна Рианон за дрехата.

— Коя е тази?

— Адела, милорд! Слугиня на жена ви.

— Адела е моя леля — поправи я бързо Рианон и я изгледа сърдито.

Адела направи прелестен реверанс и очите ѝ засвяткаха дяволито.

— Много се радвам, че се завърнахте здрав и читав, милорд.

Ерик се усмихна, после се изсмя с глас.

— Адела значи! Добре, седнете на масата с нас да пием за добре дошли. Сигурен съм, че съпругата ми гори от желание да вдигне чаша за най-новата победа на Алфред.

Рианон не му отговори. Всяка негова дума беше двусмислена. Очевидно му доставяше огромно удоволствие да ѝ се подиграва. Не, аз никога няма да стана негова жертва, закле се тържествено тя, никога няма да се предам. Нека се забавлява, колкото си иска, но който се смее последен, се смее най-добре.

Роло изникна внезапно иззад гърба на господаря си и я поздрави с целувка по ръката. Скоро залата се изпълни с хора. Когато забеляза между влезлите воители добре познато лице, сърцето на Рианон заби като лудо и после замря.

Роуан. Бившият ѝ любим беше последвал съпруга ѝ в залата, в която се бе надявал да живее.

Тя усети как кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Усети и нещо пострашно. Очите на мъжа ѝ не се откъсваха от лицето ѝ, макар че в момента отговаряше на любопитната Адела.

Роуан.

Той тъкмо се смееше на шегата на един от другарите си, когато погледът му падна върху нея. Усмивката веднага изчезна от очите му. Кимна сериозно за поздрав и побърза да се обърне настрана.

Тежка ръка в ръкавица стисна рамото ѝ и я обърна. Рианон вдигна побледнялото си лице и се взря смаяно в горящите сини очи на Ерик Норвежки.

— Така е, скъпа съпруго — проговори спокойно мъжът, — младият Роуан е при мен. Жив и здрав, както бяхте така добра да

забележите.

Рианон го изглежда мрачно и се отдръпна. Ерик я пусна без съпротива.

— Защо е тук? — попита тихо тя. — Каква нова жестокост сте измислили?

— Никаква, мадам. Той сам реши да ми служи.

— Не вярвам на нито една ваша дума!

— Да не би да съм го оковал във вериги? Не, скъпа съпруго, както виждате, младежът се разхожда спокойно. Случайно имах възможността да го спася от лапите на няколко датчани и доколкото разбирам, по този начин той желае да ми се отблагодари.

— Спасили сте живота му? — Самодоволството в думите му я изкара из търпение. — Може би сте велик воин, но сте глупак, норвежки вълк — продължи с фалшива любезност тя. — Може би аз продължавам да съм влюбена до уши в Роуан. Може би и той все още е влюбен до уши в мен. И може би ще ви сложим рога точно тук, в тази къща.

Ерик мълча дълго и макар че по коравото му лице не потрепна нито едно мускулче, Рианон ясно усети гнева му. Стомахът ѝ се сви и тя си пожела да не беше казвала последните думи.

След минута Ерик вдигна едната си златна вежда и впи очи в жена си. Какво ли мисли сега, запита се отчаяно Рианон. Но той само сви рамене, улови ръката ѝ и се приведе към ухото ѝ. Когато устните му се плъзнаха по кожата ѝ, Рианон едва не изпищя.

— Няма да стане, лейди. Наистина няма да стане. Роуан държи на честта си и няма да ме измами. Вие също няма да ме измамите, защото ако го направите, ще ви напердаша така здраво по голия задник, че ще си научите урока за цял живот.

Рианон трескаво се опита да се освободи от яката му хватка, но не успя.

— Пуснете ме! — помоли задъхано тя. — Залата е пълна с ваши сънародници. Няма ли да ги поздравите като домакин?

— Не, мадам. Аз съм лордът тук. Смятам да се окъпя и да сменя дрехите си, преди да се нахраня.

— Само не очаквайте аз да забавлявам хората ви — възпротиви се ядосано Рианон.

— Не съм казал такова нещо — усмихна се Ерик. — Очаквам да забавлявате мен.

Очите ѝ се разшириха от ужас и тя задърпа отчаяно ръката си.

— Ерик, не е възможно да...

— Разбира се, че е, скъпа моя. Нежните ви думи по адрес на Роуан веднага извикаха в паметта ми един много приятен миг. Видях съпругата си, загърната единствено в зашеметяващата красота на косата си, да ми обещава всичко, което поискам, в случай, че запазя живота на Роуан. Да ми обещава всички радости на брачното легло. Всички.

— Но двубоят вече беше свършил!

— Нима можех да ви обещаая, че няма да го убия, ако вече го бях сторил, скъпа моя?

— О! Много добре знаете какво исках да кажа. Вие ме измамихте. Вече бяхте взели решение. Седяхте си най-спокойно на коня — на моя кон! — и не направихте нищо, за да прекратите тази глупава игра.

— Обещахте да ми дадете всичко, което ми се полага.

— Нищо не ви дължа.

— Напротив — възрази меко Ерик и в сините му очи блеснаха пламъци. Ръцете му я стиснаха още по-здраво. — Дължите ми много и аз дойдох да си получа дължимото.

— Не сега. Не тук!

— Адела! — извика остро Ерик, без да ѝ обръща повече внимание. Старата дама се обърна и викингът я дари с такава ослепителна усмивка, че веднага завладя сърцето ѝ. За разлика от нея Рианон трепереше като в треска. — Лейди, бъдете така добра и наредете на слугите да отнесат голямата вана в покоите на съпругата ми. Погрижете се също да има достатъчно гореща вода и може би малко вино. Освен това, лелю Адела, ще ви бъда много задължен, ако се погрижите за удобствата на хората ми. Сигурен съм, че знаете как да се справите, защото сте изпълнявали тези задачи преди появата ни да е объркала обичайния ред в дома. Тъй като никой не ни е очаквал толкова скоро, вероятно ще мине известно време, преди да се опече месото и да се приготви обедът. Нали ще бъдете така любезна да се погрижите за всичко?

— О, разбира се, милорд — отговори с усмивка Адела и веднага се запъти към кухнята, за да даде необходимите разпореждания.

Рианон се уплаши още повече и предприе последен опит да разубеди мъжа си:

— Ерик, подобно държание от наша страна ще бъде много неучтиво...

— Или ще тръгнете с мен, милейди, или ще ви отнеса на рамо. Все ми е едно по какъв начин ще го сторите, но ви заявявам, че ще ме придружите.

— Правите го само защото Роуан е тук, с вас! — обвини го ядно тя.

— Не, скъпа, не. Правя го, защото ще ми достави радост — и не само на мен.

Когато я погледна, над очите му сякаш се спусна ледено було. Рианон потръпна от студ, но само след миг студът изчезна и отстъпи място на пареща топлина. Устата ѝ пресъхна, тялото ѝ потръпна от очакване. Тя го мразеше — наистина го мразеше — и се отвърщаваше от онова, което щеше да ѝ стори. Но си припомни сватбената нощ и отново усети ръцете му, които се плъзгаха по тялото ѝ. Усети устата му, която пареше плътта ѝ, и отчаяно разтърси глава. Роуан беше тук, в залата. А тя обичаше само Роуан.

Но той никога не беше събуждал това парене в тялото ѝ.

— Няма да тръгна с вас!

— Хайде, започнете поредната битка, лейди, и аз ще ви победя, както съм ви побеждавал и досега — подразни я подигравателно той.

— Няма да печелите всеки път.

— Напротив. Още от най-ранна възраст са ме научили да печеля. За мен съществуват само победата и смъртта, затова приемам всички битки на сериозно.

Рианон отвори уста, за да възрази, но не каза нито дума. Мъжът ѝ знаеше какво иска и никога не произнасяше празни заплахи. Ерик се приведе и я метна на рамото си. Смеховете и оживените разговори в залата внезапно замлъкнаха, но макар че Рианон заудря с юмруци по гърба му, Ерик се обърна с весел тон към присъстващите:

— Пийте здраво, хора, и се наслаждавайте на мира, който идва след битката! Моята лейди и аз ще се присъединим към вас, след като си свършим работата.

Чуха се изпълнени с разбиране смехове. Ерик се обърна, притисна жена си към желязната ризница и леко я понесе нагоре по стълбата. Рианон продължи да го заплашва и да удря с юмруци по гърба му, но това не го разтревожи ни най-малко. Когато влязоха в спалнята обаче, я хвърли с такава сила върху леглото, че тя се уплаши дъските да не се строшат на парченца. Рианон веднага се подпря на лакът, готова да се нахвърли върху мъжа си, но замръзна в това положение, защото забеляза, че голямата дървена вана вече е внесена в стаята и момчетата от кухнята изливат вътре ведро след ведро гореща вода. Старият прислужник Джоузеф постави на масичката бутилка вино и две чаши. Никой не смееше да я погледне. Ерик благодари любезно на прислужниците и ги освободи. После шумно затвори вратата, облегна се на рамката и втренчи поглед в Рианон.

— Е? — попита след малко той.

— Какво „е“?

— Елате да ме обслужите, скъпа моя.

— Вие да не сте полудели! Май сте получили опасен удар с бойна брадва, скъпи.

— Колко прекрасно звучат в устата ви тези думи! Не съм си загубил ума. Дори напротив, паметта ми е отлична. Много добре си спомням какво ми обещахте, скъпа.

— Вие ме измамихте! — извика възмутено тя.

Ерик прекоси стаята с големи крачки. Беше толкова красив в бронята си и дебело подплатената риза отдолу. Рианон скочи, преди да е успял да стигне до нея.

— Ерик!

— Елате при мен, Рианон, и ми помогнете да сваля бронята. Иначе ще съжалявате, кълна ви се.

— Не ме заплашвайте!

— Това е сериозно обещание, което със сигурност ще изпълня.

— Не мога.

— Можете. Сигурен съм, че често сте помагали на мъжете да свалят бойното снаряжение. Затова елате и ми помогнете. Имам нужда от вас. Може пък това да е всичко, което искам.

Рианон се обърна с лудо биещо сърце. Постара се да се овладее, после отметна решително глава и колебливо закрачи към него. Ерик вече беше оставил шлема си на един сандък и сега посегна към края на

дългата риза, която беше основната част на бойните доспехи. Отпусна се на едно коляно и Рианон му помогна да издърпа плетената ризница през главата си. Беше толкова тежка, че падна от ръцете ѝ и металът издрънча.

— Няма нищо — усмихна се Ерик. — Слугата ми ще я вдигне. Погрижете се за ремъците.

Той се изправи, а Рианон мина мълчаливо зад гърба му и развърза кожените ремъци, с които беше прихваната туниката, за да не се размества ризницата. Ерик захвърли нетърпеливо и тази дреха и остана по ленена риза, ботуши и чорапи. И сам може да се справи с тях, каза си Рианон и му обърна гръб.

Само че мъжът седна на най-близкия стол, вдигна единия си крак и се ухили.

— Какво правите? И сам можете да си събуете ботуша.

— Да, бих могъл. Но предпочитам да ми помогнете. — Усмивката му беше любезна. — Обещавам ви, че винаги ще ви помагам в събличането, стига да поискате.

— Благодаря ви, но не храня подобно желание — отговори твърдо Рианон. Ерик я погледна и зачака, все още с усмивка на устните. И макар че беше далече от него, Рианон усети как в тялото ѝ се надигна топла вълна, блисна се в корема ѝ и се разля по страните ѝ.

— О, мили боже! — изплака неволно тя, после коленичи пред него и изу единия ботуш. Когато се зае с втория, Ерик притисна босия си крак до бедрото ѝ. Рианон издърпа с все сила тежкия ботуш и скочи на крака. Сините очи все още бяха впити в нейните, устата му се усмихваха лениво.

— Благодаря — проговори меко Ерик и се надигна. Обърна се с гръб към нея и свали ризата и панталоните.

Като видя голия му гръб и твърдия задник, Рианон преглътна конвулсивно. Мускулите се опъваха при всяко движение. Неспособна да се овладее, тя му обърна гръб и се загледа в стената. След миг го чу да влиза във ваната.

Минаха няколко безкрайни минути.

— Мога ли вече да си вървя? — попита тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи овладяно.

— Какво искате?

— Искам да изляза. Да се махна от тази стая. Да се погрижа за гостите.

— Да се погрижите за гостите? Да не искате да кажете, че горите от желание да обслужвате орда диви викинги?

Рианон окончателно престана да се владее. Нямахше да проси, нямахше да му се моли. Нямахше да иска разрешение. Изруга ядно и се запъти към вратата.

Гласът му я шибна като с камшик.

— Не го правете!

За нейно голямо учудване дъхът заседна в гърлото ѝ и сърцето ѝ заби като лудо. Не отвори вратата, но остана пред нея.

Не съм страхливка, втълпяваше си отчаяно тя. Но много добре знаеше, че ако се опита да излезе, той ще скочи гол от ваната и ще я спре. А после... кой знае какво щеше да направи после.

Тя се обърна бавно, скръсти ръце пред гърдите си и впи поглед в очите му.

— Казахте, че ако ви помогна да се съблечете...

— Необходима ми е още помощ — отвърна любезно той.

— Какво искате?

— Искам да ми изтриете гърба. Уморително е да се сражаваш, разбирате ли. Копнея за мир и удобства.

„На един проклет викинг не се полагат мир и удобства!“ — изруга на ум Рианон, но не посмя да произнесе думите гласно. Вместо това се постара да се пребори с парещите тръпки в тялото си и се запъти към ваната. Не биваше да поглежда голото му тяло. Изтръгна от ръката му кърпата и сапуна и затърка гърба му с отчаяното желание да му обели кожата. Непрекъснато преглъщаше, докато триеше широките бронзови рамене, защото усещаше силата и жизнеността им, а ръцете ѝ отговаряха с предателска горещина. Златната му коса пареше пръстите ѝ.

— Готова съм — прошепна задавено тя и хвърли сапуна във ваната.

Ерик светкавично улови китките ѝ и я дръпна към себе си. Тя падна на колене и се озова точно срещу замъглените му очи.

— Не сте готова. Едва сега започвате.

— Аз...

— Изтрихте ме толкова меко и нежно, че гърдите ми също закопняха за милувката ви. Никога не са ме къпали така.

Рианон сведе глава, защото не можеше да понесе погледа му. После стисна зъби, грабна отново кърпата и започна да търка гърдите му, без да поглежда към онази част на тялото му, която беше скрита под водата. Пръстите ѝ се плъзгаха по набъбналите мускули и ръцете ѝ затрепериха толкова силно, че едва не изпуснаха кърпата.

— Молих се да умрете! — изсъска задавено тя, но отново не посмя да го погледне. Сините очи бяха устремени безмилостно към лицето ѝ.

— Е, вероятно сте се молили на християнския бог. Трябваше да се обърнете към боговете на баща ми. Може би Тор щеше да склони да ме изведе от битката и да ме отнесе в чертозите на Валхала, вместо да ме върне здрав и читав във вашата спалня.

— Вероятно сте прав — отвърна Рианон, възвърнала смелостта си. — Следващия път ще го сторя.

После понечи да стане, но Ерик отново улови китките ѝ.

— Не сте готова, скъпа моя.

— Напротив.

Викингът цъкна съжалително с език и Рианон се изчерви цялата. Не посмя да го погледне, но знаеше, че няма изход; заключените около китките ѝ пръсти бяха от желязо.

— Като си припомня дългите самотни нощи, когато лежах буден и си мислех за сладките ви обещания...

— Лъжете, милорд. Сигурна съм, че сте се сражавали, без изобщо да мислите за мен. По-скоро сте мислили за новоспечеленото си парче земя, отколкото...

— Права сте — прекъсна я сериозно Ерик. — Много мислих за земята си. — Очите им се срещнаха и на устните му изгря усмивка. — Обичам тази земя. Обичам я, защото е красива, макар и гола. Обичам смеха на децата, които играят по поляните. Копнея за мир, за да мога да се грижа за хората и да увеличавам богатствата на земята. Вие също я обичате — заключи меко той.

Той наистина обичаше земята, Рианон бе усетила това още от самото начало. Колкото и да не ѝ се искаше, трябваше да признае, че съпругът ѝ уважава и човешкия живот — учудващо качество за мъж, който беше прекарал голямата част от живота си по бойните полета.

Алфред също беше велик воин. Алфред, който толкова ценеше науката, семейството, дома и огнището, своя бог. Макар че постоянно водеше войни, Алфред беше мъж, способен на милост и съчувствие.

Не ѝ беше лесно да си представи, че този мъж, неин враг и едновременно с това неин съпруг и господар, също можеше да бъде човек, способен на милост и съчувствие. И че я познаваше по-добре, отколкото ѝ беше приятно.

— Аз обичам хората си, милорд — отговори тихо тя и сведе очи.

— Така е, но тези хора са неразривно свързани със земята. По всичко личи, че се справяте добре с наследството си. Докато ме нямаше, градът отново е разцъфтял.

Тя го изглежда с част от старата упоритост.

— Това вече не е мое наследство, не забравяйте.

Ерик се усмихна, облегна се доволно назад и затвори очи.

— Вие ми принадлежите, земята ви също ми принадлежи. Ценя и двете.

— Също както цените и Александър.

— Той е забележително добър жребец.

Вместо отговор, Рианон вдигна кърпата, за да я плесне в лицето му. Ала трябваше по-добре да размисли. Отпуснатата му стойка лъжеше. Още преди да се е раздвижила, Ерик отвори очи и пръстите му се впиха в китката ѝ. Той я стисна здраво и заговори с дълбок, дрезгав глас, който я стресна много повече от силната му ръка:

— Мислех за вас, съпруго моя. Всяка нощ. Мислех за сладкото ви, замайващо обещание. Помолихте ме да не убивам любимия ви и аз го оставих жив. Да видим спомням ли си точно думите ви. Е, май съм забравил някои неща, но отлично помня, че ми обещахте всичко, наистина всичко, което поискам.

— Вие ме измамихте.

Мъжът вдигна рамене.

— Все пак ще получа онова, което искам — увери я лениво той.
— И много добре знам, че брачните задължения съвсем не са ви толкова отвратителни, колкото искате да покажете. Доставя ми голямо удоволствие да си припомням сватбената нощ. Тези нежни, сладки — а и другите, не толкова нежни и не толкова сладки тонове, които издавахте, ме преследваха в сънищата ми, докато лежах самотен в мрака.

Лицето ѝ отново се обля в червенина.

— Заплахата на един викинг... — започна тя с цялото достойнство, на което беше способна, но не можа да продължи. От гърлото ѝ се изтръгна задавен писък, защото ръката му се склочи около рамото ѝ и я притегли при него във ваната, както си беше с дрехите. Водата се разплиска по дъските, Рианон се стовари с цялата си тежест върху гърдите му, но той само се засмя и не обърна никакво внимание на протестите ѝ. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и тя притихна. Устата му се впи жадно в нейната, езикът си проправи насилствено път през стиснатите ѝ устни и я завладя цялата. Рианон пламна, сърцето ѝ заблъска лудо, топлината на водата и парещото докосване до тялото му я възбудиха още повече. След малко устните му се отделиха, но пръстите му вече търсеха връзките на туниката.

— Обещахте да дойдете при мен и да ме прелъстите също както постъпихте с любовника си онази сутрин в гората — напомни ѝ той. — Обещахте да ми доставите същата радост.

Тя стисна силната му ръка, за да предотврати милувката по гърдите.

— Искате нещо, което не можете да получите, което никога няма да заслужите, което никога няма да ви дам. Аз обичах Роуан.

— Обичала го била! — изпуктя презрително Ерик. — Това са детски игри. Нужен ви е мъж.

— О, а вие, господарю, сте достатъчно стар, нали? Е, добре тогава! Искам си по-младия! Кое момиче би се задоволило с един треперещ от старост любовник?

— Слава богу, още не съм почнал да треперя — засмя се Ерик, после взе ръката ѝ и бавно я спусна по тялото си. Рианон простена, защото пръстите ѝ отидоха под водата, плъзнаха се по твърдия му корем и се увиха около коравия член. Тя усети пулсиращата му топлина и се уплаши още повече, когато мощно набъбна под милувката ѝ, изпълнен с ужасяваща сила и желание. Понечи да отдръпне ръката си, но Ерик не я пускаше. Искаше да се бори, да крещи. Но очите му я държаха в плен и не ѝ позволяваха дори да се помръдне.

Ерик се усмихваше с увереността на победител. Пръстите му умело развързаха панделките на туниката и разголиха гърдите ѝ. Привлече я още по-близо до себе си и устата му се сведе над

разкошната пълнота на мекото, женствено хълмче. Езикът му закръжи около втвърдилото се връхче, после нежно го заблиза и засмука. В тялото ѝ нахлу мощна вълна на възбуда. От устните ѝ се изтръгна стон и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Ръката му се плъзна под дрехата ѝ, помилва голата плът и се спусна към бедрата. После се зарови в центъра на пулсиращата ѝ женственост, плъзна се навътре, дълбоко и все по-дълбоко и продължи да я милва, докато Рианон се озова на края на бездънна пропаст. Тялото ѝ трепереше като в треска, обливаше се в пламъци, искаше да се съпротивлява, но знаеше, че битката е загубена. Пръстите му я милваха, описваха кръгове, толкова силни и нежни... Устата ѝ мълвеше несвързани думи, въздишаше и стенеше, и най-после устните му завладяха нейните и сложиха край на последния опит за протест.

Ерик я стисна в прегръдките си и излезе от ваната. От голото му тяло и измокрените ѝ дрехи се стичаше вода. Очите му бяха впити в нейните, докато ръцете му я поставиха на пода, стиснаха края на дрехата ѝ и го дръпнаха с такава сила, че раздраха едновременно тънката ленена риза и любимата ѝ бяла туника. Рианон не помръдваше. Вътрешно полагаше отчаяни усилия да се пребори с червенината, която заливаше лицето и тялото ѝ, но въпреки това не сведе глава. Опитва се да вложи в погледа си цялата гордост и предизвикателство, на които беше способна. И тайно се зарадва на изпълнената с възхищение усмивка и блясъка, появил се в очите му при вида на голото ѝ тяло. Да, те бяха врагове, но тя въпреки това се зарадва на възхищението му и усети допълнителна възбуда от вида му, от първичната мъжка красота на тялото му, от ръста и силата му, от зашеметяващата мощ, която се излъчваше от него. Зарадва се дори на арогантността му, защото може би именно скритата в нея невероятна самоувереност разпалваше в тялото ѝ този безумен огън.

— Унищожихте напълно роклята ми — съобщи му сухо тя.

— Имате и други.

— Така е, сър, но аз съм ваша жена, ваша собственост, ваше имущество. Онова, което принадлежи на мен, принадлежи и на вас, затова унищожаването на една рокля представлява загуба и за вас. Не мислете, че винаги ще побеждавате врага. Някой ден няма да останат богатства за плячкосване!

— Сигурно не, защото скъпата ми жена вече знае на кои богове да се моли за смъртта ми.

— Не може винаги да се печели! — настоя упорито Рианон.

Ерик посегна към нея, измъкна я от остатъците на дрехите и я стисна в прегръдките си. Красиво изсечените му устни се усмихнаха, когато прошепна:

— Аз съм на друго мнение, скъпа моя. Свикнал съм да печеля винаги и ви уверявам, че така ще бъде и занапред.

Рианон много искаше да възрази, но Ерик я притегли към леглото. Хвърли я върху завивката и легна до нея. Устните му веднага завладяха нейните. Когато най-сетне се отделиха, той зашепна в ухото ѝ колко е прекрасно да е отново до нея и как тя е готова за него. Гледаше я в очите, ръката му я милваше, дрезгавият му глас обясняваше как ей сега ще изпие останалите капчици вода по тялото ѝ. Дланта му милваше меко гръдта ѝ, след това я заместиха устните му. Езикът навлажни вкоравеното зърно, описа влудяващи кръгове около него, всмука го дълбоко в устата и Рианон забрави всичко около себе си. Простена, притисна се с все сила до него, зарови едната си ръка в косата му, ноктите на другата се впиха в рамото му. Забрави всяка съпротива, забрави, че онова, което той правеше с нея, е унижително и недостойно, и се отдаде на страстта си. И последните съмнения се разтвориха в лъчите на залязващото слънце.

Ерик изпи с целувки и последната капчица вода от вдлъбнатинката на пъпа ѝ, после се плъзна надолу и легна между бедрата ѝ. Даде ѝ последен шанс да протестира, когато силните му ръце разтвориха бедрата ѝ, погалиха дългите стройни крака, а след това замилваха с безкрайна нежност розовите листчета на женствеността ѝ. Докосването му беше толкова леко и в същото време търсещо, жадно и възбуждащо, че Рианон нито за миг не помисли да протестира. Тялото ѝ само се изви срещу неговото. Ерик сякаш отгатваше всяко нейно желание. Ръцете и езикът му я милваха и галеха и я водеха към непозната досега наслада.

Дълбоки, тъмни образи, които никога досега не беше виждала, изникнаха в съзнанието ѝ. От гърлото ѝ излизаха задавени стонове, тя забрави всякакви задръжки и се заизвива под него, пламнала от желание. Вълните на екстаза я разтърсиха от глава до пети. Когато достигна кулминационната точка, пред очите ѝ се разсипаха безброй

ярки звезди. И тъкмо когато помисли, че удоволствието започва да отшумява, той се надигна и я изпълни с коравата мощ на мъжествеността си. Бързите му тласъци отново събудиха жаждата в тялото ѝ.

Рианон впи зъби в рамото му, ноктите ѝ одраскаха гърба му. Забравила срама, тя се вкопчи в него, уви краката си около кръста му, задвижи се в дивия му ритъм, направи всичко, за да увеличи неговото и своето удоволствие.

Едва тогава се сети, че всъщност не беше искала това. Не искаше да му се отдаде; макар да беше обещала, че ще го стори, той я беше измамил най-безогледно...

Не, тя го искаше. Искаше тялото му, искаше любовта му. Впи устни в гърдите му и извика от удоволствие, когато вдъхна мъжествения му аромат. Започна да изследва мускулите му с връхчетата на пръстите си и остана очарована от могъществото им. Силата, с която твърдите му хълбоци се издигаха и спускаха между бедрата ѝ, я влудяваше. Удоволствието се увеличаваше с всяка изминала секунда и скоро достигна незначителна висина. В следващия миг утробата ѝ се изпълни с почти непоносима сладост, ярък сноп светлина заслепи очите ѝ и тя усети, че Ерик е стигнал още по-дълбоко... до самата ѝ женска същност.

Това беше връхът на насадата. Пронизаха я стрелите на оргазма. Светът около нея потъмня и дрезгавият, първичен вик на съпруга ѝ достигна до ушите ѝ някъде много отдалеч. В същия този миг и неговата жажда намери своето облекчение в утробата ѝ.

Бавно, много бавно светлината се върна. Рианон едва дишаше, тялото ѝ все още потръпваше от преживяната наслада.

Ерик се надигна на лакът и впи поглед в лицето ѝ. После меко докосна бузата ѝ. Тя усещаше погледа му, но затвори очи и си заповяда да не мърда. Макар че вътрешно трепереше и изпитваше лудо желание да притисне глава до гърдите му и да намери покой.

— Сънувах те всяка нощ, скъпа моя.

Отначало Рианон не беше сигурна, че този шепот е бил действителност. Но после разбра, че не се е излъгала, защото Ерик нежно я притегли към себе си и намести главата ѝ върху гърдите си. Пръстите му отмахнаха нападалите по челото ѝ къдрици.

— Сънувах твоя град, сънувах крайбрежните скали и вълните. Сънувах цвета им — оранжево и пурпур и зеленото на пролетта.

— Чувала съм, че Ирландия е зелена — прошепна до гърдите му тя. Не виждаше лицето му, но усети усмивката му.

— Така е, Ирландия е зелена. Прекрасно, безкрайно зелена. Макар че и тя има своите цветове. Скали и канари. Красота и мир.

— Тук не е толкова спокойно — прошепна сънливо Рианон. — Често бушуват бури. И морето е коварно.

— Така е — съгласи се уморено Ерик.

— Това съответства на начина ви на живот, нали?

От гърлото му се изтръгна дрезгав смях.

— И на вашия, милейди. Е, мисля, че и двамата сме попаднали на истинското си място.

В гласа му продължаваше да звучи нежност, но Рианон усети страх. Но още повече се уплаши от задоволството, което изпитваше да лежи сгъшена в него. Това не можеше да трае дълго. Той не я обичаше, само си играеше с нея. Държеше на нея, както държеше на новоспечелената си земя — и на Александър! Никога не биваше да му позволи да се доближи твърде много до нея. Никога не биваше да разчита на него.

Ръката му милваше гърба ѝ. Бавно, уверено. Нежните, леки милувки я възбуждаха. След като погали рамото ѝ, Ерик нежно докосна отстрани гърдата ѝ. И сякаш беше съвсем естествено да лежат така един до друг.

Рианон прехапа устни и вдигна глава, за да освободи косата си, притисната от ръката му. Тихият, дрезгав звук на гласа му ѝ се присмя. Той седна отново върху нея и се подпря на мускулестите си ръце.

— Е, сладка моя съпруго, може би тъкмо сте открили, че ме обичате — мене, немощния старец!

Сладостта на страстта и нежните думи, разменени помежду им, постепенно отлетяха. Всичко, което остана, беше едно силно, красиво и пламтящо мъжко лице. Лице на викинг. И споменът за безумната жажда, която заливаше на вълни тялото ѝ.

— Никога няма да ви обичам! — обеща му дрезгаво тя. — Само изпълнявам дълга си. А и вие просто не ми оставяте възможност за избор.

Очите му потъмняха, сякаш леден щит се спусна отгоре им. Но не се отделиха от нейните. Усмивката му не изчезна.

— Да, лейди, нямате избор. Помнете това. Не е нужно да ме обичате — трябва само да ми служите. Може би това е достатъчно, за да живеем добре. Любовта е много болезнено чувство.

— Вие също не ме обичате — напомни му тя.

— О, господи, разбира се, че не — отвърна кратко той. Рианон не смееше да се помръдне. Пръстите му милваха бузата ѝ, гласът му прозвуча почти нежно: — Бог да пази мъжа, който би се влюбил във вас! Небето, Валхала и всички богове, християнски и езически, няма да са в състояние да му помогнат.

После рязко скочи от леглото и въпреки ръста и мускулите си се отдалечи с елегантността на акробат. Рианон му обърна гръб и посегна към един чаршаф, за да се покрие. Ужасно ѝ се спеше и смяташе да се отдаде на приятната сънливост, когато стоманеният му глас я заля със студена вода:

— Ставайте, скъпа, в залата ни чакат гости. Време е да влезете в ролята си на домакиня.

— Аз ли да се грижа за гостите? — попита хладно тя.

Ерик посегна към нея и я издърпа да стане. И — Бог да ѝ е на помощ! — дори само докосването до тялото му събуди отново огъня в сърцето ѝ, макар че погледът ѝ остана изпълнен с омраза.

— Както вече казах — продължи меко Ерик, — не е нужно да ме обичате. Но сте моя жена и сте длъжна да ми служите.

— Не съм ви робиня!

— Не, Рианон, вие сте господарката тук. И затова ще държите скиптъра в залата, където сте се родила. И ще лягате с мен в тази стая, защото аз съм ваш господар и мога да искам това от вас.

— Ще видим.

— Точно така — отговори през смях мъжът. — Ще видим.

Той я привлече отново в обятията си и жадно я целуна. Целувката беше страстна и настойчива и Рианон не можа да ѝ устои. Освен това беше сигурна, че е усетила в нея не само страст, а и полъх на нежност. Когато устните им най-сетне се разделиха, Ерик я погледна с хипнотизиращите си очи и тя се усети слаба и безпомощна.

— Наистина — промърмори полугласно той. — Бог да пази глупака, който ще посмее да се влюби във вас, Рианон!

После се обърна и отвори сандъка с дрехите си.

— Облечете се бързо, достатъчно дълго се мотахме тук.

— Ние ли сме се мотали? Аз изобщо не съм...

Очите му срещнаха нейните и я принудиха да замълчи.

— Разбира се, че се мотае — отвърна присмехулно той. — И пак ще го правите. Всеки ден. А сега да вървим.

При този язвителен намек, последван от остра заповед, Рианон закипя от гняв, но не каза нито дума. Обърна се бързо и се разрови в сандъка си за нови дрехи. Навлече една долна риза с гръб към него, но не можа да издържи и предпазливо извърна глава.

Ерик вече беше обул чорапите си и тъкмо завързваше връзките на ризата. В утробата ѝ отново се надигнаха сладостни вълни и тя прехапа ядно устни, за да ги спре. Кръстът му беше толкова тънък, раменете мускулести и широки. Ръцете му бяха от стомана, а бедрата твърди като дърво. Как копнееше да докосне отново опънатата кожа с цвят на бронз и да се наслади на милувката с всяка фибра на тялото си.

Той не я обичаше, но беше неин съпруг. Съдбата ги беше събрала.

Но тя нямаше да му служи! Нямаше да го направи и толкова!

И все пак — той обичаше това място. Обичаше земята и хората ѝ. Обичаше децата.

Ерик бавно се обърна. Шестото чувство му беше подсказало, че жена му го наблюдава. Рианон се стресна, измъкна бързо една широка роба и една нова туника и скоро застана пред него, облечена в изискан светлосин тоалет. Знаеше, че сега пък той я наблюдава. Когато се изправи пред него, видя, че се е облякъл като ирландски принц, с риза и къса туника, обточена с хермелин, кралскосини чорапи и пурпурна наметка, закопчана с изкусно изкована аграфа. Талията му беше стегната с широк колан, от който стърчеше кама. Ерик никога не се разделяше с оръжието си. Той погледна изпитателно жена си и ѝ протегна ръка.

— Можем ли да тръгваме, милейди?

— Вие ме довлякохте тук. Сега не ме карайте да бързам.

— Е, ако предпочитате да останете, аз съм готов да пратя по дяволите всички правила на гостоприемството и да се помотая още малко тук с вас! Вие сте способна ученичка, милейди, и все пак има още много неща, на които трябва да ви науча. Вярно, бързането ми не

беше особено прилично, но мина толкова време след онези наистина учудващи екстази на първата ни брачна нощ, че трябваше да се уверя с очите си дали не е било само сън... — Гласът му заглъхна, но след миг помещението се огласи от дълбок, гърлен смях.

Рианон се разбърза. Още докато той говореше, беше сресала косата си, така че сега само обу обувките си и отпи голяма глътка от виното, оставено на масичката. Изправи се пред вратата и упорито вирна брадичка.

— Както виждам, вече сте готова — засмя се Ерик, взе ръката ѝ и я изведе навън.

В коридора обаче спря, поднесе ръката ѝ към устните си и впи изпитателен поглед в очите ѝ.

— Скъпа моя, вие сте невероятно красива! — Коварна усмивка изгря върху чувствителните му устни. — Следобедът мина великолепно, но ви уверявам, че чакам с нетърпение нощта.

Рианон отговори на погледа му, без дори да трепне, и горещо се помоли той да не е чул лудото биене на сърцето ѝ или да е забелязал издайническите пламъчета, които запълзяха към лицето ѝ.

— Гостите ни чакат — произнесе колкото се може по-спокойно тя.

— Наистина!

Ерик стисна ръката ѝ и я поведе по стълбата към голямата зала. Докато вървяха бавно и тържествено, внезапно я побиха силни тръпки. „Бог и небето да са на помощ на онази жена, която ще прояви глупостта да се влюби в него!“ — каза си отчаяно тя.

Да, Бог да ѝ е на помощ!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На петото утро след завръщането на Ерик Рианон се събуди и установи, че викингът не е до нея в леглото.

На мястото, където беше лежал, чаршафите бяха омачкани, ала русият великан, който се бе завърнал изненадващо бързо, за да обърка отново живота ѝ, го нямаше.

Тя потръпна, установявайки, че още е гола, и измъкна от сандъка си чорапи, риза и туника. Полуоблечена, се обърна към каната с вода и легена за миене, оставени на масичка пред камината, и изми лицето, врата и ръцете си. После се дооблече, изчетка и сплете косата си, наметна се с обшитата с кожи пелерина и бързо излезе от покоите си.

Чу гласове откъм залата и спря на площадката на стълбището. Няколко мъже разговаряха оживено, но Ерик не беше между тях. Роло разказваше разни истории от последната битка, а другите го слушаха и от време на време го прекъсваха с въпроси. Рианон слезе на пръсти по стълбата, защото искаше да остане незабелязана. Затаи дъх, когато видя Роуан и още няколко младежи, които бяха служили на крал Алфред, а сега седяха в залата на един викинг.

И този викинг беше неин съпруг.

Е, не можеше да избегне присъствието им. Първия ден, когато двамата с Ерик слязоха под ръка в залата, сънародниците ѝ я поздравиха учтиво, с подobaващо уважение и дори с известна нежност. Даже Роуан. Той докосна ръката ѝ, наведе се дълбоко над нея и я поздрави с братска целувка по бузата. И това в присъствието на Ерик. Държанието му ѝ отне всяка надежда. Защото фактът, че се бе осмелил да я докосне, когато мъжът ѝ стоеше съвсем наблизо, беше дълбоко и смущаващо отричане на всичко, което се беше случило между тях.

Любовта свърши, каза си тъжно Рианон. Отначало беше избликнала мека и нежна, прекрасна като пролетта, но сега ѝ се струваше, че цялото е било само лицемерна, детинска игра. Или може би причината беше във властното и постоянно присъствие на Ерик, което бе превърнало мечтите във фантазия. Може би беше начинът, по

който я бе докоснал, по който я бе белязал със своя знак, и тя не можеше да отрече това дори с омразата в сърцето си. Тя познаваше Роуан от много години, но Ерик я познаваше по-добре. Години наред беше вярвала, че ще обича Роуан до края на живота си. А сега помнеше едва-едва меките, безобидни целувки на любимия си, докато споменът за страстта, която отново и отново събуждаха в гърдите ѝ устните на Ерик, постоянно караше кръвта ѝ да кипи и бузите да пламтят...

Дълбоко в нея гореше страстен копнеж.

Не, тя щеше да бъде най-голямата глупачка, ако се влюби в него; тя не го обичаше и никога нямаше да го обикне. Въпреки че споделяха любовта към земята, огнените коне и крехките дечица. Въпреки че имаха много общи неща — и двамата високо ценяха и уважаваха прадедите си и традициите на родните си места; имаха усет към екзотичното и уважаваха знанието. Но не, независимо колко много бяха свързващите звена между тях, тя никога нямаше да го обича. Нито пък щеше да го почита и да му се подчинява.

Тя прекоси незабелязано залата и изтича към изхода. Един от хората на Ерик, ирландец, стоеше на стража пред вратата. Когато Рианон мина покрай него, направи дълбок поклон. Младата жена не знаеше накъде се е запътила, знаеше само, че иска да се отдалечи от тази зала, от този до вчера свой дом, където Ерик скоро щеше да се върне.

Тя вървеше бързо, отминаваше ковачи и занаятчии, после мина покрай още един от стражите на Ерик и излезе извън градските стени. Тръгна по пътеката, която водеше към обраслата с трева скалиста ивица на северния бряг. След петнайсетина минути стигна до огромния стар дъб с тежки клони, приведен над хладен, бърз планински поток.

Тук беше погребан Егмунд. А до него лежеше Томас.

Рианон падна на колене в тревата и сведе глава в безмълвна молитва за приятелите, които беше изгубила. Ала мислите ѝ не бяха при тях. После приседна в тревата, задъвка замислено едно стръкче и се загледа в бликащата вода. Мислеше за съпруга си.

Очевидно имаше хора, които го смятаха за цивилизована личност. И то не само понякога, както правеше тя. Адела го намираше зашеметяващ — и очарователен. Очарователен! Слугите с готовност изпълняваха заповедите му. Войните на Алфред с удоволствие се

шегуваха с него. Дори Роуан — този проклет Роуан! — го уважаваше дълбоко и дори го харесваше!

Мъже, каза си с отвращение Рианон. Само защото беше ходил безброй пъти на война и с лекота убиваше себеподобните си, всички го имаха за герой. Той беше възпитан да сее смърт и това беше всичко.

Да сее смърт — и да налага волята си.

Първата нощ успя да му избяга след вечеря, защото трябваше да намери място за спане за всички мъже, дошли с него. Това й отне много време и когато Ерик най-после я намери, тя седеше в кухнята и съставяше менюто за следващия ден. Все още го виждаше пред себе си, опрял ръце на хълбоците си, с корав поглед в кристалносините очи. Само й протегна ръка и каза просто „Ела“. Тя му обърна гръб и повика на помощ цялата си упоритост.

— Заета съм, милорд — гласеше отговорът ѝ, произнесен с тон, който би стреснал и най-смелия воин.

Само не и господаря на вълците. Едва бе успяла да се обърне с гръб към него, когато тежката му ръка се отпусна върху рамото ѝ. Без да губи време в излишни спорове, той я грабна, притисна я в прегръдките си и я задържа здраво. Очите им се срещнаха и думите станаха излишни. Ерик я повлече покрай пианите мъже в залата, повечето от които бяха задрямали, качи я по стълбата и я бутна в спалнята, без да сваля очи от нея. Когато я сложи на леглото, Рианон му изкрещя, че го мрази. Без да ѝ отговори, той започна да се разсъблича и тя неволно се запита дали е казала истината. Когато обаче легна върху нея, повтори думите си. Но като видя великолепната му, обрасла с твърди руси косъмчета гръд, разбра, че е излъгала.

— Вие сте моя жена — напомни ѝ той. — И аз ще получа правото си.

Гърленият му смях огласи стаята, изпълнен с подигравка, но докосването му преливаше от нежност и протестите на Рианон много скоро заглъхнаха под сладкия, упойващ глад на устните му. Думите ѝ отлетяха някъде надалеч, също както и волята ѝ. Свещите затрепкаха и само след няколко минути жарките му целувки изтръгнаха от гърлото ѝ задавени стонове на удовлетворена жажда.

Рианон седеше на брега и напразно се опитваше да си поеме дъх. След малко скочи на крака. На следващия ден Ерик беше навън до късно и при завръщането му тя се престори, че спи. Той не я докосна и

тя се опита да повтори тази игра и на следващата вечер. Този път обаче победата беше за него. Обърна я със смях към себе си и ѝ заяви, че е жалка малка лъжкиня и че е длъжна винаги да посреща с добре дошъл своя лорд.

Тя го направи и сега съжаляваше.

Обаче миналата нощ... миналата нощ победителката беше тя. Все едно колко възбуждащи бяха милувките му, тя устоя. Не се бореше с него, бореше се със себе си; лежеше студена като камък и от очите ѝ се стичаха сълзи.

А после дълго лежа будна, загледана в черния мрак.

Обаче на сутринта...

Все още го усещаше върху себе си, вдъхваше аромата му, чуваше мъжкия му смях, когато телата им се сляха. Усещаше твърдостта на мускулите му, треперенето му, своя отговор, върха на възбудата, когато семето му се изля в нея. Никога нямаше да се освободи от него. Никога нямаше да го забрави. И за това се мразеше много повече, отколкото мразеше него, защото не можеше да отрече, че Ерик е нейният бог, че голите му гърди... и хълбоците, и бедрата му, и мъжествеността му наистина внушават страхопочитание. Че очите му излъчват властност — и не само очите, а цялата му личност. Че той наистина е новият лорд на тази земя. Не, никога.

Листата на стария дъб тихо шумоляха над нея. Тук беше сама, на сигурно място. Захвърли наметката си, събу обувките, свали набързо чорапите и нагази във водата. Беше леденостудена, но великолепна, пречистваща. Огледа се на всички страни, свали туниката и долната риза и навлезе по-навътре, докато водата стигна до бедрата ѝ. Разтрепери се цялата, защото студът я прониза като с нож. Приклезна, докато водата стигна до тила ѝ. После бързо потопи главата си, но не можа да издържи на студа и бързо изскочи на повърхността. Почувства се безкрайно освежена и се отърси като куче. Поне за малко беше свободна. Свободна от нощите с него, от вечните му заповеди.

— Рианон!

Младата жена извика уплашено, обърна се и отново се потопи във водата. Някой беше произнесъл името ѝ — остро, със загрижен тон. Стисна здраво зъби и се помоли да не е Ерик. Точно тук ли трябваше да я намери. Но веднага се отпусна, защото беше разпознала гласа на Роуан.

— Рианон!

— Тук съм! — обади се с тракащи зъби тя.

В този миг Роуан излезе иззад дъба. Беше на кон и изглеждаше толкова млад. В този миг Рианон се почувства години по-стара от него. Той все още е младеж, каза си горчиво тя, но аз вече не съм момиче, аз съм жена. Роуан скочи от коня и се затича към нея, но спря засрамено, като видя разпръснатите по брега дрехи. Смутено ѝ подвижна нещо, грабна наметката ѝ, разпери я и застана на брега на потока, подканвайки я да излезе.

Рианон се изправи и тръгна към него. Не можеше да не си спомни онова злокобно утро, когато също бе отишла при него. Тогава мечтите за бъдещето бяха живи. Но сега... сега се уви бързо в наметката и не посмя да го погледне в очите.

— Какво има? — попита тихо тя и притисна топлия плат към голото си тяло.

— Видях те да излизаш — обясни Роуан. — И стражите са те видели, но никой не знаеше накъде си тръгнала — уплаших се за теб.

— Уплашил си се? — Рианон го изгледа учудено. После лицето ѝ се озари от разбираща усмивка. Изпъна рамене и отвърна: — Ясно. Помислил си, че имам намерение да се хвърля в морето, нали?

Роуан се изчерви смутено.

— Аз... не знам. — Толкова по-голяма беше уплахата ѝ, когато внезапно се хвърли пред нея на колене. — Моля те за прошка, Рианон! Едва миналата нощ забелязах, че присъствието ми само усилва мъката ти. Разбери ме, моля те. Аз...

Рианон издърпа ръката си.

— Ти си решил да служиш на викинга, Роуан. Аз реших друго. Това е всичко.

— Защото не си го виждала в боя.

— Видях го да се бие, видях как нападна дома ми и не мога да се възхищавам от един мъж, само защото е способен да убива други мъже.

— Ти не го познаваш.

— Прощавай, Роуан, но тъкмо съм на път да го опозная много добре.

Роуан беше съвсем близо до нея.

— Рианон, заклинам те в Бога, моля те, опитай се да ме разбереш! Той спаси живота ми, не само веднъж, два пъти. Кълна се във всичко свято, че приех да му служа с цялото си сърце. Не само честта ме задължи да го сторя.

Той изглеждаше толкова нещастен, толкова отчаян от самия себе си, че сърцето ѝ не издържа. Тя протегна ръце и го прегърна, сигурна, че винаги ще го обича, макар и не по същия начин, както в миналото. Обичаше го като по-малък брат. В жеста ѝ нямаше нищо друго, освен сестринска обич и привързаност.

Точно когато обви ръце около врата му и загрижено пошепна името му, усети хладен полъх. Вдигна глава и в гърба ѝ сякаш се впиха железни игли. Сърцето ѝ се скова от леден страх.

Ерик ги наблюдаваше.

Възседнал белия си жребец, той стоеше под сянката на близките дървета и ги гледаше. Рианон не можеше да види очите му, да разпознае чертите на лицето му, но виждаше блестящата златна коса, а небрежно-елегантната стойка върху коня, издаваща опитен ездач и силен воин, не можеше да бъде сбъркана с никоя друга.

След малко мъжът ѝ побутна с пети белия жребец и го насочи към потока. Днес беше облечен като ирландски принц, яркочервената наметка беше закрепена за рамото с брошка, на която искреше огромен смарагд. На гърба беше избродирана емблемата на вълка.

— Божичко! — изплака неволно тя.

Роуан бързо отстъпи крачка назад и се обърна с лице към опасността. Пусна я и направи крачка напред, готов да се опълчи срещу вълка, въпреки че изпитваше леден страх. Застана между нея и мъжа ѝ и заговори с треперещ глас:

— Милорд, уверявам ви, че...

— Не! — изкрещя Рианон и се втурна към съпруга си. Роуан улови ръката ѝ, за да я спре.

— Рианон!

Тя се изтръгна от ръката му и лекият ветрец развя наметката ѝ. Посегна да я увие отново около тялото си и с ужас осъзна, че под нея няма нищо. Сърцето ѝ замря. Но това не намали ни най-малко твърдата ѝ решителност да се бори за живота на Роуан.

— Нищо лошо не се е случило! — извика забързано тя. — Разбирате ли ме? Тук не се е случило нищо лошо!

Студените сини очи, по-ледени и от най-ледения зимен вятър, я обходиха от глава до пети. По коравото лице не трепваше дори мускулче.

— Милорд... — започна отново Роуан.

— Изчезвайте оттук, Роуан. С вас ще говоря по-късно — прекъсна го остро Ерик.

— Не, милорд...

— По дяволите, човече, вървете!

Рианон трепереше, но погледът ѝ не се откъсваше от лицето на мъжа ѝ. Без да каже дума, тя изчака Роуан да се отдалечи.

Когато най-послед чу тропот на копита, си отдъхна и се опита да се обърне с гръб към мъжа си, но погледът му я приковаваше към мястото ѝ. Въпреки студената вода, която все още капеше от нея, и въпреки ледения му поглед, по челото ѝ избиха капчици пот. Но нямаше да допусне страхът ѝ да проличи. „Никога вече!“ — закле се тя.

Крачето ѝ нервно затропа по студената земя.

— Това беше съвсем невинно, не разбирате ли? Нямате право, никакво право нямате да ме гледате така.

— Как ви гледам? — попита невинно викингът.

Отвисоко, помисли си горчиво Рианон и точно така си беше. Възседнал Александър, Ерик изглеждаше грамаден и недостъпен. Все пак така е по-добре, опита се да си втълпи тя, отколкото да слезе и да се доближи до мен.

Вместо да отговори на въпроса, тя продължи с обясненията:

— Казвам ви, че и двамата сме напълно невинни. А ако бяхте цивилизован мъж...

— О, нали вече се разбрахме по този въпрос! Аз не съм цивилизован човек, ни най-малко. Аз съм дивак. Викинг. Аз убивам неприятелите си. Смъртта е единственото вероизповедание, според което живея!

Той слезе от коня и Рианон спря да диша. В следващия миг сърцето ѝ заби като лудо. Направи крачка назад, но Ерик беше спрял и разглеждаше разпръснатите ѝ по земята дрехи.

След минута направи крачка към нея. Тя преглътна страха си, а заедно с него и гордостта. Трябваше да възстанови честта на Роуан,

както беше обещала. Отпусна се на колене пред него и покорно сведе глава.

— Моля ви, изслушайте ме...

— Станете, фалшивото покорство не ви отива.

Рианон се надигна и в очите ѝ засвятка луд гняв. Уви по-плътно наметката около тялото си и впи поглед в подигравателно усмихнатите му устни.

— Е, така вече е по-добре, скъпа моя.

— Не съм ви никаква скъпа. И никога няма да бъда, колкото и да твърдите.

— Е, тогава не сте моята най-скъпа — отговори примирително той. Обиколи я с бавни стъпки и замислено потърка брадата си. — Не сте ми скъпа, но със сигурност сте моя съпруга. Моя законна съпруга! И свещените брачни клетви ви задължават да ме почитате и да ми се подчинявате. Но да бъда проклет, мадам, ако непрекъснато не ви намирам в най-различни стадии на разгонване.

— Бих казала, че това е най-любимият ви начин да откривате една жена, милорд — изфуча в отговор тя. — Защото когато съм напълно облечена, полагате огромни усилия да ме съблечете.

— Не ме тревожи вашата голота — отвърна меко Ерик и Рианон отново затрепери с цялото си тяло, защото той беше застанал само на сантиметри от нея. Не можеше да види лицето му, но много ясно усещаше треперенето на гласа му, което въпреки равнодушния тон издаваше бушуващия в гърдите му гняв. — Тревожи ме, че повторно се разгоivate пред друг мъж. Пред Роуан.

Рианон се обърна като ужилена. Не можеше повече да понесе присъствието му зад гърба си. Гърлото ѝ беше пресъхнало, трябваше да навлажни устни, за да заговори. Внезапно съжали за победата, която беше извоювала миналата нощ. Може би Ерик нямаше да се разгневи толкова от тази утринна среща, ако не го беше отблъснала така студено. Пък и не можеше да знае колко усилия ѝ е струвало това.

— Милорд, кълна се, че Роуан е невинен.

— Има много начини да умреш, нали? Един мъж може да увисне на въжето и да виси дълго, докато престане да диша. Не харесвам такава смърт. Ако въжето е много късо, задушаването става бавно. Ако е прекалено дълго, главата може да бъде откъсната от тялото. По-

просто е да бъде посечен с бойна бравда или главата му да бъде отрязана с меч.

— Ерик!

— Разбира се, вратът на една жена се прерязва много по-лесно, отколкото на мъжа. Вашето вратле, скъпа моя съпруго, е невероятно стройно...

Тя се люшна назад, без да го изпуска от очи. „Тогави най-сетне ме убийте!“ — искаше да му изкрещи, но думите заседнаха в гърлото ѝ, защото Ерик най-после се допря до нея. Ръката му стисна тила ѝ и неумолимо я притисна към гърдите му. Пръстите му се заровиха във влажната ѝ коса и я принудиха да го погледне в очите.

— Никога не бих ви убил по този начин, скъпа моя. Никога не бих си отказал удоволствието да обвиня ръка около тънката ви шийка и да я стискам, докато и последната искрица живот отлети от тялото ви! — Докато говореше, свободната му ръка се мушна в отвора на наметката и пръстите му намериха мястото, където пулсираше сърцето ѝ. — Защо не спрете това предателско биене! — изсъска ядно той.

После внезапно я пусна, отблъсна я от себе си, отиде при коня си и проговори с гръб към нея:

— Облечете се и елате при мен. Веднага!

Рианон пое отчаяно дъх, неспособна да се помръдне. Още не я беше наказал, но кой знае какво възнамеряваше да прави с нея. Дали не смяташе да я отведе в дома ѝ, за да се разправи и с двамата?

— Чакайте! — извика тя.

Ерик спря и бавно се обърна към нея. Самообладанието отново ѝ изневери. Пребори се с напиралците тръпки и успя да възвърне гласа си.

— Чакайте, не ме изслушайте. Ако посмеете да нараните Роуан... — Не биваше да казва тези думи. След по-малко от секунда Ерик беше до нея и я беше сграбчил за рамото. Очите му излъчваха неумолимост.

— Смея всичко, мадам, и вие би трябвало да го знаете! Но що се отнася до младия Роуан, нямам намерение да му сторя нищо. Имам му пълно доверие.

— Какво? — заекна изумено Рианон.

— Няма да накажа младежа само защото вие сте се държали като безсрамна уличница.

— Какво! — Този път нямаше заекване. Тя направо изплю думата, изпълнена с бесен гняв. Не можеше да понесе това. Изви се като змия в желязната му хватка и успя да издере лицето му. После горитна болезнено в глезена. Ерик изруга ядно, улови ръката ѝ и я изви на гърба. Рианон се препъна в наметката си и падна на земята. Той се отпусна светкавично върху нея с разтворени крака.

Гневът я накара да забрави всяка предпазливост.

— Ако има Бог на небето, нека изпрати над главата ви най-острата бойна брадва! Надявам се да изгниете някъде далече и трупът ви да нахрани лешоядите. Моля се...

— Продължавайте, продължавайте — окуражи я ухилено Ерик.

— Веднага ме пуснете!

— Какво? Сега? Защо да го правя, след като ми е много приятно да ви усещам под себе си? Много ми е интересно да разбера как сте посрещнали мъжа, за когото с такава радост се разсъблякохте.

— Не съм свалила дрехите си за Роуан!

— Нима искате да ме убедите, че го е направил той?

— Не! Разбира се, че не. Аз...

— Аха! Най-после разбрах. Идвате тук, сваляте дрехите си и се пъхате във водата, за да изиграете ролята на изкусителката, в случай че аз, вашият законен господар, реша да мина край потока. Каква коварна мисъл. Особено след последната нощ.

— Не съм...

— Внимавайте, лейди, много внимавайте! — Той се приведе още по-близо до нея и тя не беше сигурна дали искрите в сините очи са иронични или гневни, или изразяват нещо съвсем друго. — Последното умозаключение ми е най-приятно. Другите биха могли да ви причинят доста неудобства.

Рианон отвори уста и веднага я затвори. Клоните на големия дъб хвърляха сянка върху тях. Ерик улови една къдрица от влажната ѝ коса и я нави около пръста си.

— Ранна утринна среща с любимата съпруга в сянката на стария дъб, край хладната вода на бистър поток... Добре звучи, не смятате ли и вие така? Не ви ли възбужда тази мисъл?

— Не!

— Не ли? Разкъсвате ми сърцето с този отказ. Е, добре. В леглото ми снощи имаше безжизнено парче дърво, макар много добре да знам,

че съм се оженил за жена, пълна с живот и страст. А може би тя показва тази страст само пред други мъже? Може би правя нещо не както трябва. Може би трябва да поговоря с младия мъж, за да узная...

— Недейте! — пошепна отчаяно тя.

Ерик вдигна едната златна вежда. Рианон го изгледа упорито.

— Ранна утринна среща с милия на сърцето ми лорд и горещо обичан съпруг... това наистина звучи като фантазия! — процеди гневно тя.

В очите му светнаха дяволски искри и тя тъкмо щеше да заудря като побесняла по гърдите му, когато ъглите на устата му се свиха развеселено. Ала още преди да е вдигнала ръка срещу него, той вече беше на крака, захвърли настрана наметката си, разкопча колана с меча. Изрита нетърпеливо ботушите си и нахвърля върху тях чорапите, туниката и ризата си. Рианон се обърна настрана и погледна с копнеж към меча му. Голият му крак настъпи косата ѝ и тя се обърна стреснато.

— Обещавам ви, че ако още веднъж помислите да вдигнете оръжие срещу мен, ще изрисувам с ножа си върху задника ви моите инициали и емблемата на кралския дом Вестфалд.

Рианон извика възмутено, скочи на крака и се нахвърли върху него. Ерик я сграбчи здраво и двамата паднаха на земята, смехът му отекна като гръм, когато се изтърколиха към водата. Наметката ѝ беше паднала и тя беше натясно между ледената вода и парещата топлина на тялото му.

Рианон се заизвива отчаяно под него, за да се изплъзне от тежестта му, но това само я накара да го усети още по-интензивно. Изруга го с най-неприлични думи, което го накара да отметне глава назад и да избухне в луд смях.

— Какво очаквате от един викинг? Вие ме заклеихте като варварин и аз ви давам само онова, което очаквате. Нищо не може да се изпречи на пътя ми. Получавам онова, което искам, и го получавам с помощта на меча си, милейди. Заклевам се, че никога вече няма да имам под себе си студено и безжизнено женско тяло, а ще получа цялата страст, желание и огън, които ми се полагат.

— Нищо не ви дължа! Копеле!

От очите му избликваха сини пламъци. Шепотът му помилва бузата ѝ.

— Бъдете по-предпазлива, лейди! Внимавайте! Убедете ме, че копнеете само за мен и за никого другиго!

Рианон пое шумно въздух и ужасно ѝ се дощя да му каже да се маха по дяволите. Гневът ѝ беше не по-малко силен от неговия.

Обаче тя също копнееше за него. Тялото ѝ я издаваше, то искаше да го има, тук в реката, в ледената вода, в горещия ден, в сянката на стария дъб. Тя трепереше, усещайки за кой ли път силата на ръцете му, могъществото на гърдите му. Да, тя го желаше. Желаше страстта му, желаше и още нещо. В прегръдката му се чувстваше сигурна, копнееше да чуе нежния му шепот. Искаше целия този мъж, когото едва бе започнала да опознава.

Погледна го право в очите, все още нерешителна. После бавно обхвана с две ръце лицето му и на синия огън в очите му противопостави сребърните искри в своите. След това сведе главата му към лицето си и впи устни в неговите. Дива, изгаряща целувка, която отговори на всичките му въпроси. Езикът ѝ нежно заблиза устните му, после проникна през преградата на зъбите и се впусна в устремен, чувствен дуел с неговия. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, гърдите ѝ се притиснаха възбуждащо към твърдата му гръд.

От гърлото на мъжа се изтръгна дълбок, първичен стон и проряза тишината. Вече нямаше мир, нямаше я и хладината на водата, изчезна и сянката на стария дъб. Устните му се плъзгаха по шията и гърдите ѝ и тя се притискаше към него с всяка частица на тялото си. Дватама бавно се надигнаха на колене. Рианон се изправи и притисна с две ръце лицето му към бедрата си. Нададе лек вик и се отпусна чувствено върху него, използвайки цялото си тяло, за да го гали, целуна нежно рамото му и впи зъби в твърдата плът, бавно прокара косата си по опънатите, набъбнали мускули на корема му. Поколеба се за миг, но се поддаде на силата на въображението си и улови с две ръце мощния му член. Потрепери от горещината му, усети пулсирането му и го възбуди още повече с колебливото си докосване. Шепотът му я окуражи да премине към по-смели, може би дори неприлични милувки, но сега това нямаше никакво значение. Не помнеше нито своята омраза, нито кръвопролитие на морския бряг, не помнеше нищо от онова, което ги разделяше. Беше съсредоточила цялото си внимание върху своя мъж, върху своя пръв и единствен любовник и сладостните, необуздани чувства, които бе събудил в тялото ѝ. Те бяха създали една

възбуждаща, с нищо несравнима красота, която не се нуждаеше от силата на разума, която отнемаше дъха ѝ и я караше да забрави целия си досегашен живот. Устните ѝ бяха навсякъде по тялото му, езикът ѝ смело си проправяше път напред и го галеше безспир.

Мъжът под нея трепереше от страст. От гърлото му се изтръгваха дрезгави викове. Той сграбчи раменете ѝ, издърпа я върху себе си и жадно впи устни в устата ѝ, след което я обърна по гръб. Разтвори грубо краката ѝ и търсеците му пръсти проникнаха в утробата ѝ. Езикът му ги последва и достави на двамата най-висша наслада. Обезумяла, Рианон започна да плаче и да иска, макар че изобщо не съзнаваше какво всъщност желае. Той изпълни желанието ѝ и се надигна. Когато проникна в нея с един-единствен мощен тласък и тя усети цялата сила и власт на мъжествеността му, от гърлото ѝ се изтръгна сладостен стон. Членът му си проби път навътре, остави пареща следа по пътя си, изпълни я докрай и стана част от нея. Устните му задушиха вика ѝ, пламтящата му страст я понесе към неznайни висини. По тялото ѝ танцуваха светкавици, отекваха гръмотевици и разтърсваха земята, утробата ѝ пулсираше в див ритъм. Тя достигна светлите зали на Валхала и продължи още нагоре. Екстазът я заля като огромна вълна и удоволствието се превърна едва ли не в болка, но изкачването не преставаше. След миг в най-интимните ѝ дълбини избухна огромно огнено кълбо, светът лумна в пламъци и когато над очите ѝ се спусна милостив мрак, усети как мъжът се излива в нея.

След малко дневната светлина се появи отново. Очите ѝ се отвориха полека и тя видя облегнатия на лакът Ерик да наблюдава внимателно бледото ѝ лице.

Внезапно хладният утринен въздух и близостта на ледената вода я накараха да потрепери. Потърси се и направи опит да се отдръпне, но влажната ѝ коса беше притисната под ръката му.

Мъжът докосна лицето ѝ, пръстът му очерта меката линия на носа ѝ, но когато се спусна надолу, Рианон се отдръпна.

— Защо дойдохте тук? — попита меко той и я притисна към себе си.

— Очевидно, за да ви доставя удоволствие! — отговори иронично тя, но веднага съжали, защото северните ветрове отново

повяха над очите му. Вената на слепоочието му запулсира бурно и тя побърза да прибави: — Аз... вие няма да... няма да...

— Какво няма?

Рианон сведе очи и двамата дълго лежаха неподвижни, наслаждавайки се на спомена за любовния акт, макар че съвсем внезапно и неразбираемо се бяха отдалечили на километри един от друг.

— Нали няма да накажете Роуан?

Ерик се изправи рязко и влезе във водата. Макар че му стигаше само до коленете, той се отпусна и седна в пясъка. Потопи главата си, после скочи на крака и без да й обръща внимание, закричи към брега. Гол, самоуверен, равнодушен. Вдигна ризата си от земята и бързо я облече.

— Ерик? — пошепна нерешително Рианон и предпазливо се надигна на лакът, отново обзета от безименен страх.

Мъжът облече туниката си и завърза кожените ремъци. Едва тогава я погледна. Очите му се плъзнаха по голото ѝ тяло, полулегнало във водата.

— Роуан няма защо да се бои от гнева ми — обясни безизразно той. — Както вече ви казах, аз имам доверие в честността му, дори ако вашата не съществува.

Рианон скочи, сякаш я беше ударил. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя му обърна гръб и се втурна като сляпа към водата. Ала коравите му думи я следваха по петите.

— Веднъж вече ви казах, че една жена никога не може да влияе върху действията ми, дори с едно толкова изкушаващо представление, което ми разиграхте току-що.

Рианон не можеше да го погледне. Отчаянието я накара да се потопи дълбоко във водата.

И остана да лежи неподвижна. Лежеше обърната с гръб към него и водата се стичаше през косата ѝ, охлаждаше и пречистваше тялото ѝ. Затвори очи и зачака, молейки се мъжът ѝ да си отиде.

Само че Ерик не го направи. Когато най-после се надигна трепереща, с коса, от която се стичаше вода, той все още стоеше на брега, напълно облечен, облеган на едно дърво и я наблюдаваше любопитно. Рианон вдигна гордо брадичка и закричи към брега. Спря пред него в цялата си величествена голота и проговори едва чуто:

— Искате да узнаете защо съм дошла тук. Дойдох, за да измия спомена за нощите.

Зачака изблик на гняв, но такъв нямаше. Появя се лек ветреца.

— И всичко, което получихте, е нов спомен — този път от светлия ден — отвърна най-после той.

Рианон му обърна гръб. Ерик светкавично улови ръката ѝ. В очите ѝ все още пареха сълзи, но тя не разбираше защо плаче. Ерик нежно я привлече към себе си.

— Затова ли дойдохте?

Рианон се учуди на напрежението, с което бяха произнесени тези думи. Тя навлажни устните си и посочи към дървото.

— Егмунд е погребан тук. И Томас.

Ерик смръщи чело и тя побърза да обясни:

— Мои верни хора. Служеха още на баща ми. Двама мъже, които през целия си живот се грижеха за мен, а накрая паднаха в битката с вас.

Ерик замръзна на мястото си.

— Предатели, мадам — произнесе ледено той.

Рианон уверено поклати глава.

— Не, Егмунд и Томас никога не биха ме предали!

— Тогава вие сте предали краля си, лейди, защото вие ме нападнахте.

Тя отново поклати глава.

— Не съм предала Алфред! Аз също имам чувство за чест, милорд, макар че вие не го признавате.

— Видях със собствените си очи как се опитахте да нарушите една от брачните си клетви.

— Клетва, която не положих доброволно, толкова ли не можете да разберете! — изкрещя отчаяно тя. — Не се съмнявам, че сте имали безброй жени, доброволно или не! А мен ме продадох, замениха ме срещу военния съюз! Аз бях предадена! Искан да... о, стига сме говорили за това! — Тя се опита да се изтръгне от яката му хватка, но Ерик не я пушна.

— Доброволно — отсече кратко той.

— Какво?

— Всички жени са идвали при мен доброволно — обясни с усмивка той.

— О! — изфуча ядно тя. — Само че аз не дойдох при вас доброволно!

Веселостта изчезна от гласа му и отстъпи място на сериозен размисъл.

— Някой обаче е предал Алфред — проговори меко той. — И мен.

— Вече ми омръзна да ви повтарям, че съм невинна!

Ерик я притисна в прегръдките си, учудващо спокоен. След малко я пусна, без да откъсва очи от нейните. Отстъпи крачка назад, събра разхвърляните по земята дрехи и ги сложи в ръцете ѝ.

— А аз се уморих да ви заварвам гола-голеничка на разни други места вместо в дома ви, милейди.

Слава богу, заплашителната сериозност се бе разсеяла. Рианон стисна ръце до болка.

— Няма да ме намирате повече гола, не се бойте.

— О, но аз ви харесвам в този вид. Признавам, че така сте най-прекрасна. Освен това сте много по-мила, когато сте разсъблечена.

— Никога вече няма да ме намерите гола — повтори безизразно тя. — Никога.

— О, разбира се, че ще ви намирам, и то много пъти — отвърна подигравателно той, — защото аз лично ще се погрижа за това. Защото го искам и разбира се, защото ми доставя удоволствие.

Рианон преглътна напирашката на езика ѝ ругатня и му обърна гръб. Ерик избухна в смях. Тя се облече колкото можеше по-бързо, но когато закопча наметката си, отново се обърна към него, защото не можеше да изтърпи да го усеща зад гърба си.

В погледа му отново светеше любопитство. За нейна голяма изненада той улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. После я притисна към стъблото на дървото, могъщата му ръка обхвана брадичката ѝ, изненадващо чувствителните му пръсти помилваха бузата ѝ, а устните му се сведоха над нейните меко, с безкрайна нежност. А когато се отделиха, прошепна едва чуто:

— Благодаря.

— За... за какво? — попита предпазливо тя.

— За днешното утро. Очакванията ми бяха преизпълнени. Кажете ми, наистина ли ми се отдадохте толкова пламенно само защото искахте да спасите живота на друг мъж? Или в сърцето ви

имаше поне искрица желание да зарадвате мен, законния си съпруг? Може би въпреки принудителната женитба и ужаса да понасяте в леглото си един викинг сте се влюбили в мен — поне мъничко?

— Не! — изкрещя гневно Рианон.

— И все пак сте великолепна — прошепна задавено той.

— Никога няма да се влюбя във вас, никога! — обеща тържествено тя. — Само защото не воните като някой дивак и аз... аз...

Ерик избухна в смях и ѝ спести необходимостта да продължи. Устните му отново помилваха нейните, меко, бързо.

— Вие също няма от какво да се страхувате, лисичке. Аз никога няма да се влюбя във вас. — Очите му бяха устремени някъде много далеч. — За разлика от вашата убеденост, милейди, аз помня любовта — заключи тихо той.

Вятърът се усили и листата на дървото зашумяха. Ерик помълча малко и отново я погледна в очите.

— Предполагам, че любовта ви към Роуан е изстинала?

— Аз... аз... — заекна тя. — Разбира се, че не! — Но това беше вярно и лицето ѝ пламна. Не знаеше дали отново е дала глупав и дързък отговор или за кой ли път бе успяла само да го развесели. — Искях да кажа...

Ерик поклати глава.

— Момчето е сигурно, лейди. Сега обаче е време да тръгваме. Чакат ни много хора с най-различни проблеми и искам вие да ме запознаете със законите на Алфред.

Той се отправи с бързи крачки към белия жребец, спря до него и я изчака. Тя го последва бавно. Ерик я вдигна с лекота, настани я на седлото, метна се зад нея и пришпори коня.

— Вече знам нещо за английските закони — заговори след малко той. — Предателството спрямо краля е най-голямото престъпление.

— Те не са предатели! — повтори твърдо Рианон.

— Второто по значение престъпление е предателството към собствения лорд — прозвуча в ухото ѝ шепотът му.

Тъй като Рианон не отговори нищо, Ерик продължи все така тихо:

— Рианон, ще бъде добре да запомните, че аз съм вашият лорд, все едно какво казват сърцето или разумът ви.

Тя отново не отговори и той докосна нежно брадичката ѝ. Обърна я леко към себе си, за да я погледне в очите. Тя извърна глава и устреми поглед към седлото, върху което почиваше лявата му ръка, стиснала юздите. Голяма, силна ръка с дълги, извънредно тесни пръсти, едновременно елегантни и корави.

— Рианон?

— Няма да забравя, че сте мой лорд — отговори тя и вдигна поглед към лицето му. Упоритостта ѝ можеше да се мери с неговата. — Просто не съм в състояние да го сторя.

Ерик се усмихна, после се изсмя с глас. Коравото му лице омекна и той се превърна в златен принц, облян от ярко слънце, могъщ, непобедим. Той наистина беше викинг, господар на вълците.

— Вие сте забележителна жена, милейди.

— Наистина ли смятате така?

— По време на отсъствието ми се справихте чудесно. Много сте смела. А когато се появих така внезапно, стиснахте зъби и ме посрещнахте, както подобава, макар че не се върнах с намерението да се боря с вас. Двамата имаме една и съща цел.

— Не, милорд, не е така! — възрази меко тя, но усмивката му не угасна.

— Напротив, лейди, точно така е. — Той протегна ръка и описа широк кръг във въздуха. — И двамата искаме най-доброто за тази земя. Богатство, усмивки, мир. Добре обмислени решения, възможности за разпространение на знанията — може би наш собствен златен век.

Очите ѝ се разшириха в добре изиграна невинност.

— Милорд! Каква власт имам аз? Трябва много да се напегна, за да повярвам, че съм малко повече от ваш покорен служител.

Ерик поклати развеселено глава, знаейки отлично, че покорството ѝ е само привидно.

— Рианон, с всяка крачка, която правите, вие изпробвате властта си, или поне така изглежда! Вие сте моя съпруга, лейди, а всеки мъж изисква своите съпружески права. Юздите, които носите, са много леки, скъпа моя, във всеки случай докато помните, че съществуват.

— Както вече ви казах — отвърна тихо тя, — няма от какво да се боите. Та вие нито за миг не ми позволявате да забравя, че сте господар на тази страна.

— Все ми е едно как го правя, важното е да го запомните — отсече твърдо той и притисна колене в хълбоците на коня, за да го подкани да побърза. Рианон се притисна до него и се наслади на мощните, гъвкави движения на любимото си животно. Топлината и силата на широката мъжка гръд, към която се притискаше гърбът ѝ, ѝ вдъхваха странно чувство за сигурност.

Може би един ден наистина щяха да заживеят в мир.

Ала когато слънцето се вдигна високо и двамата видяха пред себе си градските порти, мисълта за мир отлетя някъде много далеч. Портите бяха широко отворени и няколко конници с цветовете на Алфред чакаха в двора.

— Какво ли означава това? — прошепна стреснато Рианон.

Ерик дръпна юздите и се загледа мрачно към тълпата мъже.

— Пак датчаните — отвърна уморено той. След малко прибави сухо: — Е, скъпа моя, май получихте онова, което искахте. По всичко личи, че отново ще потегля на война и може би този път датската бойна брадва ще улучи целта си.

После пришпори коня в бърз галоп.

Рианон така и не успя да му каже, че никога вече няма да се моли да го застигне жестока смърт.

В действителност тя щеше да се моли за благополучното му завръщане.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рианон бързо последва съпруга си през вратата и видя, че в залата се е събрала голяма тълпа. Новопристигналите бяха от най-изявените воители на Алфред: сериозният, мрачен Алън от Кент, Едуард от Съсекс, Йон от Уинчестър и Уилям от Нортъмбриън. Уилям стоеше с Роло в северния край на залата и двамата се бяха задълбочили в разговор. Облегнат удобно на стената, англичанинът подръпваше нервно тъмния си мустак. Още щом влезе, Рианон усети погледа му върху себе си. Внимателни тъмни очи, скрити зад полуспуснатите ресници и гъстите мигли. Този човек е опасен, помисли си неволно тя. Ала веднага прогони тази мисъл, защото кралят му имаше доверие. Въпреки това се почувства несигурна. Уилям не ценеше никого, освен себе си. Но беше важен за Алфред и Рианон знаеше, че трябва да стисне зъби и да го приеме в дома си.

Очевидно хората на краля не бяха дошли просто на гости — те идваха да събират войници за нови битки.

— Ерик! — извика зарадвано необузданият, весел Йон, който винаги трябваше да бъде пръв. Едва Ерик беше влязъл в залата и той се хвърли към него. — Гунтрум е научил за поражението при Рочестър и жадува за отмъщение! Разбрахме, че планира нападение откъм морето. Трябват ни кораби за войската на краля. Освен това един пленник ни предупреди, че отряд от най-кръвожадните датчани ще слезе на сушата северно оттук. Кралят ви моли да съберете воините си и да попречите на отряда да се съедини със силите на Гунтрум!

— Флотата ми е на разположение на краля — увери го Ерик.

— Ще унищожим всеки датчанин, който се осмели да стъпи на брега! — провикна се самохвално Роло.

— Корабите ни трябва веднага — намеси се остро Алън и излезе напред.

Ерик кимна и започна да дава нареждания на заместника си:

— Роло, погрижи се капитаните да са готови за отплаване.

Огромният викинг кимна и забързано напусна помещението. Уилям от Нортъмбриън се отдели от мястото си край стената, пристъпи към Ерик и здраво разтърси ръката му.

— Викингски кораби срещу викингски натрапници! Това със сигурност ще ни донесе победа! — Той се изсмя гръмогласно и потупа Ерик по рамото.

Ирландският принц не отговори и за момент Рианон се запита дали мъжът ѝ не споделя нейната враждебност към този мъж. В този момент се намеси Роуан:

— Няма нито една флота с толкова добри качества като тази на викингите. Трябва да благодарим на Бога, че великият ирландски Ард-Рий е приел за свой зет норвежкия Господар на вълците и че внукът на Ард-Рий днес предоставя на наше разположение превъзходно построената си флота.

— И не само флотата, а и силната си десница! — добави тържествено Уилям.

— Благодаря ви за това признание — отвърна сухо Ерик. — Тепърва ще имате възможност да се убедите дали нашите викингски кораби ще ви свършат работа в предстоящото сражение.

— Колко време ще мине, докато ги приготвят за отплаване? — попита загрижено Йон.

Устните на Ерик се опънаха в тънка, иронична усмивка.

— Корабът на един викинг е винаги готов за отплаване, приятели мои. — После се обърна към Уилям: — А войската на викингите е в постоянна бойна готовност. Ще тръгнем най-късно след час. — Обърна се и видя застаналата в ъгъла Рианон. — Бихте ли се погрижила за настаняването на вашите англичани, скъпа моя? — В гласа му звучеше напрежение и Рианон изненадано се запита дали ѝ е сърдит или нещо, казано от сънародниците ѝ, го е засегнало болезнено. Ерик помоли Роуан да го придружи и за момент сърцето ѝ спря, като си припомни всичко, случило се тази сутрин. Но не, съпругът ѝ никога нямаше да накаже Роуан заради нея. Можеше да го обвини в какво ли не, но в никакъв случай не в коварство.

Тя поздрави сърдечно Йон и Едуард и забърза към кухнята, за да изпълни желанието на съпруга си.

Вече беше стигнала до вратата, когато Уилям ѝ препречи пътя.

— Скъпа моя Рианон! Толкова ни беше жал за вас! Как сте сега?

Как смееше да ѝ задава този въпрос? Очите му бяха пълни с лицемерно съчувствие. При това той беше единственият, който още от самото начало настояваше да я хвърлят за храна на вълка.

— Добре съм, много съм добре, Уилям. Благодаря и ме извинете. Трябва да се погрижа гостите ми да получат нещо за ядене.

Мъжът протегна ръка, за да я задържи, но тя му се изплъзна и се скри в кухнята. Адела вече беше там и беше свършила цялата работа. Когато Рианон ѝ благодари, старата дама се усмихна самодоволно и помилва косата ѝ:

— Добре ли си поплува рано сутринта?

— Какво? О, да, много хубаво беше, благодаря — измърмори Рианон. Обърна се и видя застаналия до огъня Мергуин, който бъркаше с дълга дървена лъжица в някакво гърне. Той я погледна изпитателно, после отново се обърна към огъня. Рианон се усмихна на Адела и изтича при стария маг.

— Какво става? — попита го тихо тя.

Друидът я изгледа изненадано. Поглади брадата си със свободната си ръка, без да бърза с отговора. После отново устреми очи в гърнето.

— Казахте ли му?

— Какво да му кажа? — попита напрегнато Рианон.

— За детето — отвърна тихо Мергуин и отново впи поглед в лицето ѝ.

Без да съзнава какво прави, тя притисна ръце към корема си. Не беше възможно да го знае! Този възхитителен и в същото време страховит старец не можеше да знае истината, след като тя самата още не беше съвсем сигурна. Дните минаваха, месечното ѝ кървене се забави, имаше и други признаци за промяна. Мергуин беше прав и тя го знаеше. Но не можеше да каже на Ерик. Преструваше се, че не е сигурна — въпреки увереността на друида. Истината беше, че гордостта ѝ не го позволяваше, не и докато мъжът ѝ я смяташе за своя лична собственост, която можеше да взема и захвърля според настроенията си. Точно така се беше изразил!

— Няма нищо, което трябва да му казвам! — отговори упорито тя, но внезапно потръпна от студ. Разбра, че друидът е разгадал лъжата ѝ, че може да прониква чак до най-интимните дълбини на сърцето ѝ. За да спаси достойнството си, попита тихо: — А вие казахте ли му?

— Това не е моя работа, а ваша, лейди — уведоми я тържествено друидът и се поклони с иронична покорност. Рианон понечи да се обърне, но той улови ръката ѝ. — Това не ми харесва.

Рианон се освободи, без да разбира за какво става дума.

— Какво искате да кажете? Нищо не съм ви питала.

— Говоря за новата битка. Нещо не е наред.

Рианон уморено приглади изсъхналата си коса.

— Никоя битка не е изцяло справедлива — отговори меко тя. — Винаги загиват хора.

Хареса ѝ начинът, по който я погледна сега, замислено и с ново уважение. Ръката му се вдигна, сякаш за да я докосне, но точно в този момент в кухнята се втурна Ерик и гласът му изгърмя:

— За бога, аз вече събрах армията, а вие още не сте сготвили ядене за десетина мъже!

— Яденето е почти готово, милорд, ей сега! — увери го забързано готвачът. Кухнята се оживи. Слугините и чираците отнесоха в залата купи и дървени лъжици за супата и дълги дървени подноси за месото. Рианон забеляза, че Мергуин тихо се измъкна през задния вход. Понечи да го последва, когато ръката на Ерик се спусна върху рамото ѝ.

— Елате, лейди, заемете мястото си до мен.

Нямаше друг избор, защото пръстите му бяха от желязо, а волята му по-силна от божията. Рианон кимна. Непременно трябваше да говори с него, защото им оставаше твърде малко време, но трябваше много да внимава за думите си. Роуан щеше да тръгне с него и тя трябваше да знае дали двамата мъже са сключили мир.

— Милорд, говорихте ли с Ро...

— Да, лейди, говорих. — Ръката му я стисна още по-силно и тя едва не изпищя, но преглътна болката и го погледна в очите. Откъм залата долитаха весели смехове и оживени разговори. Но Ерик не си даде труд да повиши глас: — За бога, мадам, колко пъти трябва да ви повтарям, че момчето не е отговорно за нищо!

— Вие смятате, че отговорна съм единствено аз! — процеди ядно тя.

— Точно така. А сега, милейди...

— Казах го само защото отново тръгвате на бой.

— И макар че би ви харесало да бъда посечен от някоя бойна брадва, едновременно с това ви е страх да не рискувам живота на момчето?

Рианон пребледня. Почти физически усещаше засилващия се гняв на викинга срещу себе си.

— Казах го само защото...

— Трябва най-после да разберете — изсъска в лицето ѝ Ерик, — че вашата чест — или липсата на такава — не струва колкото живота на един воин, все едно ирландец ли е, норвежец или англичанин. А сега, лейди, предлагам да ме последвате, и то бързо, преди да съм забравил, че се намирам в цивилизовано английско общество и да съм ви нашарил здравата задника, който с такова удоволствие разголвате пред целия свят.

Рианон промърмори нещо не особено прилично под носа си, откъсна се от него и закрачи напред с гордо вдигната глава. Ръката му се стрелна светкавично, улови косата ѝ и я дръпна към него. Без да каже дума, той улови ръката ѝ и я поведе към залата.

Двамата заеха места в челото на масата и мъжете се наредиха около тях в съответствие с ранга си. Така Уилям се оказа съсед на Рианон, до него седна Йон, а Алън и Едуард заеха местата вляво от Ерик. Роло, който от учтивост беше отстъпил мястото си на англичаните, седеше в другия край с Роуан и останалите гости. Според реда на местата Рианон трябваше да споделя една чаша с Уилям. Но макар че все още кипеше от гняв, мъжът ѝ побърза да ѝ помогне, когато Уилям ѝ предложи да пие.

Ерик взе ръката ѝ, с която според протокола трябваше да поеме предложената чаша, и небрежно се извини на Уилям:

— Моля ви да ни простите, уважаеми, но аз и съпругата ми имаме твърде малко време да опознаем чудесата на брака. Войната непрекъснато се намесва помежду ни. Съпругата ми ще сподели чашата с мен, защото все още изпитвам голяма радост да поставя устните си на мястото, където преди това са се докосвали нейните.

Той говореше достатъчно високо, за да го чуят всички сътрапезници. Едуард избухна в смях и заръкопляска, а Йон стана и вдигна високо чашата си.

— Милорди — английски и други — ние спечелихме на наша страна не само смел воин, но и велик принц, изпълнен с мъдрост и

хумор, та даже със способности на поет. Скъпа моя лейди Рианон, признавам — ако обичате да ме извините, принце — той се поклони кратко пред Ерик и отново устреми поглед в Рианон, — ние, които ви видяхме да израствате смела и красива, бяхме много загрижени за брака, който трябваше да сключите в съответствие с изискванията на честта, и сърцата ни се обливаха в кръв. Сега обаче виждаме, че сте омъжена за човек, който заслужава много повече от нашето дълбоко възхищение и уважение и който, за да се изразя с неговите собствени думи, ви уважава и цени с цялото си сърце. Лейди, пия за вас и за Господаря на вълците!

Чуха се бурни одобрителни викове. Рианон се обърна към съпруга си и установи, че очите му са пълни с ирония. Той също вдигна чаша за нейно здраве и отпи голяма глътка. Рианон отговори смело на погледа му и бързо се изправи.

— Милорди, благодаря на всички ви за загрижеността. Какво мога да кажа по този повод? Този брак е наистина нещо фантастично! Всеки ден се питам какви ли нови изненади ще ми поднесе. И съм учудена. Цени ме и ме уважава! Повярвайте ми, приятели, всяка негова дума, всяко движение изразяват дълбока нежност и уважение. Той със сигурност е принц между принцовете. — Тя спря за миг и го погледна дълбоко в очите, след което саркастично заключи: — И единствен между мъжете.

Отново прозвучаха одобрителни викове. Когато Рианон седна, Ерик повторно вдигна чаша за нейно здраве, но тя почти я изтръгна от ръката му, за да отпие голяма глътка медовина. Скоро смеховете и ръкоплясканията заглъхнаха и разговорът отново се насочи към войната. Рианон се огледа и установи, че Уилям си е излязъл.

Обърна се и видя, че Ерик продължава да я наблюдава.

— Вие започнахте! — изсъска ядно тя. — Какви лъжи, каква подигравка, каква...

— Този мъж ви желае — прекъсна я мрачно той. Рианон го погледна стреснато и той посочи с глава празното място на Уилям. — Смятам, че предпочитате дори мен пред тази коварна личност. Затова ви съветвам да се пазите, макар че ви е сънародник.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Толкова му беше лесно да прочете мислите ѝ. Тя наистина не харесваше Уилям. Все едно какво мислеше за Ерик, докосването му никога не я отвращаваше. Той беше

прав. Докато само изразът в очите на Уилям беше достатъчен да я побият тръпки...

Дълги, силни пръсти помилваха ръката ѝ. Погледът му я държеше в плен.

— Той никога няма да ви докосне, кълна се.

Въпреки това ѝ стана студено. Думите му я плашеха и радваха едновременно.

— Бъдете напълно спокойна, защото ще го убия само ако се осмели да се приближи до вас.

Той пусна ръката ѝ, надигна се бързо и уж между другото попита Алън къде е отишъл Уилям.

— Изпратих вест на краля, че корабите са готови за отплаване и че скоро ще поведете хората си на север. Уилям искаше да се увери, че пратеникът вече е тръгнал.

— Време е и ние да тръгваме — отговори Ерик и това беше сигнал за ставане. Мъжете се надигнаха шумно и се запътиха към изхода. Скоро Рианон остана съвсем сама на масата.

Без да съзнава какво прави, тя също изскочи и изтича навън. Оборските ратаи и слугите бяха довели конете и помагаха на воините да облекат ризниците си.

Ерик вече беше готов. Даже беше нахлупил сребърния си шлем и седеше върху белия си кон. Обърна се, защото беше усетил, че жена му е излязла от залата. Очите му, сини като норвежките фиорди, прекосиха морето от хора и спряха върху нея. Рианон се разтрепери и не помръдна от стълбата, където беше застанала. Ерик пришпори коня си, белият жребец си проби път през тълпата и спря точно пред нея.

— Е, лейди, може би този път желанието ви ще се изпълни. Ако бъда убит, веднага идете при краля, разбрахте ли ме?

Рианон преглътна конвулсивно.

— Някоя датска брадва няма да се осмели да ви посече. Вие просто ще ѝ заповядате да се откаже.

— Слушайте какво ви казвам. Веднага да отидете при краля. — В гласа му звучеше трудно сдържан гняв.

Рианон кимна и отговори с пресекващ глас:

— Ще отида при краля.

— Не мога да ви оставя войска за отбрана. Ако ви нападнат, скрийте се в гората. И без героични дела! Без летящи стрели, чувате

ли! Къщата и стените бързо ще се издигнат отново. Земята винаги ще принадлежи на мен, все едно кой иска да ми я отнеме. Но вие, лейди, вие трябва да се укриете в гората, разбрахте ли ме? Нека мъжете, които останат, слугите и арендаторите да защитават стените и дома ви. Вие избягайте. Разбрахте ли ме?

— Аз...

— Разбрахте ли ме, лейди?

Рианон кимна сковано.

Внезапно Ерик скочи от коня си. Вдигна шлема си и я грабна в прегръдките си. Целувката му беше толкова настойчива, че едва не разкървави устните ѝ. Без да съзнава какво прави, Рианон се притисна с все сила до него.

Боеше се за живота му.

Ерик я пусна рязко и бързо възседна белия си жребец. Изкрещя някаква заповед на хората си и колоната потегли. Рианон стоя на стълбата, докато прахът, вдигнат от конниците и пешите войници, отново се слегна. Едва тогава тръгна бавно към залата.

Седна пред огъня и се загледа в пламъците. Защо усещаше такава безкрайна празнота? Устните все още я боляха от целувката му.

А сърцето ѝ беше пълно със спомени за нощите.

— Ела с мен, скъпа — проговори зад гърба ѝ Адела и я потупа по рамото. — Най-добре е да си легнеш. Денят беше богат на събития.

Само до преди малко беше проклинала присъствието му. А сега го нямаше и къщата беше празна. Какво се беше променило през тези няколко часа? Със сигурност не беше станал по-нежен към нея!

Но той си беше такъв, въпреки прочувствените думи на масата. Ала веднага беше усетил, че тя се отвращава от Уилям, че се бои от него, и ѝ беше предложил защитата си. Даже се беше заклел да го убие.

Да, защото тя му принадлежеше, също като белия кон. Той не позволяваше на никого да язди Александър и със сигурност нямаше да позволи на друг мъж да язди жена му, ако можеше да се изрази така...

Само една глупачка можеше да се влюби в него. Тя не го обичаше, никога нямаше да го обича...

Господи, полудяваше ли! Умората беше виновна за всичко. Изправи се бързо и устремно прегърна леля си.

— О, Адела, обичам те! И ей сега ще си легна.

— Да, миличка, знам — отговори с обич старата дама.

Наистина беше прекрасно да се пхнеш в леглото. Но Рианон не можа да заспи. Припомни си думите на Мергуин в кухнята и си каза, че повече не може да пренебрегва едва уловимите промени в тялото си. Старият друид беше прав и тя никога вече нямаше да се съмнява в мъдростта му. Може би трябваше да каже на Ерик. Защото той можеше да падне на бойното поле и никога да не узнае, че е на път да стане баща.

А може би той щеше да се отрече от детето, независимо от случилото се през първата брачна нощ. Може би щеше цял живот да се съмнява, че е негово. Другите хора също щяха да се питат...

Рианон скочи от леглото и застана пред огъня. Загледа се замислено в пламъците и едва дочу почукването на вратата. Потънала в мислите си, изрече тихо „Влез“, защото очакваше Адела. Но в спалнята влезе Мергуин и я стресна.

— Изпратиха двама вестonosци! — заговори направо той и застана пред нея.

— Простете, но аз нищо не...

— От обора излязоха двама пратеници. Единият тръгна да търси Алфред. Не знам кой е изпратил другия, но слугите ми казаха, че е имало и втори.

— Може би са искали да бъдат сигурни, че поне единият ще стигне до краля. Може да попаднат в засада.

— По-вероятно е да са го изпратили при датчаните.

Рианон се уплаши до смърт. Наистина ли бяха примамили Ерик в клопка? Наистина ли някой искаше да предупреди датчаните за тръгването му? Кой имаше интерес викингският принц да попадне в засада? А той подозираше нея. Смяташе, че тя е предала краля си и него. И сега окончателно щеше да се убеди, че жена му е предателка.

— Не! Това не може да бъде!

— Изпратете човек да го предупреди. Аз съм много стар. Не мога да яздя достатъчно бързо, за да го настигна. — Рианон никога не беше чувала друида да ругае или да се оплаква от възрастта си и сега се смая от треперенето на костеливите му ръце. — Божичко, да гледаш в бъдещето и да не можеш да видиш ясно, това е проклятие! Веднага изпратете човек!

— Никой не може да ги настигне! Знаете, че яздят като дяволи. А хората на Алфред също са потеглили, за да ги срещнат в Уорхем. Не

знам какво да правя... — Внезапно тя млъкна, изтича до прозореца и огледа местността. — Аз ще отида!

— Какво? — слиса се Мергуин.

Рианон се обърна към него:

— Погледнете, Мергуин! Виждате ли крайбрежните скали в северния край, точно над долината? Ще взема лъка си и ще изпратя в долината дузина стрели, на които ще бъде написано предупреждение. Мога да ги спра!

— Ще простреляте някого — промърмори със съмнение в гласа Мергуин.

— Питайте вашия лорд Ерик — усмихна се Рианон. — Аз винаги стрелям точно. Сигурна съм, че няма да убия никого. Ще изпратя няколко послания и все ще се намери някой да вдигне поне една от стрелите и да прочете написаното на нея.

— Не. Не бива да отивате. Ами ако ви ранят...

— Няма да тръгна сама. Ще взема онзи ирландец на име Патрик от Армаг.

Мергуин се поколеба, после решително поклати глава.

— Изпратете Патрик. Вие не бива да отивате. Просто не бива, разбирате ли?

Какво означаваше това? Тя беше управлявала земята си сама, а сега тези натрапници искаха да ѝ предписват какво да прави и какво не! Понечи да се възпротиви, но премълча и само се усмихна.

— Както желаете, Мергуин, както желаете.

— Ще отида да потърся Патрик.

— А аз ще напиша предупрежденията — отговори невъзмутимо Рианон.

Щом Мергуин излезе, тя намери най-дебелите си чорапи, облече къса кожена туника и се уви в тъмнокафява наметка с качулка. Изчетка и сплете косата си, извади перо и мастило и написа десет пъти предупреждение към ирландците да се пазят от предателство. Помисли малко и написа още пет. После хукна надолу по стъблата и видя, че Патрик вече е възседнал коня си. На гърба му стърчеше колчан стрели, на седлото беше праметнат дълъг английски лък. Мергуин стоеше до него и му даваше последни напътствия. Старият друид беше потънал в мислите си и изобщо не забеляза промяната в облеклото ѝ. Рианон въздъхна облекчено.

Тя се усмихна и предаде на Патрик посланията заедно с тънки кожени върви, с които да ги завърже за стрелите, после го помоли да препуска с всички сили. Когато Патрик излезе от двора, Мергуин въздъхна и се запъти обратно към къщата. Щом се скри от погледа ѝ, Рианон хукна като подгонена към оборите.

Никой, освен Мергуин не беше в състояние да ѝ попречи. Роло беше тръгнал с Ерик, както и всички останали. Тя нареди на ратая да оседлае най-бързия кон и след като години наред беше изпълнявал заповедите ѝ, той дори не помисли да се възпротиви. Когато мина през портите, Рианон остави вест, че тръгва с Патрик и ще се върне с него.

Никой не посмя да я спре. А и никой, освен друида не беше в състояние да я спре. Слава богу, беше успяла да го излъже и сега можеше да препуска свободно. Лъжата ѝ сигурно щеше да го засегне дълбоко и тя съжаляваше за това, защото беше започнала да го обича и цени. Но трябваше да го направи. Не можеше да допусне Ерик повторно да я сметне за предателка.

Патрик беше тръгнал малко преди нея и въпреки това минаха цели часове, преди да го настигне. Вече започваше да се стъмнява и тя разбра, че няма да успеят да предупредят Ерик и хората му още тази нощ.

Когато най-сетне се сблъска с Патрик на една полянка, момъкът беше извадил меча си и стоеше готов за бой с неизвестния нападател.

— Патрик, аз съм, Рианон! — извика бързо тя. На светлината на огъня, който беше запалил, можа да види изненадата, изписала се по лицето му и бързо отстъпила място на стъписване.

— Милейди! Какво правите тук! Знаете ли колко е опасно! Ако ни забележат датчаните...

Рианон го прекъсна с истеричен смях. Сама не разбираше какво ѝ стана изведнъж. Видя уплахата по лицето му, видя объркването му и виновно се опита да потисне смяха си и да го успокои.

— Много съжалявам, Патрик, наистина. Стана ми смешно, защото само преди месеци аз избягах със същия този кон, а вие и вашите... — Тя млъкна засрамено, защото Патрик беше ирландец, потомък на древен крал и тя нямаше намерение да го засегне. Освен това нямаше никакво основание да го обижда.

Момъкът се усмихна и меко допълни:

— Викинги, нали?

Рианон сви рамене, скочи от коня и пристъпи към огъня. Двамата се погледнаха в очите и не й оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

— Да, Патрик, викинги. Съжалявам, но корабите, с които дойдохте, са викингски.

— А Ерик е син на викингски крал — прибави спокойно момъкът и отново се усмихна. На изпъстреното му с лунички лице се показаха две дълбоки трапчинки. Той откопча наметката, която носеше над простата си плетена ризница, и я разпротря на земята. — Няма ли да седнете, милейди? Онова, което се пече на огъня, е само един обикновен заек, но съм сигурен, че е много вкусен.

Рианон отговори на усмивката му, седна и му посочи с глава да се настанят до нея. Топлите му кафяви очи не се откъсваха от лицето й.

— Не бива да съдите всички викинги според онези, с които сте имали нещастieto да се сблъскате досега.

Рианон сведе глава, за да скрие противоречивите си чувства.

— Не познавам никой викинг толкова добре, колкото Ерик, Патрик.

— Говоря за викингите, които години наред опустошават земите ви. Сигурен съм, че ще харесате бащата на Ерик. Той никога не би позволил кръвопролитие...

— Но той си е присвоил земя, която не е негова! — възпротиви се буйно Рианон.

— Той върна на Ирландия десетократно повече от онова, което й отне — отвърна Патрик, горд с норвежкия си господар. — Той и синовете му се бият под знамената на Ард-Рий винаги когато стане нужда. Дъблин стана голям град, може би най-големият в цяла Ирландия. Олаф създаде училища за децата и подпомага всички манастири. Пълно е с музиканти и учени и... — Той спря и се ухили. — Такива са ирландците. Знаете ли кое е едно от най-осъдителните престъпления в Ирландия?

— Кое?

— Да откажеш някому гостоприемство. — И Патрик отново запя ода за любимата си родина, докато Рианон не го прекъсна нетърпеливо:

— Чуйте ме, Патрик! Не е ли по-добре да си идете вкъщи и да запишете на хартия всички тези прекрасни мисли, вместо да водите война в чужда страна?

Сгряното от огъня лице на младежа се обля в червенина.

— Лейди, разказах ви тези неща, защото искам да разберете. Ерик от Дъблин не е нито варварин, нито езичник. Той е потомък на два народа — на викингите с техния изключителен талант на моряци и на древния кралски род на една страна, където цивилизацията отдавна е пуснала корени. Говори много езици, знае всичко за астрономията и астрологията и свири на много инструменти. Никой от нас не е дошъл в тази страна с намерението да стори нещо лошо на жителите ѝ. Дойдохме, за да се бием заедно с общия ни враг, датчаните. Аз... много бих искал да проумеете, че има голяма разлика между Ерик и Гунтрум.

— Патрик — отвърна меко, но сериозно Рианон, — аз дойдох с вас, защото искам да помогна.

— Не трябваше да идвате! — извика сърдито той, припомнил си внезапно опасната мисия, с която беше изпратен. — Не е сигурно.

— Аз съм най-добрият стрелец с лък, когото познавам — отговори невъзмутимо тя. — Трябва да остана тук.

След миг мълчание момъкът се усмихна колебливо.

— Какво ще стане, ако настоя веднага да се върнете в града?

— Е, не е много учтиво да ме отпратите в тази тъмна нощ. Освен това можете да ме помолите да си тръгна, но не и да ми заповядате. Аз обаче имам право да ви заповядам да се подчините. Аз съм съпруга на вашия лорд и ми дължите покорство.

Момчето помълча малко, после заговори замислено:

— Утре на разсъмване ще преминем хълма. Щом се вдигне мъглата, се надявам да го видим някъде по крайбрежието.

Рианон кимна, Патрик сметна, че заекът се е пекъл достатъчно дълго, вдигна го от огъня и двамата вечеряха в мълчание. Рианон пи топъл ейл от рога му и се уви плътно в любезно предложената ѝ наметка.

Знаеше, че момъкът няма да затвори очи цяла нощ. Чак до зазоряване щеше да бди над живота ѝ.

Стана на разсъмване и след по-малко от час вече бяха превалили хълма. Както се надяваха, от височината се разкриваше широка панорама на крайбрежната ивица. Долината беше точно под тях. Патрик пръв видя отряда на Ерик. Викингите препускаха по една пътека в низината на много километри на югозапад. Разстоянието беше

по-голямо, отколкото беше очаквала Рианон, и сърцето ѝ заби силно, защото шансовете ѝ стрелата да стигне до гората преди войниците не бяха особено големи. Тя повика Патрик и момъкът пристъпи към нея. Събра цялата си сила и опъна лъка си. Само след секунда първата стрела полетя напред. Дватама наблюдаваха напрегнато пътя ѝ. След няколко мига Рианон извика от радост, защото острието се заби точно на пътеката. През следващите десет минути тя изпрати още няколко стрели.

Накрая остана съвсем без сили. Лъкът беше тежък; трябваше да се напруга до крайност, за да го опъне. Ръката ѝ пулсираше от болка и тя се съмняваше, че би могла да изпрати и една-единствена стрела повече, дори ако ѝ се наложеше да защитава собствения си живот.

Свлече се на земята и отпусна тежкия лък.

— Всичко е наред, лейди! Сигурен съм, че ще намерят поне една от стрелите ви — окуражи я Патрик и клекна до нея. — Я вижте, войската спря! Погледнете ей там! Вече са предупредени и няма да допуснат да ги примамят в засада.

Рианон бързо скочи на крака, нови сили се вляха в умореното ѝ тяло. Далеч под себе си видя, че ездачите наистина са спрели и са се събрали на едно място. Въздъхна облекчено, но смръщи чело, защото беше забелязала друго движение между дърветата.

— О, божичко! — проплака тя. — Вижте, Патрик, вижте какво става! Датчаните са зад тях!

Неприятелят беше оставил отряда на Ерик да премине покрай него и сега го следваше тайно. От мястото, на което беше застанала, Рианон виждаше много добре, че пътеката води Ерик право към няколко високи скали, които трябваше внимателно да се заобиколят. Там, зад скалната стена, със сигурност чакаше засада.

— Трябва да ги предупредим, Патрик! Имате ли малко хартия и кожени върви? Бързо, помогнете ми!

Патрик веднага извади последното послание и кожените ремъци.

— Господи, та ние нямаме мастило! — изплака Рианон.

— Не се отчайвайте, лейди. Почакайте само миг.

Рианон си помисли, че момъкът е полудял. Но той коленичи бързо и събра клони, суха трева и мъх. Извади от торбичката си кремък и прахан и се зае да разпали огън.

— Патрик!

— Само още малко! — Ирландецът се усмихна и измъкна от огъня обгорял клон. — Нужни са само две-три думи. Пишете с овъгления край, милейди.

Рианон веднага разбра и написа с големи букви „Зад вас!“ Когато опъна лъка, изплака от болка, но успя да изпрати стрелата и облекчено затвори очи. Помоли се на Бога, после двамата с Патрик коленичиха зад една скала и зачакаха със страх развоя на събитията.

— Намериха я! — зарадва се след малко Патрик.

— Откъде знаете? — учуди се Рианон.

— Погледнете какво правят! Не виждате ли, че се строят в боен ред? Готови са и чакат. Когато датчаните нападнат, ще ги избият като кучета.

Слънцето се беше издигнало високо над хоризонта. По страните на Рианон се стичаха капчици пот. Двамата с Патрик можеха да проследят всяка подробност от битката. Видяха идването на датчаните... видяха и как хората на Ерик отблъснаха нападението, още преди да е започнало.

Рианон изхълца задавено. От такова разстояние беше невъзможно да се разбере кой печели сражението. Долу цареше такава бъркотия...

— Перата на шлема му все още се вейт, не виждате ли, милейди? Не мога да видя много добре знамето, но съм сигурен, че това са цветовете на моя лорд.

Дърветата и храсталаците закриваха гледката. Рианон виждаше само мъртви коне и мъртви тела, но си наложи да повярва в думите на Патрик. Момъкът трябваше да знае какво говори. Едва след часове се сети, че двамата бяха прекарали целия ден на хълма. Нощта вече се спускаше над земята и образите ставаха неясни и размазани.

Всичко, което можеха да направят, беше да се молят за победа. Внезапно Рианон установи, че е останала сама. Обърна се уплашено и потърка очи, защото Патрик отново беше разпалил огъня и стоеше зад него с широка бащинска усмивка на осеяното с лунички лице.

— Този път ще ви предложи по-различно ядене, милейди.

Рианон се усмихна изтощено.

— О, Патрик, и при най-добро желание не бих могла да хапна нищо.

— Трябва — отговори кратко момъкът. — Няма да промените изхода на битката, като откажете да ядете.

Прав беше. Внезапно Рианон се сети, че има и друга важна причина да съхрани силите си.

— Нека ви помогна.

— Не, и сам мога да оскубя една птица — засмя се Патрик. Набучи птицата на един шиш и го сложи над огъня. После я заведе при един поток да се напие с вода. Рианон с почуда установи, че е прегладняла и прежадняла и с удоволствие се възползва от любезността му. Тази нощ и двамата бяха още по-напрегнати от предишната. Страхуваха се дори повече отколкото през дългия ден, който бяха прекарали. Лежаха тихо и почти не разговаряха. Само чакаха с нетърпение зазоряването.

Беше много късно, когато Рианон най-после заспа, увита в дебелата наметка на Патрик. Спа дълбоко и непробудно.

Събуди се едва когато съвсем близо до нея се чу дрънчене на оръжие.

Първият звън на мечовете я накара да отвори широко очи. Скочи на крака, все още не напълно будна, но веднага се сети, че в кончова на ботуша ѝ е скрита малка кама. За съжаление нямаше меч, а тежкия лък не беше оръжие за близък бой. Чу грозно проклетие и мечовете отново иззвънтяха. Огледа се наоколо, но Патрик не се виждаше никъде. Все пак Рианон знаеше, че момъкът е някъде наблизо, защото шумовете от борба се чуваха съвсем ясно. Хукна към края на скалата и го видя на една изднина. Изпотъпканата трева и разровената земя веднага ѝ подсказаха, че битката е започнала съвсем близо до нея и че Патрик се е стремил да се отдалечи колкото се може повече, за да я запази. Очевидно се надяваше, че тя ще избяга.

— Бог да ви е на помощ, ирландецо! — прошепна беззвучно Рианон и хукна обратно към загасващия огън. Може би все пак щеше да успее да опъне лъка си.

Намери колчана със стрелите, стисна тежкия лък и се върна на ръба на скалата. Патрик се биеше с двама неприятели — и двамата обути с груби кожени ботуши, без чорапи и облечени в кожени туники до коленете. Носеха конусовидни стоманени шлемове и размахваха тежки щитове. И двамата се биеха като дяволи.

Патрик беше не по-малко добър боец от тях. Сражаваше се смело срещу двамата великани, но сигурно нямаше да се задържи дълго на крака.

Рианон опъна лъка и едва не изпищя от болка. Сложи стрелата и се прицели. Пусна я и улучи един от мъжете в рамото. Не знаеше дали раната е смъртоносна или не, но грамадният датчанин изрева от болка и изпусна меч си. Патрик, който беше останал без дъх, довърши неприятеля с бърз удар на меч, после вдигна глава и й помахаша.

Даже се усмихна, но усмивката замръзна на устата му. Лицето му се разкриви от ужас, от гърлото му се изтръгна дрезгав вик.

Рианон се обърна като ужилен. Твърде късно.

Трима датчани бяха изкачили скалата. Раздърпани, уморени, мръсни, опръскани с кръв.

Рианон изпищя и посегна към камата си, кълнейки се отчаяно, че няма да падне жива в ръцете им. Нахвърли се върху първия нападател с такава сила, че острието на камата проби кожената му туника и одраска кожата. Но това беше всичко, което успя да направи. Вторият датчанин я сграбчи изотзад. Стисна с все сила китката ѝ и безсилните ѝ пръсти изпуснаха оръжието. Мъжът, който я беше сграбчил, я притисна до себе си. Тя се опита да захване ръката му, но той само са изсмя и я вдигна във въздуха.

Рианон започна да ги ругае на собствения им език и да ги нарича свине и мръсни плъхове. Изговаряше всяка дума високо и ясно, за да я разберат.

— Ау, котка с дълги нокти! — изсмя се отново датчанинът и тя се обърна да го погледне в лицето. Косата му беше тъмноруса, бузите зачервени, очите тъмни и мрачни, а веждите сраснали над носа. Без да губи време, Рианон го изрита с все сила. Очевидно беше улучила важна част от анатомията му, защото усмивката изчезна от лицето му и от устата му изригна гнусна ругатня.

— Ей сега ще опитомя дивата котка, кълна се в Один! — изрева ядно той.

Третият мъж, по-млад от другите двама, слаб, с дълги, несресани, оцапани с кръв руси коси, излезе напред и я дръпна към себе си. Очите му бяха светлосиви, а начинът, по който я огледаха, я накара да се задави от отвращение.

— Тази котка има твърди гърди и прекрасни дълги крака, да не говорим за тялото ѝ — произнесе въодушевено той.

— Вещица! — изрева мъжът, когото беше наранила. Издърпа я от ръцете на по-младия си другар, замахна и я тресна с юмрук точно под брадичката. Рианон изпъшка и политна назад, ослепяла от болка. Падна на земята и очите ѝ се напълниха със сълзи. Внезапно осъзна, че между викингите наистина имаше крещяща разлика. Тези не знаеха що е милост. Щяха да я разкъсат на парченца още тук, на тази скала.

Обзе я дива паника. Без да съзнава какво прави, скочи и се втурна към ръба на скалата. Щеше да се хвърли с главата надолу в пропастта. Ако си счупеше врата, толкова по-добре. Предпочиташе бързата смърт пред мъченията, на които щяха да я подложат.

Но не стигна далеч. Едва успя да се надигне, когато един от мъжете я сграбчи за косата и грубо я дръпна назад. Тъмнокосият се ухили широко, ръцете му я стиснаха здраво. Зъбите му, или поне жалките остатъци от зъби в устата му, бяха черни и отвратителни. Погледа я малко, ухилен до уши, после я блъсна на земята.

— Аз ще я взема! Първо ще бъде моя! — изкрещя той и се хвърли върху нея.

Рианон веднага разбра какво ѝ предстоеше и го блъсна с все сила, но мъжът изкрещя:

— Дръжте ѝ ръцете, глупаци такива!

Само след секунди я бяха проснали на земята. Тя се биеше като обезумяла и хапеше когото свари, но някой я удари в лицето и пред очите ѝ причерня. Долови тропот на копита и с облекчение установи, че той не е само в главата ѝ. Още преди тъмнокосият датчанин да е успял да довърши започнатото, прозвуча заповеднически глас:

— Идиоти такива! Да вървим, ирландците се връщат!

— Хванахме една лисица, Йорг! Знаеш ли каква е... — започна възбудено тъмнокосият.

— И тя ще бъде първо моя, както и цялата плячка от този набег! — изкрещя му гневно ездачът. — Дай ми я! Тръгваме!

Русият я изправи на крака. Рианон замаяно си каза, че би трябвало да се бори и да избяга от тези мъже, да не допусне да се нахвърлят върху нея като вълци. Захапа ръката на русия и той се сгърчи от болка.

— Какво става? — попита Йорг, ездачът.

— Хапе! — изплака русият.

— Вържете я!

Последната ѝ надежда изчезна, когато Йорг хвърли на другарите си няколко кожени ремъка. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мъжете завързаха ръцете ѝ на гърба и я метнаха напреки на гърба на коня. Йорг заби шпори в хълбоците на животното и препусна напред, без да губи повече време.

Препускането продължи дълго.

Рианон се опита да прецени колко време е минало. Вероятно повече от час. Не можеше да определи посоката, защото главата ѝ бучеше, виеше ѝ се свят, тръскането на коня ѝ причиняваше гадене. Зарадва се, когато най-после спряха. Когато я пуснаха на земята, установи, че Йорг е на възраст горе-долу колкото Ерик, с мускулести рамене, осеян с белези, закален в безброй битки. Тъмна, сплъстена коса падаше по раменете му, но лицето му беше чисто избръснато и разкриваше дълбок белег на бузата, който го загрозяваше извънредно много. Както и останалите, той беше опръскан с кръв и изглеждаше мръсен и раздърпан.

Датчанинът сложи пленницата си на земята и я разгледа подробно. Вдигна наметката ѝ, за да провери качеството на плата. После падна на едно коляно и огледа чорапите ѝ. Рианон се опита да го ритне, но той сграбчи глезена ѝ и я блъсна на земята. Мъжете избухнаха в смях.

— По всичко личи, че сме заловили благородна лейди, приятели — заключи тържествено Йорг. — Може би ще успеем да я накараме да разкрие името си. Как смяташ, Рагвалд? — обърна се той към русия.

— Тя говори езика ни — осведоми го Рагвалд. Острият тон на гласа му подсказа на Рианон, че двамата мъже са съперници.

— Така ли? Брей, значи младата лейди е образована. Дали пък не е от дома на самия Алфред? — започна да размишлява на глас Йорг. Обърна се към нея и попита рязко: — Така ли е?

Рианон се изплю в лицето му. Мъжът изрева вбесено и я сграбчи за рамото.

— Значи дамата хапе, плюе, ругае и се бие, така ли? — изрева той, обърна се и я повлече след себе си. Рианон се препъна, но успя да се закрепил на крака. Останалите мъже тръгнаха след тях, подвиквайки одобрително на водача си. Макар че напълно съзнаваше жалкото си

състояние, Рианон събра цялата си гордост и тръгна спокойно след мъчителя си. Той ѝ беше дал възможност да огледа скришом местността. Намираха се до една селска къща — трупът на селянина лежеше наред нивата. Оттатък къщата течеше буен поток, който със сигурност минаваше през скалите и се вливаше в морето. И точно към този поток я влачеше Йорг. Щом стигнаха брега, датчанинът я бутна на колене, сграбчи я здраво за косата и натисна лицето ѝ във водата. Рианон спря да диша. Той искаше да я удави! Гърдите ѝ се пръскаха. Ще умра, каза си отчаяно тя. Може би това беше най-доброто. Само да свършат тези нечовешки болки...

Обаче Йорг я измъкна от водата. Рианон отвори уста и жадно пое свежия въздух. Датчанинът я пусна и тя можа да се изправи, макар че краката ѝ се олюляваха.

— Ще те опитомя, вещице — обеща коварно той и се обърна към хората си, опрял ръце на хълбоците. — Тази жена е красавица. Ценна плячка. Благодаря ви, че ми я донесохте. Коса като слънце и огън, очи като най-скъпи бисери, чувствена, зряла... Наистина ценна плячка. Кралска плячка. Щом ѝ се наситя, ще поискаме подобаващ откуп — заключи той и се изсмя дрезгаво.

Кожените ремъци се впиваха в кожата ѝ, но гневът и паническият страх я накараха да се хвърли презглава напред. Улучи корема на Йорг с такава сила, че мъжът политна назад и се строполи във водата. Войниците нададоха гръмогласен рев. Ала когато се изправи, Рианон изплака от отчаяние.

Датчаните бяха много повече, отколкото беше предположила, установи с нарастващ ужас тя. Внезапно се видя заобиколена от врагове — не само от онези, които я бяха заловили, но и от други, напълно непознати. Всички бяха окървавени, някои куцаха. Разбити от ирландците, те бяха избягали в тази долина, бяха убили селянина и се бяха скрили в къщата му, за да се погрижат за раните си. Нямаше как да им избяга.

Йорг скочи на крака, изрева като ранена мечка и закрачи с големи крачки към нея. Рианон се опита да му избяга, но той я улови и я обърна към себе си. Тя се сви инстинктивно, за да избегне удара, защото ръката му вече се вдигаше във въздуха. Слава богу, не я удари.

— Кълна се в залите на Валхала, тази жена е моя, и ти ще ми я дадеш или ще се простиш с живота си! — разнесе се гръмотевичен

глас.

Ръката на Йорг се отпусна. Датчаните се обърнаха смаяни. Всеки искаше да види кой е този безсрамник, който се осмелява да спори с Йорг за правата върху пленената жена.

Най-смаяна обаче беше самата пленница. Онзи, който беше дошъл съвсем сам, за да я поиска за себе си, не ѝ беше непознат. Възседнал кафяво пони, той изглеждаше огромен върху дребното животно. Беше рус и златен като слънцето, макар че косата му беше омазана с кръв. Носеше дрехи, които не бе виждала никога преди това. Като повечето от присъстващите беше обут в кожени ботуши, раменете му също бяха обвити с кожа, разкъсана и мръсна. Лицето му беше прашно, мрачно и едва различимо, но очите му не можеха да бъдат събъркани с някои други.

Ерик, нейният съпруг. Ерик, който беше дошъл съвсем сам в това море от неприятели и изискваше да получи обратно жена си.

Рианон беше твърде изненадана, за да може да извика, а след една минута беше безкрайно благодарна, че изненадата е сковала езика ѝ, защото осъзна, че мъжът ѝ се преструва на датчанин.

Йорг я пусна и закрачи към новодошлия.

— Кой си ти? И какво си въобразяваш, че имаш право да искаш от мен, в името на всички богове! Знаеш ли изобщо кой съм аз, глупако?

— Искам тази жена. Тя е моя пленница. Моите хора я намериха.

— Кой...

— Изпраща ме Гунтрум. Ти не успя да се съединиш с него, Йорг, както гласеше уговорката.

Ерик скочи от понито и нагази във водата. Издърпа Рианон от ръцете на датчанина и я повлече след себе си по начин, който не се различаваше особено от този на Йорг. Рианон изпищя и се строполи на земята. Ерик я дръпна да стане, извади от кончова на ботуша си кама и преряза въжетата, които стягаха китките ѝ.

— Какво правиш, по дяволите! — изпухтя Йорг.

— Вземам си онова, което е мое.

— Не! Сега жената е моя. Аз я вързах.

— Вързал си я, защото не си достатъчно силен да се справиш с една слаба жена — отговори подигравателно Ерик. — Жената е моя, защото аз я хванах пръв и сега имам заповед да я отведа при Гунтрум.

— Какво ме е грижа за Гунтрум? — озъби се Йорг.

Рагвалд направи крачка напред.

— Намерихме я на една скала. Защо не внимавааш за пленниците си? Тази мръсница изпращаше послания — изсъска ядно той. — Тя пусна стрелите, които предупредиха онова ирландско-норманско копеле за готвеното нападение. Ти не си достатъчно силен, за да се справиш с жената, не ние!

Ерик отстъпи назад и извади меча си. Усмихна се и усмивката му беше ледена.

— Ела тук, момче. Изпробвай що за воин съм.

Мъжете се развикаха. Рагвалд очевидно съжали за предизвикателството си, но въпреки това измъкна меча си и пристъпи напред.

— Мъжът, който умре от старост, потъва в забрава! — изрева той. — Воинът ще седи във Валхала и ти можеш само да се радваш, че ще отидеш там още днес!

Смели думи, но само след миг Рианон осъзна, че досега не е разбирала колко силен е в действителност мъжът й. Рагвалд още не беше надал бойния си вик, а Ерик вече стоеше пред него и вдигаше тежкия си меч, сякаш беше перце в ръцете му. Дори когато Рагвалд замахна да го удари, Ерик просто отрази удара с меча си и премести центъра на тежестта си.

Изобщо не се стигна до сблъсък на двете острия. Рианон не чу нищо, само видя как Рагвалд падна в краката й и водата на потока потече червена.

Тя изпищя, но ръката му я сграбчи здраво и я притисна до мръсната кожа.

— Тази жена е моя! — изрева гръмотевично той. — Моя, това заповяда Гунтрум. Кой ще се осмели да ми я вземе?

Никой не му отговори. След малко Йорг се обади, много по-предпазливо от преди:

— Тя произхожда от кралския дом, може би дори е роднина на Алфред. Струва много и аз смятах да искам откуп. Готов ли си да платиш?

— Ще ти дам кафявото пони — отговори спокойно Ерик.

Йорг се изплю във водата.

— Кафявото пони? Предлагаш ми кон за цяло богатство?

— Богатство! — изпуктя Ерик. — Тази жена не струва почти нищо.

— Косата ѝ е огнена и блести като злато! — настоя Йорг.

— Злато, глупости! Ръждясала ламарина — отвърна подигравателно викингът. Рианон се обърна като ужилена, но той я стисна по-здраво, без да я поглежда в очите. — Вземи понито и готово.

— Конят ти няма никаква стойност в сравнение с жената! — развика се ядосано Йорг. — Тя е млада, гърдите ѝ са едри и сладки като ябълки, краката дълги и гъвкави като върби.

Ерик се изсмя добродушно.

— Гърдите ѝ висят като презрели пъпеша, приятелю, а краката ѝ са костеливи и дървени като върбите, щом държиш на това сравнение.

— Внимавай! Тя разбира всяка дума — предупреди го Йорг.

Рианон кипеше от гняв. Ерик стоеше точно зад нея и тя не можа да устои на изкушението. Изрита го с все сила в глезена. Нали беше пленница — все едно негова или на датчаните. Имаше пълното право да се бори.

Йорг се изсмя, а някой от другите предупреди Ерик, че жената хапе като бясно куче. Преди да осъзнае какво става, мъжът ѝ я беше натиснал във водата и я стискаше здраво за косата. Мокра до кости, гневна, но и уплашена, тя застина на мястото си и зачака какво ще се случи по-нататък.

— Нравът на англичанката е по-страшен дори от бясно куче — усмихна се победоносно Ерик.

— Защо тогава държиш да ти я върна? — попита коварно Йорг.

— Защото я залових пръв. Защото ми принадлежи, макар че е вещица.

— Дай ми я само за тази нощ, утре ще си я получиш обратно.

— Не. Ще си я взема още сега.

Рианон трепереше от страх. Какво ли щеше да стане сега? Ерик не можеше да се бие срещу всички, не и ако се нахвърлеха едновременно върху него. Все още не можеше да разбере защо беше дошъл сам.

От гърлото ѝ се изтръгна задавен писък, когато мъжът ѝ рязко дръпна от раменете ѝ наметката, украсена със сапфирена игла. Хвърли мократа дреха на Йорг и изръмжа:

— Това е всичко, което ти давам за нея, макар че и то е много. — После с такава сила блъсна Рианон към брега, че тя едва не се строполи във водата. Лицето му беше разкривено от гняв. Без да я поглежда, я подкара пред себе си като добитък. — Върви! — изрева гръмогласно той.

Рианон се подчини. Мина покрай Йорг и изведнъж се озова сред датчаните. Ерик я избута покрай кафявото пони и двамата закрачиха напред през обработената нива, право към трупа на селянина. Мъжът ѝ се движеше спокойно, без бързане, с дълги крачки, самоуверен и горд.

Най-после стигнаха гората и там, между тъмните дървета, имаше тясна пътека. Ерик я блъсна напред, но сега вече Рианон не издържа и се обърна разярено към него:

— Копеле! Защо...

Без да губи време, мъжът ѝ заповяда рязко:

— Тичай!

Блъсна я и двамата хукнаха като подгонени през гората. По някое време Рианон разбра, че Йорг и излъганите му сънародници все пак бяха тръгнали да ги преследват.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ерик я настигна, улови ръката ѝ и я повлече след себе си с такава скорост, че Рианон скоро се задъха. Дробовете ѝ горяха, краката отказваха да ѝ се подчиняват. Клоните на дърветата късаха дрехите ѝ и се оплитаха болезнено в косата ѝ, но въпреки задавените ѝ стонове Ерик не забави темпото нито за миг. Макар че беше едър и мускулист, той се движеше с учудваща лекота.

Накрая Рианон се спъна на един корен. Ръката ѝ се изплъзна от здравата хватка на мъжа ѝ и тя се просна с цялата си дължина в една кална дупка. Ерик спря, обърна се и ядно изруга. Протегна ѝ ръка за помощ, после спря и се послуша.

В гората беше тихо. Йорг и хората му бяха изгубили следите им. Продължителното мълчание на Ерик потвърди предположението на Рианон.

— Е, милейди — изпъшка той, останал без дъх, — ще бъдете ли така добра да се изправите, за да продължим пътя си? Или желаете малка почивка?

Страхът ѝ от Йорг изчезна в мига, в който гневът отново пламна в гърдите ѝ. Тя сграбчи шепа тиня и я плесна право в лицето на Ерик, след което пъргаво скочи на крака и предпазливо го заобиколи.

Тинята го улучи право в носа. Рианон едва не избухна в смях, защото тъмната кал беше прекрасна рамка за сините очи, също като сребърния му шлем.

— Да, нуждая се от почивка! — изкрещя тя и пое дълбоко дъх. — Но това не значи, че ще почивам в тинята! Не мога повече, милорд. Кажете ми най-после какво, за бога, търсите тук?

— Какво? — Ерик се изправи и опря ръце на хълбоците си. — Да не би да сте искали да си останете при датчаните, мадам? Ако е така, трябва само да ми кажете!

— Ах, значи щяхте да ме оставите там, така ли? Много добре си спомням, че някога имаше едно място, където пожелах да остана, но тогава нямаше кой да се съобрази с желанието ми!

Ерик се хвърли към нея и преди да е успяла да се отдръпне, я сграбчи за кръста. Метна я като чувал на рамото си и продължи напред.

— Какво правите? — изкрещя вбесено Рианон.

— Връщам ви на датчаните! — изрева в отговор мъжът. — Вие сте една зла вещица, една проклета жена, хапете и, за да бъда честен докрай, косата ви вече е добила цвят на купчина тор.

— О! — Рианон забарабани с юмруци по гърба му. — Веднага ме пуснете!

Ерик наистина я пусна и тя падна в тинята. Ръката ѝ веднага посегна да го замери с втора шепка кал, но само след миг той вече седеше върху нея, не по-малко изпоцапан с лепкава тиня. Всичко, което се виждаше от лицето му, бяха очите. Да, и белите зъби, когато се ухили. Пръстите му се склупчиха около китките ѝ.

— Дойдох да ви спася, макар че и самият аз не знам защо!

— Глупак! Можеха да ви убият! — изкрещя в отговор Рианон. — Забравихте ли, че отговаряте за живота на стотици мъже? Защо дойдохте сам-самичък сред тази орда датчани?

— По дяволите, жено! — изрева ядно Ерик. — Не знаете ли какво щяха да направят с вас, ако бяха разбрали, че цялата армия е тръгнала да ви освободи? Щяха да ви прережат гърлото още преди да сме успели да ги нападнем.

От думите му я побиха студени тръпки. Вече беше чувала какво правят викингите с жертвите си. Говореше се за мъже, приковани към някое дърво и заставени да гледат как разрязват вътрешностите им. Под дебелия пласт мръсотия лицето ѝ побледня, а тялото ѝ се разтрепери като лист. Усети тежестта му върху себе си и осъзна, че той не е разбрал правилно мълчанието ѝ. Особено когато заговори отново:

— Би трябвало да ви одера кожата със собствените си ръце, мадам, защото престъпихте заповедта ми и ни поставихте в такова трудно положение!

— Дойдох да ви предупредя! — извика отчаяно тя.

— А аз ви казах да внимавате за себе си! Да не се излагате на опасност!

— Господи, как се осмелявате! Аз предпазих вас и хората ви от предателство!

Ерик се изправи и попита с треперещ от гняв глас:

— Кой ни е предал? Вече знам на какво сте способна с добре прицелените си стрели. Помните ли как ме посрещнахте?

— Но...

— О, вече знам, че сте забележителна актриса, Рианон. Достатъчно е само да си припомня нощта, когато едва не накарахте мъжете да се изпобият помежду си. Сватбената ни нощ, помните ли? Може би самата вие сте изпратили послание на датчаните, а след това сте дошли да ни предупредите и да докажете невинността си.

Рианон побесня от гняв. Дъхът спря в гърлото ѝ. Яростта вля в ръката ѝ такава сила, че успя да го отблъсне. Ерик се подхлъзна в тинята, тя скочи на крака и се впусна да бяга без посока.

— Рианон!

Само след секунда я беше настигнал. Тя се изтръгна от ръцете му, но се спъна в един дебел клон и изпищя от болка, защото стъпи накриво и си навехна глезена. Ерик я вдигна отново на ръце и продължи напред, без да каже нито дума. Единственото чисто място на лицето му беше около очите.

— Вероятно хората ми вече са нападнали датчаните, които се бяха скрили в селската къща — уведоми я хладно той. — Ще се срещнем утре рано сутринта при завоя на реката.

Рианон не отговори. Беше мръсна, гърлото ѝ беше пресъхнало, всяко мускулче я болеше и пареше. Отпусна изтощено глава и затвори очи.

Равномерните му движения я приспаха. Когато отново отвори очи, беше тихо и тъмно. Гората беше ярко осветена от пълната луна и звездите по ясното небе. Огледа се и забеляза, че наблизо е запален огън, че на него се пече месо, а тя лежи на нещо като възглавница, направена от долната риза на Ерик. Чу плискане на вода и разбра, че мъжът ѝ е стигнал до мястото, където трябваше да се срещнат с воините му.

Все още се чувстваше уморена до смърт и затвори очи. Когато нещо студено докосна челото ѝ, скочи като ужилена. Ерик беше коленичил до нея, гол, само по чорапи, и триеше калта от лицето ѝ с парче от туниката си. Рианон седна и бързо отвърна лице.

— Рианон, исках само да...

— Мога и сама да се погрижа за себе си, благодаря!

— Можете ли? — попита иронично той.

— Вие само размазвате калта по лицето ми, вместо да я почистите!

— Е, мадам, това може лесно да се промени.

Рианон изпищя и задумка с юмрук по гърдите му, но Ерик я грабна и я понесе право към студената вода на потока. Влезе навътре, докато водата стигна до хълбоците му, и небрежно я пусна. Рианон потъна, но само след миг се показва на повърхността, плюейки и кашляйки. Гневът ѝ забушува с нова сила от ироничния му смях.

Подхлъзна се и Ерик улови края на туниката ѝ.

— Дрехите ми са мокри и така ме теглят към дъното, че сигурно ще се удавя. Или ще замръзна, ако много преди това не съм умряла от желанието да ви видя мъртъв! — процеди през зъби тя.

Мъжът я привлече в обятията си.

— Е, скъпа моя, няма да ви позволя да се удавите — усмихна се той. — Ако окото те гневи, изтръгни го — нали така гласи една християнска премъдрост? Дрехите не са точно като окото, но щом ви гневят... — С тези думи той дръпна туниката ѝ с все сила и я смъкна от раменете ѝ, въпреки ругатните ѝ, въпреки отчаяните ѝ опити да се отбранява. След като свърши с туниката, Ерик чисто и просто я хвърли във водата, за да може да ѝ свали и чорапите. Метна дрехите ѝ към брега и в мига, в който ѝ обърна гръб, Рианон се гмурна във водата, за да му избяга. Излезе на отсрещния бряг на потока, скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа треперееща от гняв.

— Върнете се — заповяда безизразно той.

— Вие сте луд!

— Рианон, не можехме да останем с тези мръсни дрехи. Елате при мен. Искам само да измия косата ви, защото когато тинята изсъхне, така ще се сплъсти, че ще трябва да я отрежем.

— Е, и? Какво значение има за вас загубата на известно количество останал без блясък месинг? — попита иронично тя.

Ерик помълча малко, после избухна в луд смях.

— Я виж ти, дамата била суетна — промърмори той и закрачи с големи крачки към нея. Рианон се хвърли във водата и заплува по течението в отчаян опит да му избяга. Показа се на повърхността едва когато дробовете ѝ щяха да се пръснат.

Но Ерик беше само на метър от нея.

— Рианон...

Тя се потопи отново. Този път не можа да промени достатъчно бързо посоката и мъжът успя да я улови за крака. Дръпна я към себе си и плъзна ръце по голите ѝ бедра, странно горещи в студената вода. Рианон се закашля и се опита да го отблъсне, но той я притисна с все сила до гърдите си и я вдигна към лицето си. Тя погледна в сините му очи и видя пламналото в дълбините им страстно огънче.

Останала без дъх, попита едва чуто:

— Наистина ли ви е грижа за коса без блясък?

Пръстите му помилваха хълбоците ѝ, после бавно и чувствено опипаха гръбначния стълб. Когато я притиснаха към слабините му, тя усети как членът му оживя и до болка се притисна към корема ѝ.

— Какво трябваше да кажа на оня негодник? — попита тихо той. — Разбира се, косата ви е прекрасна. Блести като утринна зора или като огнен залез. Покрива ме целия и ме омайва с мекотата си; милва голата ми плът като жива и твори чудеса.

Пръстите му се заровиха в мократа ѝ коса, пригладиха я назад, слязоха по бузите и оставиха пареща следа по шията към гърдите. Палецът му подраска втвърдилите се връхчета, после дланта му бавно обхвана меката гръд. Рианон пое дълбоко въздух, милувката му запали в утробата ѝ буен огън. Все пак се опита да се отдръпне, да му избяга.

— Не искам да ви обидя, милорд, като ви позволя да милвате гръд, прилична на увиснал презрял пъпеш!

Лицето му се озари от момчешка усмивка. Очите му не можеха да се откъснат от прекрасното видение, огряно от тайнствената светлина на луната.

— Да, но ако му бях казал, че в действителност гърдите ви са като сладки, сочни плодове, твърди и здрави като ябълки, алабастр, увенчан с розови връхчета, единствени по рода си, той никога нямаше да ви пусне!

Милувките му бяха меки и омайващи. Дланите му се движеха в нежен, наелектризиращ ритъм и Рианон усети как коленете ѝ омекнаха. Щеше да падне, ако Ерик не я държеше здраво. Внезапно ръката му пусна гърдата ѝ и дръзко се насочи към тъмния триъгълник между краката ѝ. Пламъкът в утробата ѝ се разгоря с нова сила. Тя потръпна и се притисна към него, забравила протеста си. Ерик обаче не беше забравил думите си и продължи да шепне дрезгаво в ухото ѝ, да се отрича от лъжите, изречени пред датчаните:

— Казах, че краката ви са къси и криви, мадам, но нима бих посмял да му призная, че кожата ви е по-нежна от всяка тъкан, произведена от най-добрите източни майстори, че в действителност краката ви са дълги и прекрасно оформени, че умеят да се увиват страстно около мъжа и го карат да се чувства като в рая? Не можех да му кажа, че сте по-сладка от най-сладкото вино, че човек може да се удави в красотата на очите ви, че желанието да ви притежава може да подлуди всеки мъж и че с готовност бих дал живота си, за да бъдете моя. Защото аз вече вкусих сладостта ви и съм готов да се бия с всеки мъж, с всеки могъщ бог, за да ви имам завинаги.

Той ѝ се присмиваше, да, сигурно ѝ се присмиваше. Ала когато вдигна очи към лицето му, в погледа му нямаше подигравка. Той я вдигна високо над водата, изнесе я на брега и я положи на земята. Устните му непрестанно я уверяваха, че е замайващо красива с алабастровата си кожа, обляна от лунната светлина. Докато ѝ описваше красотата на всяка частица от тялото ѝ, той придружаваше думите си с безброй нежни, влудяващи целувки и горещите му устни и език много скоро успяха да прогонят студа от вените ѝ. Тялото му я топлеше, а когато се отпусна върху нейното, възбуждащата, упойваща нежност се превърна в буйна страст.

Много по-късно, когато луната почти се бе скрила зад дърветата, когато се бяха насладили на страстта си и трепереха от изтощение, Рианон усети как ръцете му я вдигнаха и я увиха в топлата наметка. Беше почти заспала, когато Ерик я смушка и ѝ подаде парче месо, което междувременно се беше опекло на огъня. Не ѝ се вярваше, че ще може да преглътне дори една хапка, но великолепната му миризма напълни устата ѝ със слюнка и ѝ напомни, че отдавна не е слагала нищо в устата си. Когато се нахрани, Ерик легна до нея и я притисна плътно до голото си тяло. Спокойна и сигурна в прегръдките му, Рианон се почувства обичана — за първи път, откак бяха станали мъж и жена.

Ала когато се събуди на зазоряване, случилото се през нощта изглеждаше само далечен сън. Когато отвори очи, Ерик не беше до нея. Беше я завил небрежно с наметката си и тялото ѝ трепереше от студ. Тя се уви и бързо се надигна. Видя, че мъжът ѝ е вече облечен и стои до брега на потока на няколко метра от нея. Обут с грубите кожени

ботуши, той беше стъпил на един камък и се взираше замислено във водата.

Изглежда беше усетил, че се е събудила, защото се обърна и я изгледа остро.

— Станете и се облечете — прозвуча сухо гласът му. — Воините ми скоро ще бъдат тук.

Наранена от тона му, Рианон стисна здраво зъби и гордо се изправи. Уви се с наметката и слезе на брега. Наведе се и пи до насита от чистата, студена вода. Когато стана и се обърна към него, той я наблюдаваше с все същия хладен поглед. В душата ѝ се надигна гняв, примесен със смущение. Нежността беше само трик — той се бореше с нея по същия начин, по който воюваше с враговете си. Щом желанието отминеше, захвърляше нежността като празна чиния.

— Какво всъщност искате от мен? — попита грубо тя.

— Ако можех да изтръгна от устата ви истината, скъпа моя, бъдете сигурна, че щях да го направя.

— Коя истина? За какво говорите?

Ерик не бързаше да отговори. Сви рамене и тихо попита:

— Ако не сте вие, кой е тогава, Рианон? Кой е предателят в собствения ви дом?

Рианон се сгърчи, сякаш я беше ударил. Тя бе рискувала живота си, за да го предупреди, а той продължаваше да я подозира в предателство!

— Копеле! — изсъска вбесено тя и млъкна. Обърна му гръб и започна да събира влажните си дрехи. Поиска да се скрие зад дървото, за да се облече, но Ерик посегна към ръката ѝ. В погледа му нямаше гняв.

— Не съм ви обвинил — започна изненадващо кротко той.

Рианон се изтръгна от ръката му. Очите ѝ се напълниха със сълзи и без да съзнава какво прави, тя замахна да го удари. Ерик улови ръката ѝ още във въздуха и я привлече към себе си.

— Попитах ви кой е, Рианон, това беше всичко. Сигурно имате някаква представа кой се крие зад всичко това.

— Нямам! — изсъска ядно тя. — Не знам нищо! Веднага ме пуснете!

— Рианон! — Гласът му беше мек, пръстите му нежно милваха косата ѝ. Тя отметна глава назад, за да избяга от докосването му.

— Не! Не се преструвайте повече! На светло лъжите ви са безполезни. Между нас няма нежни чувства, милорд!

Тя извъртя глава и се изплъзна от ръцете му, страхувайки се, че сълзите ще потекат по бузите ѝ и ще издадат бушуващите в сърцето ѝ чувства.

— Обвинявайте ме, щом искате, но бъдете честен. Отвращавам се от тази... тази лицемерна нежност, с която си служите!

Тя видя как лицето му се опъна, видя опасния блясък в очите му, но не беше подготвена за бруталността, с която я сграбчи. Нежните ѝ китки едва не се пречупиха.

— Отвращавайте се от мен, проклинайте ме, колкото си щете, проклинайте деня, в който съм се родил! Но ми се подчинявайте, Рианон, във всичко. И отговаряйте учтиво, когато ви задавам въпрос.

— Тогава задайте въпроса си учтиво! — извика гневно тя и отчаяно се помоли да я пусне. Ако не го направеше веднага, тя щеше да рухне на земята и да запищи. Само една глупачка можеше да се влюби в него. Само една глупачка можеше да повярва в думите, казани в мрака на нощта. Само една глупачка.

Мили боже, бавно, но сигурно, тя се превръщаше в същата такава глупачка. Имаше нужда от него, жадуваше да чува нежния му шепот, гореше от желание да завоюва уважението му...

— Кой е отговорен за предателството? — попита студено той.

— Не знам! — отговори троснато Рианон. После се усмихна през здраво стиснатите си зъби и му напомни: — Не вярвам да мислите, че са отново Егмунд и Томас. Освен ако не смятате, че духовете им са се надигнали от земята, за да извършат повторно предателство спрямо вас и Алфред.

Ерик не можа да отговори, защото между дърветата се чу шум и утринният въздух бе прорязан от силен вик, изпълнен с очакване и страх:

— Ерик! Тук ли сте?

Без да откъсва очи от жена си, принцът отговори:

— Да, Роло, тук сме!

Рианон се дръпна с все сила, но не успя да освободи китките си. Болката и гневът бяха моментално забравени.

— Не съм облечена, милорд! — напомни му смутено тя. Но вече беше късно. На полянката изскочиха няколко ездачи. Първи препускаха

Патрик и Роло, непосредствено зад тях беше Роуан. Рианон побърза да се увие с наметката, но дрехите ѝ бяха нахвърляни по тревата.

Патрик скочи от коня си и се втурна към нея. Сграбчи свободната ѝ ръка и падна на колене.

— Слава на Бога и на всички светии, милейди! Толкова се страхувах за вас!

— Патрик, моля ви — прошепна меко Рианон и се запита какво ли си е помислил Ерик при тази сцена. — Моля ви, станете!

Но момъкът не я послуша.

— Вие спасихте живота ми, лейди, като пронизахте със стрелата си противника ми, и рискувахте своя. И макар че много бързо намерих Ерик, решихме, че не можем да нападнем датчаните, защото когато са в опасност, те вършат неописуеми неща с пленниците си. Слава богу, вие сте здрава и читава, милейди! Толкова сме ви благодарни за всичко!

— Какво стана с датчаните? — прекъсна го сухо Ерик.

— Какво можеше да стане? — ухили се гордо Роло.

— Изтребихме ги до крак — обясни бързо Роуан. Очите на Рианон срещнаха неговите и бузите ѝ пламнаха. Пак го посрещаше без дрехи...

Патрик, който внезапно осъзна, че е коленичил върху туниката ѝ, скочи на крака.

— Ще минем от другата страна и ще ви чакаме — обърна се той към Ерик.

Роло не беше толкова деликатен. Смехът му огласи полянката.

— Виж ти, ние не мигнахме цяла нощ от тревога за милорд и милейди, а те са прекарвали няколко часа в рая. Е, извинете ни, Ерик, ще ви чакаме под дърветата.

Патрик се метна на седлото и ездачите бързо изчезнаха. Рианон обърна гръб на мъжа си и се опита да се облече под наметката. В продължение на един дълъг миг Ерик остана неподвижен, после гръмният му глас я стресна:

— Какви са тия работи, мадам? Каква нова игра играете? — Той рязко смъкна наметката от раменете ѝ и Рианон се разтрепери от хладния утринен въздух. Гневът ѝ избухна с нова сила.

— Вече познавам всяка частица от великолепно то ви тяло, Рианон — продължи невъзмутимо Ерик. — Освен това бих искал да ви

напомня, че ми принадлежите, че не съм търпелив човек и че не понасям глупостите ви.

Рианон го изгледа с цялото презрение, на което беше способна, и отчаяно си пожела да имаше малко повече сила, за да го удари, както заслужава. После отметна глава назад и подпря ръце на хълбоците си, без да се тревожи от голотата си.

— Добре! — изфуча гневно и посегна към чорапите си. Ерик я наблюдаваше, потънал в студено мълчание. Но когато тя се облече и тръгна през поляната, протегна ръка да я задържи.

— Предупредих ви, милейди, можете да ме мразите, но трябва да ми се подчинявате!

— Обещавам ви, че никога вече няма да изпращам послания — отговори остро тя.

— Да ми се подчинявате във всяко едно отношение — допълни твърдо Ерик, сякаш не я беше чул.

— Ще се грижа да поднасям на масата ви най-вкусни ястия — обеща тържествено тя.

Мъжът се усмихна, сините му очи блеснаха иронично.

— Във всяко едно отношение — повтори меко той. — Ще получа онова, което искам да имам.

Рианон пое дълбоко въздух, за да обуздае лудото биене на сърцето си.

— А какво ще кажете за моите желания, милорд?

— Ще се радвам да ги изпълня.

— Ами ако желанието ми не може да бъде изпълнено?

Ерик се засмя и я привлече към себе си, без Рианон да разбере гневен ли е или развеселен.

— Смятам, че трябва да се научите да нагаждате желанията си към моите, Рианон. Така и двамата ще бъдем доволни. — Усмивката бързо изчезна, гласът му се понижи и в тихите слова прозвуча недвусмислена заплаха: — Предупредих ви, че трябва да ми се подчинявате. Ще наложа волята си, затова дори не помисляйте, че можете да ме мамите.

— Ще наложите волята си? — повтори иронично тя, за да го ядоса. — Но този път не ви послушах, велики Ерик от Дъблин. Има само две възможности: или предателката съм аз, или съм проявила непослушание, като съм тръгнала да ви предупредя. Аз не съм по-

добра от Александър и със сигурност не съм по-ценна от него! Какво ще направите с един упорит кон или с някой непокорен слуга? Защо не ме обесите на най-близкото дърво, милорд, защо не ми откъснете главата от раменете, за да сложим най-последен край?

— Не бих прибягнал до такава окончателна стъпка — отговори с усмивка той. — Имайте ми доверие, мадам. Много сериозно размишлявам дали да не ви наложа болезнено наказание, но такова, на което да присъствам само аз и което да се извърши в частните ни покои. Но сега, милейди и моя съпруго, можем ли най-последен да тръгваме?

Рианон го изгледа с омраза и бързо му обърна гръб.

— Все някоя датска брадва ще ви застигне, милорд — прошепна със сладък глас тя.

— Вече е твърде късно, скъпа моя съпруго — отвърна също така сладко той.

Битката беше загубена. Рианон вирна гордо брадичка, за да прикрие отстъплението си. Без да каже дума, забърза през полянката към мястото, където Роло, Патрик и Роуан я очакваха начело на група воители. Патрик ѝ доведе кон и ѝ помогна да го възседне. Рианон видя как Роло доведе на Ерик белия жребец. Ерик се усмихна, поздрави животното като стар приятел, помилва ноздрите му и пошепна нещо в ухото му, преди да го възседне.

Той се радва много повече на коня, който ми открадна, отколкото на жена си, каза си горчиво Рианон и отново се учуди на острата болка, пронизала сърцето ѝ. Защо се вълнуваше толкова? Той беше нападнал родната ѝ страна и ѝ беше отнел всичко. Дори гордостта. Ироничните ѝ забележки и привидният бунт бяха само отбранителен бой, призна пред себе си тя, последни усилия да му устои. Но тя никога нямаше да се признае за победена, иначе беше загубена.

Малкият отряд препусна към морския бряг. Ерик яздеше начело. Рианон беше между Патрик и Роуан. Няма да се влюбя в теб, повтаряше си отчаяно тя. И никога няма да се страхувам от теб!

Тук, между многото мъже, никой не можеше да я упрекне в непочтени отношения с Роуан. Спокойно можеше да разговаря с него и с младия Патрик, когото вече ценеше и обичаше. Рианон се усмихваше, отговаряше, слушаше внимателно историите, които Патрик разказваше за родината си. Стана ѝ весело, когато момъкът

най-сериозно ги увери, че преди много години патронът на Ирландия Свети Патрик е прогонил от острова всички змии.

— Колко жалко, че не може да се върне и да изстреби и датчаните! — ухили се Роло, който се беше присъединил към тях. Рианон избухна в смях и очите ѝ заблестяха. Но когато видя, че мъжът ѝ се е обърнал и я наблюдава с любопитство, смехът замръзна на устните ѝ. Тя сведе глава, но след малко вирна упорито брадичка и се постара повече да не му обръща внимание. Помоли Патрик да разкаже още нещо и този път момъкът най-сериозно ѝ описа как в процепите на скалите и в пещери дълбоко под земята живеят мънички човечета.

Когато приближиха града, на небето започнаха да се събират черни облаци. От морето повя леден вятър.

В далечината се появиха градските порти и в този миг Ерик вдигна ръка, за да даде знак за спиране. Рианон се надигна и видя, че на пътя е застанал Мергуин и ги чака. Беше сам, но сякаш имаше власт над земята, над небето и дори над разбуненото море. Вятърът развяваше бялата му коса и дългата до земята брада. Очите му бяха сиви и тежки като облаците над него. И бяха изпълнени с безкрайна тъга.

— Какво е станало? — попита остро Ерик и скочи от коня. Пристъпи към стария друид и Мергуин улови ръцете му. Рианон с болка осъзна колко възрастен и крехък е древният магьосник. Внезапно изохка и устреми поглед към морето.

Пристанището отново беше пълно с викингски кораби. Грамадни, с изкусно изрязани носове, оформени като фигури на диви животни, най-вече дракони и змии.

Сърцето ѝ заби ускорено. Ерик изобщо не обърна внимание на корабите. Погледът му беше устремен в стария мъж, който бе излязъл на пътя им.

— Ард-Рий... — започна глухо Мергуин.

— Дядо! — прошепна задавено Ерик. Погледът му потъмня. — Дядо е на смъртно легло...

— Баща ви ви вика. Майка ви има нужда от вас. Ако отплавате с отлива, ще успеете още веднъж да видите Ейд Финлейт жив.

Ерик даде заповед да намерят кон за Мергуин, метна се на гърба на Александър и препусна към града. Мъжете го последваха мълчаливо.

Щом стигнаха пред господарския дом, той скочи от коня и забърза към залата. Рианон понечи да слезе и установи, че Патрик се е притичал да ѝ помогне. Очите му бяха тъжни, пълни със сълзи.

— Наистина ли ще отплавате за Ирландия? — попита тихо тя. „Мили боже, дано замине! Дано остане по-дълго далече от мен! За да не ме докосва и да мога отново да се науча да го мразя. И моля те, не ми позволявай да тъгувам от раздялата!“

— Разбира се, че ще заминем! Всички обичат Ард-Рий, особено децата и внуците му. Той е велик мъж; донесе мир на страната си и го запази дълги години, въздаде справедливост и милост на всички хора. И вие бихте го обичали.

Рианон кимна, за да не го обиди. Момъкът беше толкова потиснат от вестта за предстоящата смърт на краля си, но тя изпитваше само безкрайно облекчение от отпътуването на съпруга си.

Рианон влезе в залата, надявайки се да стигне без много шум до стаята на Адела и да остане там, докато траят приготовленията за заминаването. Ако не я виждаше, мъжът ѝ сигурно нямаше да се сети за нея. Ала още когато се запъти към коридора, се озова пред първото препятствие. Мергуин. Сивите му очи я гледаха обвинително. Откъде знаеше, че тя ще мине точно в този миг? Какво искаше от нея, и то сега, когато трябваше да мисли за съвсем други неща?

— Помолих ви да не ходите — напомни ѝ тихо той и в гласа му прозвуча болка и загриженост.

Рианон веднага съжали за поведението си. Тя го обичаше — не можеше другояче, освен да го обича.

— Много съжалявам — прошепна тя. — Наистина, Мергуин, не исках да ви причиня болка. Съжалявам и за Ард-Рий. Очевидно всички го обичат и му се възхищават. Сигурно е велик владетел. Ще се моля с цялото си сърце за него. Всички тук ще се молят.

Не беше забелязала, че Ерик е влязъл след Мергуин, защото мъжът ѝ стъпваше както винаги безшумно. Гласът му я стресна до смърт, студен и остър:

— Няма защо да се молите за него тук, мадам. Вие ще ни придружите в Ирландия.

Рианон застина на мястото си. Очите ѝ безпомощно потърсиха лицето на Ерик. Металносиният му поглед сякаш осветяваше мрачния

коридор. Не, той не желаше да я вземе със себе си — той просто не искаше да я остави тук, защото знаеше, че тя се надява да остане сама.

Преглътна и се опита да се пребори с напирания гняв. Трябваше да прояви благоразумие.

— Ерик, боя се, че само ще ви преча. Очаква ви трудно време.

— Не искам да го направя още по-трудно, като постоянно си блъскам главата какво става с вас във всеки един момент от деня — дали не са ви хванали датчаните, или пък сте решили да си направите излет до някой неприятелски лагер — прекъсна я грубо той. — Най-добре се погрижете да съберете нещата си, макар че Мергуин вече възложи тази задача на Адела.

— Но, милорд... — започна тихо тя.

— Престанете да ме разубеждавате, Рианон, и побързайте. Утрото ще дойде скоро.

Рианон погледна умолително Мергуин, макар да знаеше, че не може да очаква помощ от него — веднъж вече бе успяла да го измами. А Ерик...

— Няма да тръгна с вас! — изплака тя и понечи да мине покрай него, но той протегна ръка и я улови за косата. Рианон изпищя от болка, но Ерик стисна невъзмутимо един кичур и се усмихна ледено.

— Ще тръгнете, Рианон. Все едно доброволно или не, но ще тръгнете. — Сините му очи пронизваха нейните. — Затова ви предлагам да го направите доброволно.

Той пусна косата ѝ, мина покрай нея и влезе в залата. Рианон погледна безпомощно Мергуин, после избухна в плач и хукна нагоре по стълбата.

Адела я чакаше в спалнята. Топла вана, чисти кърпи и сапун с аромат на рози бяха приготвени пред камината. Необичайно плаха, старата дама ѝ разказа, че всички много се уплашили от закъснението ѝ — макар че Мергуин непрекъснато ги уверявал, че нищо не се е случило, че подарката ще се върне жива и здрава.

— А когато морето отново се напълни с викингски кораби и установихме, че не са нашите, а чужди, направо изпаднахме в паника. Слава богу, Мергуин ни обясни, че са изпратени от Олаф Белия, краля на Дъблин. Толкова са красиви, нали? А после и ти се върна, точно както беше предсказал друидът. Утре заминаваш за Ирландия, мила

моя. Толкова ще ми липсваш! Трябва да се грижиш добре за себе си, обещавай ми!

— Няма да замина за Ирландия! — изплака отчаяно Рианон.

— Недей така, мила моя...

— Няма да тръгна с него!

На вратата се почука и преди някоя от двете жени да е успяла да каже „Влез“, някой я отвори. Рианон се стресна, защото помисли, че е Ерик и че е чул дръзките ѝ думи.

Не беше Ерик. Влезе слугинята Джудит — хлапачката, която обожаваше господаря си. Носеше табла с ядене. Остави я на един сандък и направи реверанс пред Рианон.

— Милейди, лорд Ерик заповяда да ви донесе това и каза да се нахраните и да почивате, защото ще трябва да станете още по тъмно.

Рианон впи поглед в младото момиче и си каза, че то е готово да изпълни всяко желание на съпруга ѝ. Или вече му беше правила и други услуги?

— Благодаря, Джудит — отговори безизразно тя. Момичето не се помръдна от мястото си. Очите му жадно оглеждаха спалнята.

Мисълта, че един ден малката би могла да се озове в леглото на мъжа ѝ, в прегръдките му, беше непоносима за Рианон. Трябваше да положи огромно усилие, за да запази самообладание. Нямахше да допусне да я правят на глупачка.

— Благодаря, Джудит, това е всичко.

Прислужницата въздъхна и се обърна към вратата.

— Би трябвало да внимаваш за това момиче! — предупреди я тихо Адела.

— О, не... — промърмори уморено Рианон. Искаше да остане сама. Обърна се и улови ръката на леля си. — Ти направи толкова много за мен, мила, събра вещите ми, пригответи леглото ми. Вече съм добре. Ще се среща, ще хапна набързо и ще си легна. Направи и ти същото. Сигурно си много уморена.

Адела я погледна и кимна колебливо.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Моля те.

Адела я целуна и си отиде.

Щом леля ѝ излезе, Рианон закрачи нервно напред-назад. После седна на края на леглото и с бавни движения започна да четка косата

си. Беше ѝ много трудно след преживяното в гората, но най-после успя да разреши сплъстените кичури. Помисли малко, после извади от сандъка си нощница. Избра тънка ленена риза с красива бродерия на деколтето и китките. Материята беше толкова фина, че не скриваше почти нищо. Нахлузи нощницата през главата си и страхливо се запита колко ли късно е станало и дали Ерик щеше да спи тази нощ при нея. Погледна таблата с вечерята, откри стомничка медовина и я изпи на големи глътки. После отново разреся косата си.

Пред вратата се чуха стъпки. Рианон захвърли гребена, пхна се в леглото, разстла косата си върху възглавниците и стисна очи.

Вратата се отвори. Тя разпозна стъпките на Ерик. Вслуша се, за да го чуе как затваря вратата, и зачака да се приближи към леглото. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Ерик застана пред леглото и втренчи поглед в неподвижната фигура. След малко се обърна, изу ботушите си и се съблече на светлината на единствената свещ. Рианон улавяше всяко негово движение.

Чу тихото му проклятие, когато се потопа в изстиналата вече вода. Очевидно се беше измил набързо, защото само след минута излезе и започна да се бърше.

Ей сега щеше да дойде в леглото и да я обвини, че се преструва на заспала. А тя щеше да седне и убедително да му отговори, че през целия си живот няма да прави нищо друго, освен да се подчинява на волята му и ще полага всички усилия, за да му достави радост. А после щеше да пошепне, че ще очаква с копнеж завръщането му — разбира се, ако ѝ позволи да остане тук.

Ерик легна до нея, но не я докосна. Обърна ѝ гръб и сякаш заспа.

Рианон отвори очи. Той беше духнал свещта, но луната огряваше стаята и опънатите мускули на гърба му се виждаха повече от ясно. Рианон стисна здраво зъби, за да не извика. Не знаеше какво да направи. Накрая се обърна с гръб към него, притисна се към голия му гръб и праметна една дълга къдрица от ухаещата си коса върху рамото му. Ерик пак не се помръдна.

Тя се обърна по гръб и се загледа с немиждащи очи в тавана.

— Ерик — прошепнаха най-после устните ѝ.

Мъжът се обърна към нея и се подпря на лакът. Рианон потръпна под погледа му.

— Много съжалявам за дядо ви. Наистина.

Ерик не отговори. След малко понечи да се отпусне обратно на възглавницата, но вместо това изруга тихо, сложи ръце върху скованите ѝ рамене и я привлече към себе си. Тя изстиска няколко сълзи от очите си, защото знаеше, че ще блеснат на лунната светлина, и пошепна в ухото му:

— Моля ви, не ме принуждавайте да замина с вас! Толкова ме е страх...

— Какво? — попита смаяно мъжът, приведе се над нея и я погледна в лицето.

Нямаше по-прекрасна жена от нея! Очите ѝ блещукаха сребърни, устните ѝ тръпнеха, червени като рози, тялото ѝ ухаеше. Гърдите под прозрачната нощница се вдигаха и спускаха неравномерно. Розовите хълмчета му изглеждаха по-големи, по-пълни и по-изкусителни от когато и да било дотогава; връхчетата им също бяха още по-големи, потъмни, потвърди и възбуждащи. Косата ѝ милваше голото му тяло, обвиваше го целия, омайваше го. Но тя беше правила това и преди, за да наложи волята си, да замъгли разума му със златните си къдрици, с блещукащите сребърни очи, с мелодичния си глас и разкошните си форми. Това не е любов, каза си ядно Ерик, никога не е любов. Но тя беше негова и той я желаше повече, отколкото която и да било друга жена преди нея. Сега му се искаше да я притисне нежно в обятията си, да я успокои, да я задържи.

Но той я познаваше. Познаваше я много добре.

Златната лисица пак замисляше нещо. Това няма никакво значение, помисли си уморено той. Нека си играе.

— Ерик. — Рианон произнесе името му нежно и изкусително, шепотът ѝ беше пълен с трепереща невинност. — Милорд, аз ще ви бъда добра жена, ще ви слушам, ще ви... ще изпълнявам всяко ваше желание. Но моля ви, не ме вземайте със себе си! Не ме принуждавайте да замина за Ирландия. Щом се върнете, ще ме намерите тук. И ще правя всичко, което се изисква от една добра съпруга.

Ерик помилва косата ѝ и потръпна от наслада.

— Наистина ли? — попита тихо той.

— Ще го направя, обещавам.

Ресниците ѝ бяха полуспуснати, очите нежни и омайващи. Ерик полегна върху нея, помилва гърдите ѝ с ръце и устни, ухапа нежно втвърдилото се връхче. Рианон пое шумно въздух, тялото ѝ се притисна до неговото, женствените ѝ форми се отриха в набъбналата му мъжественост и в слабините му пламна диво желание.

— Ще бъда всичко онова, което искате от мен! — обеща тя и зарови лице в къдриците му. После се надигна заедно с него, обгърна го с косата си, с ръцете си. Покри гърдите и раменете му с изгарящи целувки. Копринените кичури милваха тялото му. Устните ѝ се впиха в неговите с изгаряща жажда, после се плъзнаха по тялото му. Меки, умели, търсеци. Да, тя беше решила да го прелъсти. Собственото му желание избухна като вулкан, разтърси го като огнена вихрушка. Тя знаеше точно къде да го докосне. Можеше да заслепи всеки мъж, да го накара да се забрави, да направи и невъзможното, за да задоволи желанието си.

Той я сграбчи грубо, вдигна я върху себе си, после я обърна по гръб. Погледна дълбоко в очите ѝ и дългите, гъсти мигли побързаха да ги закрият. Но краткият триумфален проблясък не убягна от вниманието му. Обзе го луд гняв и трябваше да положи огромно усилие, за да овладее жестокостта, която заплашваше да избликне като порой.

„Спри!“ — заповяда си той, какво от това, че ще се включиш в играта ѝ. Усмихна се и нежно зацелува устните ѝ, вкуси сладостта на устата ѝ. После я помилва бавно, без да сваля тънката нощница. Горещият му език опари кожата ѝ, проникна до най-съкровениите дълбини на женствеността ѝ. Усилията му бяха възнаградени със задавен шепот и гърлени викове, тялото ѝ се разтрепери като в треска под неговото, заизвива се, устреми се към мъжествеността му.

Накрая Ерик разкъса нощницата ѝ на парченца и жадно се нахвърли върху голото ѝ тяло. И когато Рианон остана без сили, изнемощяла и треперееща от неудържимия екстаз, който я бе завладял, той я дръпна безмилостно под себе си, нахлу като ураган в утробата ѝ и започна съвсем отначало.

Тя цялата беше негова. И двамата преживяха бурно и същевременно сладко освобождаване, неизпитвано никога досега. Сякаш бяха плували в бурно море и най-после достигнаха спасителния бряг. Мъжкото тяло се разтърси от силни тръпки, семето му се изля в

утробата ѝ и той падна изтощено върху нея. За миг усети такова удовлетворение, каквото не беше вярвал, че съществува. Затвори очи и се вслуша в неравномерното биене на сърцето ѝ под неговото. Вече знаеше, че може да стигне до най-интимната ѝ същност, че има средства да получи всичко онова, което тя така упорито отказваше да му даде.

Но не можеше да забрави, че го бе измамила, че все още проклинаше деня, когато бе станала неговата жена.

Горчива усмивка разкриви устните му, тежък товар притисна гърдите му. Господи! Защо не можеше да престане да я желае? Защо не можеше да забрави, че тя съществува...

Не. Никога нямаше да я забрави. Когато не беше при него, се явяваше в сънищата му. Когато разбереше, че я заплашва опасност, не можеше да овладее страха си. Тя беше неговата жена.

И щеше да я научи да се съобразява с факта, че всички фалшиви номера и лицемерни обяснения в любов не са в състояние да променят положението ѝ. Тя трябваше да му се подчинява и толкова.

Все още учуден от болката, която беше изпитал, Ерик стисна здраво зъби, за да я прогони. Притисна я до себе си и прошепна нежно:

— Наистина ли ще ме обичате, когато се върна?

Рианон все още не можеше да си поеме дъх. Ръката на Ерик милваше гърдите ѝ, той я притискаше в обятията си и се вслушваше в силното биене на сърцето ѝ.

— Да, милорд — прозвуча дрезгаво гласът ѝ.

— Ако се върна... ще ме уважавате и ще ми се подчинявате, така ли?

— Да!

Ерик я целуна по челото и тя се сгуши доволно в него. Очите му бяха устремени към тавана. Проклетата да е тази фалшива змия! Ейд Финлейт умираше! Тази мисъл беше непоносима. Не смееше да си представи бъдещето. Ирландският му дядо беше донесъл мир на страната си. Ирландия преживяваше своя златен век и то само благодарение на мъдростта на Ард-Рий. Ерик никога нямаше да го забрави.

Ръцете му притиснаха по-силно мекото женско тяло и Рианон нададе слаб вик. Ерик се усмихна и я пусна. Трябваше да поспят, дори и само няколко часа.

Но не можа да заспи. Лежа буден, докато започна да се зазорява. Щом видя първата розова ивица, отметна лепената завивка и скочи от леглото.

Рианон очевидно беше усетила, че мъжът ѝ е напуснал леглото. Мека усмивка накъдри устните ѝ, тя се протегна сладостно, косата ѝ я обви като златна мантия. Ерик скръцна със зъби, обърна ѝ гръб и започна да се облича. Уви се в най-красивата си наметка, закопча колана и пхна меч в ножницата. Знаеше, че трябва да изглежда възможно най-добре, когато слезе на родна земя.

После отново пристъпи към леглото и се вгледа в жена си. Пръстите му трепереха и трябваше да ги стисне до болка, за да не я прегърне. Рианон беше прекрасна. Може би тя го беше предала на датчаните. Не, той не вярваше, че е способна на предателство. Но сигурно знаеше нещо. Беше колкото красива, толкова и измамна.

И доказателството беше, че той щеше да носи до края на живота си белег от стрелата ѝ!

Усмивката му беше студена като лед.

— Ставайте — подкани я кратко той. — Време е за тръгване.

— Но аз не тръгвам! — възпротиви се още в полусън Рианон.

— Тръгвате, мадам. Казах ви го още вчера.

— Но... — Тя млъкна и лицето ѝ се обля в червенина. — Но нали казахте... О! — Осъзнала глупостта си, тя задиша тежко. — Как можяхте да ме... О, колко сте отвратителен! — Побесняла от гняв, тя се нахвърли върху него като тигрица.

Ерик улови ръцете ѝ още преди да е успяла да го удари. Сърцето му биеше, кръвта пулсираше в слепоочията му. Желаше я дори сега, макар че през нощта беше притежавал тялото ѝ.

Стисна китките ѝ в железните си пръсти и се взря в сребърните очи.

— Ще ви кача на кораба си и хич не ме е грижа гола ли сте или облечена. Разбира се, по-добре е да ви представя на майка си в прилично облекло, но това зависи само от вас. Ще ви отведе при родителите си по единия или по другия начин. Вчера ви казах, че ще ме придружите. И многократно ви предупредих, че никога не променям решенията си под влияние на женски игрички — все едно колко възбуждащи изглеждат.

Той я отблъсна от себе си, без да пуска китките ѝ.

Защото знаеше, че тя отново ще се нахвърли върху него. Пръстите ѝ се свиха като котешки лапи, погледът ѝ беше див, безумен. Думите изригнаха като вулкан от устата ѝ.

Нарече го копеле, плъх и какво ли не още. После премина на уелския език на баща си. Ерик не го владееше достатъчно добре. Сега обаче това нямаше значение, защото разбираше отлично бесния ѝ изблик.

— Давам ви десет минути, скъпа съпруго! — изрева в отговор той и я блъсна към леглото. Рианон изпъшка и се сви на кълбо. Ала погледът ѝ оставаше упорито втренчен в очите му. Голото ѝ тяло, покрито само от огнената коса, беше прекрасно. И толкова крехко.

— Десет минути — повтори той. И преди тя да е успяла да се надигне или да е поела достатъчно въздух, за да каже нещо, той блъсна вратата, изскочи навън и я затръшна след себе си.

Рианон не можеше да знае, че мъжът ѝ спря на прага и се заслуша в тихия ѝ плач. Но като си припомни, че тя му е разиграла цялата тази сцена само за да се отърве от него, той стисна зъби и се отдалечи. Проклетата да е! Сигурно се беше надявала, че корабът му ще се озове на дъното на Ирландско море или смъртта ще го застигне някъде в родината му. Толкова ли ѝ се искаше да се отърве завинаги от него?

Сигурно щеше да има война. Когато Ард-Рий умре, ирландските крале щяха да се вдигнат срещу сина му Нийл, защото бяха жадни за власт. А и датчаните щяха да се възползват от моментната слабост на Ирландия. Но все едно какво ги очакваше, баща му щеше да задържи Дъблин. Ерик беше абсолютно сигурен в това.

Но баща му щеше да подкрепи Нийл, и то не само защото му беше роднина. Войната беше неизбежна и може би желанието на Рианон най-сетне щеше да се изпълни.

Без да издава нищо от бушуващата в душата му буря, Ерик се запъти към залата.

Жена му щеше да направи добре, ако успее да се приготи за десетте минути, които ѝ беше дал. Ако не, щеше да стигне в Ирландия увита в одеялата от леглото и метната като чувал на рамото му.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар че плаването им бе придружено от буря, то се извърши със забележителна бързина и сръчност.

Рианон беше решила да изпълни желанието на своя съпруг и да го придружи. Защото нито за миг не се съмняваше, че той ще изпълни без колебание заплахите си. Затова слезе на пристанището още преди той да е дошъл да я вземе. Застана на брега, увита в яркочервена наметка, и се загледа с невиждащи очи в змийските глави, украсяващи носовете на корабите. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, защото с мъка потискаше желанието да се обърне и да избяга. Просто не можеше да повярва, че само след няколко минути ще се качи на борда на истински викингски кораб.

Не посмя да се качи на кораба на мъжа си, защото забеляза, че всички чакаха идването му. Ерик веднага я забеляза и Рианон побесня от хладния триумф в очите му — явно беше сигурен, че тя ще дойде.

Когато се обърна към кораба, с който щяха да пътуват Патрик и Роуан, Рианон усети, че една тежка ръка се спусна върху рамото ѝ.

— Съпругата ми ще пътува с моя кораб — проговори хладно Ерик. Рианон кимна с царствено достойнство и побърза да се качи на борда. Намери си място за сядане в най-далечния край, при гребците, а Ерик зае обичайния си команден пост на носа. Отплаваха с настъпването на прилива, но вятърът не беше благоприятен. Разбира се, това не промени с нищо решението на съпруга ѝ. Червените платна бяха вдигнати с оглушителен шум, за да уловят всеки полъх на вятъра. Червената зора премина в сив, неприятен ден; тъмни облаци закриха небето, стрелкаха се светкавици, отекваха гръмотевици.

Рианон беше чувала, че викингите са твърде суеверни и отказват да излязат в морето, когато руните не са благоприятни, че оценяват това време като лош знак. Но когато корабите с драконови носове се разлюляха силно върху пенещите се вълни, червенобрадият великан, който седеше до нея, ѝ се усмихна успокоително:

— Това е само Тор, който препуска с коня си по небето и мята гръмотевици.

— Така е — съгласи се съседът му, — защото дори великият нормански Тор плаче и ридае заедно с добрите християни поради преминаването на Ард-Рий от единия свят в другия.

Рианон се опита да се усмихне, но устните ѝ бяха побелели, а стомахът ѝ се бунтуваше непоносимо.

— Не се бойте, лейди! — успокои я отново червенобрадият гребец. — Ние сме най-добрите моряци на света.

Рианон не се страхуваше, че ще потънат или някоя вълна ще ги отнесе от борда. Ако това се случеше, толкова по-добре. Може би едно такова събитие щеше да накара съпруга ѝ най-после да даде признаци на живот, защото Ерик сякаш се беше сраснал с носа на кораба си. Скръстил ръце на гърдите си, той стоеше неподвижен, устремил сините си очи към страната, към която плаваха. Бушуващите вълни не го тревожеха. А Ирландия беше толкова далеч...

Рианон се изправи и се олюля. Залови се за релинга и се почувства слаба и болна. Запита се кой ли управлява кораба, след като всички моряци са се събрали да наблюдават унижението ѝ.

— Добре ли сте, лейди?

— Внимавайте за вълните!

— Кълна се в Один и в християнския Бог, май ѝ е много лошо, а?

Най-после се появи Мергуин. В очите му нямаше обвинение за лекомислието ѝ. Докато мъжете си шепнеха, че високите вълни разболяват много хора, дори опитни моряци, Мергуин я погледна със знаещ поглед. Причината за неразположението ѝ беше детето, което растеше в утробата ѝ. И двамата го знаеха.

Той избърса лицето ѝ с влажна кърпа и ѝ донесе нещо за пиене. Рианон затвори очи и се облегна на рамото му, зарадвана от загрижеността му. Прегръдката му беше странно утешителна. Много ѝ се искаше да докосне обрулената му от вятъра буза, да му благодари и да го помоли за прошка. Но нима можеше да му признае, че започва да обича Ерик?

Когато отвори очи, видя съпруга си. Изправен самоуверено пред нея, с очи, които шибаха като камшик, с ръце на хълбоците, докато мускулестите му крака се поклащаха леко в ритъма на вълните, сякаш яздеше боен кон. Бузите ѝ пламнаха от срам и тя стисна здраво зъби.

— Тя е добре! — извика Ерик към хората си и те се смълчаха. Всички се върнаха по местата си и тя остана сама на кърмата, подкрепяна от Мергуин, изложена на обвинителния му поглед.

— Те си помислиха, че ще скочите през борда. За миг и аз си помислих същото — продължи невъзмутимо Ерик.

Рианон се опита да се отдръпне от Мергуин, но не можа. Преглътна мъчително и отговори:

— О, сър, вие ми причинявате много мъка, но не чак толкова, че да се опълча срещу Божиите закони!

Ерик стисна здраво зъби, вената на врата му запулсира в бърз ритъм.

— Радвам се да чуя, че не съм в състояние да ви тласна към такава отчаяна постъпка, милейди — проговори ледено той и подигравателно се поклони. — Позволете да ви изразя най-дълбоките си съчувствия. Не подозирах, че ще се окажете толкова лош моряк.

После ѝ обърна гръб и се върна на мястото си на носа. Рианон едва не изкрещя подире му, че е отличен моряк и че грешката е негова, защото детето в утробата ѝ се бунтува от това пътуване по море. Но прехапа устни и не каза нито дума. Вдигна поглед към тайнствените сиви очи на Мергуин, устремени неотстъпно в лицето ѝ, но без да задават въпроси, без да я осъждат.

— Той преживява тежки дни — обясни тихо старият друид. — А и всички ние. Не познавате Ард-Рий.

Мергуин също обича умиращия крал, каза си с болка Рианон. Но в гласа ѝ прозвуча умора:

— Във време като нашето всички дни са тежки, не е ли така?

Мергуин се усмихна и поклати глава.

— В Ирландия няма да ви е много лесно, но ви очакват и много весели дни. Сама ще видите.

— Няма да остана дълго там — възрази тихо Рианон. Мергуин понечи да каже нещо, но спря и поклати глава. Рианон потупа ръката му. — Няма да остана дълго там, Мергуин. Ирландия не е... не е моята родина, разбирате ли? Тя е негова и никога няма да стане моя. Не искам да засегна никого, но там е много по-различно, отколкото в Англия.

Друидът се облегна назад, очите му се затвориха и Рианон усети пристъп на страх, защото старият човек изглеждаше толкова

безпомощен. Въздишката му издаваше безкрайно умора.

— Ще има война — прошепна едва чуто той, но не каза нищо повече и Рианон не можа да разбере какво всъщност е имал предвид.

Беше още тъмно, когато Рианон видя за първи път насечения ирландски бряг. Влязоха в устието на реката, която щеше да ги отведе в Дъблин, и пред очите им се разкри цялата красота на ирландската природа: зелена, отчасти съвсем равна. Странно защо, тя ѝ се стори позната, родна, също като вкъщи... Безкрайни поляни, смарагдовозелени хълмове, бели овце.

В далечината се очерта Дъблин. Рианон се смая от могъщите крепостни стени, изградени от тежки камъни, които се белееха в падащия мрак. Когато корабите хвърлиха котва, тя видя, че на брега се е събрала цяла тълпа, за да ги посрещне. Мергуин ѝ помогна да стане. Ерик изобщо не ѝ обръщаше внимание. Сигурно вече беше слязъл на брега.

Когато видя жената, отделила се от множеството, Рианон застина на мястото си и сърцето ѝ заби с все сила. Косата на непознатата беше черна като нощта и стигаше до хълбоците ѝ. Беше стройна и грациозна като млада сърна. Тя изтича към брега и извика името на Ерик.

Рианон потръпна от студ, преглътна мъчително и си каза, че никога не го е мразила толкова, колкото в този миг. Защо я беше довел? За да я направи свидетел на сърдечната му среща с ирландската съпруга? Отново ѝ прилоша. Жената го поздрави с буйна нежност и дори в тъмнината личеше колко е красива. Хвърли се в прегръдките му, после оживено му заобяснява нещо.

— Да вървим, Рианон — настоя тихо Мергуин.

— Аз... не мога! — пошепна задавено тя. После се вцепени от ужас, защото Ерик най-после се беше обърнал към нея и се върна с големи крачки на борда. Още преди да бе успяла да се възпротиви, той я избута напред, вдигна я високо във въздуха и я свали на ирландския бряг — точно пред тъмнокосата жена.

— Рианон, това е Иърин от Дъблин. Мамо, това е Рианон, моята съпруга.

Жената с абаносовочерна коса се усмихна и като я погледна отблизо, Рианон установи, че тя съвсем не е толкова млада, колкото ѝ

се бе сторила, макар че годините бяха проявили благосклонност към красотата ѝ. Очите ѝ блестяха смарагдовозелени, усмивката ѝ беше заразителна.

— Добре дошла, Рианон. Това е тъжно време за нас, но те уверявам, че ще направим всичко, което е по силите ни, за да се чувстваш добре тук. Както може би знаеш, ние, ирландците, сме известни с гостоприемството си. Това е домът на моя син, значи е и твой и всичко, което е в него, е на твое разположение. — Тя стисна ръката на Рианон и отново се обърна към сина си със сияещата си усмивка: — Ерик! Тя е истинска красавица и се осмелявам да кажа, че ти изобщо не я заслужаваш. Но сега ела, ако обичаш. Страх ме е, че достатъчно дълго се забавихме.

Все пак не можаха да напуснат пристанището толкова бързо. Иърин от Дъблин откри Мергуин, който чакаше мълчаливо зад Рианон. Без да каже дума, кралицата се хвърли в прегръдките на стария друид и двамата дълго останаха така. Когато се отдели от него, очите на Иърин бяха мокри от сълзи, но тя взе ръката на Рианон и отново се усмихна. Рианон най-после се осмели да заговори, макар че се страхуваше да не се обърка. Твърде рядко беше имала възможност да използва научения в детството ирландски.

— Милейди, съжалявам, че дойдох в това трудно за вас време. Баща ви е велик и обичан крал и моите молитви са с него и с вас.

— Благодаря — прошепна трогнато Иърин, стисна по-здраво ръката ѝ и я поведе през високите порти към огромната каменна къща, най-внушителната постройка в града. Покрай стените на къщите бяха положени дървени тротоари, за да могат хората да се движат спокойно, без да се цапат в уличната кал и тор, Рианон се учуди безкрайно. Нито в Англия, нито в Уелс беше виждала подобно нещо.

— Точно тук падна — обясни тихо Иърин. — Знам, много хора смятат, че е трябвало да го отведе в Тара, за да умре в резиденцията си, но предпочетох да събера тук всичките си братя и сестри заедно с децата им. Той спи и се събужда, има добри и лоши моменти. Знае, че е дошло времето да си иде, и често ни съобщава волята си. Не можех да рискувам да умре по пътя към Тара, нали?

Ерик се съгласи с нея. Рианон се чувстваше като натрапница, но Иърин продължаваше да държи ръката ѝ, така че не и оставаше нищо друго, освен да следва майката и сина. Когато влязоха във

владетелския дом, се озоваха в огромна зала с висок свод, в която се бяха събрали не по-малко от сто души. При влизането на Иърин всички се разстъпиха да й сторят място. В средата на залата беше поставено легло, закрито с балдахин от избродиран лен. Под завивките лежеше стар мъж със снежнобяла коса и прорязано от безброй бръчки лице. Очите му бяха затворени.

Иърин спря. Ерик пристъпи бързо напред, падна на колене и взе дългите, измършавели ръце на мъжа в своите. Рианон забеляза, че в другия край на леглото беше застанала със сведена глава една монахиня, потънала в молитвите си. А до нея стоеше едър мъж, при вида на който Рианон се стресна до смърт. Този мъж приличаше толкова много на Ерик, че не можеше да бъде никой друг, освен Олаф Белият, потомъкът на дома Вестфалд, норвежки принц и крал на Дъблин.

Времето се беше отнесло благосклонно към него също както и към жена му. В златната му коса проблясваха няколко сребърни кичура, но беше едър като сина си, с безкрайно широки рамене и красиви, привлекателни черти на лицето. Очите му бяха пронизващо сини, очевидно Ерик ги беше наследил от него. Погледът му падна върху Рианон и младата жена спря да диша. Очите на Олаф, подобно на тези на Ерик, бяха безмилостни, но я гледаха с любопитство. След малко устата му се накъдри в лека усмивка и тя разбра, че я поздравяват с добре дошла. Сърцето й затрептя като крило на птица, защото и усмивката беше същата като на Ерик. Тази усмивка държеше в плен сетивата й, сърцето й, цялото й същество.

В залата се бяха събрали всички близки. В краката на Ард-Рий беше коленичил едър мъж с тъмна коса и замъглени от сълзи зелени очи, който приличаше на Иърин и беше младолик като нея.

До него стоеше друг тъмнокос мъж, но очите му бяха сини и приличаше повече на съпруга й. Мъжете и жените, изпълнили помещението, бяха впечатляващи брюнети, руси келти и всички нюанси между тях и Рианон остана с впечатлението, че всеки човек в залата по един или друг начин е роднина на Ард-Рий.

Тя чу латински песнопения и разбра, че са започнали да се молят. Зад леглото на краля беше застанал един свещеник и произнасяше безкрайни молитви. След като свещеникът млъкна, се чу тих шум от стъпки. Повечето хора излязоха от залата.

Ард-Рий отвори очи и на лицето му изгря усмивка. Не се опита да се изправи, само погледна към края на леглото и впи очи във викингския крал на Дъблин. Гласът му беше тих, но чист и ясен.

— Олаф, ти си тук.

— Да, Ейд Финлейт. Винаги.

— Той ми беше добър син, също като другите, нали, Нийл? — обърна се кралят към мъжа в долния край на леглото.

— Да, татко. Той ми е като брат.

Очите на стария човек се насочиха към Ерик.

— Моят внук. Вълк като баща си. Ерик, радвам се, че си тук! Сега не бива да ме напускаш. Точно сега не бива да напускаш Ирландия. — От гърлото му се изтръгна болезнен стон. Иърин захапа ръката си, за да потисне риданията си. Ард-Рий затвори очи и продължи: — Бог да ни е на помощ, защото кралете ще започнат война! Мирът, който пазих толкова дълги години, е много, много крехък! Законът повелява кралското достойнство да премине в ръцете на Нийл, не защото е мой син, а защото няма друг мъж, по-подходящ за този отговорен пост. През всичките тези години бях силен, защото ти беше с мен, Олаф. Моля те в името на Бога, помогни и на сина ми!

— Ще го направя, Ейд, защото съм верен на клетвата, която си дадохме преди много години — отговори сериозно кралят на Дъблин. — А сега си почини. Стените на Дъблин са непревземаеми и Нийл винаги е добре дошъл зад тях. Моите синове, твоите внуци, отново ще вдигнат мечи си в защита на Ирландия. Наистина, Ейд, татко мой, аз съм твой син.

Очите на Ард-Рий отново се отвориха и в тях проблеснаха сълзи. Но бързо се затвориха, а когато след миг погледнаха отново, в тях се четеше болка.

Всички очи се устремиха в Рианон. Ард-Рий издърпа ръката си от тази на Ерик и я протегна към новата си снаха. Стресната до дън душа, Рианон навлажни устни и несигурно погледна Иърин.

— Моля те! — прошепна кралицата.

Рианон пристъпи напред. Пръстите на стария крал се сключиха с изненадваща сила около нейните.

— Прости ми! — зашепна задавено той. — Прости ми, прости ми. Тогава те обичах с цялото си сърце, обичах те, както винаги съм те обичал.

Той ме смята за някоя друга, каза си уплашено Рианон. За коя ли? Възцари се мълчание. Рианон не смееше да се помръдне и се взираше в мокрите от сълзи очи на краля.

— Кълна се в Бога, обичах те като никого друго! Но по-важна беше земята, нали знаеш. И борбата. Трябваше да направя това и го направих. — Той замлъкна и съедини ръката ѝ с тази на Ерик. Рианон понечи да се възпротиви, да издърпа ръката си, но острият син поглед на мъжа ѝ издаваше недвусмислена заплаха. Не ѝ остана нищо друго, освен да се подчини. А после спря да диша, защото старият крал продължи, каза неща, които я прободоха право в сърцето, който никога не можеше и не биваше да види: — Познавах мъжа, знаеш ли, бях чувал неща за него, които никое момиче не бива да знае. Познавах страшната му сила и с цялото си сърце се молах да ми простиш. Молах се да го обикнеш, молах се времето да ти помогне, съвместният живот да ви донесе мир. Беше заради Ирландия, разбираш ли? Кажи ми, че ми прощаваш, моля те, дете, кажи, че ми прощаваш!

Рианон не смееше дори да се помръдне. Устата ѝ беше пресъхнала, очите ѝ се пълнеха със сълзи. Взя се в настойчивия син поглед на умиращия и прочете в дълбините му страх. Ерик стисна ръката ѝ така силно, че тя едва не изпищя. Гласът му прозвуча грубо:

— Кажете му! По дяволите, жено, кажете му каквото иска да чуе!

— Прощавам ти! — извика задавено Рианон. Освободи ръката си и докосна нежно бузата на стария мъж. Сълзите рукохнаха от очите и ѝ донесоха облекчение. Устните ѝ сами произнесоха онова, което старият човек със сигурност искаше да чуе: — Разбира се, че ти прощавам. Аз те обичам. Онова, за което си се молил, се сбъдна и сега всичко е наред — не можеш да си представиш колко много го обичам и колко отдавна съм ти простила всичко. Никога не е имало крал като теб, никога...

Очите му отново се затвориха. Иърин пристъпи напред, бледа като платно.

— Ерик, отведи жена си в стаята ѝ и се върни. Лекарите смятат, че татко няма да изкара нощта.

— Както желает, мамо — отговори Ерик. Целуна ѝ ръка, улови Рианон за лакътя и я изведе от залата, като правеше толкова дълги крачки, че тя едва успяваше да го следва. Преведе я през няколко дълги коридора, изкачиха се по стълбите и най-после отвори някаква врата.

Блъсна я с такава сила, че Рианон полетя напред и спря едва в средата на стаята. Мъжка спалня — и без съмнение принадлежаща на съпруга ѝ. Огромно резбовано легло, тежки дървени сандъци, тапети по стените с изобразени на тях бойни сцени, дървена маса с рогове за пиене, голям леген за вода и стомна. В другия край имаше висока камина, а на пода пред нея беше опъната огромна бяла мечка кожа. Леглото също беше покрито с кожи, а по стените висяха най-различни оръжия — меч, лък, няколко пики и щит с емблемата на вълка.

Рианон обходи с поглед стаята и отново се обърна към мъжа си. Ерик я наблюдаваше внимателно.

— Какво... какво ми каза дядо ви? — пошепна стреснато тя. — За кого ме взе?

— Съжалявам, но нямам никакво време за разговори — отговори кратко той. — Къщата разполага с всички удобства. Скоро ще дойде някоя слугиня с ядене и пиене и ще донесе всичко, което ѝ заповядате. — Той все още не откъсваше поглед от нея. Побиха я студени тръпки. Вече не беше толкова студен, но мислите му бяха безкрайно далеч. Едва сега осъзна, че той страда, но никога няма да го признае. Изведнъж ѝ се дощя да го прегърне.

Той я беше довел тук насила. Изобщо не се трогваше от чувствата ѝ. Единственото, което го интересуваше, беше тя да се подчинява безпрекословно на заповедите му.

Обърна му гръб и от очите ѝ отново потекоха сълзи. Не можеше да го обича! Не можеше да бъде такава глупачка и да потъпче гордостта си. Той постоянно я използваше. Шантажираше я със силата си. Нямаше да му даде нищо, дори съчувствие.

— Сигурна съм, че няма да ми липсва нищо — проговори сковано тя.

Ерик постоя още малко, после излезе и затвори вратата след себе си.

Рианон седна на леглото и захълца, без да знае за себе си ли плаче или за Ерик, за Иърин, за стария Ард-Рий и за цяла Ирландия.

Най-после сълзите ѝ пресъхнаха. Едно момиче на име Грендал се появи със супа и топла медовина. Млади прислужници внесоха красиво резбована дървена вана и много кофе вода, а след като тя се изкъпа, също така незабележимо я изнесоха. Рианон облече нова

нощница от фин ирландски лен, богато избродирана, пхна се в огромното легло, уви се в кожата и веднага заспа.

След известно време се събуди, без да знае защо. Огледа се сънено и разбра, че не е сама в стаята. Ерик седеше с протегнати крака пред огъня, стиснал с две ръце златната си глава. Пламъците працияха и съскаха, но той беше неподвижен като статуя. Рианон седна в леглото, но замръзна наред движението си, като си припомни как брутално и безчувствено я бе принудил да дойде тук. Но след малко все пак стана, защото си припомни и нежните думи, които бе шепнал в ухото ѝ на брега на рекичката. Тя не го обичаше, но все пак имаше нещо, което ги свързваше. Коленичи до него и му предложи нещо за пиене. Ерик се надигна стреснато, взе рога с медовина и я изглежда недоверчиво.

— Какво искате, Рианон?

Тя скочи и се отдръпна по-далече от него.

— Какво искам ли? — повтори невярващо.

— Да — потвърди сухо той. — Всеки път, когато идвате при мен, кроите нещо, не е ли така?

Рианон понечи да се му обърне гръб и да се отдалечи, но той улови ръката ѝ и я задържа.

— Няма да си заминете — изрече твърдо.

— Не ви моля да ме пуснете — отвърна хладно тя.

Ерик я погледна преценяващо, после кимна и отново устреми отсъстващ поглед в пламъците.

— Издъхна — прошепна тихо той. — Ейд Финлейт си отиде и с него си отиде десетилетният мир в Ирландия.

— Толкова съжалявам — прошепна меко Рианон. Чувстваше болката му и жадуваше да я облекчи.

Ерик пусна ръката ѝ и тя остана неподвижна, без да знае какво да направи.

— Наистина, Ерик, много съжалявам.

— Легни си, Рианон.

Тя все още не можеше да се реши.

— Има ли нещо...

— Легни си, Рианон. Искам да остана сам.

При този груб отказ тя се обърна като ужилена. Много ѝ се искаше да избяга от стаята, далече от него, но не се осмели, не и когато

беше в това настроение. Може би щеше да я остави да си отиде... а може би не.

Дълбоко наранена, тя се сви на кълбо в единия край на леглото и му остави много място. Беше ѝ студено и трепереше, макар че беше нахвърляла отгоре си всички кожи. Накрая все пак заспа.

Събуди се малко преди разсъмване. Ерик лежеше до нея. Лежеше по гръб и тя се бе сгушила на гърдите му. Вече не ѝ беше студено.

Не можеше да се отдръпне. Той най-после беше заспал изтощено. Косата ѝ беше притисната под голия му гръб. Рианон я подръпна и веднага установи, че лекото ѝ движение го е събудило. Очите му бяха ледени.

— Простете, мадам, притесних ли ви?

Промърмори още някакво извинение и се претърколи настрана, за да освободи косата ѝ. Надигна се и Рианон прехапа до болка устните си. Понечи да каже нещо, но не беше в състояние да произнесе и една дума. Ерик се облече набързо и изскочи навън.

Рианон се мушна обратно в леглото, но не можа да заспи. Много по-късно се появи Грендал с прясна вода и закуска, но тя не можа да преглътне дори една хапка. Не знаеше какво да направи, затова остана цялата сутрин в стаята на Ерик.

Късно следобед се запъти към стълбата, която водеше към голямата зала. Плачове и писъци огласяха цялата къща. Дълбоко трогната от всеобщата тъга, тя се обърна, за да се прибере обратно в стаята си. Не искаше да се натрапва. Ала един едър, широкоплещест мъж ѝ препречи пътя. Рианон го изгледа с ужас, защото отначало го взе за Ерик, но после разбра, че е баща му. Истински викинг, помисли бегло тя и бузите ѝ се обляха в червенина, когато си припомни колко пъти беше обвинявала Ерик в езически произход. Не, мъжът ѝ надали беше споменал пред баща си нещо за омразата ѝ.

— Защо се отвърщаш? — попита меко Олаф.

— Аз... — Тя го изгледа стъписано, но после се сети, че той е попитал защо се е отвърнала от стълбата към залата. — Не исках да преча, милорд.

— Ах, Рианон! Ти си съпруга на сина ми, следователно си като моите собствени дъщери. В един такъв момент не можеш да ни се натрапиш — напротив, ще те посрещнем с отворени сърца. Тъстът ми знаеше това, защото когато животът му беше на угасване, протегна

ръка към теб. А ти му отговори, каквото трябваше да чуе. Ела, подай ми ръка. Ерик е долу.

Той ѝ протегна любезно десницата си, но Рианон не посмя да я поеме. Поклати глава с внезапен страх.

— Вие не разбирате, милорд.

— О! Нима не си в състояние да приемеш ръката на един викинг, макар че е живял десетки години на ирландския бряг?

— Не! — извика уплашено тя, но в този миг видя, че красивите му черти са озарени от мека, иронична усмивка. До края на живота си щеше да бъде така силен, така представителен — и така властен! А усмивката му беше омайваща.

Тя сведе очи и се изчерви, защото този мъж без усилия четеше мислите ѝ. След малко поклати глава.

— Не е това. — Млъкна и отново се обля в червенина. Как можеше да каже на краля, че синът му не я иска? — Аз... аз не мисля, че Ерик...

— Милейди Рианон... дъще! — поправи се с усмивка Олаф. — Ела и ми подай ръка. Никой мъж не би принудил жена си да го придружи през морето в една чужда страна, ако не я иска до себе си.

— Но...

— Ела — настоя любезно той. И все пак тази любезност не беше нищо друго, освен категорична заповед. Рианон въздъхна и пое ръката му.

Двамата слязоха долу и Олаф я отведе при леглото на Ард-Рий. Кралят на кралете лежеше там в цялото си великолепие, увит с наметка в кралскосиньо и яркочервено, с извезани върху нея знаците на Ирландия и Тара, със златен кръст на гърдите. Викингският крал на Дъблин коленичи и Рианон последва примера му. Произнесоха тиха молитва, а когато се изправиха, свекърът ѝ отново я взе под ръка. Представи я на всички, после се появи Иърин и я поведе към трапезата. Ала преди да е успяла да седне, Рианон усети как една ръка я стисна здраво за лакътя.

Обърна се и се озова лице в лице с мъжа си.

— Благодаря ти, мамо. Ако позволиш, сега аз ще се заема с жена си.

Той беше толкова мил, толкова нежен с майка си. Слава богу, че не се отнася така и с мен, каза си неволно Рианон, защото ще ме

заболи още повече. Всъщност, вече нямаше нужда да размишлява над този проблем, защото Ерик сухо ѝ нареди да го последва. Настани я между себе си и баща си и макар че двамата споделяха една чаша, Рианон разговаряше много повече с Олаф. Той сякаш изпитваше особено удоволствие да посвещава снаха си в ирландските обичаи и да я въвлича в общия разговор. Когато вечерята завърши, Ерик я поведе нагоре по стълбата, отвори вратата на спалнята си и доста грубо я бутна вътре. Рианон се обърна и може да види само гърба му. Пак ли щеше да я остави сама?

— Ерик! — извика тя.

— Какво има?

Тя поклати глава.

— Аз... — Млъкна и пое дълбоко въздух. Уверението на свекъра не ѝ излизаше от ума: никой мъж не принуждава жена си да го придружи в чуждата страна, ако не цени присъствието ѝ.

По-вероятно го е направил само за да ми докаже за кой ли път кой е господарят, помисли си огорчено тя. Но сведе добродетелно ресници и тихо изрече:

— Мъчно ми е, като ви виждам да страдате така.

Ерик замръзна на мястото си и Рианон много ясно усети ледения полъх, който повя от очите му. Изненада се, когато мъжът ѝ се върна в стаята, затвори вратата и застана пред нея. Вдигна грубо брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Не искате да ме гледате да страдам? Защо, лейди? А аз си мислех, че най-съкровеното ви желание е да видите как се пържа в казан с горещо масло.

Рианон се отдръпна, уплашена от сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Наистина, забравих. Така е!

Ерик не я последва, но тя беше сигурна, че в очите му е блеснала усмивка. Погледна го и сърцето ѝ заби като лудо. Стисна до болка ръце в юмруци, защото ей сега щеше да изтича при него и да го прегърне. Застанал пред вратата, той изглеждаше толкова величествен, толкова царствен, толкова грамаден, че стаята се губеше пред него, толкова златен, сякаш обграден с ореол.

— Страдам от загубата на дядо си — проговори меко той. Усмивката угасна, но в погледа му нямаше студенина. — Вие не

разбирате колко голяма е тази загуба. Дядо беше гръбнакът на острова. Той беше Ирландия. Той беше... нещо подобно на Алфред, разбирате ли. Почина много стар, над деветдесетгодишен, и извърши велики дела. Ще го приемат на небето, а норманите, които го обичаха, ще му запазят място на трапезите във Валхала. — Той спря за миг, пристъпи към нея и добротата се изпари от очите му. Отново я полъхна студ. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и силно я притиснаха към могъщото му тяло. — Баща ми е силен, братята ми и аз сме силни и трябва да дадем всичко от себе си, за да помогнем на вуйчо ми, Нийл от Ълстър, да запази мира. Разбирате ли това?

— Причинявате ми болка! — пошепна Рианон.

Ерик не отслаби натиска. Устните му се сведоха над нейните, шепотът му я стопли и трогна:

— Ще има война. А вие ще останете тук, защото стените на Дъблин са сигурни. Ще останете, докато трае войната. — Не я пусна, само я погледна в очакване на протест. Рианон отговори на погледа му, но не каза нито дума. Гледаше го без протести, без сълзи, без съпротива.

— Дърпате ми косата, милорд!

Ерик я пусна, обърна се и излезе от стаята. Тя закрочи нервно напред-назад и когато реши, че е минала цяла вечност, започна да се приготвя за лягане. Сандъците ѝ вече бяха донесени, но въпреки това облече ирландската ленена нощница, която беше носила миналата нощ.

Огънят догоря и Рианон започна да мръзне. Сви се под завивките и се опита да заспи.

След няколко часа Ерик влезе в спалнята, разпали огъня в камината и седна на един стол пред нея.

Рианон наблюдаваше огряната от трепкащите пламъци фигура и откриваше в чертите му толкова тъга, толкова болка, че сърцето ѝ се късаше. Свекър ѝ се беше излъгал. Ерик не я обичаше. Дори тук, в дома си, не я искаше.

Но тя, тя започваше да го обича. Въпреки съпротивата му, въпреки всичко, случило се между тях, въпреки самия него. Не, тя го обичаше отдавна...

Скочи от леглото и изтича към огъня. Ерик я погледна и въпросително вдигна едната си вежда.

Сигурно щеше да я отпрати. Не беше ли по-добре да избяга и да се скрие в леглото?

Но не го направи. Развърза бавно връзката на нощницата си и я пусна в краката си. Пристъпи колебливо към него и го погледна. После падна на колене, взе ръцете му и меко целуна дланите.

Ерик простена задавено, скочи на крака и я грабна в прегръдките си. Положи я на меките кожи и започна да я люби. Целувките му пареха плътта ѝ. Ръцете му я доведоха до висините на насладата. Тя искаше да облекчи страданието му, да го успокои с любовта си. Но не успя да го стори, защото постъпката ѝ беше разтворила портите на страстта му, а тя беше по-силна и страшна от бурята, която гонеше морските вълни и облаците по небето в деня на пристигането им. Сега, когато бе отприщила желанието му, тя не можеше да го направлява, нито да го контролира. Не можеше да направи нищо друго, освен да се остави да бъде понесена от вихрушката.

Беше толкова прекрасно. Той я положи по корем на меката кожа, замилва я с език, устни и зъби, покри гърба и краката ѝ с изгарящи целувки. После я обърна по гръб и се зае да изследва всяка частица от гърдите и корема ѝ. Рианон ослепа от златното му сияние, понесе се във вихъра на страстта му, подчини се с готовност на тъмната, бурна пламенност, която пулсираше помежду им. Когато нахлу устремно в утробата ѝ, светът се залюля. Сякаш необузданата, внушаваща ужас сила на морето я понесе към кулминацията, за да избухне след миг в заслепяващ дъжд от звезди и да се излее върху ѝ като сладък нектар.

Ерик я притисна до себе си и замря. Не продумваше, само милваше запотеното ѝ тяло. Рианон го гледаше мълчаливо, макар че трябваше да му каже нещо много важно. „Ще имаме дете.“ Опита се да отвори уста, да се принуди да заговори. Но не можа. Скоро потъна в дълбок сън.

На сутринта Ерик беше станал и се беше облякъл, без да я събуди. Рианон отвори с мъка очи и го видя да се навежда над нея.

— Няма да си заминете за Англия — проговори грубо той.

— Какво? — прошепна тя, смаяна от промяната в държанието му. Той не я обичаше, но през нощта между тях се беше създавала интимност. Защо трябваше веднага да я разруши?

— Няма да си заминете за Англия.

— Не съм ви молила за това.

— Всеки път, когато ме прелъстите, имате определени намерения. Искате да ви се плати като на курва, искате...

Не можа да продължи, защото Рианон ядно запрати една възглавница в лицето му. Ерик улови възглавницата и без усилия овладя обзелия го гняв.

— Аз не плащам, Рианон. Междувременно би трябвало да го знаете.

С цялото достойнство, на което беше способна, тя придърпа кожата над треперещите си гърди.

— За нищо не съм ви молила! — изсъска тя. — За нищичко, милорд! Миналата нощ исках да ви дам нещо, но не се страхувайте, никога вече няма да се унизя дотам, че да ви дам каквото и да било!

Ерик захвърли възглавницата и улови лицето ѝ. Тя понечи да се отдръпне, но пръстите му я помилваха с такава нежност, че тялото ѝ се скова. В очите ѝ нахлуха сълзи.

— Признавам грешката си, милейди — прошепна меко той. Гласът му я развълнува, по гърба ѝ пробяга гореща тръпка. — И ви благодаря.

Устните му леко докоснаха нейните. После той се изправи и излезе от стаята. Рианон се уви в кожата и остана загледана във вратата. После се отпусна назад в леглото и унило си каза, че никога няма да го разбере. И след сто години нямаше да проникне в мислите му.

Грендал скоро дойде да се погрижи за нея. След като се облече и закуси, тя се запита дали сама да слезе долу или Ерик щеше да дойде, за да я отведе.

Сигурно нямаше да дойде.

Следобед на вратата ѝ се почука. Влезе монахинята, която бе видяла първата вечер до леглото на Ард-Рий, и ѝ се усмихна.

— Аз съм Биди, сестрата на Иърин — представи се тя, взе ръцете на Рианон и сърдечно я целуна по бузата. — Времената са толкова тежки за нас! Иначе сме много весели и посрещаме с радост всеки гост. Ако познаваше баща ми, непременно щеше да го обикнеш от сърце.

— Сигурна съм, че е така — отговори учтиво Рианон.

— Онази вечер се държа много мило с него.

— Наистина ли?

— Наистина — обади се мек глас откъм вратата.

На прага стоеше Иърин от Дъблин. Тя погледна с нежен укор сестра си, после се усмихна извинително на Рианон.

— Сигурно си се уплашила много, когато татко те нападна така внезапно — усмихна се отново Биди.

— Аз... — Рианон не може да продължи. По-добре да не казва нищо! „Вашият баща прочете мислите ми, погледна в сърцето ми!“ — искаше да извика тя, но не го направи и се зарадва, че е успяла да се овладее.

— Знаеш ли, той мислеше, че съм аз — обясни бързо Иърин.

— Не разбирам, милейди.

Биди се засмя и Иърин я заплаши с пръст.

— Да, сега ти е смешно, но някога тази моя мила, свята сестра влезе в заговор с баща ми!

— Не съм заговорничила! — възпротиви се Биди.

— Ами! — възрази Иърин. — Знаеш ли, те ме принудиха със сила да склуча този брак. По онова време бях готова да се омъжа даже за джудже или за някоя грозна стара мечка, но не и за един викинг. Но тогава бушуваше война — ужасна, жестока война. Татко и Олаф склучиха мир и аз бях залогът за този мир.

— О! — прошепна тихо Рианон. — Но сега сте толкова...

Иърин избухна в смях, стисна ръката на Рианон и я накара да седне на леглото.

— Няма друга жена, на която бракът да е донесъл повече щастие. Преживях много щастливи години, макар че началото беше безрадостно.

— Много страшно беше — допълни усмихнато Биди. — Знаеш ли, Иърин и Олаф се бяха запознали още преди да ги оженят. Иърин много обичаше да се преоблича в една златна броня и един ден стигна дотам, че вдигна оръжие срещу собствения си съпруг.

— Биди!

— Тя е наследила много от чертите на баща ни — допълни с обич монахинята. — Рианон, благодаря ти още веднъж и от все сърце за онова, което каза на баща ми.

— Няма за какво да ми благодарите. Аз... толкова съжалявам за смъртта му.

Иърин стана и нервно се заразхожда из стаята.

— А сега всички онези мъже, които се бяха събрали в залата, за да му отдадат последна почит, замислят война срещу брат ми Нийл!

— Не разбирам — промълви Рианон. — Защо го правят?

Иърин разтърси глава.

— И аз не ги разбирам. Никога не съм ги разбирала. Когато бях дете, кралете непрекъснато воюваха помежду си. После дойдоха викингите и татко успя да ги обвърже с мирен договор. А сега... Сега нашите собствени сънародници искат да подпалят нова война! Бог да е на помощ на Нийл! — Тя се обърна към снаха си: — Имаш ли всичко, от което се нуждаеш? Донесоха ли багажа ти от кораба?

— Да, милейди, всичко е наред. Благодаря ви.

— Милейди? — Лицето на Иърин отново разцъфтя в усмивка. Зелените ѝ очи заблестяха и Рианон отново си помисли, че свекърва ѝ е невероятно красива жена. — Аз съм ти като майка. Не се отнасяй с мен толкова церемониално. Но сега ме извини, защото трябва да се погрижа за още много неща. — Тя се запъти към вратата, но спря и се обърна. — Биди, моля те да запознаеш Рианон със семейството. Вчерашният ден беше много труден, но днес... Животът продължава. — Пак се наклони да си върви, но се върна и с обич се усмихна на Рианон. — Толкова съм щастлива, че Ерик те намери. Той беше много непостоянен, пътуваше по моретата с викингските кораби, посещаваше все по-далечни страни. Затова бях много изненадана, когато се оказа, че си е взел такава млада и красива жена и то християнка. Бъди сигурна, че ти казвам добре дошла от цялото си сърце.

Най-после Иърин излезе и Биди предложи на Рианон да слязат в залата, за да я представи на семейството.

Рианон я последва, без да се противи. По пътя Биди реши първо да ѝ покаже кралския дом на Дъблин. В едно помещение срещу главната зала Рианон успя за миг да зърне Ерик, седнал сред голяма група мъже. Вероятно бяха братята и вуйчовците му. Разговаряха оживено, дори разгорещено. Когато влязоха в женските покои, едно красиво младо момиче с абаносовата коса на Иърин скочи от мястото си до прозореца и се хвърли зарадвано към тях.

— Лельо Биди, най-после я доведе! Бях толкова любопитна, когато я видях миналата нощ. Помниш ли ме? Аз съм Дария, най-младата и последна от рода. Ерик ми е брат. А това са сестрите ми

Мегън и Елизабет. Момчетата се казват Лейт — може би помниш, миналата нощ той стоеше до леглото на дядо — и Брайън, Конан, Конар и Брис. И разбира се Ерик. Двойникът на татко, така го наричаме всички. Моля те, не стой на вратата! Разкажи ни за Алфред и за Англия и за онзи ужасен Гунтрум. Влез, не бъди плаха! — Момичето избухна в смях и Рианон веднага се почувства привлечена от откритото ѝ, непринудено държание.

— Е, добре, ще ви разкажа — усмихна се тя и влезе.

— Ти си роднина на Алфред, вярно ли е? — прекъсна я Дария.

— Племенница.

— Разкажи ни нещо за краля. Тук всички тъгуват за загубата на дядо и много им се иска да избягат в някоя далечна страна!

И така Рианон се озова между много жени, които говореха една през друга — лели, сестри и снахи на Ерик — и със своя вроден талант на разказвачка скоро застана в центъра на вниманието. Когато свърши с историите си, Дария поиска да узнае как Ерик е успял да я убеди да стане негова жена.

— Стана против волята ми — призна спокойно Рианон. — Знаете ли, той просто се появи един ден с викингските си кораби, открадна дома и земята ми и за да узакони грабежа, Алфред реши да ме направи негова съпруга.

В стаята се възцари тишина. Рианон беше произнесла тези думи между другото, почти на шега, а жените я гледаха обидено! Веднага съжали за стореното.

Ала скоро забеляза, че жените са устремили погледи не към нея, а към вратата. Обърна се уплашено и ужасът ѝ стана още по-голям, когато видя застаналия на прага Ерик. Очите му бяха приковани в нея, макар че стойката му издаваше небрежност. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, кристалносините очи бяха както винаги непроницаеми. Пак този проклет поглед, помисли си уморено Рианон.

— Тя умее да разказва, нали? — попита внезапно той. В гласа му звучеше учтива заинтересованост. — Е, скъпа моя, май изпуснахте част от историята. Искам всички да узнаят какъв велик воин е моята жена. Слязохме на английския бряг и още преди да съм успял да се огледам, една от смъртоносните ѝ стрели прониза бедрото ми. Мога да ви уверя, че и най-страшният викинг не е в състояние да покори напълно тази смела жена.

— Ти... ти си пронизала Ерик със стрела? — смая се Дария.

Рианон се изчерви.

— Аз не исках...

— О, Ерик! — изхихика момичето, скочи на крака и се втурна към брат си.

Рианон видя усмивката на мъжа си, усети дълбоката му привързаност към красивата девойка. На нея никога не се усмихваше така. В сърцето ѝ се бореха копнеж и горчивина.

— Както виждам, леко си се отървал — продължаваше да се смее Дария.

— О, мила сестро! — простена артистично Ерик. — Ако знаеш какъв белег нося на бедрото си!

— Хайде, хайде, имаш и други белези. — Тя се обърна и намигна на Рианон. — Значи ти наистина си пронизала брат ми със стрела! Браво на теб!

Рианон се изправи и отчаяно си пожела да имаше и сега стрела и лък. Как смееше мъжът ѝ да си прави шеги за нейна сметка!

Отиде до вратата и спря точно пред него.

— Е, милорд, какво искате от мен? Ако моята лоялност е така съмнителна, защото не се усъмнихте и в точността на окото ми? Занапред внимавайте малко повече, господарю на вълците. Може би едновременно с чувството за семейна общност ще се развие и точността на ръката ми. Ако бях малко по-добра, тази сватба изобщо нямаше да се състои, защото от вас нямаше да остане почти нищо, за да се наслаждавате на съединението ни!

Дария, която беше достатъчно близо, за да чуе думите ѝ, избухна в луд смях. Ерик втренчи поглед в очите на жена си и лицето му се разтегна в усмивка. Направи крачка напред, грабна Рианон и я метна без усилия на рамото си.

— Простете ми, дами, но трябва да кажа няколко думи на своенравната си съпруга.

Поклони се тържествено и напусна женските покои с жена си на рамо. Пренесе я през залата, без да го е грижа за никого. Рианон се чувстваше като замаяна и не смееше да промълви нито дума.

След малко забеляза, че отново стои на краката си. Бяха оставили господарския дом зад гърба си и стояха в двора. Навсякъде беше пълно с мъже, които оседлаваха коне и ги украсяваха с цветовете на своите

крале и принцове. Рианон искаше да се оплаче от начина, по който Ерик се бе отнесъл с нея, но той мълчеше и наблюдаваше внимателно царящата в двора бъркотия.

След малко я погледна и заговори:

— По време на отсъствието на Нийл оттатък в Ълстър е имало нападение.

— И вие... Значи вие тръгвате? — попита изненадано тя. — Но тялото на дядо ви още не е изстинало!

— Ще придружим тялото на дядо до Тара и след това ще потеглим за Ълстър — отговори Ерик. Ръцете му бяха здраво скръстени пред гърдите; очите му я измерваха хладно. — А вие ще останете тук, под грижите на майка ми, докато се върна.

Рианон отвори уста, за да отговори, но бързо я затвори, защото видя минаващия през двора Роуан. Погледна Ерик и задиша с усилие.

— И Роуан ли ще дойде с вас?

Ерик я погледна изненадано и лицето му се вкамени.

— Да, по свое собствено желание.

— Той не бива... не бива да умре на чужда земя!

Ръцете му я сграбчиха като в клещи и я притиснаха до могъщото му тяло.

— Тревожите се за неговото завръщане, а не за моето, така ли, милейди? Да, да, виждам, че съм прав. Все пак вие никога не сте скривали от мен, че очаквате с нетърпение датската бойна брадва да разцепи черепа ми. Но знайте едно, скъпа, все едно колко ще трае тази война, вие ще помните, че сте моя жена; ще ме помните, докато сте жива!

Рианон се опита да се изтръгне от желязната хватка. Заболя я. Само глупавата гордост не ѝ позволи да му каже, че го обича, че проявената грижа за Роуан вече е само хитрост, за да се предпази от собствените си чувства. Не можеше да му каже, че животът ѝ щеше да загуби целия си смисъл, ако той не се върнеше. Не можеше дори да му каже, че чакат дете.

— Ерик...

Мъжът я вдигна на ръце. Устните му завладяха нейните с изгаряща сила. Целувката беше страстна, устата му насилваше нейната, а когато я пусна на земята, сякаш тепърва беше започнал.

— Ерик — пошепна тя, — внимавайте!

— За Роуан ли? — попита остро той. — За бога, мадам! — Изруга ядно и отново я вдигна на ръце. От гърлото ѝ се изтръгна вик и тя се вкопчи в него, защото той се бе насочил обратно към господарския дом. Отнесе я в спалнята им. Хвърли и небрежно на леглото и преди тя да е успяла да се надигне или да протестира, вече лежеше върху нея.

— Престанете, проклет викинг! Копеле! — изкрещя уплашено тя, но не можеше да спре нито гнева, нито страстта му.

Той вдигна туниката ѝ към гърдите и бързо отвори собствените си дрехи. Рианон изпищя, стресната до дън душа от предстоящото насилие. Обзе я истерия.

— Ерик!

Нещо в гласа ѝ го накара да спре. Пусна дрехата ѝ и се търколи настрана. Понечи да стане и тя си каза, че би трябвало да се зарадва на постъпката му, но не можеше да го пусне така. По бузите ѝ закапаха сълзи.

Усети как мъжът до нея нежно целуна солените капчици. Прегърна го здраво и усети как нещо се раздвижи в тялото ѝ. Устните му намериха нейните и този път те изразяваха силен глад и копнеж, но не насилие. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ и достигна най-тайните ѝ кътчета. Коравото тяло, което се притискаше до нейното, събуди в утробата ѝ никога неизпитвана жажда. Гладът му обзе и нея. Тя го искаше. Желаше го все по-силно и крайниците ѝ, цялото ѝ тяло трепереха от желание. Той щеше да я напусне.

— Ще ме запомните завинаги, лейди! — прошепна в ухото ѝ Ерик. Повтаряше се.

Рианон простена и се притисна още по-силно към него, устните ѝ потърсиха неговите, хълбоците ѝ закръжиха в див ритъм.

— Рианон... — Името ѝ беше едва дочут шепот.

Но тя не искаше да говори. Скри лице в гърлото му и каза само:

— Моля те!

Нямаше нужда от повече думи. Той проникна устремно в нея и още с първия разтърсващ тласък тя се вкопчи в него като удавница. Той се раздвижи, прониквайки все по-дълбоко, и след секунди устремът му се предаде и на нея. Любеше я, сякаш искаше завинаги да остави печата си върху ѝ, а тя го любеше, сякаш по този начин можеше да го задържи далеч от войната. Въздухът около тях се разтърсваше от

гръмотевици, а когато ритъмът и страстта им достигнаха непоносими висоти, Рианон извика като безумна. Оргазмът, който изпита, потопи тялото ѝ в море от пламъци. Екстазът я отнесе толкова високо, че за миг загуби съзнание. Когато отново видя светлината, усети как тежкото тяло на Ерик върху нея тръпне от наслада и след миг утробата ѝ се изпълни с преливащата топлина на семето му. Тя затвори очи, за да се наслади докрай на тази пълнота.

Сигурно цяла вечност двамата лежаха неподвижно един до друг. Ерик я обгърна с две ръце и я притисна плътно до себе си.

— Помнете ме — пошепна отново той.

Рианон отвори очи и потръпна от кобалтовосинята буря, разразила се в неговите. Направи опит да се усмихне, но не можа. Направи опит да проговори, но гласът ѝ беше само шепот.

— Наистина, милорд, мога да кажа с пълна увереност, че няма да ви забравя. Аз... аз нося детето ви.

— Какво? — Ерик се отмести настрана и впи изпитателен поглед в лицето ѝ.

Тя пое дълбоко въздух и повтори:

— Ще имаме дете.

— Не ме ли лъжеш?

Най-после можа да се усмихне. Мъжът ѝ изглеждаше толкова сърдит.

— Милорд, не мога да повярвам, че още не сте разбрали. Има някои промени...

Сега беше негов ред да си поеме дълбоко въздух. Отдели се рязко от нея, смъкна туниката ѝ над краката и нежно помилва бузата ѝ.

— Ти, малка глупачко! — ядоса се не на шега той. — Защо ми позволи...

— Да ви позволя? О, милорд, нима някога съм успявала да ви спра? — отвърна усмихнато тя и бързо прибави: — Ерик, аз исках... аз също те исках. Не причини болка нито на мен, нито на бебето!

Ерик помилва отново бузата ѝ, после се наведе и я целуна.

— Да внимаваш за себе си. Много, много да внимаваш!

Рианон кимна. Той не искаше да каже, че тя трябва да се грижи за себе си. Искаше да ѝ каже да внимава за детето му.

Ерик се изправи, посегна към нея и я стисна в обятията си. Прегръдката му беше безкрайно нежна.

— Да, мила моя, внимавай за себе си... — Пусна я и пръстите му нежно се плъзнаха по косата ѝ. — А аз ще внимавам за младия Роуан. Ще бдя над него винаги когато ми е възможно. Не се страхувай.

Гласът му отново звучеше грубо, с горчивина. Устните му се впиха в нейните, после се обърна и излезе. Вратата се затвори с трясък. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ти си този, когото обичам! — прошепна задавено тя. Но вече беше късно.

Ерик си беше отишъл.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На свечеряване над северния бряг появя хладен вятър. Ерик стоеше на най-високата скала и се взираше в тъмното, забулено от мъгли море. През изминалите месеци бяха постигнали много и сега, когато студената зима чукаше на вратата, войната най-последно беше свършила. Един след друг ирландските крале бяха преклонили глава под владичеството на Нийл Мак Ейд.

Утре щеше да се състои последната, решаваща битка срещу Ларс Мак Конар, син на ирландка и внук на датски благородник. Нийл трябваше да спечели тази битка, иначе сключените набързо споразумения щяха да се разпаднат и по-дребните владетели отново щяха да се отделят от него.

Всичко зависеше от утрешната битка. Трябваше да победят и можеха да се върнат обратно в Дъблин. Господи, как копнееше да се върне у дома!

Не можаха да напреднат толкова бързо, колкото им се искаше — въпреки постоянната заплаха първо се бяха погрижили за погребението на Ард-Рий. След като напусна Рианон и излезе в двора на палата, Ерик бе повикан на спешно съвещание. Заедно с баща си, вуйчовците си, братята и братовчедите, беше взето общо решение, че е твърде рисковано да позволят на Ерик и жените да придружат тялото на Ейд до Тара само с малък отряд охрана. Това не беше признак на слабост или страх, напротив, много по-добре беше цялото семейство да тръгне на път с мъртвото тяло, за да се помоли на гроба му заедно с монасите от Армаг.

А веднага след това щяха да се заемат с основната си задача — да осигурят лоялността на отделните крале.

Така че Ерик разполагаше с известно време...

Не много, разбира се, защото дългото шествие напредваше бавно и денем той не намираще почти никога възможност да язди редом с жена си. Постоянно пристигаха и се изпращаха послания до различните кралски домове. Нийл беше признал ирландските крале и

като ответна услуга изискваше от тях да признаят върховната му власт. Дните бяха твърде напрегнати.

Пристигнаха и вести от Есекс.

След падането на Рочестър Гунтрум отново поел по пътя на войната. Алфред събрал голяма военна флота — в нея участваха и корабите на Ерик — и нападнал датчаните.

Победата била извоювана без много усилия. Англичаните завладели безброй кораби и несметни богатства. Но датчаните ги нападнали ненадейно и успели да си възвърнат част от плячката.

Алфред възнамеряваше да ги нападне отново през пролетта и да ги прогони веднъж завинаги от Лондон. В писмото си се кълнеше тържествено в това. Настояваше Ерик да се върне до пролетта.

Ерик въздъхна, затвори уморено очи и си каза, че по време на дългото и бавно пътуване до Тара поне нощите принадлежаха само на него.

Но дори тогава двамата с Рианон нямаха много възможности за разговор. Той беше изтощен до смърт и нямаше сили да си отвори устата, а тя не го окуражаваше. За него това беше време на открития, защото Рианон наистина се бе променила. Често му се случваше да се нарича глупак и да се обвинява, че не го е забелязал по-рано. Когато милваше гърдите ѝ, те бяха толкова пълни и твърди, а коремът ѝ вече беше започнал да се закръгля. Струваше му се, че очите ѝ блестят по-силно, а страните ѝ пламтят в буйна руменина.

Не, тя открай време си беше красавица. Това не можеше да се отрече. Още от първия миг, когато я бе видял горе на бойницата, тя държеше в плен сетивата му.

Само един глупак би допуснал да се влюби в нея.

Но той я обичаше.

Понякога се питаше кога е започнало всичко, кога е настъпила тази промяна в сърцето му, кога бе започнал да я желае не само с тялото, а и с душата си.

Може би беше станало в деня, когато най-после бе признал, че тя му принадлежи и че той е готов да се бие като див звяр за собствеността си. Кога чувствата му се бяха променили дотам, че можеше да признае, макар и само пред себе си, че я обича? Не, онова, което изпитваше към нея, не беше само любов. То беше много по-

дълбоко от всичко, което беше чувствал досега. То беше част от него, когато спеше и когато беше буден.

А той беше обичал и преди това...

И беше познал болката на любовта, затова и сега знаеше, че любовта е като меч с две остриета, оръжие, по-мощно от всичко, което човекът бе открил или усъвършенствал досега. Имаше още много неща, които ги разделяха. Безброй мъже бяха загинали ненужно, защото вместо да го посрещне с добре дошъл, тя насочи оръжието си срещу него.

Много неща стояха между тях, твърде много. Може би верните й хора, които почиваха под стария дъб, наистина бяха невинни, защото онези, които предупредиха датчаните за тръгването му, в никакъв случай не бяха духове.

Някой го беше направил, но кой?

Ако не беше жена му, предателят със сигурност беше от най-приближените хора на Алфред. Кой? Рианон трябваше да знае нещо. Тя беше кръщелница на краля; познаваше всичките му хора и то много добре. Дали не предпазваше някого? И наистина ли беше толкова невинна, колкото твърдеше?

Може би все още желаше смъртта му, но междувременно беше станала по-хитра и се беше научила да чака спокойно.

Не, това не беше възможно. Единственото сигурно нещо беше, че жена му все още храни дълбоки чувства към Роуан. Когато се разделиха в Тара, тя отново го бе помолила да се грижи за сънародниците й. Придружаваха го около двайсет мъже от Есекс. Но той много добре знаеше, че молбата й се отнася най-вече до Роуан, макар че тя беше загрижена и за другите.

Щяха да имат дете. Ако паднеше в утрешната битка, щеше да остави след себе си син. Ръцете му се разтрепериха, той вдигна очи към небето и започна да се моли, макар да не беше много сигурен към кои божества отправя молбата си. Трябваше да остане жив. Сега обичаше живота повече, отколкото когато и да било преди. Искаше да види детето си, все едно син ли щеше да се роди или дъщеря, искаше да изживее живота, който виждаше в мечтите си.

За гърба му се чу лек шум. Ерик измъкна светкавично меча си и се обърна.

Мергуин. Принцът въздъхна, отпусна меч и с тихо проклятие го прибра обратно в ножницата.

— Кълна се в Один, човече, че никой не умее да се промъква като теб! Същински призрак!

Друидът не трябваше да тръгва с нас, продължи на ум Ерик. Ейд Финлейт почина на повече от деветдесет години, а Мергуин беше по-стар и от краля; прекалено стар, за да участва в кървавите сражения. Но той сам настоя да го вземат.

Вятърът играеше с дългата му коса и брада, а в очите му се отразяваше среднощната луна. Днес беше олицетворение на древен маг.

— Дойдох да те предупредя. Утре могат да се случат лоши неща — проговори тихо Мергуин.

Ерик се усмихна.

— Съгласен съм с теб. При всяко сражение се случват лоши неща. Ще се бием с един смел и опитен воин. Бъдещето на тази страна, на рода Ейд Финлейт и на норвежкия вълк е заложено на карта.

Мергуин поклати глава.

— Утрешната битка ще бъде лека. В нея няма никакви тайни.

„Лека? Без тайни?“ — запита се неволно Ерик. Никоя битка не беше лека. Винаги се проливаше кръв, винаги умираха хора. Но Мергуин беше видял толкова много сражения през дългия си живот, че със сигурност знаеше кое е леко и кое по-тежко.

Старият мъж го изгледа замислено и се отпусна на един камък.

— Ще се случи нещо, което ще има много тежки последствия. Последвах те в Англия, защото го усещах. Останах при съпругата ти, защото се боях от него. А сега, тук, злото отново е съвсем близо. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Кълна се в Один и всички светии на небето! Усещам злото, но не мога да го назова по име! Мога само да те предупредя: дори когато нещо ти се струва очевидно, потърси какво се крие зад него. Бягай от бойната брадва, посрещай удара с удар. Знам, че ще се справиш с оръжието, но все пак те моля да внимаваш за себе си — много повече, отколкото досега.

Друидът се изправи, погледна пронизващо Ерик и младият мъж отговори на погледа му.

— Добре, Мергуин, ще внимавам за себе си, обещавам ти. А ако остана жив, ще се опитам да узная какво се крие зад очевидните неща.

Мергуин кимна и тръгна към лагера. Направи няколко крачки и отново се обърна към скалата.

— Впрочем, принце мой, детето ще е момче.

— Какво? — попита остро Ерик.

— Твоето дете. Ще имаш син.

Мергуин изчезна също така безшумно, както се беше появил. Ерик дълго гледа след него. На устните му играеше усмивка.

Кое ли е това, което Мергуин усеща, но не може да назове, запита се след малко той и усмивката му угасна. Дали заплахата от Есекс не го бе последвала чак до тези скали?

Невъзможно. Предстоящата битка правеше Мергуин неспокоен. Откакто Ейд се пренесе във вечността, друидът не беше същият.

Ерик умираше за сън.

Ала дори и след като се върна при хората си и се отпусна на постелята в шатрата си, принцът не можа да намери покой. Цяла нощ се мятеше неспокойно, измъчван от кошмари. Виждаше жестоката битка, виждаше безброй мъже да размахват мечове и брадви. Видя и Рианон, гола и изкусителна, да пристъпва към него...

Но не успя да го достигне. Между тях падна меч и Ерик скочи уплашено.

На изток изгрываше зората. Битката скоро щеше да започне.

Ерик беше оставил белия жребец в Англия и си бе избрал от конюшната на баща си друг, също така силен. Едър черен жребец с блестящи хълбоци, учудваща бързина и издръжливост и невероятна устойчивост в боя. Заедно с Нийл, баща си и брат си Лейт Ерик поведе хората си в първия сблъсък. Баща му отдавна му бе втъпил, че истинският крал никога не се крие зад гърбовете на воините си. Ерик беше научил добре урока си и смелостта на Алфред веднага му беше направила впечатление, защото и английският крал също като краля на Дъблин никога не стоеше отзад.

Жестоката, кръвопролитна битка трая няколко часа. Земята се напои с кръвта на безброй мъртви.

Когато Ларс даде заповед за отстъпление, ожесточените двубои лека-полека престанаха.

Ерик си припомни, че беше дал обещание да пази Роуан, и ядно изруга. Защото отдавна не бе виждал младия мъж.

— Няколко от твоите англичани се бият ей там, зад дърветата! — извика му Лейт. Ерик кимна в отговор и подкара врания си жребец към горичката. Когато навлезе между дърветата, видя, че Роуан и няколко от хората му продължават да размахват мечовете. Роуан се биеше срещу четирима воители, които се готвеха да избягат.

Ерик препусна към него и още с първия удар повали единия нападател. Справи се и с втория, а в това време Роуан прониза гърлото на третия. Четвъртият успя да се скрие в гората.

— Благодаря ви, милорд! — извика младежът. — Не е много приятно да си признаеш, че имаш нужда от помощ, но вие дойдохте тъкмо навреме!

— Всеки има нужда от помощ, приятелю! — усмихна се в отговор Ерик. — И който знае това, е велик воин.

Роуан вдигна наличника на шлема си, засмя се и му махна с ръка. Ерик обърна коня си и препусна към възвишението, където се бяха събрали баща му, братята му и роднините.

Ларс беше изпратил молба за примирие. Щял да се подчини на Нийл от Ълстър, ако окажели милост на хората му и върнели ранените. Освен това молеше да му оставят парче земя, където да живее.

Изпратиха му бързо послание. Нийл беше готов да приеме предложението, ако Ларс положеше клетва за вярност пред всичките си хора. Нийл се съгласяваше с всичко, ако Ларс го приемеше за свой господар и повелител.

Започваше да се смрачава. Лейт нареди на хората си да се погрижат за ранените и да съберат мъртвите за християнско погребение. Баща му, братята и всички близки роднини бяха живи и здрави и Ерик беше благодарен на съдбата, че ги е пощадила. Ала когато видя телата на много стари приятели и верни спътници, усети пронизваща болка. Уплаши се още повече, когато Роло се приближи с добре познато тяло на ръце. Изтича при него и взе трупа от ръцете му.

Беше Роуан.

Роуан, смъртноблед, все още красив и млад, с тънка струйка кръв от устата. Ерик го положи на тревата и когато измъкна ръката си изпод гърба му, тя беше цялата в кръв.

— По дяволите! — изруга гневно той. — Как можах да го изоставя точно в края на битката! Какво стана? Кой видя падането му? Обещавам голямо възнаграждение на всеки, който ми разкаже нещо за смъртта на младия Роуан!

Един от англичаните, с тежка рана в крака, пристъпи напред и се опря на меча си. Възрастен мъж, който винаги се биеше редом с Роуан. Името му беше Харолд от Мерсия.

— Милорд, готов съм да се закълна, че в края на битката го видях жив и здрав! Но датчаните бягаха между дърветата и Роуан се втурна да ги преследва. Никой не го видя да пада.

Ерик се разкъсваше между скръбта и чувството за вина. Огледа събралите се около него мъже и в сърцето му се надигна луд гняв.

— Той беше велик воин — обади се някой.

— Много мъже паднаха днес — обади се съчувствено Роло. — Така е във всяка битка.

Ерик стана и отнесе трупа на Роуан при другите мъртъвци. Монасите вече се бяха събрали около падналите. Положи го на земята и даде златна монета на един стар, сбръчкан монах с молба да прочете допълнително молитви над трупа на младежа.

Нямаше как, Роуан щеше да почива в чуждата земя. Макар че заслужаваше да бъде погребан с всички почести в родния си Есекс. Но Ерик знаеше, че не може да отнесе тялото на Роуан у дома, защото пътуването траеше твърде дълго и морето все още беше бурно и заплашително. Щяха да го погребат тук, в Северна Ирландия.

Ерик скоро си припомни, че е племенник на Нийл и син на Олаф Норвежки, и тръгна да се погрижи за хората си. Ала щом даде нарежданията си, се оттегли на скалите и отново се взря в тъмната вода. Там го намери Роло и без да каже дума, му подаде една кама. Ерик погледна окървавеното острие и вдигна глава към приятеля си. По камата нямаше келтски украси, не беше и датска направа. Подобни оръжия се срещаха само в Саксонска Англия.

— Какво е това?

— Не исках да ви я покажа пред другите — заговори тихо Роло. — Това е оръжието, с което е бил убит младият Роуан. Сметнах, че ще искате да го видите.

Ерик погледна верния си спътник, кимна бавно и стисна здраво смъртоносното оръжие.

— Благодаря ти.

Роло разбра, че господарят му иска да остане сам, и тихо изчезна в мрака. Ерик седна на скалата, на същия камък, където снощи беше седял Мергуин. Битката беше спечелена. Време беше да се върнат в къщи.

Мисълта за предстоящата среща с Рианон изпълваше сърцето му с истински страх. Мергуин го беше предупредил. Но що за предупреждение беше това? Битката беше дълга и жестока. Роуан се би смело и успешно. И в самия край на боя го убиха.

Тук нещо не беше наред. Ерик усещаше с всяка фибра на тялото си, че в смъртта на Роуан имаше някаква тайна.

Зад гърба му се чу шум и принцът се обърна сърдито. Въздъхна облекчено, когато разбра, че е баща му. Олаф седна до него и двамата дълго се взираха в разбуненото море.

— Един мъж загина в бой — проговори най-после Олаф. — Той сам взе решение да тръгне с теб. Ти не си виновен.

Ерик направи опит да се усмихне и се обърна към баща си.

— Аз бях обещал да се грижа за него, татко. Аз, надменният викинг, бях сигурен, че ще го предпазя от смъртта. И се провалих.

— Никой не може да предпази другия от смъртта, Ерик. Така му е било писано, а човекът не е в състояние да промени предопределеното от съдбата.

Ерик кимна бавно.

— Работата е там, че в смъртта му има някаква тайна...

— Ако тази смърт ти се струва странна, трябва да откриеш причината — намръщи се Олаф.

Ерик му показва камата и попита:

— Това е английска кама, нали?

Олаф я огледа внимателно.

— Не е ирландска, освен това никога не съм виждал викингско оръжие, което да изглежда така. Ала викингите събират оръжия от много страни, убиват врагове от разни народности. Затова трябва да бъдеш сигурен в подозренията си. И внимавай за собствения си гръб.

— Да, татко, ще внимавам — отговори твърдо Ерик.

Олаф го потупа по рамото и се отдалечи тихо. Синът му трябваше да остане сам, за да намери покой.

Беше студен ден в края на декември. Рианон седеше с Дария, Мегън и Иърин в женските покои и напрегнато слушаше последното послание на краля за окончателната победа над размирните крале, когато я връхлетя безмилостна болка. Тя скочи, изпъшка и пое дълбоко дъх, за да прогони ножа, врязал се в тялото ѝ.

— Това е бебето! — извика Дария. Приносителят на посланието спря да говори, но Иърин само се усмихна окуражително и се приведе над бродерията си.

— Моля, продължете да разказвате. Рианон, съжалявам, но до момента, когато бебето ще излезе на бял свят, ще мине още доста време. Нека първо послушаме сладката музика на победата, а после ще се оттеглим в спалнята ти и ще чакаме новия ми внук.

Дария вдигна сърдито вежди и изгледа изпитателно майка си, но Рианон послушно седна на мястото си. Болката постепенно отслабна. Вестителят се покашля нервно и продължи да говори. След като свърши, Иърин го попита съвсем спокойно:

— Съпругът ми не каза ли нищо за синовете ни?

— Само думите „всичко е наред“, милейди.

— А това означава, че всички са добре и ще се върнат в къщи — промълви меко Иърин. Остави настрана бродерията си и се обърна към Рианон: — Ерик ще се върне, мила. И ще бъде много щастлив да завари първородното си дете.

Рианон смутено сведе очи. Дали мъжът ѝ наистина щеше да се зарадва? Тя се надяваше да роди малко по-късно. Затвори очи и се опита да пресметне дали от сватбената им нощ бяха минали пълни девет месеца. Той изглеждаше твърдо убеден, че жена му е била девствена, но дали още вярваше в това? Дали пък нямаше да се усъмни в бащинството си?

Тя стисна здраво очи и си припомни малкото спокойни дни, които им бяха дадени като милост от небето. Макар че поводът беше тъжен — погребалното шествие на великия Ард-Рий! И все пак за тях двамата това беше първият полъх на мир, време, в което помежду им нямаше гняв и подозрения. И макар че не си шепнеха любовни думи, поне не се гледаха с омраза и яд. Той милваше гърдите ѝ с нова нежност, облягаше глава на рамото ѝ, ръката му почиваше върху закръгления ѝ корем.

Мили боже, проплака дълбоко в себе си тя, направи така, че крехкият мир да не се разруши! О, моля те, направи така, че той да признае детето за свое, направи така, че да го обича, да обикне и мен...

Той никога нямаше да я обича. Сам ѝ го беше казал.

Прониза я нова болка, още по-остра от предишната. Тя изпъшка високо и погледна обвинително Иърин. Свекърва ѝ се засмя и рече:

— Скъпа Рианон, не забравяй, че аз съм преживяла това вече единадесет пъти. Сигурна съм, че ще мине още много време, преди детето ти да види белия свят.

Иърин се оказа права. Тя отведе Рианон в покоите ѝ и Дария и Мегън се редуваха да седят до леглото ѝ. Когато водите изтекоха и намокриха чаршафите, Грендал веднага се появи с чисти завивки и нова нощница. Минаваха часове, болките ставаха все по-чести, все по-силни.

Когато започна да се смрачава, Рианон едва издържаше. Всеки пристъп беше по-силен от предишния. Но вместо да избухне в плач, тя започна да ругае. Изреди всички грозни думи, които знаеше, по адрес на Ерик и се закле, че се отвращава от викингите и желае всички до един да бъдат погълнати от морето. Когато най-последно отвори очи, видя привелата се над леглото Иърин и пламна от срам. Простена и се опита да се извини.

Иърин избухна в смях.

— Няма защо да ми се извиняваш, мила моя! Ако щеш вярвай, но аз единадесет пъти проклинах всички викинги и им пожелавах да се издавят в морето. — Тя се усмихна съчувствено, сложи студена кърпа върху челото на снаха си и стисна здраво ръката ѝ.

Започна новият ден и когато Рианон помисли, че няма да издържи нито секунда повече, че ей сега ще умре от болка и изтощение, Иърин се провикна облекчено:

— Главата се показва! О, Рианон, почти сме готови! Само още малко напрежение. Напъвай сега, напъвай!

Рианон се опита да изпълни нареждането, но не успя. Болката беше толкова силна, че едва не загуби съзнание.

— Не мога! Не мога! — изпищя тя. — Господи, не мога!

— Разбира се, че можеш! — Дария притисна здраво краката ѝ. — Щом си успяла да понижиш брат ми със стрела, сигурно ще можеш да родиш и детето му.

— Хайде, напъвай, напъвай! — извика Иърин.

— Представи си, че натискаш главата на Ерик в заледен фиорд — предложи весело Дария.

— Престани! — ядоса се не на шега Иърин.

— Само се опитвам да ѝ помогна, мамо. Хайде, Рианон, напъвай! Така е добре! Напъвай с всичка сила!

Тя го направи и детето най-после се плъзна от тялото ѝ. Облекчението беше огромно и по-прекрасно от всичко, което беше преживявала досега. Тя се отпусна назад. Нямаше сили дори да се осведоми момче ли е или момиче. Но и не стана нужда да пита.

— Момче! О, надменният ми брат ще полудее от радост! — провикна се Дария. — Ах, Рианон, имаш син!

Син. Мергуин ѝ беше казал, че ще е момче. Ерик имаше син. Всички мъже искаха синове.

Освен когато се съмняваха, че са техни...

— Ето го, Рианон! Божичко, прекрасен е!

Наистина беше прекрасен. Увит в ленена пелена, все още влажен, хлъзгав и сбръчкан, синът ѝ пицеше гръмогласно. Рианон се засмя, притисна го до гърдите си и усети такава дълбока любов към това мъничко същество, че цялата се разтрепери. Изпълни я страхопочитание.

— Трябва да се напънеш още веднъж, Рианон — помоли меко Иърин. — Плацентата трябва да излезе. Дария, вземи бебето за малко. После ще има възможност да му се любува до насита.

Рианон се подчини с готовност. Вече беше забравила болките. Беше толкова жадна да види отново сина си, че послушно свали окървавената нощница и се обърна настрана, за да сменят отново чаршафите. Засмя се щастливо и протегна ръце към бебето. Иърин ѝ каза да го сложи за малко на гърдите си. Тя го направи и когато устничките му се заключиха с невероятна сила около зърното на гърдата ѝ, извика от радост.

Вече обичаше малкото същество с цялата сила на сърцето си.

Също както беше започнала да обича баща му, макар да продължаваше да го отрича. Но детето си можеше да обича без страх, докато баща му...

Той ѝ даваше страстта си, защитата си, огъня на тялото си в мрака на нощта. Но криеше мислите си, не разтваряше сърцето си.

„Моля те, Господи, направи така, че той да обикне сина си!“ — помоли се горещо тя и най-после заспа от изтощение.

Пътуването сякаш нямаше край, но най-после пред тях се бялнаха каменните стени на Дъблин. Войската не беше многобройна, защото Нийл беше останал в Тара със синовете и верните си хора, а повечето войници се бяха разотишли по домовете си.

Въпреки падналия сняг, на двора цареше оживление. Майката на Ерик излезе на стълбите да посрещне мъжа си. Ерик се втурна напред и видя, че тя държи в ръцете си някакво вързопче.

Захвърли юздите на черния жребец и забърза към нея с големи крачки, после се втурна да тича. Отначало му стана студено, после кръвта запулсира лудо в слепоочията му. Когато спря пред майка си, едва си поемаше дъх. Иърин се обърна изненадано, усмихна се и го прегърна.

— Ерик! — Целуна го по бузата и със свободната си ръка го притисна силно до себе си.

Когато най-после си възвърна дар слово, Ерик проговори:

— Мамо! Мамо, това да не е...

— Да, Ерик, да! — Иърин избухна в смях и открехна крайчето на завивката, за да разкрие зачервено бебешко личице. — Днес навърши десет дни. Кръстихме го Гарт, защото не можехме да чакаме, докато се върнеш. Рианон не се решаваше да му даде име без твое позволение, но това е името на баща ѝ и аз...

— Гарт! Момче е значи!

— Нали ти казах, че е момче! — засмя се отново Иърин. — Вземи го.

Ерик внимателно пое бебето от ръцете ѝ и промърмори като на себе си:

— Мергуин! Онзи стар мърморко предрече, че ще е момче. — Ръцете му трепереха, погледът му беше устремен в лицето на сина му. После забърза към входа на господарския дом. Новината вече се бе разпространила между хората му. Посрещнаха го с радостни викове. Ерик се усмихна и вдигна ръка, за да благодари за поздравленията. Погледна детето си, видя огромните сини очи, косицата с цвят на

платина, мека и все пак гъста. Десет дни! Синът му го наблюдаваше със същото любопитство. Неговият син!

Ерик спря и се обърна стреснато към майка си:

— Мамо, Рианон...

— Добре е. Сега спи. Чух, че пристигате, но не я събудих, защото спеше дълбоко, а и все още лесно се уморява. Минали са само десет дни от раждането и малкият често се буди нощем.

Ерик се усмихна и кимна. Иърин пристъпи към него, помилва бузките на бебето с горда усмивка, после поведе сина си към горния етаж.

— Жена ти е много добре, наистина.

Дори когато Иърин говореше, малкият продължаваше да се взира упорито в Ерик, размахваше свитите си юмручета, а след малко нададе недоволен писък. Иърин избухна в смях.

— Не само, че ти прилича, ами и реве също като теб! Отнеси го на майка му, гладен е.

— Гладен ли е? — попита щастливо Ерик. — Е, радвам се, че не е искал да изрази колко малко му харесва лицето ми.

Той целуна майка си по бузата и забърза по широката стълба. Отвори вратата към спалнята си точно в мига, когато Рианон се събуди. Тя беше облечена в бяло, косата ѝ беше разпусната и пламтеше върху възглавниците, а видът ѝ беше замайващо чувствен и в същото време възхитително невинен. Погледна го и очите ѝ се разшириха от учудване.

— Ерик! — В гласа ѝ прозвуча радостна изненада.

Ерик прекоси помещението, положи детето до нея, взе ръката ѝ и я целуна. После докосна с устни нейните. Очите ѝ го изгаряха със сребърни пламъци. Жална, плаха усмивка накъдри устните ѝ и тя попита едва чуто:

— Харесваш ли го?

— Дали го харесвам? Обожавам го. И ти благодаря от цялото си сърце.

Тя сведе бързо глава, за да скрие сълзите в очите си. Той улови брадичката ѝ, вдигна я и я погледна изпитателно в очите.

— Какво ти е? Какво очакваше да кажа?

Рианон побледня като платно и се опита да се извърне, но той не ѝ позволи.

— Рианон, искам да знам какво става в главата ти.

— Аз... страхувах се — пошепна тя.

— От какво, за бога? От мен ли?

Въпреки заповедта му, тя отново сведе очи. Ерик разбра. Преброи месеците и установи, че от сватбената им нощ са минали пълни девет.

Зарови пръсти в косата ѝ, обърна главата ѝ към себе си и впи устни в нейните с такава бурна страст, че Рианон го изгледа стреснато.

— Скъпа моя, още тогава знаех, че съпругата ми е девствена. Откъде ти хрумна да ме смяташ за глупак след толкова дълго време?

Рианон се изчерви и се изплъзна от прегръдката му. Погледна към детето и усети, че старият, добре познат гняв се връща в душата ѝ.

— Ти изобщо не обръщаше внимание на детето, докато бях бременна!

Ерик сви рамене и се усмихна по начин, който накара сърцето ѝ да забие от възбуда.

— Много съжалявам, скъпа. Май че наистина прекалявах със секса, но не полагах никакви усилия да вляза в ролята на бъдещ баща. Рианон, имаме син! Господи, той е прекрасен!

— Пфу! — прозвуча весел глас откъм вратата. — Имам син! Трябваше да бъдеш тук по време на раждането му, за да имаш право да говориш така. А ако се съди по думите на Рианон, ти си в дъното на всичко и морето отдавна трябваше да те е погълнало.

Ерик се обърна и видя усмихнатото лице на сестра си Дария. Скочи на крака и я грабна в прегръдките си. Девојката се притисна с все сила до него и го зацелува бурно. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Ерик, толкова се радвам, че се върна жив и здрав!

— Аз също се радвам, че се върнах — отвърна меко Ерик и нежно я притисна до себе си. После погледна към жена си: — Значи си искала морето да ме погълне?

Рианон пламна от срам, а Дария избухна в смях.

— Ще взема Гарт, когато го накърмиш, за да си поприказвате на спокойствие.

Тя излезе и в стаята се възцари тишина. След малко Гарт се разплака отново и Рианон смутено промърмори, че му е време да яде. Отвори нощницата си и поднесе гърдата си към търсещите му устенца. Бебето веднага засука, надавайки доволни звуци. Ерик избухна в смях.

Забрави мръсното си облекло и оръжията и се изтегна на леглото до жена си, обзет от сладка умора. Ето какво било, помисли си изтощено той. Щастие и мир, или поне първият им признак, предвкушване на бъдещето. В сърцето му нахлуха горещи чувства, обзе го желание да брани семейството си от всичко и всички, да прегърне Рианон и сина си с цялата нежност и страст, на които беше способен. Никога през живота си не беше виждал нещо толкова красиво, колкото гледката на жена си, която кърмеше малкия им син.

Ръката му се вдигна и унесено помилва бузата ѝ.

— Наистина ли си искала да потъна в морето? Защо не се помоли да ме застигне някоя бойна брадва?

Рианон не откъсваше очи от сучещото бебе.

— Ти не разбираш. Раждането беше толкова тежко. Та аз изобщо не помня какво съм говорила...

— Много ли те боля? — попита съчувствено той.

— Ужасно беше — отговори искрено тя, но после се усмихна и го погледна. — Но си струваше! О, Ерик, той си заслужаваше мъките! Няма друг като него!

Ерик пое дълбоко въздух и я погледна право в очите. Ръката му милваше платиненорусата косичка на бебето.

— Наистина ли обичаш внука на един викинг от дома Вестфалд? — попита тихо той.

Рианон отговори на погледа му и на лицето ѝ изгря усмивка. Кръвта му закипя, но той побърза да прогони нахлулото в слабините му желание. Не биваше дори да помисля за това. Бяха минали само десет дни от раждането на сина им.

— Много харесвам баща ти — отговори с усмивка Рианон.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Ерик се ухили, взе ръката ѝ и я целуна. В продължение на един безкрайно дълъг миг двамата се гледаха в очите, после Рианон проговори задавено:

— О! Вземи го, Ерик, той вече спи, но трябва да го подържиш да се оригне.

Ерик вдигна бебето и умело го сложи на рамото си. През това време Рианон завърза нощницата си и седна удобно в леглото,

трепереща от радост, че съпругът ѝ се е завърнал жив и здрав и толкова харесва бебето.

— Много добре го правиш — усмихна се изненадано тя и признанието ѝ беше искрено. Смелият воин със златна коса, пурпурна кралска мантия и силна десница беше прегърнал бебето съвсем естествено и без усилия.

— Знаеш ли колко племенници имам — усмихна се весело той. Бебето се оригна силно и Рианон избухна в смях. Ерик шеговито се скара на сина си, че е изцапал кралската одежда на баща си.

— Ох, Ерик! Толкова ме беше страх! — призна тихо Рианон, без да откъсва очи от него.

— Страх ли?

— Че няма да се върнеш — отговори още по-тихо тя, сведе очи и започна да усуква крайчето на завивката. Не биваше да му дава твърде много. Не смееше. — Но ти се върна, баща ти и братята ти също са добре, майка ти е щастлива, а аз съм толкова радостна... — Гласът ѝ заглъхна. Мъжът ѝ мълчеше упорито. — Ерик?

— Гарт спи. Ще повикам Дария, за да го вземе.

Той излезе навън и намери сестра си в залата, увлечена в оживен разговор с Брайън. Брайън погледна Ерик в очите и сякаш разбра, че е дошъл моментът Рианон да узнае за смъртта на любимия си.

— Дария, иди и донеси племенника ни — заповяда рязко той.

Ерик кимна кратко на брат си. Дария смръщи чело, но побърза да изпълни нареждането. Ерик се върна в спалнята си и затвори вратата след себе си. Рианон седеше в леглото и го наблюдаваше загрижено.

— Какво има, Ерик?

Той не можеше да стори нищо; не можеше да скрие вината си, нито да намали болката ѝ.

— Роуан беше убит — заговори направо той. И втренчи поглед в лицето ѝ, за да види как се измениха чертите ѝ, когато осъзна истинското значение на думите му. Очите ѝ се напълниха със сълзи, устните ѝ затрепериха. Ерик продължи с дрезгав глас: — Заклех ти се да го пазя, но се провалих. Заповядах да го погребат със специални молитви. Не можех да го отнеса в Англия; обстоятелствата не позволяваха. Аз... толкова съжалявам.

Понечи да я докосне, но знаеше, че сега тя няма да го понесе. Тя беше обичала Роуан. Беше го обичала с младостта си, с невинната си

страст, с веселия си смях. Сигурно нямаше да приеме утеха от мъжа, който бе разрушил тази любов.

— Съжалявам — повтори той и прибави с неудобство: — А сега ще си отида. Ако имаш нужда от мен, изпрати да ме повикат.

И той излезе от стаята и тихо затвори вратата. Чу тихото ридание, което се изтръгна от гърдите ѝ, простена и се втурна като луд надолу по стълбата.

Тя нямаше нужда от него или поне така изглеждаше. Часовете на този безкраен ден отминаваха, но Рианон не изпрати да го повикат. Когато започна да се смрачава, Ерик вечеря със семейството си, после се опита да се утеши с голям рог ейл пред камината. Вече беше нощ.

Никой не дойде да го смущава. Сигурно беше минало полунощ, когато се появи баща му, приседна до него и се загледа в пламъците.

— По-добре иди при нея — проговори след малко той.

— Тя не иска да ме види — отговори просто синът.

Олаф се приведе напред, без да откъсва очи от огъня.

— Веднъж и аз се върнах от война и трябваше да съобщя на майка ти, че не само брат ѝ, а и един стар и верен приятел — ирландският крал, за когото трябваше да се омъжи — са намерили смъртта си в последното сражение. След като ѝ казах, веднага излязох от стаята ѝ. Оставих я да плаче сама.

— И какво искаш от мен? — попита сухо Ерик.

Олаф се усмихна бавно.

— Направих грешка. Не искам ти да я повториш. Върви при жена си. Прегърни я. Облекчи болката ѝ, колкото можеш.

— Ами ако тя не иска да ме види? — попита горчиво Ерик.

— Разбира се, че иска! — прозвуча мек женски глас откъм вратата. Иърин се отдели от мрака и застана зад мъжа си. Лицето ѝ грейна в усмивка. — Знам, че иска да си при нея. Тя има нужда от теб. Също както аз имах нужда от баща ти. Върви при нея, Ерик.

Ерик се изправи и погледна родителите си. После се обърна, изкачи стълбата и се запъти с твърда крачка към стаята си. Спря за миг, после решително отвори вратата. Рианон не спеше. Очите ѝ все още бяха пълни със сълзи. Той я вдигна на ръце и я отнесе пред огъня. Притисна я силно до себе си и дълго стоя неподвижен. Рианон обви с ръце врата му и тихо изхълца. После облегна глава на гърдите му и замря.

Ерик вдигна брадичката ѝ и целуна мокрото лице. Отмахна нежно косата, нападала по челото, и зашепна в ухото ѝ:

— Позволи ми да те подържа в прегръдката си, мила моя. Позволи ми просто да те държа здраво.

Ръцете ѝ го притиснаха, тялото ѝ се разтрепери. Ерик я попита от какво се страхува и тя го погледна със сребърните си очи.

— Страх ме е, че ще ме напуснеш — прошепна едва чуто тя.

Ерик я погледна в очите и отговори сериозно:

— Никога. Никога, любима.

Рианон се отпусна в прегръдката му и тихо въздъхна. Много скоро очите ѝ се затвориха.

Заспа в прегръдката му и спа непробудно до разсъмване. Дария внесе в стаята скъпоценния им и ужасно гръмогласен син и двамата скочиха като ужилени.

Започваше новият ден. Слава богу, нощта отмина, каза си неволно Ерик.

Може би денят щеше да бъде начало на нещо ново.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дойде Коледа. Празнуваха я с християнско достойнство. Ерик подари на Рианон красива наметка, обшитата със златни конци и украсена със скъпоценни камъни, която се закопчаваше с брошка, изрисувана с келтски мотиви. Тя му подари благородна кама, която беше купила от пътуващ търговец, предлагащ викингски стоки от балтийските страни. Подари му и красива туника със златни ръбове, която беше ушила със собствените си ръце през дългите месеци на отсъствието му.

Празничните дни бяха радостни за Рианон. Тя все повече обикваше семейството на Ерик и красивия град Дъблин и ѝ беше неприятно да си спомня колко беше мразила и проклинала мисълта да дойде тук.

Имаше само две неща, които я смущаваха. Първо, че Роуан беше загинал в чуждата страна, в която беше дошъл и заради нея. И второто беше, че прекарваше твърде дълго време сама, през което мисълта за смъртта му продължаваше да я измъчва. Защото след нощта, в която я утеши за загубата на Роуан, Ерик бе решил да нощува в голямата зала. Като причина беше посочил, че се бои да не смущава нея или бебето.

Синът ѝ все повече я възхищаваше. Струваше ѝ се, че всеки път, когато мислите ѝ се насочеха към болезнената загуба на Роуан, бебето престава да суче, поглежда я учудено и в същото време знаещо и чака, докато тя се отпусне и отново му се усмихне.

Дори когато ледените януарски ветрове заблъскаха с все сила стените на града, Ерик не спря да излиза на езда. Корабите му бяха ремонтирани и снабдени с достатъчно провизии за пътуването на изток, към Англия. Изглеждаше, че той много повече от жена си желаше да напусне своя роден град.

Датата на тръгването беше определена за края на януари. Рианон намери мъжа си в оскъдно мебелираната стая, в която нощуваше, и се опита да го разубеди.

— Нима наистина искаш синът ти да тръгне на път в това студено време, когато морето е бурно и ветровете са ужасни? — попита сърдито тя. — Трябва да почакаме!

— Не мога да чакам — прекъсна я нетърпеливо той. Седеше пред огъня и грижливо точеше меча си. Рианон знаеше, че е кръстил оръжието си Венгеанс, отмъщение. Дори смъртта, която сееше, имаше свое име. Рианон спря пред него и когато той я погледна, очите му бяха леденосини, далечни и пренебрежителни както винаги. Нищо не се беше променило истински. Той беше свой собствен господар, а тя беше само негова собственост, която можеше да разиграва, както пожелае. Макар че истински обичаше сина си. — Не мога да чакам! Обещах да помагам на Алфред от Есекс и ще го сторя. Върнах се да се бия за роднините си и Алфред ме разбра, но скоро ще дойде пролет и когато той нападне Гунтрум, аз трябва да съм там!

— Ерик...

— Милейди, става въпрос за моята чест.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Наистина ли смъртта е въпрос на чест?

Ерик я погледна втренчено.

— Точно така, мила моя. За мъжа тя е единствената врата към светлите зали на Валхала.

Рианон се обърна и излезе от стаята. Дните минаваха бързо и двамата почти престанаха да разговарят. Рианон все по-често се вглеждаше в сивото, заплашително небе. Когато настъпи денят на отплаването, усети известно облекчение, защото вятърът беше отслабнал, макар че морето все още беше пълно с разгонени вълни.

Рианон потърси свекъра си и го помоли да спре Ерик. Ала Олаф само се усмихна любезно.

— Трябва да тръгнете. Той е положил клетва да помага на Алфред. Взе земята ти, направи те своя съпруга, роди ви се хубав малък син. Трябва да се върнете. Там е домът ви.

— Но...

— Нищо не може да го спре, Рианон. Не се тревожи, всичко ще мине добре. Мергуин предрече, че плаването ще мине благополучно, а той никога не се лъже. Сигурен съм, че много ще ми липсва.

— Мергуин ще тръгне с нас?

Олаф кимна, прегърна я и нежно я целуна по челото.

— Времето дойде. Нищо не мога да направя. Ерик ще върви по пътя си като всеки истински мъж. Ако някога пожелаеш да дойдеш отново, ако усетиш нужда от нас, не се колебай. Морето не е непреодолима пречка за хората, които се обичат.

Нищо и никой не можеше да ѝ помогне. Времето беше дошло. Мергуин беше казал, че пътуването ще мине добре, но въпреки това щеше да отплава с тях. Щом беше толкова сигурен, че нищо лошо няма да се случи, защо отиваше в чуждата страна? Нали сърцето му принадлежеше на Ирландия?

Рианон благодари сърдечно за гостоприемството и още веднъж изрази пред Иърин съчувствия за загубата на баща ѝ. Кралицата се усмихна и се опита да я успокои:

— Знаеш ли, откакто мама почина преди няколко години, татко просто се стремеше към смъртта. Радвам се, че двамата са отново заедно и че ни гледат от небето. Грижи се за сина ми и за най-малкия ми внук, моля те, скъпа!

Но тя не можеше да се грижи за Ерик. Никой не можеше да се грижи за такъв мъж. Разбира се, не каза това на Иърин, само я целуна по бузата и пое от ръцете на Мегън топло увитото бебе. Едва последния ден разбра, че Дария също е решила да ги придружи, и много се зарадва.

Рианон се качи на борда на кораба и едва тогава забеляза Мергуин, който тъкмо се сбогуваше с Иърин. Само след няколко мига той се качи на палубата, мина през редиците на моряците и седна до нея на кърмата. Рианон се огледа и видя, че Дария ще пътува с кораба на Патрик.

Чуха се викове за сбогом. Разнесоха се резки заповеди и Рианон проследи с тъжен поглед как прекрасният град Дъблин с непристъпните му каменни стени постепенно изчезна на хоризонта. Топли пръсти се склучиха около нейните. Тя се обърна и срещна очите на Мергуин.

— Всичко ще мине добре — промълви тихо той.

Тя кимна и стисна ръката му. Припомни си напредналата му възраст и отново се запита защо беше решил да ги придружи.

Морето беше бурно, корабът се мятеше по вълните, студеният вятър шибаше лицето и косите на Рианон и я вцепеняваше.

След няколко часа Ерик напусна поста си на носа на драконовия кораб и отиде при жена си.

— Този път по-добре ли се чувстваш? — попита хладно той. Учтив въпрос, макар че издаваше известно разстояние.

— Добре съм, милорд. Аз съм превъзходен моряк, стига само да не съм бременна.

— Ако се беше сетила да ме уведомиш, че очакваш дете, милейди, щяха да ти подготвя някои удобства за пътуването.

Без да изчака отговора ѝ, Ерик се обърна и се запъти към носа, където отново зае обичайното си място. Рианон хвърли бърз поглед към Мергуин и видя, че той се усмихва. Ала скоро установи, че усмивката не достига до очите му, и се разтревожи.

— Да не сте болен? — попита страхливо тя.

Друидът поклати глава.

— Само съм малко тъжен.

— Защо?

— Никога вече няма да видя Ирландия — отвърна меко той. Побиха я студени тръпки.

— Не бива да говорите така! — прошепна страхливо тя. — Моля ви, не бива...

— Защо да не ви кажа истината? Аз съм много стар, Рианон, много, много стар.

— Но аз имам нужда от вас! — извика тя.

— И аз ще бъда до теб, докато имаш нужда от мен — увери я все така меко той. После бързо смени темата: — Понякога е много чувствителен, знаеш ли.

— Ерик?

Мергуин кимна.

— Питам се защо е толкова напрегнат, та се разхожда нагоре-надолу като вълк в клетка.

— Защото е един проклет викинг — отговори Рианон, без да мисли.

— Той е самотен вълк и не може да си намери място. Както знаеш, милейди, вълците се обвързват за цял живот. Когато един вълк загуби любимата си, той се впуска да тича през горите и дава воля на болката и гнева си.

— Но дали вълкът обича спътницата си?

Усмивката на Мергуин изразяваше мъдрост. Прастарите му очи заблестяха като сребро.

— Веднъж вече видях този вълк влюбен — преди много години на един далечен, далечен бряг. Тя беше убита и аз видях страданието му. Оттогава все ходеше неспокойно насам-натам, докато... докато се появи ти. Тази любов беше различна, знаеш ли. В друго време, в друг живот. Не вярвам, че е успял да осъзнае напълно значението ѝ. Ти държиш вълка в ръцете си, Рианон. Винаги трябва да помниш това.

— Той отново тръгва на война — възрази тихо тя. — И винаги ще го прави.

— Покоят идва след бурята. Това ще бъде последната велика битка на Алфред. Той ще я спечели и ще влезе в историята като единственият крал, когото англичаните са нарекли „велик“.

— Дали ще преживее бурята? — попита тихо Рианон.

Мергуин не отговори веднага. Вятърът духаше право в лицата им и рошеше косата и брадата му. Гарт, който тихо хленчеше под завивките си, се успокои и дори виковете на моряците и плющенето на платната постепенно утихнаха и започнаха да заглъхват.

— Ти трябва да я преживееш — отговори тихо Мергуин, изправи се и закрачи с бавни крачки към носа.

Останала сама, Рианон притисна Гарт до гърдите си и се опита да се пребори с треперенето си.

Плаването беше успешно и на здрачаване Рианон можа отново да стъпи на родна земя. Адела се втурна да ги посрещне, а в покоите ѝ я чакаше гореща баня и кана с топла медовина, подправена с канела. След като окъпа и нахрани Гарт, тя се отпусна изтощено в леглото си и заспа непробудно.

Дните минаваха и военните приготовления ставаха все по оживени. В началото на пролетта Ерик трябваше да се срещне с Алфред и с обединени сили да нападнат датчаните.

В дома ни вече се води студена война, каза си един ден Рианон. Не можеше да разбере защо Ерик продължава да я избягва. Гарт растеше, бащата се радваше много на малкия си син и често играеше с него. И въпреки това продължаваше да спи в друга стая. Рианон беше дълбоко засегната. Гневът ѝ постоянно се усилваше, а неловкото

положение, в което беше изпаднала, още повече подхранваше пламъците му. Ако Ерик я желаше, той щеше просто да я грабне в прегръдките си и да я вземе. Тя нямаше силата да го помоли да се върне. Беше твърде горда, за да го стори. Онази нощ той я беше прегърнал и ѝ беше обещал, че никога няма да я пусне да си отиде.

А оттогава не я докосваше.

Февруари мина, дойде март. Денят, в който войската щеше да тръгне, приближаваше и тя беше твърдо убедена, че няма да го понесе. Мергуин беше раздразнителен и рядко отваряше уста да каже нещо. Това разгаряше страха ѝ. Непременно трябваше да поговори с Ерик, преди да е заминал. Един ден стисна зъби и тръгна към стаята му. Почука на вратата, която беше откритата, побутна я и тихо влезе в стаята. Видя, че Ерик е седнал в дълбока вана и водата му стига чак до гърлото. А до него стоеше не някой от слугите, а красивата девойка Джудит.

Той не беше чул почукването и не се обърна. Главата му беше облежната на ръба на ваната, лицето му бе покрито с гореща кърпа. Рианон отметна гордо глава назад и влезе в стаята. Джудит вдигна очи и я изгледа с разширени от ужас очи. Рианон се усмихна невероятно сладко и ѝ махна да излезе от стаята. После грижливо затвори вратата.

— Ах, Джудит, изгърбай ми гърба, ако обичаш! — проговори внезапно Ерик.

Рианон промърмори нещо в знак на съгласие, пристъпи зад него и дръпна кърпата от лицето му. Ерик се приведе и откри гърба си. Рианон започна да трие мощните рамене, като постоянно хапеше устни, за да удържи на напора да го удари. Обаче при следващите му думи в гърдите ѝ се надигна луд гняв:

— След като се справи толкова добре с гърба ми, защо не се заемеш и с предницата?

Дрезгавият глас издаваше недвусмислено намеренията му.

— О, милорд! За мен е голяма чест да се погрижа за предната част на тялото ви — и ще го правя всеки ден! — изфуча разярено тя. Преди Ерик да е успял да каже и дума, Рианон потопи кърпата във водата и я плесна върху лицето му. После се обърна и избяга от стаята. В очите ѝ пареха сълзи, гняв изгаряше сърцето ѝ.

— Рианон! — изрева заповеднически Ерик, но тя не му обърна внимание и продължи да тича.

Спусна се по стълбата, мина покрай Патрик и Роло, не обърна внимание нито на събраните в залата мъже, нито на Адела и Дария, които бродираха заедно един огромен стенен килим.

— Рианон! — изкрещя още веднъж Ерик.

Забравила всичко около себе си, Рианон грабна топлатата си наметка и се втурна към оборите. Блъсна настрана ратайчето, надяна юздите на една кобила, метна се на голия ѝ гръб и препусна в луд галоп към градските порти.

Мина покрай стражите и се понесе към морския бряг. Нямаше представа накъде се движи. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност, докато забеляза, че бедното животно се нуждае от почивка. Когато най-после намали темпото, осъзна, че е завалял сняг и нощта е леденостудена. Обкръжаваше я непрогледен мрак и макар че познаваше всяко ъгълче на своята страна, тя се беше загубила.

Но дори това нямаше значение в този момент.

— Да върви по дяволите! — извика тя и нощният вятър понесе думите ѝ. Сълзите рукоуха като порой от очите ѝ. Не обръщаше внимание къде стъпва кобилата ѝ и се стресна до смърт, когато животното изведнъж се изправи на задните си крака и уплашено изцвили. Рианон не успя да реагира навреме, плъзна се по мокрия гръб на коня и тупна на земята. Ударът беше силен и тя едва не загуби съзнание.

Невярната малка кобила ѝ обърна гръб и препусна обратно — натам, където я чакаше топлият обор, пълен със сено.

Рианон се надигна, потърка натъртеното си задниче и простена от болка. После обаче тялото ѝ се разтърси от силни тръпки и сърцето ѝ спря. Гарт! Той вече спеше по цяла нощ, но на сутринта щеше да се събуди гладен и сам. Е, сигурно щяха да се погрижат за него. Адела и Дария го обожаваха и никога нямаше да го оставят да страда. Освен това имаше достатъчно козе мляко, за да му дадат да пие.

Тя се беше изгубила и може би нямаше да стигне до къщи. Но нямаше да умре, в никакъв случай. Още сега щеше да тръгне обратно и все някак щеше да намери пътя...

Внезапно се чу тропот на конски копита и само след секунди от мрака се отдели едрата фигура на Ерик, възседнал любимия си бял жребец. Рианон веднага изтри сълзите от очите си, пригладя косата си и се уви по-плътно в покритата със сняг наметка. Той спря пред нея, но

не каза нито дума. Все пак тя беше сигурна, че е забелязала в очите му иронични искри. Как смееше да ѝ се подиграва!

Без да му обръща внимание, тя направи няколко крачки в посоката, от която беше дошла.

— Рианон!

Тя продължи пътя си. Ерик не я спря, само се изравни с нея и двамата тръгнаха редом.

— Сметнах, че ще имаш нужда от помощ.

— Как ти хрумна тази идея?

— Ами видях кобилата ти и...

— Аха. Знаеш ли, аз мислех, че ще ми достави удоволствие да поия. Но след като стигнах дотук, установих, че предпочитам да ходя пеш, и изпратих кобилата въщи. Така че ме остави да си вървя по пътя.

— Да го направя ли?

— Ама разбира се.

Рианон не го беше чула да слиза от коня. Не чу и стъпките му в снега и се стресна до смърт, когато внезапно го усети зад себе си. Ерик я грабна в прегръдките си и макар че тя се отбраняваше отчаяно, без усилия я вдигна на седлото.

— Мокра си до кости! Ще се разболееш! — изруга той, без да обръща внимание на юмруците, които барабаняха по гърба му.

— Какво те интересува това! — изкрещя в отговор тя. — Нали имаш с кого да си правиш удоволствието!

— Гарт ще умре от мъка!

— Пусни ме веднага... проклет викинг! — изсъска вбесено тя. Внезапно небето се разтвори и от мрака се изсипаха милиони едри снежинки. Снегът заваля на парцали. Ерик изруга и пришпори Александър. Рианон вече съжаляваше за импулсивното си бягство. Времето рязко се влоши. Двамата нямаше да намерят пътя към дома. Много скоро снегът щеше да ги затрупа.

Обаче Ерик не се насочи към града. Рианон се огледа и разбра, че препускат към една от ловните хижи, построена в гората под защитата на крайбрежните скали. След минута бяха там. Ерик отведе жребеца под навеса, скочи от седлото и свали Рианон на земята. Пребори се с вихрушката, отвори вратата, блъсна я вътре и побърза да затвори.

Облегна се на стената, останал без дъх, и устреми заплашителен поглед към лицето ѝ.

— Ето че успяхме, мила моя! В такава нощ всеки би трябвало да си седи спокойно до огъня!

Рианон не отговори. Обърна му гръб и се зае да изстиска мокрите си дрехи. Ерик направи няколко крачки към нея и тя замръзна на мястото си в очакване на докосването му. Но той дори не вдигна ръка. Мина покрай нея и натрупа дърва в голямото огнище. Извади кремък и прахан и разпали огън. Топлината я замая. Рианон трепереше с цялото си тяло, но упорито стоеше далеч от огъня.

Ерик се надигна и огледа стаичката. В един ъгъл бяха струпани бали слама, покрити с кожи. Вляво от огнището имаше голяма, грубо издялана маса, върху която бяха оставени десетина пълни рогове. Ерик отиде до масата и надигна един рог. Погледна Рианон и закрачи към нея. Тя се отдръпна и той спря на място. В сините му очи проблеснаха дяволски искри. Подаде ѝ рога и проговори равнодушно:

— Това е медовина. Пий! Имам намерение да те върна у дома жива и здрава.

— Не искам.

— Казах да го изпиеш!

Рианон отпи голяма глътка и усети как в гърлото ѝ се разля приятна топлина. Отпи още една глътка и му върна рога.

— Изпълних заповедта ви, милорд — рече иронично тя. — Желаете ли още нещо?

— Но разбира се. Съблечи се.

— Няма! — изсъска вбесено тя. Но Ерик вече се беше обърнал, пусна рога върху единия сламеник и издърпа кожата от втория.

— Ще се опитам да ти обясня просто и ясно. Значи, милейди, или ти ще свалиш дрехите си доброволно, или аз ще го направя вместо теб. Мина доста време, откакто съм го правил. Много ми се иска да го направя пак.

— О! — изписка тя и гневът я накара да загуби самообладание. — Кръвожаден викинг, проклето копеле! — изкрещя разярено тя, но Ерик само се усмихна, сграбчи я за рамото и я дръпна към себе си. Рианон се отбраняваше с всички сили, но той улови наметката и я дръпна от раменете ѝ. Тя се откъсна и хукна към ъгъла на стаята, но той я настигна и отново я стисна в железните си ръце. Тя заудря с

юмруци по гърдите му, но той улови с една ръка китките ѝ и ги вдигна високо над главата. Рианон беше безпомощна. Свободната му ръка сръчно смъкна дебелия ѝ туника и синята долна риза. Тя се опита да го ритне и отново закрещя: — А аз си мислех, че Джудит е тази, която вече се грижи за „предната ви страна“, викинге!

Ерик се изсмя дрезгаво, топлият му дъх помилва бузата ѝ и сладкият аромат на медовина замая главата ѝ. Тялото му беше съвсем близо до нейното.

— Рианон... — Но не можа да продължи, защото жената вдигна високо едното си коляно и хладно го уведоми:

— Това е всичко, което мога да направя за предницата ви, милорд.

Само след секунда тя лежеше по гръб на сламеника и отчаяно се извиваше под силното му тяло. Биеше се като обезумяла, за да запази оскъдните остатъци от облеклото си, но Ерик не се трогваше от усилията ѝ. Когато остана съвсем гола, тя се сви на кълбо и страхливо обгърна с ръце раменете си. Ерик хвърли отгоре ѝ една кожа и я уви добре, за да я стопли. Рианон подаде предпазливо носа си и видя, че мъжът ѝ бързо съблича мокрите дрехи и се увива с друга кожа.

Когато се обърна към нея, тя понечи да се изправи, но той я блъсна на постелята и се настани върху бедрата ѝ. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Кожата покриваше само раменете му. Голите мускулести гърди бяха възхитително меки и блещукаха в мрака. Толкова отдавна не го беше виждала така. Членът му почиваше върху корема ѝ и я изпълваше с топлина и копнеж. В тялото ѝ се разгаряха пламъци. Точно сега, когато се нуждаеше отчаяно от него, когато го желаше с цялата сила на тялото си, когато копнееше да го докосва с нежност; сега, когато се беше влюбила истински в него, той беше започнал да я мами. Желаше прислужницата Джудит.

— Не смей да ме докосваш! — пошепна страхливо тя, защото сълзите ѝ сега щяха да рукнат и да пречупят гордостта ѝ.

Ерик отново сграбчи китките ѝ и се приведе над нея. Гърдите му се отъркаха в нейните и тя закопня за милувката му. Устните му се сведоха над нейните, гласът му прозвуча дрезгаво:

— А как ще се погрижиш за предната ми страна, като не ми позволяваш да те докосвам?

— Върви по дяволите!

Той заглуши протеста ѝ с целувка. Отначало груба и страстна, после сладка и нежна. Принудата се превърна в прелъстяване. Сладостта на целувката пречупи волята ѝ, отне дъха и стопли тялото ѝ. Ерик се отдели от нея, погледна я и отново се наведе да я целуне. В момента, когато сълзите ѝ закапаха, Рианон отвърна глава и прошепна:

— Моля те, недей!

— Рианон, аз знаех, че си ти.

Тя го изгледа с разширени от ужас очи.

— Как така?

— Защото усетих сладкия ти аромат. Ти винаги ухаеш на рози. Сигурно е от сапуна, който употребяваш. От теб се излъчва прекрасен аромат. Познавам го също така добре като цвета на косата ти и пламъка в очите ти. Познавам го, защото ме преследва от деня, в който те видях за пръв път. Той броди из сънищата ми и ми напомня за теб, когато сме разделени. Обгръща ме като разкошните ти коси и замайва главата ми, когато сме заедно. Никоя друга жена не ухае така.

— Но... Ерик, тя беше в стаята ти, докато ти се къпеше!

— Донесе ми чисти кърпи. Тя е просто прислужница, скъпа моя.

— Да, но ти... — Тя спря и пое дълбоко въздух. — Защо стоя толкова дълго далеч от мен?

— Не исках да ти досаждам. Не исках да смущавам съня на бебето.

— Вече мина много време от раждането!

— Рианон, ти ми каза, че си се измъчила много. Реших, че е най-добре да спя отделно, докато се възстановиш напълно. А после... Ами, ти не намекна нито веднъж, че желаеш да се върна.

Тя навлажни с език пресъхналите си устни и го погледна право в очите.

— Защото мислех, че не го искаш!

— Искаш ли да се върна при теб?

Рианон отново пое въздух, разкъсвана между страха и желанието да повярва на нежността в очите му.

— О, божичко! — прошепна тя. — Просто не мога да повярвам, че казвам тези думи на един викинг! Да, да... Да, искам да се върнеш! Аз те искам... Аз... — Тя млъкна отново, разтрепери се цялата, защото беше усетила всичко онова, от което беше лишена безкрайно дълго време — твърдите бедра, ударите на сърцето му, изгарящата топлина

на тялото му, лицето му, силно и красиво, впечатляващо съединение на две култури. И очите му... безкрайно сини и така невероятно нежни. Събра цялата си смелост и зашепна: — Аз те искам, Ерик. От цялото си сърце. Обичам те!

Ерик потрепери силно и я погледна едновременно смаян, изненадан и изпълнен с любов, не по-малко силна от нейната. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и блестяха сребърни на светлината на огъня, обкръжени от гъстите черни мигли. Косата ѝ беше обгърнала голите им тела и разгаряше пламъци по кожата му. Устните ѝ имаха цвета на напъпили рози, лицето ѝ пламтеше, а тялото ѝ беше още по-красиво от спомена, който го беше изгарял през дългите самотни нощи. Гърдите ѝ бяха тежки и пълни, розовите им връхчета сякаш го канеха да ги целуне. Тялото ѝ се усещаше безкрайно меко и топло под неговото.

И беше казала, че го обича!

— Знаеш ли колко ме беше страх — заговори дрезгаво той. — Страхувах се, че съм изгубил и малкото, което притежавах от теб, когато загина Роуан. Можех да се боря с живия човек, но не и с призрака му. Реших, че той все още стои между нас, и чаках да... — Той млъкна и Рианон го погледна смутено, защото не можеше да разбере тревогата му. — Страхувах се да се влюбя в теб, Рианон. Любовта прави мъжа лесно раним. Тя може да се превърне в страшно оръжие. Борих се с чувствата си и не знаех кога ще загубя тази битка. Знаех само, че непременно ще я загубя. Вероятно съм бил обречен да я загубя още в самото начало, в деня, когато те видях на крепостната стена. Може би е станало в момента, когато те повалих на пода в стаята ти. Или когато видях как танцуваш и омайваш мъжете с красотата си. Може би е било само отчаяното желание да те имам, да станеш моя, а когато го постигнах, бях загубен завинаги. Не знам кога се случи. Но аз също те обичам, скъпа моя съпруго, обичам те с цялото си сърце, с целия си живот, с цялата си душа.

— Ерик! — пошепна щастливо Рианон и сълзите рукнаха като порой от очите ѝ. Думите, толкова дълго сдържани, сега бликаха от устата ѝ: — Аз те обичах много преди смъртта на Роуан. Все още изпитвах дълбоки чувства към него и смъртта му ме натъжи много, но обичах само теб. Не можех, не исках да проумея, че мога да те обичам, особено след като ти постоянно се разпореждаше с мен, командваше ме нахално и дръзко.

— Аз ли съм бил нахален?

— И то как! — засмя се Рианон и пошепна невярващо: — О, Ерик, дали всичко това е истина?

— Знам, че ти си моят живот и че те обичам повече от всичко на света! — пошепна в ухото ѝ той, простена задавено, помилва с връхчетата на пръстите си бузата ѝ и продължи: — Толкова пъти съм наблюдавал как кърмиш сина ни и съм копнял да бъда на неговото място.

Устните му завладяха нейните в нежна целувка, после се спуснаха към гърдата ѝ и започнаха да я милват. Рианон извика от удоволствие и притисна златната му глава към гърдите си. Ерик я милваше с нарастваща страст, възбуждаше я и непрестанно шепнеше в ухото ѝ какво обича у нея. Превръщаше думите в дела и милваше най-интимните кътчета на тялото ѝ, разгаряше в утробата ѝ буйни пламъци. Рианон се надигна и го прегърна и шепотът ѝ го помилва също така нежно, както и меките, копринени кичури на косата ѝ. Зае се да изследва тялото му с ръце и устни, докато го възбуди до крайност, увери го със сладка отдаденост, че с радост ще му се подчинява във всяко едно отношение, че ще му служи, докато е жива, че жадува да се погрижи за предната му страна. Всяка дума беше придружена с възбуждаща милувка и Ерик не издържа. Притисна я до себе си и я положи по гръб. Двамата потънаха в неизмеримите дълбини на новооткритата си любов.

Любиха се до късно през нощта, после дълго лежаха прегърнати и се вслушваха в прашенето на огъня. Накрая Рианон не издържа и сподели тревогата си за Гарт. Ерик се помъчи да я успокои. Гарт със сигурност бил добре. Никой няма да се разтревожи, защото всички знаели, че той е тръгнал да я търси.

— Значи всички знаят, че сме добре, така ли? — подразни го тя. — Защо те смятат за неуязвим!

— Да, може би — засмя се Ерик.

— Никога не бях срещала толкова уверен в себе си мъж.

— Боя се, че до края на живота си ще си остана такъв. Тревожи ли те това?

Тя въздъхна с добре изиграно примирение.

— Ще се опитам да го преживея.

— Така ли? Никога не забравяй, че имаш силна воля, че си горда и опасна, любов моя, както и че аз винаги ще нося белег от стрелата ти!

— Ти си не по-малко нагъл и самодоволен — отвърна му нежно тя, помилва белега на бедрото му и с усмивка го увери, че всяка нощ ще го обезщетява богато и пребогато за причинената болка. Ерик я прегърна бурно, люби я отново с неугасваща страст и двамата най-после заспаха изтощени.

Когато започна да се развиделява, Рианон се раздвижи в прегръдката му и заговори замислено:

— Ерик, аз никога не съм те мамила — нито пък Алфред. Кълна ти се. Той е моят крал, беше мой настойник и аз го обичам. Никога не бих го предала. Не предадох и теб.

Той взе ръката ѝ и я целуна.

— Не казвай нищо повече, любов моя. Знам, че не си ме предала. — После замълча и мислите му се върнаха в Ирландия. Видя Роуан да седи здрав и читав на седлото, после видя мъртвото му тяло и английската кама, която го беше пронизала. Прегърна я нежно и я целуна по челото. — Знам, мила, знам.

Когато станаха, Ерик я уви в наметката си и в няколко кожи. Излязоха навън и видяха, че снегът е спрял и светът е скрит под приказно бяла покривка. Възседнаха белия жребец и препуснаха към къщи.

Последва време на мир, което беше толкова прекрасно, че Рианон не можеше да понесе мисълта за предстоящата раздяла. Всяка нощ се вкопчваше отчаяно в него и си пожелаваше да притежава магически сили, за да спре времето и да отдалечи бъдещето.

Не можеше да го направи. В едно великолепно пролетно утро мъжете станаха и започнаха да се приготвят за път. Рианон чакаше в двора с Гарт на ръце, придружена от Дария и Адела. Ерик възседна белия жребец и го насочи към тях. Тежка ризница закриваше гърдите му, наметката беше прибрана на гърба. Носеше и шлема си и през вдигнатия наличник блестяха очите му. Рианон потрепери. Обичаше го с цялото си сърце. Той беше прекрасен мъж и мястото му беше до нея, не на бойното поле.

Ерик скочи от коня и свали шлема си. Целуна внимателно сина си и го предаде в ръцете на сестра си. Прегърна Рианон и я целуна с такава нежна отдаденост, че сърцето ѝ се разкъса от болка.

Когато се обърна отново към коня си, страхът стана непоносим. Ерик беше в опасност. Мергуин нямаше да дойде в чуждата страна, ако не се страхуваше от опасността, която заплашваше любимеца му. Нямаше да му позволи да тръгне!

— Ерик...

— Още преди да си успяла да се обърнеш, всичко ще свърши и аз ще съм отново при теб, любов моя.

— Не... — проплака задавено тя.

— Ще се върна. Казах ти, че ще го направя, а аз държа на думата си — увери я с нежна усмивка той.

— Само ако...

— Какво? — попита неспокойно той.

Тя поклати глава и гордо изправи брадичка. Нямаше да го товари със страховете си. Той имаше нужда от цялото си самообладание, за да оцелее в жестоката битка.

— Нека Бог бъде с теб, любими! Бог и всички божества на кралския дом Вестфалд!

Ерик я прегърна още веднъж и пошепна в ухото ѝ:

— Тук си на сигурно място. Патрик остава да пази града. Дария е тук и разбира се, Адела. И внимавай за сина ни, мадам.

— Ще внимавам.

— Мергуин също остава с теб.

— Мергуин! — Рианон се отдръпна смаяно. — Мергуин остава тук? Няма да тръгне с теб?

— Каза ми, че предпочита да остане при теб. Вече е много стар. Сигурно щях да се опитам да го спра, ако беше настоял да тръгне с войската.

Тя кимна и леден студ стегна сърцето ѝ. Едва успя да му се усмихне за сбогом.

Мергуин беше разбрал, че не Ерик е в опасност. Той смяташе, че заплашената е тя.

Надигна се и отново целуна мъжа си с цялата топлина и страст, на която беше способна. Ерик ѝ пошепна, че е време да тръгва, и тя се отдели от него с неохота. Проследи със замъглен поглед как Ерик

възседна коня си, великолепен в бойното си снаряжение, и успя да му се усмихне и да махне с ръка за сбогом.

Когато Ерик изчезна от очите на изпращачите, от гърлото на Рианон се изтръгна задавено ридание. Тя се обърна бързо, влезе в дома си, изтича в спалнята си и плака, докато остана без сълзи.

Сви се в леглото си и се помоли безмълвно: „Господи, помогни му, Господи, бъди винаги до него! И те моля, мили Боже, помогни и на мен!“.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Битката беше кратка и безпощадна.

Само след няколко седмици вече бяха заклезили датчаните в Лондон и боевете се пренесоха сред стените на стария римски град.

Ерик беше възседнал своя Александър и се взираше в разрушения Лондон. Опожарено, безутешно място, където още дълго време нямаше да живеят хора. Мъже с колички събираха посечените тела; сред руините се ровеха деца и жени с надеждата да открият нещо за ядене.

Е, поне всичко свърши, каза си уморено Ерик.

И той отново беше оцелял, заедно с Роло и голяма част от хората си. Ерик беше свикнал с войната; през целия си живот не се беше занимавал с нищо друго. Но днес, взрян в руините на този някога велик град, усещаше в сърцето си безкрайна умора от кръвопролитията, болките и безутешността на войната и се радваше от дън душа, че само след няколко дни отново ще се завърне вкъщи. В своя дом...

Първо трябваше да бъде сключен мирен договор. Защото коварният датчанин Гунтрум отново бе съумял да избегне страшната битка.

Англия трябваше да бъде разделена на две части. Датчаните получаваха Есекс, Източна Англия, източните Мидленди и земята северно от Хъмбър. Алфред щеше да управлява цялата южна част и вече никой нямаше да поставя под въпрос владичеството му.

Щеше да има мир. Само че колко ли щеше да трае?

Ерик обърна коня си, за да не гледа повече разрушения град, и препусна към лагера пред крепостната стена.

Когато чу пронизителен писък, последван от ужасени викове и звън на стомана, той пришпори коня си. Някъде наблизо се водеше бой с мечове. Стигна до една горичка и откри група мъже. Повечето бяха от неговите хора, но имаше и неколцина от най-близката свита на краля. Датски нападателен отряд се беше нахвърлил върху тях. Ерик

светкавично измъкна меча си и се хвърли в боя. Откри Роло в най-голямата бъркотия, скочи от коня и си проби път до приятеля си. Застанали гръб в гръб, двамата бяха непреодолима, смъртоносна бойна машина.

— Кълна се в чертозите на Валхала! — изрева Роло. — Какво правят тия? Точно в деня, когато трябва да подпишем мирния договор!

— И аз не знам! — изрева в отговор Ерик. Пък и в този момент му беше все едно. Неприятелят врълхлиташе от две страни и той имаше нужда от цялата си сила, за да размахва меча достатъчно бързо. Иначе нямаше да спаси кожата си. Препъна се в един паднал датчанин и това се оказа спасението му, защото един меч изфуча като змия във въздуха и прелетя на косъм от главата му. Ерик скочи и с един замах отсече главата на нападателя си. После пое дълбоко въздух, защото откри на близкото възвишение един самотен ездач, който внимателно оглеждаше бойното поле. Присви очи и се опита да различи знаците на наметката му.

В този момент мъжът вдигна ръка и във въздуха блесна сребърно острие. Ерик изруга и светкавично вдигна щита си. Камата се удари с голяма сила в тежкия щит и падна на земята.

Ездачът се обърна и препусна към гората.

Ерик коленичи и вдигна камата. Веднага разбра, че е същата като онази, която беше убила Роуан.

Оцелелите датчани се втурнаха да бягат и скоро изчезнаха между дърветата. Ерик изкрещя на Роло да го следва и се втурна към жребеца си. Препусна като луд, но непознатият конник беше изчезнал и не се знаеше в каква посока се е отправил. Ерик изруга на всички езици, които знаеше, и изтощено препусна обратно към лагера.

Младият Йон от Уинчестър, любимецът на краля, тъкмо се беше навел над мъртвото тяло на един датчанин. Надигна се и се потърси от отвращение, когато Ерик се приближи до него.

— Може ли да се има доверие на мирния договор, след като се случват такива неща?

Едуард от Съсекс, най-добрият приятел на Йон и някогашен верен придружител на Роуан, се присъедини към тях.

— Да бъда проклет, ако разбирам нещо! Тези тук не дойдоха да се бият и да победят, а само да убиват!

— Това не е необичайно за датчаните — възрази горчиво Йон.

— Не съм сигурен — отговори Ерик и поклати глава. — Какво като са датчани? Мъжете се бият, за да спечелят или да се защитават. За какво друго?

Никой не можа да му отговори. Събраха ранените си и се върнаха в лагера. Ерик изми кръвта от лицето и ръцете си, смени туниката си и се запъти към палатката на Алфред. Кралят беше там и слушаше един писар, изпратен от Гунтрум с подробните условия на мирния договор.

— В този проклет договор няма нито една вярна дума! — прекъсна го грубо Ерик.

Алфред се опита да го успокои:

— Вече изпратихме вест на Гунтрум и го обвинихме в коварство и предателство. Той отрича да е имал нещо общо с нападението. Изпрати ми една от дъщерите си за заложница, за да потвърди истинността на думата си.

— Значи предателят е между нас — отговори мрачно Ерик. — Предател, който е особено зле настроен към мен — или по-точно, стреми се да ме премахне от пътя си — и то от деня, в който кракът ми стъпи на английския бряг. Всичко започна с това, че посланието ви не стигна до Рианон и корабите ми бяха нападнати от хората ѝ. После, когато потеглих на юг, за да се срещна с вас и да се изправим отново срещу датчаните, някой ги беше предупредил за пристигането ми. Освен това имам всички основания да вярвам, че младият Роуан загина не от вражески меч, а бе убит, за да предизвика размирици в дома ми.

Откъм входа на палатката се чу ужасено охкане. Младият Йон от Уинчестър се втурна вътре, все още в бойното си снаряжение.

— Кълна се във всичко свято, лорд Ерик, наистина ли мислите, че младият Роуан е бил подло убит?

Ерик хвърли на масата камата, с която непознатият ездач се бе опитал да го убие.

Алфред огледа внимателно смъртоносното оръжие и изработката му. Умореното му лице се разкриви от болка и той се отпусна в стола си.

— Какво е това? — учуди се Йон.

Алфред му направи знак да вземе камата и момъкът побърза да изпълни заповедта. Кралят пое дълбоко въздух и заговори:

— Камата принадлежи на Уилям. Уилям от Нортъмбриън. Не може да има грешка. Сигурно е станало недоразумение...

Уилям от Нортъмбриън. Точно така. Уилям и Алън, Йон и Едуард бяха в дома му, в дома на Рианон, когато Алфред го повика на бой с датчаните. Уилям не замина с тях за Ирландия, но в отряда имаше много мъже от Есекс, повечето от които бяха под командата на Роуан.

— Няма недоразумение — отговори тихо Ерик. — Имам две такива ками. Едната беше извадена от гърба на Роуан в Ирландия, а с другата се опитаха да ме убият тази сутрин.

— В Ирландия...

— Потърсете един мъж на име Харолд от Мерсия. Ако е преживял последната битка, може би ще хвърли известна светлина върху събитията — предложи Ерик.

Алфред отиде до входа на палатката си и заповяда на застаналия отпред страж да потърси Харолд от Мерсия. После скръсти ръце на гърба си и се заразхожда нервно в тясното помещение. Само след минута се появи възрастният мъж, който беше разговарял с Ерик след смъртта на Роуан в Ирландия, и коленичи раболепно пред краля.

— Викали сте ме, милорд.

— Станете! — заповяда Алфред и воинът изпълни заповедта. Хвърли бърз поглед към Ерик и Йон и побеля като платно. Погледна към масата и като видя камата, целият се разтрепери. Обърна се и понечи да избяга навън, обзет от паника.

Йон застана пред изхода и му препречи пътя. Ерик го сграбчи за рамото и го завлече обратно пред краля.

— Бяхте ли на служба при Уилям от Нортъмбриън, когато заминахте за Ирландия?

— В служба на Уилям? Защо, не, не, разбира се, че не, кралю. Служех на младия Роуан, само на него.

— Наистина ли му служехте? — попита студено Ерик. — Или най-коварно го убихте в гръб? За шепа злато, обещано ви от Уилям?

Бледото лице на мъжа подпечата съдбата му. От гърлото на Йон се изтръгна дрезгав вик, той измъкна светкавично ножа си и прониза гърлото на предателя.

Отвратен от гледката, Алфред му обърна гръб. Увисналите му рамене издаваха дълбока болка и изтощение.

— За бога, Йон, аз цял живот се борих да дам закони на тази страна! А ти извърши убийство, и то пред очите ми!

— С радост ще платя обезщетение на близките му — отговори гневно младият Йон. — Може би и те са алчни като него и ще са щастливи да измъкнат малко пари от смъртта му. За бога, Алфред, та той е убил Роуан!

— По заповед на Уилям — прекъсна го рязко Ерик. — Отивам да го доведа.

Той изскочи като луд от палатката и хукна към мястото, където се бяха настанили хората на Уилям. Профуча като вихър покрай насъбралите се воини и отметна платнището на палатката.

Вътре нямаше никой. Ерик се обърна, сграбчи за ръкава първия мъж, който му попадна пред очите, и го попита къде е господарят му. Никой не знаеше и макар че ги заплашваше с най-страшни наказания, той не можа да научи какво е станало. Научи само, че сутринта Уилям е излязъл на езда, придружен от Алън от Кент, и оттогава не се е връщал.

Ерик все още разпитваше хората на Уилям, когато дотичаха Йон и Едуард.

— Никой не го е виждал, него и Алън. Уилям сигурно ви е видял да вдигате камата и знае, че вече разполагате с доказателство срещу него. Тръгнал е на юг.

— Веднага тръгваме след него — отговори кратко Ерик.

Йон погледна замислено приятеля си Едуард и заговори с треперещ глас:

— Да, ще тръгнем след него, и то незабавно. Вече наредихме на вашия Роло да събере багажа и да доведе коня ви. Трябва колкото се може по-бързо да стигнем до брега, до дома ви.

Ерик усети как го обзе леден студ. Усети страха, който мъчеше Мергуин, откакто бе стъпил на чуждата земя.

— Защо трябва да тръгнем към дома ми? — попита дрезгаво той.

— Защото смятаме, че... — започна несигурно Йон и пое дълбоко въздух, но Едуард го изпревари:

— Смятаме, че Уилям от Нортъмбриън отдавна желае жена ви. Съдим за това по някои забележки, които отправяше към Роуан, по неща, които виждахме със собствените си очи, а има и такива, които са само предположения. Мислехме, че всичко е на шега. Обаче Уилям

съвсем сериозно смяташе, че ако Роуан се махне от пътя му или ако Рианон изгуби благоволението на краля, той ще има повече шансове да я получи. А сега е на път да загуби всичко, затова предполагаме... уверени сме, че ще рискува дори живота си, за да може да излее омразата и гнева си върху нея.

Ерик здраво стисна ръце в юмруци. После отметна глава назад и нададе пронизителния си боен вик. Бойният вик на дома Вестфалд, който този път изразяваше не само гняв, но и безкрайна болка, страховитият рев на вълк в беда.

Скоро се появи Роло, възседнал грамадния си петнист жребец. Доведе му Александър, Ерик се метна на седлото и пришпори коня в луд галоп. Останалите препуснаха след него.

Дните на Рианон минаваха бавно.

Беше пролет и земята се будеше за нов живот. Новините от бойното поле идваха редовно. Ерик изпращаше всяка седмица вестоносец и Рианон беше добре осведомена за хода на сраженията. Докато не подпишеха мирния договор, опасността не беше отминала. Рианон знаеше, че и Мергуин, въпреки привидното си спокойствие, тръпне от нетърпение и се старае да не я оставя дълго време сама. Друидът наблюдаваше усилено небето, морето и вятъра и често излизаше навън; Рианон не знаеше къде ходи и какво прави през време на отсъствията си. Тревогата ѝ непрекъснато нарастваше.

Когато един следобед пред портите на града се появи Уилям от Нортъмбриън, Рианон беше сама. Мергуин се беше скрил някъде в гората, а Дария и Адела бяха слезли на брега, за да посрещнат пълния с подаръци кораб, изпратен от Олаф и Иърин.

Стражите, които познаваха цветовете на Уилям, веднага отвориха градските порти, а прислужниците побързаха да уведомят Рианон. Тя забърза към вратата, сигурна, че вестите са лоши, щом е дошъл самият Уилям, а не някой слуга или войник.

Излезе на двора и спря с лудо биещо сърце. Уилям очевидно беше препускал с най-голямата възможна бързина насам и това я уплаши още повече. Беше сам, придружаваше го единствено постоянният му спътник Алън. Рианон ги поздрави учтиво и им

предложи да хапнат и пийнат, но Уилям скочи от коня си и я сграбчи за раменете.

— Нямаме време, Рианон! Заповядайте на слугите да донесат ейл и малко хляб и сирене за из път. Трябва да бързаме.

— Защо? Какво се е случило? Къде трябва да отидем? — извика стреснато тя.

— Ерик е ранен. Не бива да се движи. Непрекъснато пита за вас. Обещах да ви заведа при него колкото се може по-бързо.

— О! — изплака ужасено Рианон и застина на мястото си, неспособна нито да се помръдне, нито да размисли. — Трябва... трябва да намеря Адела и да събера багажа си...

— Не! Тръгваме веднага. Заповядайте на прислугата да донесе храна и бира и потегляме. Още сега. Нямаме никакво време.

— Трябва да взема Гарт.

— Какво? — извика Уилям и стисна ръката ѝ.

— Гарт е синът ми. Не мога да тръгна без него.

Уилям поглади замислено мустака си, усука го няколко пъти и внезапно се усмихна.

— Да, разбира се, мила моя. Вземете сина си, но побързайте.

Рианон го послуша. Трепереща от страх, тя тръгна към стаята си. Коленете ѝ поддаваха. Ето го ужасът, който отдавна висеше заплашително над нея. Ерик отново беше предизвикал смъртта и този път тя нямаше да му прости. Той беше велик воин, един от най-добрите и умееше да си служи с меча като никой друг. Но всеки човек е смъртен и сега мъжът ѝ беше ранен и може би умираше, след като беше станал най-важното нещо в живота ѝ. Не! Все едно какво беше предопредила съдбата, той нямаше да умре! Тя нямаше да го позволи!

Гарт спеше. Без да обръща внимание на плача му, Рианон го вдигна от леглото и го уви в голяма ленена кърпа. Наметна се с първата пелерина, която ѝ попадна пред очите, и хукна надолу по стълбите. Междувременно слугите бяха оседлали една кобила и бяха напълнили чантите на седлото с храна.

Патрик беше излязъл на двора и слушаше с напрегнато внимание разказа на Уилям за похода към Лондон.

— Нека и аз тръгна с вас — предложи развълнувано той.

— Не! — възпротиви се остро Уилям. — Ерик изрично настоя да останете в дома му при Адела и сестра му. Той има нужда да знае, че градът е в сигурни ръце.

— О, Патрик! — изплака отчаяно Рианон. Младежът я прегърна за сбогом, помогна ѝ да се качи на коня и сложи Гарт в скута ѝ.

— Той ще се оправи, милейди, ще видите, че ще се оправи! Ерик е от желязо, нали знаете. Вярвайте в това и всичко ще бъде наред.

— Да вървим, Рианон! — настоя Уилям.

— Да! Да тръгваме! — прошепна задавено Рианон. — Бързайте, Уилям, и ме отведете колкото се може по-бързо при него! Патрик, нека Бог бъде с теб!

— И с вас, милейди!

Уилям тръгна напред. Рианон и Алън го последваха в бърз галоп. Излязоха от градските порти и се насочиха към крайбрежните скали. Рианон не можеше да спре сълзите си. Изобщо не забелязваше в каква посока яздят.

Ала Мергуин, който тъкмо излизаше от гората, видя тримата ездачи и стисна до болка юмруци. Затвори за миг очи, но бързо разтърси глава и хукна към оборите. Без да обръща внимание на болезненото биене на сърцето си, скочи върху голия гръб на един кон. Не се трогна дори от загрижените викове на Патрик и ратаите и изхвърча като вихър през портата.

Конниците бяха доста далеч от града и тъкмо се скриваха в гората. Мергуин препусна с все сила и ги настигна точно в мига, когато се готвеха да завият по една сенчеста пътека.

— Рианон! — извика задавено той.

Рианон веднага дръпна юздите на кобилата си.

— Откъде се взе този стар глупак? — попита ядосано Уилям.

— Трябва да го почакаме! — настоя възбудено Рианон и се обърна назад. — Мергуин! Ерик е ранен! Трябва веднага да отида при него!

Мергуин забави ход и се приближи към малката група. Погледна Рианон, после впи поглед в Уилям и тихо отвърна:

— Ерик не е ранен. Ерик от Дъблин не е получил дори драскотина.

— Откъде можеш да знаеш това ти, стари лъжецо? — попита подигравателно Алън. — Нали бяхме до него! Идваме направо от

бойното поле. Той ни помоли да отведем жена му при него.

Мергуин бавно поклати глава. После се промуши с коня си между Рианон и Уилям.

— Ако Ерик от Дъблин беше на смъртно легло, аз щях да го знам. Не отивай с тях, Рианон. Дръж здраво бебето и препускай като дявол към къщи. Тръгвай!

Той плесна с все сила задницата на кобилата и уплашеното животно направи огромен скок. Рианон изпищя и едва успя да се задържи на гърба ѝ. Притисна Гарт до гърдите си и изпълни заповедта на стария друид. Сърцето ѝ се обливаше в леден страх. Тъкмо когато обърна кобилата по тясната пътека, Уилям изкрещя предупредително и Алън бързо ѝ препречи пътя. Рианон не успя да му избяга, не и с бебето в ръцете си. Единствената ѝ грижа беше малкият да не падне и да бъде стъпкан от подплашените коне. Чу остър вик, който внезапно се прекъсна, чу и шум от удар. Обърна се стреснато и успя да види как Мергуин се олюля и се строполи с глух стон на земята.

Рианон скочи от кобилата си и хукна към стария друид, без да изпуска Гарт от ръцете си.

От гърлото ѝ се изтръгна ядно проклятие. Вдигна поглед към Уилям и изсъска като змия:

— Той каза истината! Каква игра играете?

После остави Гарт на земята до себе си и положи главата на Мергуин в скута си. Очите му се отвориха, сиви като сумрака в гората, тайнствени, изпълнени с болка.

— Оставете го да си лежи! — заповяда грубо Уилям.

— Но вие го ранихте!

— Трябваше да го убия!

— Копеле! Алфред ще ви обеси.

— Алфред няма да има тази възможност, защото никога няма да ме види.

— Мергуин — прошепна умолително Рианон, без да обръща повече внимание на Уилям. Прастарите очи на друида се втренчиха в нейните и от гърлото му се изтръгна стон.

— Трябва да го отнеса в къщи! — проплака Рианон. — Ако остане да лежи тук, ще умре!

— Нека да умре. А вие, лейди, няма да се завърнете в дома си.

— Моля ви се, Мергуин, стиснете зъби! Останете жив, умолявам ви! Сигурна съм, че някой ще ви потърси.

— Рианон — пошепна задавено друидът. Само тя можеше да го чуе, защото се бе навела над устните му. — Не се бой за мен. Достатъчно дълго съм живял. Успях да те предупредя и намесата ми не беше напразна. Ерик препуска насам и скоро ще бъде съвсем близо до теб. Опитай се да ги забавиш. Създавай им всевъзможни пречки. Ако съм успял да разваля плана на този предател, значи съм изпълнил предназначението си в Англия и ми е дошло времето да се срещна с хората, които обичам, в един нов, по-добър живот.

— Не! — изплака Рианон и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Не, Мергуин, не!

Тя скочи на крака и впи поглед в ухиленото лице на Уилям.

— Или ще му помогнете, или няма да направя нито крачка повече!

Мъжът се ухили още по-широко и се наведе от седлото.

— Ще тръгнете, и то веднага, милейди, или ще заповядам на Алън да ви вземе бебето и да опре ножа си в гърлото му. Достатъчно ясно ли се изразих?

— Няма да посмеете! — изкрещя извън себе си Рианон.

— Алън!

— Не!

Тя вдигна Гарт от земята, притисна го до себе си и отново втренчи поглед в бледото лице на Мергуин. Очите му бяха затворени. Хлътналите му черти бяха приели маската на смъртта. Не, нямаше да го остави да умре сам!

Но не можеше и да рискува живота на сина си!

— Милейди? — повтори нетърпеливо Уилям. Рианон не се помръдна. — Качете се на коня си или ще ви взема детето и ще го дам на Алън. И не се опитвайте да ми избягате. Ще причиня болка и на вас, и на бебето.

Единственият ѝ шанс беше да възседне коня си и да му избяга, за да може да се върне при Мергуин. Трябваше да му избяга, трябваше...

Ала когато възседна кобилата си, Уилям улови здраво юздите ѝ. Сам щеше да я води.

— Трябва да бързаме! — намеси се предупредително Алън.

— Къде отиваме? — попита смаяно Рианон.

— При датчаните — обясни кратко Уилям. — Достатъчно съм снабдявал Гунтрум с ценни сведения, достатъчно съм го предупреждавал. Сега е време той да изпълни обещанието си и да ми осигури подobaващо място в двора си. Вие ще го споделите с мен.

— Алфред ще поиска връщането ми.

— Може би. Но дотогава, скъпа моя, ще бъдете толкова омърсена, че няма и да си помислите за връщане при мъжа си. Той също няма да иска жената, която ще благоволя да му върна, нали, Алън?

Алън избухна в смях. Рианон приближи кобилата си до Уилям. Ръката му държеше поводите небрежно. Тя стисна Гарт с две ръце и с все сила заби пети в хълбоците на животното. Бедната кобила препусна напред с такава скорост, че юздите бяха изтръгнати от ръцете на мъжа.

Притиснала здраво бебето, Рианон правеше отчаяни опити да улови висящите поводи, докато конят препускаше без посока из гората. Клоните на дърветата се захващаха в косата и шибаха лицето ѝ, но тя не смееше да намали темпото. Улови поводите, но веднага ги изпусна, защото кобилата се понесе като вихър по една стръмна и камениста пътека. Изведнъж обаче животното спря толкова рязко, че Рианон с мъка се задържа на седлото. След миг препусна отново, но Уилям вече я беше настигнал. Мършавото му лице беше разкривено от гняв, черните очи святкаха злобно.

— Само още един опит като този тук и ви обещавам, че ще сложа детето ви под копитата на коня си. А той е свикнал да тъпче неприятелите по време на боя и лесно ще се справи с един толкова мек череп.

Рианон сведе глава, за да задържи напиралите сълзи. Знаеше, че повече няма да посмее да изложи на опасност живота на сина си. Как можа да прояви такова лековерие? Как стана толкова лесна плячка в ръцете на този убиец?

Погледна го и в очите ѝ проблесна твърда решителност.

— Добре, милорд. Продължаваме пътя си.

— Ако се съмнявате в заплахата ми...

— О, разбира се, че не се съмнявам. Напълно вярвам, че сте в състояние да убиете едно беззащитно кърмаче. Докато битката срещу истински мъже явно не е по силите ви.

Уилям застана съвсем близо до нея и с все сила я плесна през лицето с опакото на ръката си. Рианон политна назад и стисна здраво зъби, за да се задържи на седлото. Уилям се вгледа в лицето ѝ и устните му се опънаха в злобна усмивка.

— Скоро ще се научите на уважение и учтивост, милейди. Пред нас има безброй дни и нощи, в които ще ви обучавам.

Дни и нощи... Рианон спря да диша. Кошмарът се превръщаше в действителност.

Къде беше Ерик? Дали все още беше при краля? Мергуин искаше да я предупреди, но закъсня. Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта, че най-верният ѝ приятел все още лежи ранен на пътеката. Или вече беше заел мястото си в чертозите на Валхала и прегръщаше онези, които беше обичал и изгубил. „О, Мергуин, помогни ми още веднъж! — помоли се безмълвно тя. — Нека някой ми помогне, Господи, направи така, че някой да дойде!“

Още щом стигна пред портите на града, Ерик разбра, че Уилям го е изпреварил. Влезе в двора пред дома си и извика на стражата да намери Патрик.

Ужасът, изписал се върху добродушното лице на момъка, окончателно го убеди, че се е случило нещо неотвратимо. Без да слиза, Ерик започна да задава въпроси:

— Дойде ли Уилям от Нортъмбриън? Кога се появи?

— Да, Ерик. Каза, че сте ранен, и лейди Рианон взе бебето и тръгна с него.

— Преди колко време потеглиха? — попита прегракнало Ерик. Малкият му отряд беше препускал ден и нощ, за да скъси преднината на предателя. Яздиха три дни без прекъсване, но Уилям се оказа побърз.

— Може би час, най-много два. Слава богу, вие сте жив и здрав, милорд! Защо тогава Уилям...

— Ерик! — Дария, която бе чула пристигането му, изскочи като вихър в двора. — Ерик, ти си добре! Защо ни казаха, че...

— По-късно ще ви обясня всичко. Сега трябва да намеря Уилям и да му отнема жена си.

— И детето — допълни тъжно Дария.

— Детето? Значи наистина е взел и детето ми?

— Да, Ерик. Изчезнаха толкова бързо, и то точно когато Адела и аз отсъствахме. Татко изпрати кораб с подаръци, знаеш ли! О, Ерик!

— Къде е Мергуин?

— Сигурно е при тях — отговори глухо Патрик. — Дотича тук и се метна на гърба на една кобила, за да ги настигне. Кобилата се върна преди малко. Тъкмо се готвех да тръгна да го търся, преди да се е смрачило.

— Аз ще го намеря — отговори твърдо Ерик.

После обърна белия жребец и се понесе към портата. Роло, Едуард и Йон го последваха.

— Чакайте! — провикна се подире им Дария. — Нека дойда с вас! Може би ще ви помогна с нещо!

Ерик рязко дръпна юздите на Александър.

— Веднага се прибери вътре! — заповяда ѝ грубо той. — Не искам и ти да се излагаш на опасност!

Едва бе успял да ѝ обърне гръб, когато Дария се понесе като вихър към оборите. Тя е дъщеря на баща ни, помисли си с неволно възхищение Ерик — и на Йърин от Тара!

Малкият отряд излезе от градските порти и препусна в пълен галоп към крайбрежните скали. Когато Рианон падна в ръцете на датчанина Йорг, той бе успял да я измъкне без усилия, но днес положението беше коренно различно. Уилям беше загубил всичко и отчаянието го тласкаше към безумни постъпки. Той беше виновен за много неща, освен това бе предал краля си и знаеше, че за предателя няма пощада. Със сигурност беше готов да заложил живота си на карта, само и само да повлече след себе си Рианон и Ерик.

А детето! Защо Рианон не беше оставила малкия вкъщи? Не, Ерик много добре знаеше, че жена му не се отделяше от детето. Знаеше също, че е готова да стори всичко, за да го защити. От всички пори на тялото му избликна пот, ръцете, които стискаха юздите, се разтрепериха. Ако намереше Уилям, с какво удоволствие щеше да го разкъса с голи ръце.

Той смръщи чело и устреми поглед напред. После задавено изохка. Недалеч от пътеката лежеше неподвижна мъжка фигура. Ерик скочи от коня и падна на колене пред сгърченото тяло. Мергуин, с лице сиво като смъртта, със затворени очи.

— Господи! — процеди през зъби Ерик, вдигна внимателно стария си учител и го притисна до гърдите си. — Онзи негодник ще умре, дори само заради това, което ти е сторил, стари ми приятелю. Кълна се в честта на майка си!

Той опря глава в гърдите на стареца и чу слабото биене на сърцето му. Слава богу, беше жив! Но не можеше да го вземе със себе си. Трябваше да го остави да лежи тук. А ако не успееше да го отнесе през морето, за да го погребе в ирландска земя, щеше да излезе с кораба си в открито море, да го положи върху един сал заедно с руните и келтските му кръстове, да го запали и да го пусне да се носи по водата. Така щеше да освети пътя му към залите на Валхала. Господи, как щеше да му липсва! До края на живота си щеше да усеща отсъствието му.

Внезапно старческите гърди се раздвижиха. Мъдрите сиви очи се отвориха, очевидно с огромни усилия, и се впиха в неговите.

— Не губи време с мен, принце. Аз съм си добре тук в гората. Тя знае, че Уилям е предател, и ще се опита да го спре. Побързай да я настигнеш. Тръгнаха на север по продължение на скалите и хълмовете. И без това си закъснял. Побързай. Остави ме да лежа тук и изчезвай, чуваш ли!

— Не мога да те оставя да умреш тук!

Мергуин се усмихна и му махна с ръка да се наведе над устата му. Пошепна му нещо и изтощено се отпусна назад.

— Роло, ела и вземи Мергуин. Качи го на коня си и го отведи у дома с най-голямата възможна предпазливост.

— Но така ще останете само трима! — възрази възбудено приятелят му.

— Вече съм яздил съвсем сам срещу двайсет мъже — отвърна сухо Ерик. — Вземи Мергуин. Йон и Едуард трябва да отмъстят на Уилям за смъртта на стария си приятел, а аз искам да си върна жената и детето. Тръгвай сега, и по-бързо!

Роло изпълни заповедта, без повече да се противи. Ерик скочи на седлото и препусна напред. Едуард и Йон го последваха.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта напредваше. Не бяха спирали нито за минута. Гарт ставаше все по-неспокоен, постоянният му плач късаше нервите ѝ и я караше да се страхува от реакцията на Уилям. Трябваше по някакъв начин да го накара да млъкне. Принуди се да го накърми пред очите на предателя, под погледа му, който я смразяваше и я изпълваше с несигурност и срам. Положи усилия да не го забелязва, докато най-после разбра, че единственото му желание е да напредват възможно най-бързо и да стигнат възможно най-далече.

Мергуин ѝ беше казал, че Ерик е на път. Дано само беше вярно! Точно сега ли, когато бяха открили любовта си, трябваше да я изгубят заради един жалък предател? Ако имаше Бог на небето, той не биваше да го допуска.

Тя се опита да забави Уилям и Алън, като на няколко пъти се оплака, че има нужда да се поразтъпче, че е ожадняла, огладняла и изтощена до смърт. Но Уилям беше твърдо решен да достигне целта си и нямаше да спре, преди да го е направил.

Когато най-после пристигнаха, беше късна нощ. Целта на уморителната езда се оказа една пещера, разположена на висок хълм, с тесен вход, към който се виеше пътека. Рианон веднага проумя колко удачен е този избор, защото никой не можеше да се приближи до пещерата, без да го видят отдалече.

Уилям скочи от коня си и пристъпи към Рианон.

— Виждам, че сте разбрала какви предимства има тази пещера, милейди. Щом мъжът ви наближи — ако изобщо го направи — ще го посрещна както подобава.

— И какво ще стане тогава? — погледна го презрително Рианон. — Ще го видите, че идва, и какво? Той ще ви убие и вие го знаете. Как ще го спрете? Дори да дойде съвсем сам, ще убие първо Алън, а после и вас, но много, много бавно.

— Не мисля.

— И защо не?

— Защото ще знае, че щом се приближи, първо детето му, а след това и жена му ще полетят от скалите в пропастта. А сега слезте от коня, Рианон.

Той ѝ протегна ръка. Рианон притисна Гарт до гърдите си, зарадвана, че малкият най-послед беше заспал.

— Ще се справя и сама — отвърна сковано тя.

И наистина се справи, но не можа да избегне докосването му. Когато стъпи на земята, Алън взе поводите на кобилата и я въведе в пещерата. Уилям не помръдваше от мястото си, втренчил мътен поглед в Рианон. Пръстите му нервно подръпваха мустаците и дългата брада. Най-послед Алън се върна.

— Разпалих огън малко по-навътре. Приготвих легло за Рианон и детето.

— Много добре. — Очите на Уилям не се откъсваха от Рианон, усмивката не слизаше от лицето му. — Ти ще поемеш първата стража. Милейди, последвайте ме, ако обичате.

— Не искам... — започна тя, но Уилям кимна на Алън, който светкавично я сграбчи за раменете. После Уилям собственоръчно ѝ отне сина.

Той ще го направи, каза си тя. Беше толкова изтощена и уплашена, че всеки миг можеше да изпадне в истерия.

— Върнете ми го. Ще го сложа да спи.

Уилям поклати глава, обърна се и влезе в пещерата. Тя го последва, изпълнена с отчаяние.

— Моля ви! Сложете го в постелята, Уилям! Направете го, моля ви!

Този път той я послуша и положи детето върху одеялото много по-меко, отколкото Рианон беше очаквала. Гарт не се събуди, но малкото му телце потръпна от дълбока въздишка и той пхна палец в устата си. Рианон погледна измъчено сина си, после вдигна очи към мъжа пред себе си.

— Дойде времето да си платиш за всичко, Рианон! — проговори тържествено Уилям.

— За какво трябва да си плащам?

— За гордостта, за високомерието, за безсрамието! Още от самото начало беше определена за мен, земята и господарският дом също трябваше да станат мои. Аз бях най-верният човек на Алфред,

бях готов да дам живота си за него. Гледах те как растеш, а един ден отидох при краля и го уведомих, че именно аз съм онзи, който трябва да получи и теб, и земята. Само че ти се влюби в Роуан и онзи жалък глупак Алфред изпълни желанието ти и те обеща на него. Тогава пък се появи онова проклето викингско копеле. Реших да те очерня в очите на краля, като се погрижих да посрещнеш викинга с оръжие, вместо с мир. За съжаление идеята ми се обърна срещу мен. После ми хрумна, че Рагвалд би могъл да изпрати Ерик в залите на Валхала, но и това не се получи. А щеше да бъде много добре един натрапник да изпрати друг на оня свят. Затова накарах да убият Роуан.

— Какво? — изкрещя като безумна Рианон и стомахът ѝ се сви на буца.

— Да, лейди. Много е лесно да се наеме убиец. Няма защо да се чудите. Животът на мъжа струва само шепа злато. Когато влязохме в Лондон, направих пореден опит да убия мъжа ви, но камата ми не улучи. Може би той още не знае кой е взел живота му на мушка, но много скоро ще го научи. Вие сте в ръцете ми и няма да ви дам толкова лесно.

— Не — прошепна задавено тя и се отдръпна от него. — Проклинам ви. Отвращавам се от вас. Мисълта за вас ме убива. Никога няма да ви... — Тя млъкна внезапно, когато мъжът измъкна от кончова на ботуша си нож. После си каза, че той ще я убие, и усети невероятно облекчение. По-добре да умре, отколкото да усети върху себе си мръсните му ръце. Но Уилям се обърна светкавично и метна ножа към одеялото, където спеше Гарт. Рианон изпищя като обезумяла и се втурна към сина си. Ножът беше добре прицелен. Не беше докоснал детето, дори не го беше събудил. Но се беше забил в одеялото само на сантиметър от златната му главица. Предупреждението беше недвусмислено.

Рианон понечи да се обърне, но напразно. Уилям се озова с две крачки до нея, издърпа я да стане и я стисна в обятията си.

— Няма да ми избягате, милейди! — повтори тържествуващо той. Притисна грубо устата си в нейната и я нарани. Рианон усети вкус на кръв. Не можеше да понесе допира на тялото му, грубата милувка на устните му. Започна да се отбранява, да го блъска и удря. Успя да го изрита с коляно, мъжът изруга и я метна като чувал на земята. Пристъпи към нея с отровно святкащи очи и преди Рианон да е успяла

да се претърколи настрана, я удари с все сила през лицето. После отново я издърпа да стане. Сграбчи деколтето на туниката ѝ и мекият плат се разкъса. Бутна я към ъгъла на пещерата и главата ѝ се удари в каменната стена. Докато се свличаше на земята, Рианон с болка си повтаряше, че няма да има сили да се бори повече, защото пред очите ѝ постепенно се разстилаше черна пелена.

— Мили боже, не позволявай това да се случи! — помоли се отчаяно тя.

Но от устните ѝ все още капеше кръв.

Когато Ерик откри в мрака тесния вход на пещерата, луната беше високо в небето. Вдигна ръка и Йон и Едуард спряха конете си.

Не се виждаха нито Рианон и детето, нито Уилям от Нортъмбриън и конете.

Обаче Алън беше там. Бе заел позиция пред входа на пещерата и се взираше със зорки очи в обкръжаващата го тъмнина.

Йон застана зад Ерик и заговори съвсем тихо:

— Познавам тази пещера. Има и един страничен изход. Под него обаче е непристъпна пропаст. Ако се приближим, Уилям ще ви заплаши, че ще убие Рианон и бебето.

Ерик кимна. Той също беше помислил за това. Но не можеше да чака. Уилям беше отвел Рианон и Гарт в пещерата. Рианон нямаше да му позволи да стори нещо на сина ѝ.

Затова Уилям щеше да излее гнева си върху нея...

В този миг зад гърба му се чу конски тропот. Ерик се обърна като ужилен и светкавично измъкна меча си. Но ездачът, който препускаше към тях, се оказа сестра му Дария. Той я посрещна с изобилни проклетия.

— Нали ти казах да си стоиш вкъщи!

Дария скочи от коня и разкопча наметката си.

— Казах си, че мога да бъда полезна с нещо.

— Полезна! — прекъсна я сърдито Йон. — Защо не я натупате, както заслужава, Ерик!

Без да му обръща внимание, девойката закрачи към близката група дървета.

— Разбира се, че мога да бъда полезна! — проговори упорито тя. — Ерик, моля те, знам, че мога! Ако ти тръгнеш към пещерата, онзи мъж веднага ще вдигне тревога. Обаче ако аз отида при него, ще отклоня вниманието му.

— Много е рисковано... — започна Ерик, но Дария само се усмихна и хукна с леки стъпки по склона към пещерата. Тримата мъже нямаха друг избор, освен да я последват.

Дария се запъти уверено към каменната стена и когато застана пред Алън, извика от изненада:

— О! Колко се радвам, че ви срещнах, драги сър! Бихте ли ми помогнали? Страх ме е, че съм се изгубила в тази гъста гора. — Тя продължи да говори оживено, но тъй като се отдалечаваше все повече от брат си, Ерик не чуваше нищо. Алън замръзна на мястото си. Очевидно възхитен, а може би дори хипнотизиран от красотата ѝ. Без да престава да говори, Дария тръгна по другата страна на склона и примамва Алън по-далеч от входа на пещерата.

— Сега! — прошепна Ерик. — Браво на Дария, успя да ни освободи входа! Йон, погрижи се онзи негодник да не стори нищо на сестра ми. Едуард, умолявам ви, потърсете детето ми!

Ерик се насочи към полянката пред пещерата, но в този миг Алън усети, че нещо не е наред, обърна се и изкрещя:

— Уилям! Уилям, имаме гости!

Ерик се изпъна като струна и се завтече с изваден меч през полянката. Алън го видя и очите му се разшириха от ужас. Сграбчи Дария и я сложи като щит пред себе си.

— Ще я убия, викинге! Кълна се, че ще я убия!

Дария го изрита с все сила между краката, той изрева от болка и я пусна. Обърна се и хукна като луд към входа на пещерата.

— Дария, дръж се по-далеч от пещерата! — проговори предупредително Ерик. Йон, който стоеше зад него, улови ръката на момичето и го повлече след себе си. Ерик и Едуард влязоха в пещерата.

Нещо се беше случило. Нещо, което я бе предпазило от най-страшното. Точно когато Уилям се бе навел над нея, точно когато тя изпищя ужасено, защото мършавите му пръсти се впиха в голата ѝ плът, стана нещо, което я спаси от насилието. Светът все още се

въртеше пред очите ѝ и тя не можеше да разбере откъде е дошло щастливото избавление. Знаеше само, че Уилям се е отдръпнал от нея и се вира напрегнато в мрака.

Когато мъжът скочи и се втурна към изхода, Рианон се уви в остатъците от дрехите си и направи опит да се надигне, за да изтича при Гарт. Едва бе успяла да коленичи, когато видя, че Уилям я е изпреварил. Очите им се срещнаха точно когато той посегна към детето.

— Минете зад гърба ми, лейди, и останете там. Скоро ще имате възможност да поздравите мъжа си.

Алън се затича към тях с изваден меч.

— Той е! Викингът е тук!

— Престани да хленчиш, глупако! — скастри го сърдито Уилям.
— Нека дойде, ние не се боим от него.

Само след миг на входа на пещерата се появи Ерик. Огромен и могъщ, стиснал в десницата си верния Венгеанс. Очите му осветиха мрака на пещерата като студен син огън.

— Ти си мъртвец, Уилям — проговори спокойно той.

— Недей така, викинге, вгледай се малко по-добре и ще разбереш, че си пропуснал най-важното. Детето ти е в ръцете ми и в гърлото му е опряна кама. Жена ти е зад мен. Ако не искаш да им се случи нещо неприятно, ще ме пуснеш да мина.

За огромна изненада на Рианон Ерик отстъпи настрана и потърка брадичката си, сякаш размишляваше над предложението.

— Дай ми само детето. Жената можеш да задържиш за себе си.

От гърлото на Рианон се изтръгна задавен писък, но никой от присъстващите не ѝ обърна внимание.

— Наистина ли ще ми дадеш Рианон? В замяна на детето?

— Един мъж може да има много жени. Но не е много лесно да се сдобиеш със здрав и силен наследник. Дай ми детето.

Уилям все още се колебаеше. В този момент иззад дърветата изникна Дария. Стрелна се напред като светкавица, хвърли се към Уилям и изтръгна бебето от ръцете му. Смаян, че се е оставил да бъде излъган от едно девойче, мъжът отстъпи назад, издърпа Рианон пред себе си и опря ножа в гърлото ѝ.

— Пусни ме да мина и не се опитвай да ми пречиш, защото ще я убия!

Ерик го пусна да мине, а Алън се отправи с бързи крачки към конете. Дария беше изчезнала с бебето. Краката на Рианон едва я носеха. Все пак тя изпитваше безкрайно облекчение при мисълта, че малкият ѝ син е на сигурно място. Но Ерик не можеше да позволи на един предател да я отведе със себе си, в никакъв случай не можеше...

Прозрението я осени като светкавица.

— Викингско копеле! — изкрещя с пълно гърло тя. — Знам, че искаш да вземеш земята и детето ми и да се отървеш от мен! — Остана за миг неподвижна, после напрегна всичките си сили и се изтръгна от жестоката хватка.

— Милорд! — изпищя тя. — Свободна съм!

Но не беше. Нямахме как да мине покрай Уилям, можеше само да се скрие навътре в пещерата.

Чу острия звън на стомана и се обърна тъкмо навреме, за да види как Алън нападна съпруга ѝ в гърба и се строполи с пронизано гърло. Уилям нададе див боен вик и подигравателно изрева:

— Май вълкът е свикнал други да се бият вместо него! Ела, милорд викинг, битката е само между нас двамата!

Той отстъпи крачка назад и Ерик го нападна с устрем. Мечът на англичанина се сблъска с Венгеанс и дрънченето отекна оглушително в затвореното пространство. Ерик размахваше неуморно меч и постепенно избутваше Уилям към вътрешността на пещерата. Само след минута го свали на земята. Уилям сграбчи шепа пръст и я метна в лицето му. Рианон изкрещя на мъжа си да се пази и Ерик се претърколи настрана тъкмо навреме, за да се спаси от смъртоносното острие на предателя. Рианон напредваше бавно към вътрешността на пещерата, докато усети студен полъх и установи, че са достигнали страничния изход, който излизаше на север. Притисна се до тесния отвор и се взря напрегнато в мрака, за да различи фигурите на борещите се. Чу силно издрънчаване, глух удар и внезапно се възцари застрашително мълчание.

Рианон стисна ръце в юмруци, прехапа устни и се вслуша. Примигна и напрегна до болка очите си. Най-после успя да различи проснатата на пода мъжка фигура. Уилям лежеше на земята, а Ерик се беше изправил пред него и бе опрял меч в гърлото му.

— Стани, Уилям. Няма да те убия тук. Трябва да отговаряш пред краля си.

— Не! — изкрещя Уилям. — Убий ме, викинге, не се бави!

Ерик отдръпна меча си.

— Стани! Само кралят има право да раздава правосъдие.

Уилям се надигна с треперещи крака. Полуизправен, се обърна и политна към страничния изход на пещерата. Видя застаналата до отвора Рианон и от гърлото му се изтръгна грозен, дрезгав смях. Хвърли се като безумен към нея и я сграбчи с две ръце.

Рианон изпищя, когато пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ. Заблъска го отчаяно и успя да освободи ръцете си, но Уилям се вкопчи в крака ѝ и я повлече към отвора. Обзе я страшно предчувствие. Той имаше намерение да я хвърли в пропастта!

— Рианон!

Тя се вкопчи с цялата сила на ръцете си в изсъхналите храсти, които растяха край тесния отвор. Уилям вече се плъзгаше надолу. Пръстите му стискаха с все сила глезена ѝ и тежестта на тялото му я теглеше към бездната. Болката беше непоносима; Рианон нямаше да издържи дълго на напрежението в ръцете си; спускаше се надолу, бавно, безмилостно...

— Рианон! — Ерик отново изрева името ѝ. След миг изникна над нея и я погледна с кристалносините си очи, в които се четеше категорична заповед. Ръцете му се склупчиха около китките ѝ и започнаха да я теглят нагоре. Рианон видя как се опънаха бронзовите му мускули, болките ѝ се усилиха, от гърлото ѝ се изтръгна писък.

— Трябва да издържиш! — заповяда тихо Ерик. — Трябва да издържиш, заповядвам ти! Подчинявай се, жено!

Пръстите ѝ стиснаха с последни сили неговите и след миг проехтя пронизителен, ужасяващ писък. Уилям от Нортъмбриън се откъсна и полетя в пропастта, надолу и все по-надолу, към смъртта.

Рианон почувства как две силни ръце я вдигнаха във въздуха, усети полъха на хладната нощ и само след миг се озова в сигурната прегръдка на мъжа си.

Отпусна се в ръцете му и загуби съзнание. Ерик я уви грижливо в наметката си и бързо я изнесе от пещерата.

Рианон не си спомняше почти нищо от дългата езда към къщи. Гарт спеше спокойно в прегръдката на Дария, която оживено

убеждаваше Йон от Уинчестър, че е самостоятелна жена, която държи съдбата си в свои ръце, и от нея има толкова, колкото от най-добрия мъж.

Рианон слушаше разговора им, а по едно време не се удържа и избухна в смях. Това беше, когато Ерик каза, че баща му ще приеме със задоволство всяко предложение за женитба, защото ще се радва да се отърве от най-малката си и най-твърдоглава дъщеря. Йон предупреди Дария да внимава, иначе още сега щял да я научи къде е мястото на една жена.

После Ерик препусна напред с белия жребец, за да поговори насаме с Рианон. Когато се отдалечиха достатъчно от другите, Рианон го изгледа дръзко и попита:

— Значи е много просто да се сдобияте с жена, милорд?

Ерик потръпна и я притисна още по-здраво в обятията си.

— О, мила моя, аз не казах нищо за жена като теб. Жени със смелост, огън и красота като твоите са редки. А тази, която държа в прегръдките си, е единствената. Тя е моят живот.

Рианон потрепери от радост и го погледна в очите.

— Мергуин каза, че ще има мир, когато преживеем бурята. Господи, Ерик! Мергуин даде живота си, за да ме спаси.

— Видях го — рече тихо Ерик. — Отнесоха го у дома.

— Каза ми, че никога вече няма да види Ирландия — пошепна Рианон и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Спокойно, мила, не се притеснявай за нищо. Той ни обеща мир, значи ни очакват само светли дни.

През останалата част на пътуването двамата почти не разговаряха. Когато най-после пристигнаха в къщи, Рианон спеше дълбок сън. Беше толкова изтощена, че не се събуди дори когато Ерик я отнесе в спалнята. На следващата сутрин Адела я вдигна от леглото с весели викове, че банята отдавна е готова.

Рианон се окъпа с огромно удоволствие и тъкмо когато излезе от ваната и започна да се изсушава с голямата ленена кърпа, в спалнята влезе Ерик. Той също беше измил кръвта и калта от себе си и изглеждаше величествен и красив както винаги.

Без да каже дума, той пристъпи към нея и я прегърна. Рианон се притисна до гърдите му и се наслади на силата на ръцете му, които с лекота я носеха към леглото. Целуна го с бурна страст, но когато той

издърпа кърпата от ръцете ѝ и намери с устни връхчето на гърдата ѝ, притисна здраво златната му глава и се възпротиви:

— Не бива така, Ерик! Имаме толкова работа!

— И каква е тя? — полюбопитства той.

— Гарт, милорд, нашият Гарт. Сигурна съм, че скоро ще ме потърси.

— Да, скоро... — промърмори унесено Ерик. — Но Дария е постоянно при него и съм сигурен, че му е дала да пие козе мляко. Ще ти го донесе по-късно.

Рианон продължаваше да клати глава.

— Ерик, не прави това! — пошепна задавено тя и по ресниците ѝ надвиснаха сълзи. — Нима не помисли за Мергуин? Трябва да повикаме свещениците да четат молитви, да дадем разпореждания за...

— А, да. — Ерик се претърколи настрана. — Мергуин. — В сините му очи святкаха весели огънчета. — Той няма нужда от твоите разпореждания.

— Но...

— Мергуин е жив. Чувства се много добре и в момента си почива долу в залата. Единствената му грижа е, че не е предсказал точно датата на смъртта си. Настоява да изпратя вест на мама и татко да дойдат веднага в Англия, защото кракът му никога вече нямало да стъпи на ирландска земя. Единствените приготовления, които трябва да извършим, са за посрещането на Господаря на вълците и неговата очарователна съпруга. Чакам ги всеки ден. Но не сега, любов моя, не в този момент.

— Той... Мергуин е останал жив? — прошепна смаяно Рианон.

Ерик кимна и усмивката му стана още по-широка, когато пръстите му се плъзнаха по голия ѝ корем. Гласът му прозвуча нежно:

— Не те лъжа, скъпа, Мергуин наистина е жив. Той ме научи на много неща за живота, също както ти ме научи на най-важното за любовта. Миналата нощ за малко не сложи край на мечтите ни за мирно бъдеще. Целият ни досегашен живот беше придружен от бури. Непрекъснато бяхме разделени. Но това свърши и времето, което ни предстои, ще бъде мирно и спокойно. Това е нещо много скъпоценно, затова трябва да сме благодарни за всеки миг, през който сме заедно. Надявам се, че ще разполагаме с безброй такива мигове.

— Така да бъде, любов моя! — прошепна с обич Рианон, взе ръката му и целуна дланта му. Ерик се приведе и нежно помилва с устни лицето ѝ.

— Преди много, много време, когато съм се родил, Мергуин предсказал, че ще стана съшият викинг и вълк като баща си. И предупредил Олаф, че ще мина през много бури и мъки, че ще обиколя целия свят с викингските кораби. Казал му също, че накрая ще се появи една лисица, която ще опитоми вълка. Тогава съм щял да загубя жаждата си за приключения и да намеря покой в прегръдките на моята дива и смела малка лисица.

Рианон кимна бавно, протегна ръце и обгърна врата му.

— Аз ли съм тази лисица, милорд?

— Ти си, любов моя. Няма друга като теб. Дебелоглава, избухлива, възхитителна и безкрайно смела. Точно спътницата, за която съм мечтал. Искам да си до мен през целия ми живот, мила, и дори след това.

— Тогава ела, мой викинге, мой вълко. Прошепни до устните ми най-съкровенията си желания и аз ще се опитам да те опитомя, стига да мога.

— С цялото си сърце — съгласи се Ерик и смехът му прозвуча дрезгаво. Вдигна я върху себе си и се взря в сребърните дълбини на очите ѝ. — Знаеш ли, мила, Мергуин ми предсказа още нещо.

— И какво е то? — попита несигурно Рианон.

— Каза ми, че ако преживеем и последното препятствие, ще стана баща на дъщеря, която ще се мери по красота с богините от небето и, разбира се, с майка си.

Рианон се засмя, но Ерик бързо покри устата ѝ със своята и я принуди да замълчи. Тя се отпусна в прегръдката му и се отдаде изцяло на наладата от целувката. Желанието нахлу в тялото ѝ като мощна вълна, безкрайно също както любовта ѝ към златния викинг.

Много по-късно прошепна задъхано в ухото му:

— Дъщеря ли, любов моя?

— Дъщеря — потвърди съвсем сериозно Ерик.

Рианон въздъхна доволно и се сгуши удобно в силните му ръце.

Мергуин никога, никога не грешеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.